DE VOLKEREN DER AARDE

DOOR GENE ZIJDE BEZIEN

DOOR

JOZEF RULOF

VOOR DEN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR BIJ:
N.V. BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ VOORHEEN MOUTON & CO
'S-GRAVENHAGE

JOZEF RULOF

DE VOLKEREN DER AARDE

DOOR GENE ZIJDE BEZIEN

2e DRUK

GEESTELIJK-WETENSCHAPPELIJK GENOOTSCHAP
„DE EEUW VAN CHRISTUS"
'S-GRAVENHAGE

De Engelsche uitgave van dit boek luidt:

MY REVELATIONS TO THE PEOPLES OF THE EARTH

tevens verscheen in het Engelsch:

JOZEF, A LIFE IN TWO WORLDS

De beschrijving van Jozef Rulof's jeugd

VERKRIJGBAAR BIJ DE
RULOF BROTHERS-PUBLISHERS
Wallace-Place 9 . White Plains
New York . U-S-A

INHOUD

Voorwoord 7
Inleiding 9

EERSTE DEEL: *Het Verleden*

I Bij het Ontstaan van de Menschheid 13
II De eerste Openbaringen 16
III Het Ontstaan van Hellen en Hemelen 27
IV De Bijbel in het Licht van Gene Zijde 43
V Het Oude Testament 67
VI Mozes' Wedergeboorte op Aarde 74
VII De Kinderen van Israël en hun Oorzaak en Gevolg 85
VIII Van Mozes naar Christus 103
IX De Ontwikkeling van de Menschheid in tweeduizend Jaren 109

TWEEDE DEEL: *Het Heden*

I De Mentaliteit der Volkeren 131
II De Volkeren der Aarde 138
III De laatste Stormloop van de Heidenen tegen Israël 162
IV Wat drijft Adolf Hitler? 185
V Judas Iskariot 193
VI Caiphas 212
VII Adolf Hitler een Genie? 223
VIII Het Oorzaak en Gevolg van den Enkeling, de Massa en de Menschheid 230

DERDE DEEL: *De Toekomst*

I Door de Duisternis naar het Licht 241
II De Astrale Menschheid 262
III Het geestelijke Ontwaken van den Enkeling, de Massa en de Menschheid 278
IV De Volkeren der Aarde als Eigenschappen bezien 311
V Naar de Eerste Sfeer — Het Ontwaken aan Gene Zijde 321
VI Geestelijke en Stoffelijke Wonderen in het Heelal 333
VII De geestelijke Alwetendheid 357
VIII In den Tempel der Medici 367
IX Een Goddelijk Wonder 392
X Technische Wonderen voor de Eeuw van Christus 408
XI De vereenigde Volkeren der Aarde 412
XII De Staat als een groot Huisgezin 419
XIII Golgotha 424
XIV Het Huwelijk 431
XV Het Moederschap 438
XVI De zeven Graden voor het Huwelijk 446
XVII Tweelingzielen 460
XVIII Het Oorzaak en Gevolg van den toekomstigen Mensch 465
XIX De Meesters spreken op Aarde 471
XX Het Oorzaak en Gevolg van Adolf Hitler en zijn Soort 484
XXI Het Einde der Menschheid 492

VOORWOORD

Geachte Lezer,

Toen de wreede oorlogswals vernietigend over de wereld rolde, millioenen levens werden afgeslacht, ontbering, ziekte en ellende de volken tot vertwijfeling brachten en de menschen zich radeloos afvroegen, hoe God, hun Schepper, deze verschrikkingen kon toestaan, kon zwijgen, terwijl Zijn kinderen verbloedden, toen, in dien wanhopigen tijd, verscheen mij mijn leider, meester Alcar. Hij sprak:

„De vragen, die de menschheid in haar grooten nood stelt, hebben de sferen van licht bereikt. Thans is het oogenblik gekomen, dat Gene Zijde gaat spreken en antwoord zal geven op de beklemmende vragen van hen, die den zin van dezen wereldbrand niet verstaan en Gods zwijgen niet begrijpen.

Deze oorlog, André, is van ontzaglijk belang voor de geheele menschheid. Hij heeft een heel andere beteekenis dan de menschen kunnen vermoeden. Zijn beteekenis is còsmisch! Hierdoor is niet één mensch op Aarde in staat de machtige vragen, die hij opwerpt, te beantwoorden. Daartoe is noodig, dat men de geestelijke afstemming, de mentaliteit van de geheele menschheid kent. Alleen een cosmisch bewuste vermag het in aardsche oogen zoo afschuwelijke probleem te behandelen.

Doordat deze oorlog niet slechts de menschen op aarde, maar zelfs de meesters uit de hoogste sferen raakt, helpen zij op hun wijze mede om dezen gigantischen strijd tot een goed einde te brengen. Zij willen nu, dat de menschheid wete!

In de handen van mijn hoogsten leerling aan deze zijde is de taak gelegd, de ontzagwekkendste problemen te behandelen. Maar het zijn de meesters, die door hem spreken. Door jou, André, zal hij het boek vastleggen. Hij heeft alle bestaande wetten leeren kennen en met het behalen van zijn cosmischen

graad ontving hij den geestelijken naam Zelanus, dat is: „Ondervinding door liefde”.”

Meester Alcar ging na deze woorden heen. Ik zonk in trance en meester Zelanus begon aan zijn taak.

Zijn boek wil u overtuigen van uw eeuwige leven en u een beeld geven van de duizenden wetten, die Gods schepping regeeren. Het bevat tevens profetieën en meester Zelanus geeft haar u door in opdracht van de hoogste meesters. In het gansche werk spreekt de liefde van God en Christus. Moge Hun onmisbare zegen op het boek rusten!

JOZEF RULOF

’s-Gravenhage, Voorjaar 1941

INLEIDING

Mijn broeder André, na langen tijd zijn we opnieuw één om een geestelijk werk vast te leggen. God dank ik voor deze genade, aan mij gegeven.
Tot mijn lezers zeg ik het volgende: Indien u zich voor mij wilt openstellen, zal ik voor u al de vragen, die aan dezen afschuwelijken oorlog vastliggen, behandelen.
Is deze strijd Gods bedoeling? Is het God niet mogelijk in te grijpen en hem te beëindigen, of wil Hij het niet? Was Hij het, die aan één mensch de macht schonk de wereld in vuur te zetten. Schiep Hij Zijn leven alléén om het te laten vernietigen? Kan men God eigenlijk wel een Vader van liefde noemen? En Zijn Zoon Jezus Christus, waarom zwijgt Hij? Is Hij ook al doof voor de smeekbeden, die in vertwijfeling tot Hem worden opgezonden? Of is Hij een fictie? Zal de menschheid uit dezen oorlog haar lessen trekken, of zullen er tot het einde der tijden oorlogen zijn? Wat is het doel van ons leven op aarde en in de ruimte? Waarom schonk God het ons?
Op deze en duizenden der andere vragen zal ik u uitvoerig antwoorden tijdens een wandeling, die we beginnen bij het ontstaan van mensch, dier en universum. En tijdens dezen tocht zal ik gelegenheid hebben u aan te toonen, dat deze verschrikkelijke oorlog niet Gods wil is. God heeft al Zijn kinderen lief, ik zal het u bewijzen. Maar tevens wil ik u verklaren, dat Hij niet ingrijpen kàn! Hij ziet toe en zwijgt, maar ... weet, dat alles goed is. Hij weet, dat al Zijn kinderen juist door dezen oorlog, door deze afschuwelijke ellende zullen ontwaken.
U, mensch der aarde, leeft in een ontzaglijk tijdperk, u leeft in de eeuw van geestelijke ontwikkeling. Schuilt er dan in dit vreeselijke gebeuren ontwikkeling, zult u vragen? Ja, is hierop het antwoord van Gene Zijde, het brengt u geestelijke bewustwording, in den verhieven en alles overtreffenden zin van het woord. Op dit punt zijn Moeder Aarde en al haar kinderen thans gekomen.

Onze cosmische wandeling begint, zooals ik daareven opmerkte, bij het begin van de schepping en voert ons over de planeten, door de hellen en hemelen naar het huidige stadium. Op deze reis zullen we de bewegingen van het eerst geboren leven gadeslaan en beleven hoe de menschheid een geloof ontvangt. Daarna volgen wij het optreden van de profeten en den groei van de stammen van Israël en buigen het hoofd voor Christus, in Wiens Heilig Leven we dan mogen schouwen. We gaan vervolgens na, hoe de volken der aarde tot hun huidige stadium en afstemming geraken, waarna we de problemen, alsmede de stoffelijke en geestelijke wetten van dezen oorlog zullen behandelen. Nog vindt onze wandeling dan geen einde. We moeten nog verder, want achter de puinhoopen wenkt lachend het „Koninkrijk Gods". We zullen het vol eerbied betreden en het doorkruisen, vervuld van blijheid om wat den volkeren wacht, als ze van goeden wil zijn.

En tenslotte zal het ons, geholpen door de hoogste meesters van Gene Zijde, vergund zijn een blik te slaan in de verre toekomst. De profetieën, die ons uit hun mond bereiken, zullen ons de knieën doen buigen om onzen Goddelijken Schepper te danken.

De meesters droegen mij op voor u het verleden, het heden en de toekomst van de menschheid te behandelen. Door het verleden zult ge uw eigen leven leeren kennen, door mijn verklaringen van het heden zult ge al uw problemen in een ander licht gaan zien, terwijl ge door over uw toekomst te lezen in den geest kunt ontwaken. Ge zult weten, waartoe ge leeft, in welken graad voor het gevoelsleven u gekomen zijt en op welke sfeer in ons leven gij afstemming hebt. De hellen en hemelen zult ge leeren kennen, alsmede alle cosmische graden in de ruimte. En uw Bijbel zult ge in een ander licht gaan zien, nu de wetten van God tot uw leven zullen spreken.

Ik voel mij gereed deze machtige stof voor u te behandelen. Helpe mij God dit alles door het aardsche instrument vast te leggen, ik zal er alles van mijzelf voor geven.

MEESTER ZELANUS

HET VERLEDEN

EERSTE DEEL

„Waak toch over uzelf, doe goed —
of gij verliest uw Koninkrijk aan Gene Zijde."

MEESTER ZELANUS

HOOFDSTUK I

Bij het Ontstaan van de Menschheid

TOEN God Zichzelf deelde, Zichzelf wegschonk, Zich in millioenen deeltjes splitste, waaruit wij menschen groeiden, geschiedde dit met een vast doel. God wilde, dat wij, Zijn leven, de eene evolutie na de andere zouden volgen, graad na graad zouden beleven om ons Zijn heilige wetten eigen te maken. *Zijn wil was het, dat we ons van heel Zijn schepping bewust zouden worden.*

Om ons dit mogelijk te maken schiep Hij ons, man en vrouw, naar Zijn beeld. In den man en de vrouw legde Hij Zijn Goddelijke kern, Zijn eigen afstemming, Zijn Goddelijk gevoel. In hun handen legde Hij Zijn Heelal, het stoffelijke en astrale Universum. In hen kreeg het wonder, dat God is, gestalte en bewustzijn. Hoe kwamen deze twee menschen nu tot leven? Hoe was de ontwikkeling van man en vrouw?

Aan deze zijde leerden wij het antwoord op deze vragen kennen. Hier, in het bezit van hooger geestelijk bewustzijn en levend in een hemel, een bestaanssfeer, is tot ons gevoelsleven doorgedrongen, hoe wonderbaarlijk Gods schepping is. De meesters aan deze zijde toonden haar ons en zoo konden we de eerste drie cosmische graden in bezit nemen.

Mijn meester Alcar heeft het ontstaan van de schepping en de evolutie van mensch, dier en universum beschreven in drie boeken, getiteld: „Het Ontstaan van het Heelal", die hij door het instrument, waardoor ook ik thans schrijf, aan de wereld heeft geschonken. Ik zal deze stof dus straks heel in het kort behandelen en ik verwijs u naar de boeken van mijn meester, als u uitvoeriger ingelicht wilt worden.

Toen de meesters ons de beginstadia van de schepping toonden, verbonden ze ons tevens met het oogenblik, waarop God als een Vader van liefde tot Zijn schepselen sprak. Voordat

wij als cellenleven aan onze eerste evolutie begonnen, schonk Hij ons Zijn heiligen zegen. God legde toen in ons:

„Mijn Eigen Leven. Ik spreek tot u als uw God, als uw Vader en Moeder, als uw Oppermacht. Mijn kinderen, Ik schiep u als Man en Vrouw. Aanstonds zult gij aan uw leven beginnen. Gij zult steeds verder en hooger moeten gaan om in al Mijn wetten te ontwaken en te worden als Ik ben. Gij zult daartoe leven en sterven. Daarna keert gij terug naar het onzichtbare leven, waar u afwacht en u zich gereed maakt voor het nieuwe organisme, dat Ik voor u schep. Een dood is er niet!

Wat Ik voor u schiep, is oneindig en behoort u toe. Door Mijn wetten te beleven zult gij Mij en Mijn schepping leeren kennen. U bent slechts een vonk van Mij en van het machtige geheel, waarin Ik leef, niettemin zijt gij Goddelijk. Ik zal u volgen, Mijn kinderen, en zoo noodig uw wegen verlichten. Ook al ben Ik voor u onzichtbaar, Ik weet waarheen gij gaan zult en kan Mij met uw levens verbinden. En gij zult Mij kunnen zien en betasten, maar dan zal er liefde in u moeten zijn. Volgt Mijn wetten op en gij zult in vrede en rust uw levens beleven.

Hebt al Mijn leven lief, zooals ook Ik u liefheb. Gaat nu als man en vrouw door Mijn wetten, weet echter, dat gij in beide lichamen zult leven, want alleen hierdoor zal het Goddelijke ontwaken in u kunnen komen. Vele lichamen zal Ik voor u scheppen en deze zullen u dienen.

Ik leg Mijn oneindigheid in uw handen. Ik schiep alléén geluk voor u. Maar treedt Mijn leven tegemoet, zooals Ik u tegemoet treedt. Mijn zegen hebt gij thans ontvangen.

Nimmer behoeft gij te denken, dat Ik er niet ben. U bent één met Mijn leven en niets kan ons eenzijn verbreken. U zult Mij steeds kunnen voelen, gij moet Mij echter in liefde benaderen. Hebt Mijn ruimte en al het leven daarin lief. Weest eerlijk en oprecht jegens elkander en draagt elkander, bewust, in uw voelen en denken. Ik ga naast u!

In billioenen vonken splitste Ik mij. Doet als Ik en vermenigvuldigt u, geeft anderen vonken het leven. Dáártoe zijt gij vader en moeder, zóó zult ge worden als Ik ben.

Dat, wat Ik voor u geschapen heb, moet u zich eigen maken. Ik wil daarom, dat ge steeds het goede zoekt. Wie Mij en Mijn leven niet liefheeft, zal moeten beleven, dat Mijn wetten tot hem of haar niet spreken. Die levens staan dan stil. Weet, dat Ik geen uitzondering kan maken, want Ik heb u àllen lief. De stoffelijke en geestelijke schatten in de ruimte zult gij rechtvaardig verdeelen. Zorgt, dat ge u niet vergrijpt aan het bezit van anderen, want dan zijt ge in opstand tegen Mijn wetten en verliest gij Mij.

Door Mijn wetten zult ge evolueeren! Om u verrijst het universum, Mijn en uw Huis, waarin Wij eeuwigdurend één zulen zijn. Weet Mijn kinderen, Ik schenk u alles van Mijzelf.

Vraagt Mij nimmer tot u te komen als gij duistere wegen bewandelt, want ik gaf u een eigen wil! Weet, dat Ik leed noch smart schiep.

Wie voor Mij leeft, zal Mij bezitten. Gij zult Mij als uw God, als uw Vader en Moeder leeren kennen.

Ik ben en blijf ... LIEFDE!"

HOOFDSTUK II

De eerste Openbaringen

ZOO sprak God tot ons als een Vader van Liefde. Het was op het oogenblik, dat wij als menschen onzen cosmischen weg geheiligd en lichtend aanvingen. Maar hoe werd ons leven? Hoe gedroegen wij ons? Begrepen wij ons leven? Handelden wij in alle graden naar Gods geboden?
De antwoorden op deze levensvragen kent u. Niet één ziel in de ruimte onthield wat God tot haar sprak! Wij bezoedelden daarentegen Zijn leven en besmeurden Zijn Heiligheid. Ik ben mij er zeer wel van bewust, dat door deze vaststelling tal van vragen in u opkomen. Toch zal ik hierop maar ten deele ingaan. Zoo God ons de genade schenkt zullen eens al de vragen, die in de menschheid omtrent de Goddelijke scheppingsdaad leven, duidelijk en afdoende worden beantwoord. Het bestek van dit boek staat dit niet toe, nu zal ik moeten volstaan met u een kort en lang niet volledig beeld te geven van het proces en de ontwikkeling der schepping.
Millioenen zielen op Aarde kunnen, hoe geloovig en godsdienstig ze ook zijn, onmogelijk langer het Bijbelsche scheppingsverhaal als waarheid aanvaarden. Hun gevoelsleven weigert nog maar één oogenblik in het zonderlinge verhaal omtrent het ontstaan van aarde, uitspansel, mensch en dier te gelooven. De besliste uitspraken van de wetenschap over de onmogelijkheid van de Bijbelsche gegevens steunen die zielen nog in hun verwerping. De bijbelschrijvers zeggen u, dat aarde en uitspansel, mensch, dier en plant door God zoo maar ineens werden geschapen. Maar hoe anders is de werkelijkheid! *Het gansche Goddelijke scheppingsplan is gebouwd op geleidelijke ontwikkeling!* Niets in de ruimte was er zoo maar ineens, alles evolueerde van graad tot graad naar zijn definitieven staat!

In grove trekken geschetst — want over èlk stadium zijn reeksen boeken te schrijven — voltrok het scheppingsproces zich als volgt. Toen God Zich openbaarde waren de nevelen de eerste zichtbare verschijnselen. In een later stadium verdichtten de nevelen zich tot een wolkenmassa. Hieruit — en we bevinden ons reeds in de stoffelijke openbaring — ontstond het embryonale menschelijke leven. God heeft Zich nu gedeeld: een Goddelijke openbaring door het stoffelijke leven aan den mensch geschonken. Het embryo — de door God bezielde en uit de verdichting van de nevels ontstane cel, staat voor de Goddelijke wetten en zal tot de evolutie overgaan en aan het scheppingsplan deelnemen. Zijn menschelijk bestaan nam een aanvang. Het eene celletje gaf zich nu aan het andere, bevruchtte het, maar stond daardoor het eigen leven af, en terwijl uit het moedercelletje nieuw leven ontstond, onderging het mannelijke embryo den eersten dood. Het binnentreden in de astrale wereld volgt, hier wacht dit leven in de wereld van het onbewuste op de tweede geboorte. De eerste stoffelijke cel onderging een verrottingsproces en uit dit proces ontstond het dierenrijk. Dit dierlijke leven begon nu aan zijn evolutie. Hierna had God Zijn leven niets meer te schenken, Hij gaf het Zijn Eigen Bewustzijn!

Het God vertegenwoordigende embryo aanvaardde telkens een volgenden levensgraad. Het innerlijke leven als ziel ontwaakte hierdoor.

U kunt nu vragen, wáár ontstond en ontwikkelde zich de vonk Gods, het menschelijk leven? Het antwoord is: op de Maan, op Móeder Maan! Door Gods manifestatie kon onze Moederplaneet aan haar verdichting en evolutie beginnen, daarbij geholpen door het centrale zonnestelsel, dat met Moeder Maan tevens voor een beschermenden dampkring zorgde. Vergeef mij, dat ik u al deze ontzaglijke wetten en gebeurtenissen in een handomdraai voor oogen zet, ik herhaal en herhaal, dat een heldere en aanvaardbare beschrijving van dit immense gebeuren meer ruimte vergt, dan in het kader van dit boek beschikbaar is.

Het eerste leven in de ruimte is op de Maan ontstaan. Bezield door de Goddelijke vonk treedt het in de eigen verkregen zelfstandigheid en wordt bezieling. De vonk Gods gaat op weg om te evolueeren, om graad na graad, wereld na wereld te scheppen, te verkennen en te beleven. Eens zal zij volwassen zijn en God als mensch vertegenwoordigen en de ruimte in bezit nemen.

Nadat vele vonken het leven ontvingen, want deze cosmische verdichting ging verder, ontstonden er graden, verschillende en opvolgende levensgraden voor het stoffelijk embryo. En voortdurend gaat de vonk Gods verder, zij geeft zich aan het andere leven in den eigen levensgraad, sterft en treedt hierna de astrale wereld binnen om opnieuw geboren te worden. Door deze evolutie krijgt dit leven meer gevoel en ruimte, het stoffelijke celletje wordt grooter, de levensduur langer. Het embryonale leven beleeft Gods stoffelijke openbaringen, een stoffelijk en geestelijk evolueeringsproces. Duizenden levensgraden zal dit cellenleven te volgen hebben om op Moeder Maan zijn hoogste stadium te bereiken. Het celletje zal dan zijn uitgedijd tot het in vorm gelijk is aan een visch, een vorm, die nòg in het embryonale stadium in het moederlichaam valt waar te nemen.

De planeet Maan heeft zich nu verdicht, er is ruimte gekomen en de wateren zijn te voorschijn getreden. In deze wateren leven verschillende graden van den mensch en het dier. Zij beleven niets anders dan het bevruchten, het sterven en het opnieuw geboren worden. In dien tijd beleefde Moeder Maan een groot verrottingsproces, door het eene leven ontstond het andere en ook dit splitste zich opnieuw om daardoor de Goddelijke evolutie te bevorderen. Het uiteindelijk stadium in de evolutie van Moeder Maan is de eigen stoffelijke verdichting. In de wateren scheidt zich nu iets af, dit wordt dichter en het verhardt langzaamaan. Nu ontstaat de begaanbare planeet. Wat later zien we het plantenleven ontstaan, het zet zich in den bodem vast. Moeder Natuur ontwaakt.

De oorsprong van het leven, de Godsvonk, de mensch, leeft

en evolueert nog in de wateren. Ontstaan uit de Almoeder beleeft dit goddelijke leven het scheppend organisme èn het moeder-zijn. Het barende principe overheerscht echter op Moeder Maan. Elk vonkje is als de Almacht, Die het schiep. Ook God overheerscht hier als Moeder. God schiep, maar gaf, doordat Hij Zich splitste, deelde, het leven aan millioenen vonken. Doet de Moeder anders? Zóó is de Moeder één met God en zóó zal voor àlle levensgraden *het moederlijke* de ziel overheerschen. Nu, in dit Maanstadium, volgt de menschelijke vonk de wetten van God reeds op. En ook het grootere lichaam, de Maan, dient als Moeder, in niets is zij schepper, het Moederinstinct overheerscht in al deze levensgraden.
De evolutie, die de goddelijke vonk hier te beleven heeft, gaat van het stoffelijke leven uit. Nog overheerscht hier het stoffelijke leven, dit gaat vóór het astrale bestaan. Wel beleeft de ziel een eigen evolutie, maar deze is niets anders dan werking, het beleven van het stoffelijke leven. De vonk Gods zoekt en beweegt in de wateren, zij wil verder, dit is nog niet haar definitieve lichaam. Deze werking deelt zich mee aan de ziel en hierdoor ontwaakt het innerlijke leven. Ziel en stof zijn nu reeds volkomen één, doch de volgende stadia zullen te zien geven, dat de ziel het stoflichaam gaat overheerschen. Dit is nu reeds te volgen en te verklaren. Als de ziel straks het bewuste, menschelijke organisme zal binnentreden, overheerscht de ziel het lichaam *en dit is doordat het zieleleven eeuwigdurend is.* Op de Maan moet het zieleleven de werking van het organisme aanvaarden. Hierdoor ontwaakt echter, zooals gezegd, het innerlijke leven, de ziel gaat er de ruimte gewaar worden, die in haar leeft, en zal straks de Moederplaneet volkomen overleven. Het wordt de overwinning van de ziel op de stof en deze evolutie gaat nu reeds een aanvang nemen. Het stoffelijke lichaam zal telkens sterven, de ziel daarentegen telkens verdergaan om de hoogere levensgraden te beleven. De ziel krijgt nieuwe organismen van Moeder Maan, steeds heeft deze een ander lichaam gereed, dat door den hoogeren stoffelijken graad is ontstaan. Het innerlijke leven kàn niet anders be-

leven dan deze werking, dan dit ondergaan van de stoffelijke cel in al deze graden, want die werking, dit ondergaan van de stoffelijke cel en later van het volwassen menschelijke lichaam, is het door God opgelegd. God, de Maan en de vonk zijn in alle stadia één, zij werken aan één doel. De vonk Gods zal echter als bewùst goddelijk wezen tot Hem terugkeeren!
In dit Maanstadium is van bewustzijn nog geen sprake, dit zal eerst later het geval zijn: op den tweeden van de zeven cosmische levensgraden, die de mensch voor zijn evolutie naar God te beleven heeft. Daar zal dit leven zichzelf gaan voelen en dan iets gaan begrijpen van het eigen bestaan.
De vonk Gods heeft nu op den eersten cosmischen graad, op Moeder Maan dus, den hoogsten levensgraad bereikt, van cel is het tot vischvorm uitgedijd, ontwikkeld. Duizenden stadia volgden elkaar hierbij op, het zieleleven moest ze beleven om zich de Goddelijke wetten eigen te maken. De ziel is reeds oppermachtig in dit bestaan, zij voelt dit, zìj overheerscht haar Moeder Maan. Moeder Maan, dit geweldige lichaam? De menschelijke ziel is heerscheres over dit machtige organisme! De ziel leeft, zij schept, baart en ze is daardoor gekomen in een natuurlijken, zelfstandigen staat, die Moeder Maan niet bezit. Dit bewijst de macht van de menschelijke ziel, zìj bezit Moeder Maan. Moeder Maan dient háár, zij bemoedert dit leven, geeft het eten en drinken, bezorgt het nieuwe organismen. Maar achter dit alles leeft God. Hij, Die Zichzelf splitste, Zich in billioenen vonkjes deelde, Hij ziet toe, dat alles goed gaat.
Men noemt deze Oppermacht God. Men zegt tevens dat deze kracht wind is, regen, vuur, nacht en licht, natuur. Op de Maan was God nog duisternis. Toen ging Hij tot scheppen over, Hij schonk Zijn leven alles, gaf het Zijn Eigen-Ik, Zijn Eigen Bewustzijn. Hij schonk Zijn leven ook een eigen wil! De ziel kan thans reeds doen, wat zij wil. Zij beweegt zich voort naar waar zij wil, zij voelt, waar zij haar eten moet halen, ze doet zoo kennis op en verrijkt zich door al deze levensmogelijkheden. Moeder Maan ziet dit, maar zij laat haar

kinderen begaan, zij weet, dat zoo het proces goed verloopt. Zij voelt ook de machten en krachten, die de menschelijke ziel stuwen, machten en krachten, waaruit ook zij ontstaan is. Haar levenswetten gingen in de handen van de menschelijke ziel over. Zij weet, dat niets de evolutie van haar kinderen kan tegenhouden. Zij wil hen blijven dienen, ze wil voortgaan de stoffelijke woning te zijn, waarin haar kinderen voorspoedig groeien en beleven kunnen. Zij wil een goede Moeder voor hen zijn. De wetten Gods worden door Moeder en kinderen nauwlettend opgevolgd.

Aan de oevers van de wateren ligt de hoogste levensgraad. Hij is stervend. Wat nu? Zal de ziel thans opnieuw de astrale wereld binnentreden? Dit leven, waarvan de ziel na het sterven loskomt, is als hoogste organisme gereed om verder te evolueeren. Maar Moeder Maan bezit geen organismen meer voor de ziel. Toch moet zij verder, er moeten hooger, edeler organismen beleefd worden. Maar waar? Heeft de Oppermacht aan dit sterven op de Maan gedacht? Aan de stranden liggen duizenden vischsoorten, stervend, maar met het dwingende gevoel in zich hooger te gaan. Maar waarheen?

Indien God aan Zijn leven geen verdergaan had geschonken, zou al Zijn leven op de Maan zijn gestikt. Uit het niets is dit alles tevoorschijn getreden, thans is er een zichtbare ruimte ontstaan, een enorm lichaam heeft zich verdicht en tevens is er licht gekomen in de duisternis. Een zwak licht bestraalt thans het Maanleven! Het is als uw morgenlicht, krachtig genoeg om aan dit leven het bestaan te verzekeren. Het licht uit de ruimte bestraalt Moeder Maan, zij voelt en weet, dat zij door dit licht haar omvang en haar levenswetten kreeg. Dit licht komt uit de centrale bron en zoo is het alsof God nog steeds Zijn Adem tot Zijn leven stuurt. Er is thans geen duisternis meer, Moeder Maan ziet zichzelf. Al van haar eerste barensweeën af, toen rillingen en trillingen haar doorvoeren, kreeg zij deze warmte toegezonden en hierdoor ontwaakte haar leven. Door die bron van licht voelt Moeder Maan zich bij haar groote werk gesterkt, die steunt haar bij haar door

God opgelegde taak, het jonge leven op haar ademt het in en ziet het zijn organisme ten goede komen. Er is licht in de duisternis gekomen, lichtend is thans het leven, gezegend licht beschijnt en bestraalt nu de Goddelijke vonk, den mensch. Moeder Maan voelt haar zuster Zon — een ander deeltje van God — één, die een andere taak ontving, warmte moet geven, stuwing en geluk. Deze centrale levensbron is ontstaan op dezelfde wijze als zij haar bestaan kreeg, door de duidelijke, bewust ingestelde concentratie van de Oppermacht.
Deze kracht schiep tevens andere planeten, ze zijn thans nog onzichtbaar, maar straks zullen ze zich verdichten en zichtbaar worden en dan aan het gigantische proces deelnemen. Zon, Maan en andere planeten, al die vonken van God, groot en klein, hebben een eigen taak te volbrengen, de eene geeft licht, gene baart, andere scheppen. *Zij doen wat God deed en waardoor al het leven in de ruimte ontstond, ze zijn duister en licht, ze worden vader en moeder, maar allen werken aan één wezen, den Mensch!*
En zie, het vonkleven heeft zijn kringloop op de Maan volbracht, maar het zieleleven moet verder, steeds hooger en hooger, want het moet tot God terugkeeren.
Het vonkleven is daarom uit de wateren gekropen. Maar dit is vragen om een zekeren dood! Het zoekt niet meer naar eten, het legt zich neer om te rusten en wacht af. Zoo zal dit leven spoedig moeten sterven. Waarom keert het niet naar de wateren terug? Daar kreeg het bestaan, daar alleen kan het voortleven. Toch komen steeds meer Godsvonken naar den oever, naar de begaanbare planeet. Ze leggen zich neer en gaan den dood in. Welke krachten leven er opeens in dit dierlijke bestaan, in dit onbewuste leven? Door wat wil het verder? Wil het bewust sterven of heeft de eigen wil geen beteekenis meer? Treedt hier een overheerschende wilsuiting op, een kracht, die dit leven dwingt te sterven? Of is het doel: bewùst den dood in te gaan? Maar beteekent dood dan niet algeheele vernietiging? De ziel schijnt bewust te voelen, dat dit niet zoo is. En het lichaam moet naar de ziel luisteren!

In Gods schepping zijn geen stoornissen, de ziel moet en kan verder. Nu dit leven zijn hoogste stadium, zijn hoogste organisme voor de Maan bereikt heeft en het dus verder moet, zullen andere lichamen het zieleleven aantrekken: *God schiep het eeuwigdurende voortgaan!* Op de Maan leefde de ziel eerst in het beginstadium, zij zal verder en hooger gaan om te evolueeren: de ziel staat voor een Goddelijk wonder, een nieuwe openbaring Gods.
Rondom Moeder Maan leven andere lichamen en deze zullen zich verdichten. Moeder Maan zendt haar eigen energie uit en helpt mee aan deze verdichting. De Zon straalt steeds sterker uit, geeft naarmate de tijden verstrijken voortdurend meer licht af en steunt met haar voedende krachten Maan en bijplaneten. Zoo overheerscht de Zon in de Goddelijke ruimte, zij staat direct ingesteld op den levensadem van mensch en dier. De Bijplaneten komen gereed, de verdichting zal geschieden, het zieleleven kan verder!
Millioenen vonken worden nu niet langer door Moeder Maan aangetrokken, maar door deze Bijplaneten. Millioenen levens, de ziel als massa dus, scheppen thans een nieuw bestaan. Verdergaan blijkt mogelijk, God zorgde er voor. Deze nieuwe planeten dienen het zieleleven, ze zullen zich, gelijk Moeder Maan deed, geheel verdichten en het zieleleven een nieuw en hooger organisme schenken.
Weer beleeft de ziel wereld na wereld, levensgraad na levensgraad, lichaam na lichaam, ze beleeft het scheppende organisme en het barende principe, ze sterft en keert opnieuw en opnieuw tot het stoffelijk leven terug. Dit zijn de wetten van God, die beleefd moeten worden en waaraan niet één ziel in de ruimte ontkomt. Maar dit blijkt keer op keer: *Een dood is er niet! Het sterven is het terugkeeren naar de astrale wereld, het gereed maken voor de nieuwe geboorte.* God overzag dit alles en de ziel aanvaardt de Goddelijke wetten, er is alléén leven voor haar, haar wacht het uiteindelijke!
Tijd bestaat nog niet, die heeft hier nog geen bestaansmogelijkheid gekregen, hij komt eerst later. Veel is al door de ziel

beleefd en gewonnen, maar er wachten haar nieuwe werelden, met andere verten, diepten en hoogten. En keeren we nu in gedachten terug, dan zien we, dat niet alleen het menschelijke embryo door de Goddelijke wetten te volgen kon ontwikkelen, ook de groote lichamen in de ruimte leefden naar die heiligende wetten. De eene planeet ontstaat door de andere, schept en baart, werkt en dient, gehoorzamend aan de wet, waarnaar het kleinste diertje in de ruimte luistert en handelt!

De tweede cosmische graad zal hard aan het organisme werken, Moeder Maan stond vooral ingesteld op het zieleleven en het zal Moeder Aarde zijn, die, als behoorend tot den derden cosmischen graad, dit organisme zal afmaken en verfraaien. Deze ruimte is door drie planetenstelsels tot stand gekomen. Uw fonkelende sterren en planeten dienden voor Moeder Maan, voor den tweeden cosmischen graad en voor Moeder Aarde, elk er van heeft een eigen taak te volbrengen. Er is reeds cosmische, Goddelijke orde gekomen in de ruimte. Wat is het uiteindelijke stadium?

Wanneer is het vonkleven van Moeder Maan mensch geworden? Daar bezat het nog een vorm, die aan den visch herinnert, deze zal nu gaan veranderen. Daaraan werken de planeet Mars en de Bijlichamen, de tweede Cosmische graad. Wet na wet beleeft de ziel, zij komt van de eene wereld in de andere, als man en vrouw wordt zij steeds weer opnieuw geboren, want de stoffelijke levensgraden volgen elkaar onophoudelijk op. Groot zijn de ontwikkelingsmogelijkheden voor het organisme, er groeit een hoofd, ledematen ontwikkelen zich. Uit het celletje, dat op Moeder Maan aan zijn evolutie begon, groeit een mensch! Nog is het een dierlijke levensgraad, die niets menschelijks bezit. Het krijgt intuïtie, dierlijk instinct. Het maakt zich het instinct eigen, dat afstemming heeft op het verkregen organisme. Het stoffelijke lichaam vertegenwoordigt het instinct, de ziel kan niet hooger of verder voelen dan haar stoffelijk kleed aan kracht en aan werking bezit. Lichaam en ziel zijn dus volkomen op elkander ingesteld, zij zijn één in alles, de één is niet verder dan de ander, anders

zouden stoornissen ontstaan en zulks is nog niet mogelijk. Eens zal de ziel echter dit onnatuurlijke stadium binnentreden en ernstige stoornissen veroorzaken. God schonk haar het natuurlijke, volmaakte eenzijn met het stoffelijke leven, er was tot nu toe Goddelijke harmonie in de door den mensch bewoonde werelden. Maar straks zal de ziel met haar cosmischen wil gaan overheerschen en eischen gaan stellen. Zij zal de wereld, die haar tot woning dient, in bezit nemen, ze zal zichzelf vernietigen, doordat zij deze wetten voelt noch begrijpt.

Het organisme voor dit leven géeft slechts, het heeft geen andere taak dan het zieleleven. Het menschelijk organisme is, zooals Moeder Maan dit heeft moeten aanvaarden, dienend. De ziel is de persoonlijkheid, deze kan alleen eischen stellen. Nog is deze persoonlijkheid van den tweeden cosmischen levensgraad voordierlijk en onbewust. Het zal Moeder Aarde zijn, die de vonk Gods bewustzijn en een fraai organisme zal schenken.

Op de hierboven geschetste wijze zijn *zeven* cosmische graden ontstaan en het is door het beleven van al deze bestaanswerelden, dat de ziel als mensch tot het Al-stadium, het Goddelijk stadium kan terugkeeren!

Moeder Aarde trok het zieleleven van den tweeden cosmischen graad tot zich. Zij doet het zeven stoffelijke graden doormaken. De geleerden van uw tijd spreken in dit verband over rassoorten. De laagste graad hiervan wordt beleefd door de oerwoudbewoners, die u koppensnellers noemt, terwijl de blanke rassen en verscheidene Oostersche rassoorten tot den zevenden stoffelijken graad behooren. In deze gradenverdeeling ligt de verklaring van het bestaan van uw rassoorten, zij beantwoordt logisch en duidelijk de door millioenen denkenden onder u gestelde vraag, waarom de eene door God geschapen mensch een donkere huidskleur heeft en in het oerwoud leeft, terwijl de andere een Aziaat is of een blanke. *Uw vele rassoorten wijzen op de evolutie, die de vonk Gods stoffelijk en geestelijk door te maken heeft. Niets gaat in de*

Goddelijke schepping met sprongen, niets is er zoo maar ineens! Mensch, dier en plant, Maan, Zon en ster, àl het leven in Gods ruimte doorliep een evolutie, vooraleer het het volgende stadium kon binnentreden!

Voor het innerlijk leven van den mensch schiep God de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke en geestelijke graden. De ziel gaat van den voordierlijken naar den geestelijken graad. Terwijl zij zich de tusschenliggende graden eigen maakt, zien we gebeuren, dat de ziel de Goddelijke wetten overtreedt, de persoonlijkheid leeft zich uit en begaat fouten, die, nu de ziel het noodige bewustzijn bezit, tot goedmaken er van dwingen. Hoe de ziel tijdens het volbrengen van haar aardschen kringloop heeft gehandeld, zullen we in het verloop van dit boek uitvoerig volgen.

De ziel, die dien kringloop volbracht en de wetten van Moeder Aarde beleefde, staat nu voor een nieuwe wereld, zooals zij dat vroeger op den eersten en tweeden cosmischen graad gewaar werd. Wat zal zij in die wereld beleven? Wij zullen dat aanstonds volgen en dan leert u het ontstaan van hellen en hemelen kennen.

Alles wat ik u in de vorige bladzijden over het verloop van het Goddelijke scheppingsproces verhaalde, was zeer beknopt. Dit is ook oorzaak dat veel u niet duidelijk zal zijn en vragen bij u zal doen opkomen. Indien u er meer over wilt weten, raad ik u aan de trilogie te lezen, waarin mijn Meester u uitvoerig over al deze wetten vertelt [1]). En zoo God ons de genade wil geven, zullen wij straks in staat zijn de gansche Goddelijke schepping in haar onmetelijke diepte op een voor het menschelijk bewustzijn begrijpelijke wijze te verwoorden en duidelijk te maken. Tot beter begrip van Gods Liefde en Almacht, en van uzelf!

---

[1]) „Het Ontstaan van het Heelal", een trilogie door Jozef Rulof, eveneens van Gene Zijde ontvangen. Uitgave: Mouton's Uitg. Mij., Den Haag.

HOOFDSTUK III

Het Ontstaan van Hellen en Hemelen

DE mensch, die zijn aardschen kringloop heeft volbracht, staat voor nieuwe werelden, daar het Gods bevel is, dat hij tot Hem terugkeert. Hij heeft zich de stoffelijke wetten eigen gemaakt, beleefde de wetten van leven en dood en overwon zoo den derden cosmischen graad.
Waarheen gingen de millioenen menschen, die de Maan, de Bij-planeten en de Aarde hadden beleefd? Zij traden de astrale wereld binnen en ervoeren er, dat zij voor het stoffelijk leven niet meer naar de Aarde konden terugkeeren. In de wereld, waarin zij binnentraden, heerschte duisternis. Geen sprankje licht verwelkomde hen. Hoe nu... geen licht? Waar was het licht, dat hen toch beschenen had? Zij wachtten en geloofden, dat het spoedig zou komen. Maar zij wachtten tevergeefs... Ze voelden zich slaperig, deze menschen hadden honger en dorst en ze begrepen zichzelf en hun nieuwen toestand niet. Ze waren wellicht te vroeg wakker geworden, het was nog nacht hier, dadelijk zou de Zon opkomen en zou het licht worden.
Waar leefden ze? Ze wisten het niet! De ziel als mensch voelde, dat zij leefde, maar meer ook niet. De persoonlijkheid en het gevoelsleven van dezen mensch waren in de nieuwe wereld nog onbewust. Maar hij zou wakker en bewust worden, hij zou zijn vreemde omgeving gaan verkennen en zich, als daarvoor op andere planeten geschied was, de wetten van dit astrale bestaan eigen maken.
De mensch begon te denken. Hij realiseerde zich het lange slapen, het niet opkomen van de Zon, het licht, dat hem vanuit de hoogte altijd had beschenen en het leven op Aarde groei en bloei geschonken had. Dat licht hadden zij lief, het beteekende een macht voor hen. Had deze macht hen alleen ge-

laten? Wat zou er toch met hen geschied zijn? Ze riepen om hulp, hun stemmen hadden hun klank behouden, ze kregen antwoord en zochten elkander op. In al deze menschen leefden dezelfde vragen. Waarin leefden zij? Was er buiten hun weten om in de ruimte iets gebeurd? Er kwam angst in hen . . . angst! Het duurde lang, er moest nu toch eindelijk licht komen. Zij dachten na. Waar waren vrouw en kinderen? Ze riepen om hun geliefden, maar deze antwoordden niet op hun geroep.

Ze herinnerden zich nu, dat ze ziek geweest waren. Maar dan moesten ze nu toch beter zijn, ze leefden immers! Ze begaven zich onder de anderen en ontdekten dat dit grootendeels vreemden voor hen waren. Ze zochten naar hun eigen stamgenooten en zoo ze deze vonden, bespraken zij met hen hun toestand. Maar ook deze wisten de verklaring niet.

Toen, moe van het denken en zoeken, gaven de mannen en vrouwen zich maar aan elkaar over. Ze namen bezit van elkanders lichamen en zochten het eenzijn te beleven, zooals ze dat tot nu toe gekend hadden. Er leefde hartstocht in hun innerlijk, hun persoonlijkheid verlangde. Deze astrale wezens voelden zich als voorheen, maar wat nu — wat moesten ze thans weer beleven? Hun verlangen loste niet op, aan het gebeuren kwam geen einde! Waren ze onmachtig geworden? Waren hun lichamen veranderd? Nog grooter werd hun angst. Wat was er tijdens hun slaap toch allemaal gebeurd? Ze betastten elkander en hun verwondering groeide nog. En alle menschen hier beleefden hetzelfde. Hun geest sprak, eischte, verlangde bevrediging, het drong echter niet tot hen door, dat ze hun stoffelijke lichamen hadden afgelegd.

En het licht bleef nog altijd uit. Moesten ze aanvaarden, dat de zon uit de ruimte verdwenen was? Verschrikkelijke vragen!

Ze verplaatsen zich, verkennen hun omgeving, steeds verder dringen ze er in door. Maar het blijft duister en hun pad vindt geen einde. Eindeloos schijnt deze wereld te zijn.

De angst neemt bezit van hen, ze schreeuwen radeloos om hulp, maar er komt geen redding.

Is het wilde dier in den nacht tot hen gekomen en verscheurde het vrouw en kind? Ze gillen, maar hun angstkreten gaan in het duister verloren.

Al die millioenen zielen zoeken, ze vallen neer van vermoeienis, staan weer op en zoeken verder. Maar bij iederen stap worden de moeilijkheden grooter, vermeerderden zich de problemen. Waanzinnig worden velen. Zoo staat de ziel hier ervoor, het is hier ineenzinken en oplossen in de krankzinnigheid òf bewust worden en begrip verkrijgen. Zijn er onder hen, die sterk zijn en het hoofd niet verliezen? Ja, ze zijn er en zij worden zich het eerst van hun nieuwen toestand bewust.

Dezen durven verder te gaan dan de anderen, ze dringen stoutmoedig dieper door in de ruimte, die oneindig schijnt.

Dan staan ze plotseling voor een groot wonder. Zij verzadigen zich eraan en keeren terug naar de anderen. Snel gaat dit nu. Een vreemde, onzichtbare kracht voert hen bliksemsnel terug naar hun eigen soort. Ze behoeven slechts aan hen te denken. Ze vertellen van het wonder, dat ze ontdekt hebben.

„We hebben menschen ontdekt," zoo zeggen ze. „Ze zijn anders dan wijzelf zijn. Maar zij leven in het licht."

Ze gelooven het niet, de anderen.

„En toch is het waarheid. Er is daar licht. En eten en drinken kun je er ook."

Ze willen erheen, nu zij dit alles hooren, zij vergaan van dorst en de duisternis hier verplettert hen. Het licht willen ze zien, het wonder van het licht.

Met honderden gaan ze op pad. Onderweg vertellen de eersten wat ze eigenlijk beleefd hebben. De anderen onderbreken hen telkens met vragen. „Is zoo dan niet ons eigen leven? Zoo leefden wij toch ook? Is het licht van die menschen niet ons licht? En is er gefonkel te zien in de ruimte?"

Ja, bevestigen de anderen, het gefonkel is er. Alles is daar, hun wereld van nu is er leeg en zwart bij.

„Is de duisternis daar dan anders dan deze?"

Ja, ook dat is het geval. Maar straks kunnen ze zichzelf over-

tuigen. En als het daar soms duister mocht zijn, moeten ze zich niet ongerust maken. Ze behoeven maar af te wachten, het licht zal vanzelf komen.

„Maar dan is het dus toch ons leven," laten de anderen zich ontvallen. Hevig is hun verlangen de wereld te zien, waar het licht is. Die wereld hoort hun toe, naar haar zoeken zij. Weten ze ook al, wat dit voor een ruimte is, waarin zij plotseling terecht gekomen zijn, vragen ze hun leiders. Neen, dat is ook dezen niet bekend. Maar misschien zullen ze het spoedig weten.. Bij de menschen, waarheen ze thans gaan, is er in elk geval van die blijvende duisternis niets te bespeuren.

Druk pratend, vol spanning, zetten ze hun weg voort. Dan houden de leiders plotseling in. Hier is het, zoo zeggen ze, hier leven die menschen. Nog is het donker, maar straks zal de zon opkomen.

Ze wachten af en dan — o, heerlijk oogenblik — werpt de zon haar eerste stralen over de wereld. Er vaart blijdschap in de harten van deze menschen, die het licht zoolang ontbeerd hebben.

De aardsche mensch is ontwaakt. Ze volgen alles, de astrale wezens. Ze betasten de menschen, er zijn er onder, die zij duidelijk kunnen waarnemen, anderen zien zij slechts als schimmen. Ze begrijpen dit niet goed, maar lang staan ze er niet bij stil. Die ze het best kunnen zien, volgen ze. Waarlijk, het zijn menschen, die eten en drinken en werken.

Nu voelen ze scherper nog hun eigen honger en dorst en ze dalen in de menschen af, gedreven door hun verlangen zich eindelijk te kunnen verzadigen. En door zich één te maken met den aardschen mensch gelukt het. Ja, ontdekken ze, ze kunnen hem zelfs hun wil opleggen. Ze willen drinken, veel drinken, en de aardsche mensch neemt hun verlangen over en drinkt, terwijl hij gelooft aan een onverzadigbaren dorst te lijden.

Hebben ze hier nu altijd geleefd? willen ze thans weten, de astrale wezens. Of was het ergens anders?

Ze blijven de aardsche menschen volgen, in de hoop hierdoor

het antwoord op hun vragen te krijgen. Ze kunnen hun geluk niet op — nu léven ze weer, er is licht, warmte en er is nog meer! De astrale man daalt af in den aardschen man, de astrale vrouw in de aardsche vrouw en als deze één zijn beleven zij dit mede!
Zoo gaan de dagen voorbij, ze genieten duizend vreugden en missen de behoefte om terug te keeren naar de duistere, stille oorden, waarin ze een tijd lang waren.
Als de aardsche mensch op jacht gaat, beleeft het astrale wezen een nieuwe wet, die hen met de grootste verbazing vervult. Een der jagers wordt door het wilde dier besprongen en gedood. Z'n ziel wordt uit het lichaam geslingerd en treedt als astrale persoonlijkheid het hiernamaals binnen.
Verwonderd, niet begrijpend, ziet de astrale mensch, die zich met den jager verbonden had, dit alles aan. Dan haast hij zich naar de anderen en vertelt hun wat hij waarnam. „De man werd gedood," zoo zegt hij, „een wild dier besprong hem. En ik zag, dat er uit dat doode lichaam een nieuw lichaam kwam. Die jager is dus dood èn hij leeft. En hij is nu net als wij! Wij zijn dus ook gestorven, ja dàt is het! Wij zijn op Aarde gestorven en daardoor werd alles anders voor ons. We zijn dood en we leven toch — net als de jager!"
Onzin! Nee, dat kunnen ze niet gelooven. Ze moeten maar opletten, raadt de man hun aan. Dit doen zij en dan moeten zij aanvaarden, dat hij de waarheid sprak.
Er was dus geen dood, aan het leven kwam geen einde. Als je dood ging, kwam je daar, waar zij nu waren en dan leefde je verder — en hoe!
Niet één wonder beleefde je hier, maar duizenden. Veel begrepen ze er nog wel niet van, maar dat belette hun niet, het genot te zoeken, waar ze konden. Er was licht en warmte, eten en drinken, er was vermaak en avontuur en bovenal was daar het menschelijke éénzijn. Ze konden zich weer net als vroeger één maken en zich uitleven. Ja, ze zagen zelfs, dat er door de verbintenis, die zij door de twee aardsche menschen beleefden, bij dezen kinderen werden geboren. En die op

Aarde wisten niet eens, dat zij het waren, die hen telkens weer in elkanders armen dreven. Vermakelijk vonden ze het. Ze zouden niet graag meer terug willen naar daar. Het was hier beter dan op aarde.

Meerdere malen maakten ze nu mee, dat ze hun stoffelijken mensch moesten loslaten, doordat deze stierf. Ze werden dan uit die lichamen geslingerd, maar daarom gaven ze niet. Ze zochten dan maar weer een ander op, verbonden zich ermee en leefden zich opnieuw uit.

Zoover waren zij gekomen, dat ze den aardschen mensch in alles konden overheerschen. Ze leefden en beleefden in zijn organisme en terwijl hij aan hun wil en verlangens voldeed, wist hij van hun aanwezigheid niet af. Door hierover na te denken, gingen ze het wonderbaarlijke van hun bestaan begrijpen en kwamen er toe het steeds dieper te ontleden, want ze wilden er alles van weten. Zoo begonnen ze veel te begrijpen, wat voor korten tijd nog duister voor hen was en langzamerhand verkregen zij een ander bewustzijn. Dit was weliswaar nog voordierlijk, maar eens zou het toch geestelijk worden.

Steeds beleefden ze iets anders. Doordat de astrale persoonlijkheid zich uitleefde ten koste van den aardschen mensch, werd deze op den duur bezeten. Ze konden er niet aan ontkomen, deze mannen en vrouwen, de astrale mensch trad zoo overheerschend op, dat krankzinnigheid moest volgen. Geen mensch op deze plek van de aarde was meer vrij van de astrale beïnvloeding. Het werd een chaos. Het astrale wezen wilde niet meer terug naar de eigen duisternis, het astrale bestaan. De eerste hel in het leven na den dood stroomde leeg, iedere ziel keerde van daar naar de aarde terug. Eeuwen achtereen beleefde de astrale persoonlijkheid toen door den aardschen mensch de stoffelijke wonderen. Hij zal echter hierdoor ontwaken, want het is juist door dit in bezit nemen van den stoffelijken mensch, dat het astrale wezen tot bewustzijn komt.

Iedere seconde treden er nieuwe zielen het leven na den dood

binnen en ook die keeren naar de aarde terug om er zich uit te leven. Er wordt thans gevochten om den aardschen mensch. Nu krijgt het astrale wezen angst. Angst om het stoffelijke wezen, dat hem het genieten mogelijk maakt, te verliezen. Hij gaat het beschermen. Er is dus bezorgdheid in den astralen mensch gekomen, wat op een hooger gevoel duidt. En meteen ontstaan meerdere gevoelens in hem, waarvan hij niets wist, geen vermoeden bezat, dat ze bestonden. Er komt warmte in hem, een andere warmte dan het lichaam geeft. Deze warmte maakt hem licht en blij. En zij komt in hem, alleen doordat hij het aardsche wezen helpt. Hij kan niet anders, hij beleeft dit wonder. Deze mensch denkt hierover na en volgt de gevoelens in hem. En door dit te doen gaat hij ook het aardsche leven dieper aanvoelen en begrijpen. Het stoffelijke leven gaat nu tot hem spreken.

Hij wil de warmte in hem sterker voelen, de astrale mensch, en om dit te bereiken, verhoogt hij zijn inspanning. Hij is bezig te dienen! En langzaamaan komt er liefde in hem voor den mensch, dien hij bewaakt en beschermt. En dit liefdegevoel krijgt al een graad van beteekenis. Op den duur zal zijn astrale wereld er door veranderen.

Een schok gaat er door den astralen mensch. Welke verandering voltrekt zich in hem? Hij wil meer weten van het leven rondom hem. En zij, die zich uitgeleefd hebben zóólang tot er andere en bétere gevoelens in hen begonnen te komen, vereenigen zich en beginnen de wereld te verkennen. Ze verwijderen zich steeds verder van de plek, waar hun soortgenooten voortgaan met het vieren van hun lusten. Onderweg leeren ze nieuwe machten en krachten kennen, ze beleven wonder na wonder.

Als ze snel vooruit willen gaan, behoeven ze er zich maar op in te stellen en ze schieten vooruit met de snelheid van den bliksem. Ze kunnen naar omhoog en naar omlaag gaan, ja, ze kunnen dóór de Aarde gaan, als ze willen, en komen er dan aan den anderen kant weer uit. En overal ontdekken ze menschen. Daar waar ze vertrokken vocht men om een aardsch

wezen en hier leefden er massa's. Zij waren dus niet de eenige menschen in de ruimte.
En al die lichamen waren eender. De menschen handelden en voelden ook eender. De astrale mensch daalt opnieuw in den aardschen mensch af om dit vast te stellen en dwingt hem tot eenzijn. En dan stelt hij vast, dat deze aardsche menschen het liefdeproces op dezelfde wijze beleven als op de plek, vanwaar ze vertrokken. In niets is er eenig verschil.
Na een tijd begrepen ze, dat ze opnieuw in een oneindigheid leefden. Nu kwam het verlangen in hen het gefonkel te leeren kennen, dat ze in deze oneindigheid waarnamen. Maar eerst keerden ze terug tot hun soortgenooten en vertelden hun wat zij beleefd hadden op hun lange reis. Ze gaven hun den raad voort te gaan met den aardschen mensch te helpen. Want, zoo zeiden zij, door te dienen zouden er andere gevoelens in hen komen. Ze hadden op hun reis, vervolgden ze, een groot wonder ontdekt. In hun duistere wereld was licht gekomen en dit licht zou grooter worden naarmate zij meer deden voor den aardschen mensch. Daar was men bezig zich een nieuwe wereld te vormen en om deze meer en meer te verdichten en later in bezit te kunnen nemen, was het noodig, dat zij het stoffelijk leven dienden.
De hoogsten onder hen maakten zich nu los van de Aarde om de ruimte en het gefonkel daarin te leeren kennen. En terwijl zij op reis zijn, brengen de anderen daadwerkelijke hulp op Aarde, ze voeren daar het menschelijke bestaan op en helpen den mensch aan eenige uitvindingen. Ze leeren hem vuur maken, het land bewerken, er ontstaat ruilhandel.
Zij, die hun cosmische reis maken, beleven grootsche en ontzagwekkende wonderen. Ze betreden de Maan en andere planeten, niets of niemand houdt hen tegen. Ze spreken geen woord, ze zijn stil van de wonderen, die van Gods schepping deel uitmaken.
Er is één mensch onder hen, die meer voelt en begrijpt dan de anderen. Zij aanvaarden hem als hun meester, het is de eerste meester in de ruimte.

„Ga met mij terug naar de eerste planeet," zoo spreekt deze meester, „en wij zullen er zien hoe daar het leven ontstaan is." En de meester spreekt de waarheid. Op de Maan beleven ze het heele proces van de schepping. Ze volgen alle stadia, graad na graad. Eindelijk staan ze voor den hoogsten levensgraad, dien het zieleleven op de Maan beleeft. Aan de oevers der rivieren liggen dierlijke wezens.
De meester zegt:
„Dit is voor dit lichaam het einde. Wat nu komt zullen we eveneens volgen en beleven. Een ieder van ons moet zich één maken met een dezer zielelevens. Als dan de dood intreedt, zal de ziel door andere lichamen worden aangetrokken, zoo voel ik. Wij zullen dit dan meebeleven en nieuwe stadia leeren kennen.
Voelt ge met mij, mijn vrienden, mijn zusters en broeders, dat wij hier geboren zijn? We zullen ons al de wetten, die hier mee samenhangen, moeten eigen maken en door dit te doen, zullen wij komen tot... ! Ja, tot Wien? Wie is het, die dit alles schiep en het in stand houdt? Wie is deze oppermacht? Is het een mensch zooals wij? Zullen wij ook dit eens weten? Ik hoop het u te kunnen schenken.
Voor mij staat vast, dat wij op deze wijze verder moeten gaan. Wel moet ons leven veranderen. Door den aardschen mensch te dienen, zal dat gelukken. Door ons mogen er op Aarde geen kinderen meer geboren worden, dit is het bezit van den stoffelijken mensch. Ons leven is anders dan het hunne. Wij zijn onzichtbaar voor hen. Gij hebt het kunnen volgen. Welnu, ge kunt eruit weten, dat wij het leven na den dood toebehooren. De oneindige ruimte, waarin wij nu zijn, is ons bezit. Ook die fonkelende lichamen hooren ons toe. Kunnen wij niet gaan waarheen wij willen? Niets houdt ons tegen! En Hij — of is het een Zij? — vindt goed, dat wij alles leeren kennen. De Oppermacht, die de wonderen schiep en die ons tot handelen bracht, ons dit denken en voelen gaf, zal geweten hebben, hoe alles verloopen zou. Rondom ons leeft een kracht, die van ons leven weet. En in ons leeft zij, want zijn er geen

andere werelden ontstaan? Is ons leven niet veranderd? We zullen dus nu de levens aan deze oevers volgen."
En op een vraag, hoe hij dit alles weet, antwoordt de meester: „Kan het zijn, mijn vrienden, dat ik eerder dan gij geboren ben? Is mijn leven van langer duur geweest dan het uwe?"
Een ieder van hen zuigt zich nu vast aan de astrale vonk en voelt zich in een andere wereld komen. Terwijl zij als bewuste zielen blijven zien en voelen, merken ze, dat het leven, waarmee ze zich verbonden hebben, inslaapt. Wat zal er geschieden? Gespannen wachten ze af. Dan ontvangen beiden, de onbewuste en de bewuste ziel, nieuw leven. Met het zieleleven, waarmee ze zich verbonden heeft, ontwaakt de bewuste ziel in de moeder op een nieuwe planeet. Tot de geboorte volgt, is de ziel één met het groeiende leven en leert hierdoor de stoffelijke en geestelijke wetten kennen. De bewuste mensch weet nu, dat andere lichamen gereed zijn om het innerlijke leven op te vangen.
Hierna riep de meester allen tot zich en sprak:
„Heb ik u niet gezegd, dat er een voortgaan is? Na de stadia op de eerste planeet gaat het zieleleven naar een andere om daar z'n teruggaan en dit wonder opnieuw te beleven. Daarna zullen we dan de nieuwe werelden volgen."
Opnieuw keerden allen naar de Maan terug en beleefden graad na graad. Toen de hoogste bereikt was, daalden ze weer met een zieleleven in het vonkstadium af en beleefden met dit leven de wedergeboorte op een andere planeet. Ze konden weer vaststellen, dat er in dit proces geen stoornissen waren. Zij ervoeren, dat de ziel zoowel het scheppende als het barende organisme ontving en ook, dat het belang van het moederlichaam in de schepping overheerschend was, want door het moederlichaam ontving de ziel steeds weer een anderen en hoogeren levensgraad om haar evolutie voort te zetten.
Vele eeuwen duurde hun reis, maar intusschen leerden ze Gods wetten kennen. Ruimtelijk diep werden hierdoor hun innerlijke levens. Thans waren ze zoover, dat ze alle levens-

graden in de schepping konden ontleden en met hun meester spraken ze thans over een Oppermacht, die het bestuur heeft over al het leven in de ruimte. Ze leerden denken op hun lange reis en geestelijk aanvoelen en verkregen er een hooger bewustzijn door.
Eindelijk keerden ze naar de Aarde terug om er den achtergeblevenen van hun ervaringen en opgedane wijsheid te vertellen en te beraadslagen, wat er thans gedaan moest worden. Een geweldig plan ziet hun hoogste meester voor zich. In het besef, dat de heele ruimte in hun handen is gelegd en deze oneindigheid hun toebehoort, staat voor hem vast, dat het de wil van de Oppermacht is, dat zij dieper en dieper doordringen in deze oneindigheid.
Hij weet echter ook, dat zij allen verder kunnen gaan, als zij bereid zijn het andere leven te dienen. Het Heelal zal hun nog meer wonderen, nog meer wijsheid schenken, als zij daadwerkelijke hulp verleenen aan hen, die nog niet zoover zijn gekomen. Ze zullen hierdoor aan licht winnen en dat licht hebben ze noodig om die nog ongekende werelden bloot te leggen. Hij dringt er dus bij zijn volgelingen met klem op aan, dat hun gewroet in het aardsche leven moet ophouden, daar ze anders stil staan in hun ontwikkeling. Die levens behooren hun niet toe, ze hebben geen recht in die stoffelijke lichamen af te dalen, ze bezoedelen, zoo zegt hij, zichzelf erdoor!
Door dien hartstocht, kunnen ze nu weten, hebben de astrale duistere werelden zich verdicht, door hun verkeerde daden bouwden ze de hellen op.
Zoo, door de woorden van hun meester, gaan deze astrale wezens hun zwakte zien, hun verkeerde daden, hun eigen afbraak. Maar tevens zien ze den weg, die naar den opbouw, naar een beter leven leidt.
Ze moeten trachten los te komen van de schrikwekkende hellen. Ze zullen daartoe hard aan hun innerlijk moeten werken en zichzelf dienen in te zetten voor hun zusters en broeders, de astrale en stoffelijke persoonlijkheden, die nog niet anders doen dan zich uitleven.

Ernstig beginnen zij aan hun levenstaak. De laagste hel, de eerste geestelijke afstemming, die ze bereikten, hebben ze reeds overwonnen. De volgende hellen bezitten al wat meer licht, het is ontstaan — weten zij — door hun dienen, tezamen hebben ze het geschapen!

Wie goed doet helpt aan die nieuwe werelden bouwen, wie hen volgt treedt er binnen. Eens, zoo zegt hun meester, zal de duisternis geheel plaats moeten maken voor het licht, hun wacht dan groot geluk! De Oppermacht zal het hun schenken.

De liefde is geboren, de waarachtige liefde, die geven en dienen wil!

Met hernieuwden ijver steunen zij den stoffelijken mensch. Er is op Aarde nog weinig te bereiken, de menschheid moet nog tot ontwikkeling komen. Maar Moeder Aarde werkt voortdurend aan haar taak. Haar kinderen stuwt ze van den eenen graad naar den anderen en het is duidelijk vast te stellen, dat de mensch stoffelijk en geestelijk ontwaakt.

Onder leiding van hun meester leeren de astrale wezens die evolutie kennen en ze stellen vast, dat de aardsche mensch zeven organische graden beleeft.

Dezen mensch inspireeren zij het goede te doen — zij, die zich vroeger door den stoffelijken mensch uitleefden. Zoo helpen ze er aan mee het aspect van de Aarde te veranderen en zoo verandert tevens hun eigen innerlijk en hun wereld.

Vijf astrale werelden zijn er nu reeds ontstaan. Die vijf werelden, leeren ze, zijn ook op Aarde terug te vinden, want iedere mensch draagt één dezer werelden in zich, doordat hij er door zijn daden afstemming op heeft. Wil die mensch zich er vrij van maken, dan moet hij navolgen, wat zij doen, leeren liefhebben en dienen!

De astrale mensch maakt er zich een nieuw bestaan door eigen in een land, waar een schemerig licht hangt. Maar nog kunnen zij verder gaan, leert hun meester hun, en de tijd geeft hem gelijk.

Na eeuwen betreden zij een sfeer, die een hemel gelijk is. Hier

straalt en glanst alles, overgoten door een gouden licht. Ongelooflijk is het, wat zij hier aan geluk en wonderen beleven. Ongelooflijk is het ook, wat ze zich in al die eeuwen aan wijsheid hebben eigen gemaakt. En er woont liefde in hen, hun gansche wezen is er van vervuld. Zij zijn koningen geworden en dit alles door hun reine liefde en hun kennis van Gods wetten. Ze dienen den stoffelijken mensch met hun geestelijk bezit, maar deze weten van hun bestaan niet af.
Heilig ontzag leeft er in den astralen mensch voor het Opperwezen en hierdoor leeren ze tot Hem bidden. Ze gaan voelen, dat deze macht als een Vader en een Moeder voor hen is. En zoo voelen zij zichzelf vader en moeder. In hun harten leeft groote dankbaarheid voor hun geheiligd bezit, het leven rondom hen.
Steeds bewuster worden hun levens, hun werken en dienen, en de eene hemel na den anderen wordt door hen opgebouwd. En als de zevende hemel gereed en beleefd is, roept hun meester hen tot zich en zegt:
„Wat ik voel is het volgende. Aanstonds zullen we weer hooger kunnen gaan. We zijn thans gereed voor een nieuwe wereld, die wacht. Dit zal zijn een stoffelijke wereld, zooals die, waar we eens leefden en waar we thans de geestelijke ontwaking brengen. Deze nieuwe wereld zal ons een ander stoffelijk lichaam schenken, zoo wil het de Oppermacht. De sferen, die achter ons liggen, dienden om ons geheel voor het geestelijk leven in die wereld gereed te maken. Als het de wensch is van de Oppermacht, zullen wij weer andere wetten leeren kennen. In vrede en volkomen rust zullen wij ze thans beleven, want wij hebben ons eigen innerlijk overwonnen. Vanwaar komen deze gevoelens in mij? Wie schenkt ze mij? De Oppermacht?
Nu, dan gaan wij naar ons nieuwe bestaan. We zullen ook daar bijeen zijn als man en vrouw en kinderen baren gelijk op Aarde. Dat zijn de wetten van Hem, dien wij onzen Vader zullen noemen. Of mijn gevoelens juist zijn, zal het leven daar ons bewijzen."

Om te kunnen worden aangetrokken tot die nieuwe wereld, keeren de zielen terug tot in het allereerste stadium voor de ruimte, tot het vonkstadium. Dan ontwaken zij in het embryonale leven, groeien op en nemen de nieuwe planeet in bezit, de Vierde Cosmische levensgraad is nu door hen bewoond.

Ze vergeten temidden van de wonderen, die de mentale gebieden hun brengen, den onder hen liggenden levensgraad niet. Ze brengen een verbinding met de zevende sfeer tot stand en vertellen aan de meesters daar, hoe hun nieuwe leven is. Ze dringen er op aan, dat deze zich voor de stoffelijke planeet blijven inzetten.

Zoo groeit de astrale mensch van de eene wereld in de andere. Van de mentale gebieden gaat hij naar den Vijfden Cosmischen Levensgraad, van dezen naar den Zesden en van den Zesden naar den Zevenden. Dan heeft de mensch het *Al* bereikt, de sfeer, waarin het Opperwezen leeft — onzichtbaar, zooals Hij dat blijven zal. Nu kennen zij deze macht, Zijn Wezen, Zijn schepping.

Thans is het gansche universum bewoond, zoowel stoffelijk als geestelijk. Millioenen eeuwen zijn voorbij gegaan. Het leven op Aarde is onder invloed van de astrale meesters geheel veranderd, want nog altijd heeft de astrale mensch verbinding met den stoffelijken mensch en deze verbinding zal duren.

Ook tusschen het *Al* en de zevende sfeer kwam er verbinding tot stand. En op een zeker oogenblik spraken die hooge meesters:

„Wij weten, hoever de ontwikkeling op de stoffelijke planeet gevorderd is. In niets hebben wij het contact met de Aarde verloren. Nu moet ge aan een belangrijke taak beginnen. De menschheid heeft een geloof noodig. Zij zal de Schepper van al het leven leeren kennen. Weet gij, hoe wij die Oppermacht noemen? Luistert goed, dit woord zegt u alles. Wij zeggen u het woord.

God.

Hoort gij het? Nogmaals komt het woord tot u.
God.
God is alles, wat wij hebben leeren kennen en ons eigen mochten maken. God is de Oppermacht. Hij is onze Schepper. Hij is onze Vader en Moeder.
Hebt lief alles wat leeft en ge zult Hem leeren kennen.
Als Vader heeft Hij tot ons gesproken en als Moeder deed Hij ons Zijn wetten beleven. Hoe ons leven is? Gij zult het leeren kennen. U en de menschheid zullen wéten. Uw sferen en de Aarde zullen erdoor veranderen, omdat God het wil!"
Geholpen en voorgelicht door de meesters uit het *Al* bouwen de meesters uit de sferen van licht voort aan de bewustwording van de aardsche menschheid. Zij zullen dit blijven doen tot het laatste zieleleven de sferen van licht binnentreedt en Moeder Aarde haar grootsche taak heeft verricht.
Zij gaan de menschheid voor in het bewùste dienen. Het is door de vervulling van deze Goddelijke wet, dat de mensch zich van de duistere sferen zal los maken om tenslotte de Goddelijke sferen binnen te treden.
Leer dienen, mensch der Aarde! roept Gene Zijde u daarom toe. Want alleen door te dienen maakt u zich gereed om naar de werelden van de hoogere bewustwording te worden opgetrokken.

Ik vraag nu aan u: wie was de eerste Meester in de ruimte? Voor mij is het een genade het u te mogen zeggen.
Christus. Hij was en is de eerste Meester in de ruimte. Hij is het, die de mensch, als u en wij, Zijn volgelingen, in de scheppingen en wonderwerelden Gods voerde. Heeft u ooit gedacht, dat Christus denzelfden weg heeft moeten afleggen, dien u bezig bent af te leggen? Zoo waar er een God is, zoo waar was Christus mensch! Nu is Hij het hoogste wezen in Gods Ruimte, het directe contact tusschen u en uw hemelschen Vader. Zegt het u niets? Ons zegt het, dat God geen onrechtvaardigheid duldt. God is liefde! God kan geen onderscheid maken,

niet voor één Zijner kinderen! Voor allen schiep Hij dezelfde evolutie!

Uw Bijbel leert het u anders. Ook over dit Boek zal Gene Zijde haar licht doen vallen. Dit is de wil van Christus en de Meesters uit het leven na den dood!

HOOFDSTUK IV

De Bijbel in het Licht van Gene Zijde

HETGEEN ik u gaf was een korte beschrijving van het ontstaan van de menschheid, van de hellen en hemelen, de cosmische graden en het *Al*. Op deze wijze schiep God het universum. Maar wat zegt de Bijbel over het ontstaan van de menschheid? Ge kunt nu weten, dat het in strijd is met de werkelijkheid. Dat wat in den Bijbel staat geschreven over de wijze, waarop God de ruimte en ons als mensch schiep, is in de „Eeuw van Christus" niet meer te aanvaarden. Nu pas is het mogelijk de waarheid op Aarde door te geven, hiervoor moest de menschheid ontwaken. Om u de geestelijke werkelijkheid te geven, ga ik hier de gezegden van den Bijbel verklaren. Er staat geschreven:

1 ... In den beginne schiep God den Hemel en de Aarde.

Hier is niets tegen in te brengen, want dien hemel en de Aarde zijn zichtbaar voor ons, wij leven er in. Maar zooals gezegd, de schepping er van is anders in haar werk gegaan dan de Bijbel u vertelt. Wat de Bijbel er van meedeelt, is het weten van aardsche menschen. Toen hij geschreven werd was de menschheid nog niet zoover, eerst thans heeft het menschelijk bewustzijn de noodzakelijke hoogte bereikt. Het is dus duidelijk, dat de menschheid in de voorbije eeuwen deze cosmische wijsheid niet kòn verwerken. En toch moest er een begin mee worden gemaakt de vragende menschheid, die een geloof had ontvangen, over het scheppingsproces in te lichten. En dit kwam tot stand, meer dan de Bijbel geeft was toen niet noodig. Thans echter ontvangt u de feiten. De schepping heeft zich voltrokken op een wijze, als wij aan deze zijde hebben moeten aanvaarden en zooals ook Christus bij eigen aanschouwen als eerste Meester in de ruimte heeft beleefd.

2 ... De Aarde nu was woest en ledig, en de duisternis was op den afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren. Dit klopt niet met de werkelijkheid. Op dat oogenblik is de schepping reeds millioenen eeuwen oud! Als de aarde waarlijk woest en ledig was geweest, zou daar nimmer leven hebben kunnen ontwaken. Waarom spreken de bijbelschrijvers niet over de Maan? De Geest Gods zweefde op de wateren. Zeker, want het leven van God is door de Goddelijke kern bezield. De Geest Gods leefde in de wateren en kreeg het leven door den embryonalen vorm. Het zweven van Gods Geest over de Aarde behoorde dus tot het verleden, de schepping was toen reeds oud en wij menschen waren al op weg om tot het *Al* terug te keeren. God schiep hemel en aarde, doch millioenen eeuwen terug. De eerste verschijnselen er van waren de nevelen, daarna volgde de verdichting als wolken en begon het embryonale stadium. Hiervan wordt in den Bijbel met geen woord gesproken. Op Aarde wist men hiervan ook niets af en nú nog kan de wetenschap deze wetten niet aanvaarden.

Wij aan Gene Zijde leerden, hoe de Maan eens tot bezieling overging. Thans is de Maan stervende, de dampkring loste op, het is nu niet meer mogelijk op de Maan te leven. Toch was het de Maan, die de ziel schiep voor de ruimte, billioenen zielen werden op haar lichaam geboren, maar van haar spreekt de Bijbel alleen als over een nachtlicht. Bezit zij geen andere beteekenis? Het kleinste atoom heeft leven geschapen. De Maan niet? Van Moeder Maan wordt geen woord gesproken en toch is de Maan het Moederlichaam voor de ruimte, zij hoort tot den eersten cosmischen graad. Moeder Aarde leeft in den derden cosmischen levensgraad, zij dient in een verder en hooger stadium voor het leven van God.

De bijbelschrijvers hebben het bestaande vastgelegd, zij klampten zich vast aan wat het aardsche oog kon waarnemen, ze schreven over God en Zijn heilige schepping, maar kenden de wetten niet. „God schiep Hemel en Aarde", zoo vangen zij aan, en slaan millioenen eeuwen over! Voor talloozen is de

Bijbel een heilig boek. *Wij willen die heiligheid in geenen deele aantasten, we willen u daarentegen in opdracht van de Meesters de Goddelijke waarheid schenken!*

3 ... En God zeide: Daar zij licht en daar werd licht! Ook dit is onjuist!

Voor den aardschen mensch is God oppermachtig, ook voor deze zijde. Maar zoo eenvoudig kwam dit licht toch niet tot stand. Aan deze zijde hebben wij het ontstaan van het licht anders leeren kennen. Ook dit proces heeft millioenen jaren geduurd, eerst toen gaf de Zon licht af en bestraalde zij het Universum, het leven van God in alle levensgraden. Dat geweldige licht is niet in één maal ontstaan! Dat is onzin! Aan de Oppermacht van God twijfelt Gene Zijde geen seconde, maar het licht heeft een eigen evolutie gekend. Waarlijk, God schiep het licht, maar de Zon heeft haar eigen verdichting ondergaan. Zoo niet, dan zou zij in het beginstadium van de schepping het leven hebben verbrand. Het Embryonale leven bezat toen nog geen weerstand. Volgt nu eens deze geweldige ontwikkeling en het duizelt u.

De Zon als het centrale punt heeft enorme beteekenis voor het menschelijk wezen en bij een schepping zonder licht zou het leven nimmer hebben kunnen ontstaan. En de Zon was niet verder verdicht dan de Maan en al haar leven, anders waren cosmische stoornissen ontstaan. Zon en Maan waren volkomen één en zijn dat gebleven tot het laatste leven de Maan ging verlaten. De Zon kreeg eerst kracht, toen ook Moeder Aarde ontwaakte en aan haar taak kon beginnen. Aan deze zijde hebben wij deze wetten van graad tot graad kunnen volgen. De Zon voorzag eerst de Maan en haar Bijplaneten van licht en daarna de Aarde. Toen de drie cosmische levensgraden zoover waren gekomen, kon de Zon zich krachtiger verdichten en nam de stoffelijke evolutie voor dit Uitspansel een aanvang. Was de Zon vóór de Maan gereed geweest, dan zou geen vonk van God bestaan hebben gekregen en voor deze evolutie reeds levend verbrand zijn geweest. De Zon, zoo roept Gene Zijde u toe, heeft een eigen verdich-

ting ondergaan. Uit de eerste openbaringen is dit zwakke licht ontstaan, van de duisternis uit trad het licht naar voren, zooals al de planeten hebben beleefd. Voor de Zon is geen andere evolutie geschapen!

Christus, de eerste Meester in deze ruimte, heeft deze wetten met Zijn volgelingen kunnen vaststellen. Hij ging hun voor naar de eerste openbaringen en overtuigde deze menschen van deze Goddelijke wonderen. Wij aan deze zijde keerden eveneens naar de Maan terug, doch Christus en de eerste menschen zagen de Maan nog in werking, zij zagen ook de Zon, want Maan en Zon waren één. Beide lichamen zorgden voor de evolutie! In niets waren er stoornissen, God overzag dit alles!

Toen de Maan aan haar verdichting werkte, kreeg de Zon eveneens meer kracht, door haar energie ontstond graad na graad en ontving al het embryonale leven levenskracht. Maar Moeder Maan kon niet meer verwerken dan wat zij voor haar leven noodig had. En naarmate de Zon meer kracht kreeg verruimde zich de omgeving van de Maan, beschreef zij haar baan om de Zon, die steeds ruimer werd. Warmte en ruimte hadden voor de Maan één beteekenis, aan haar ruimte kon men de warmtestralen vaststellen, hetgeen Moeder Aarde eveneens heeft beleefd.

Maan en Zon beleefden haar eigen wetten. „Daar zij licht en daar werd licht" is het gezegde van een stoffelijk onbewuste, die van de ruimte geen begrip heeft. Toen deze bijbelschrijvers het aardsche leven verlieten en bewustzijn kregen van de astrale wereld, zagen zij welk een onwaarheid zij op de Aarde hadden achtergelaten.

Eens zal de waarachtige, de „Goddelijke" Bijbel door de meesters worden geschreven, straks, wanneer de technische wonderen daartoe op Aarde geboren zijn. En dat wil Christus!

Aan deze zijde zagen wij, dat Zon en Maan op elkaar waren ingesteld, door de Zon kreeg de Maan evolutie. „Daar zij licht en daar werd licht" is onmogelijk! God schiep het licht, want het duistere Uitspansel scheurde vaneen, verdeel-

de zich in billioenen deeltjes en dat werden Zonnen, planeten en sterren, doch elk deeltje onderging een eigen evolutie! Evenzeer naast de werkelijkheid is het volgende gezegde, dat zichzelf volgens de wetten in de schepping tegenspreekt.
4 ... En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tusschen het licht en tusschen de duisternis.
Hoe is dat nu weer mogelijk? Wat wil deze scheiding tusschen duisternis en licht zeggen? Wat hebben de bijbelschrijvers er mede bedoeld? Men spreekt hier van nacht en dag, licht en duisternis. Licht en duisternis? Begrepen de bijbelschrijvers iets van de Aarde? Wist men toen reeds, dat de Aarde om de Zon draaide en niet de Zon, zooals werd gedacht, om de Aarde? Want dit gezegde over licht en duister heeft hiermede te maken. Dat God scheiding maakte tusschen licht en duisternis, beteekent dat de nacht oploste. Waardoor? Doordat de Maan licht kreeg van de Zon? Hierover is geen woord geschreven. Men wist er in dien tijd niets van, de bijbelschrijvers moesten nog ontwaken. Eerst eeuwen later werd dit vastgesteld. Toen veranderde ineens dit gezegde van de bijbelvertellers, doch niemand op Aarde durfde deze onwaarheid te weerleggen. Thans komen Gods afgezanten naar de Aarde en zullen de waarheid zeggen en er u van overtuigen. De bijbelschrijvers hebben die gebeurtenissen van de Aarde af vastgesteld. Hier treedt duidelijk naar voren, dat zij uit het bestaande hebben geput, uit datgene, wat reeds millioenen eeuwen terug gereed was en nu als zoodanig niets meer met de schepping van God te maken heeft. Toen de bijbelschrijvers hun werk begonnen, dachten zij geïnspireerd te worden, maar deze zielen waren niet eens te bereiken. Omdat zij nog moesten ontwaken en een lagere evolutie vertegenwoordigden, kon deze cosmische wijsheid hun niet gegeven worden. De wetenschap heeft echter inmiddels vastgesteld, waardoor het nacht op Aarde werd. Dat deed God niet, die macht en kracht bezit Moeder Aarde, deze planeet schept duisternis, doordat zij haar baan door de ruimte moet beschrijven en zich om haar eigen as draait.

Dat doet God voor de bijbelschrijvers en God zag, dat het goed was, er was nu scheiding tusschen dag en nacht. Maar is het niet duizendmaal eenvoudiger het te aanvaarden, zooals het in werkelijkheid is geschied? De bijbelschrijvers hebben het zoo in elkaar gezet, dat er niemand achter zou komen en niemand aan de oppermacht zou gaan twijfelen. En dat deden ook wij op Aarde niet, aan deze zijde echter moesten wij de Goddelijke openbaringen aanvaarden, zooals de Maan ze heeft beleefd en zooals al de andere planeten ze hebben leeren kennen. De Zon ging dit proces van licht en duisternis niets aan, de Aarde bracht scheiding tusschen dag en nacht en zij kreeg dit van God in handen. En al het leven van God stelde zich er op in, de nacht werd voor den mensch en het dier de slaap, de rust het zich gereed maken voor het daglicht of dagbewustzijn.

God heeft dus nimmer scheiding gebracht tusschen duister en licht; op het allereerste oogenblik, dat Moeder Aarde aan haar taak begon, zij zich ging verdichten, ontstond deze duisternis. In het begin van de schepping was er alléén duisternis. Maar naarmate de Aarde zich verdichtte en verruimde, haar baan beschreef, ontstond de nacht. De nacht in het oertijdperk van de Aarde duurde slechts een kort kwartier, toen reeds had Moeder Aarde haar baan beschreven en was er van een dag- en nachtstadium, zooals u thans kent, geen sprake. Maar de Aarde verdicht zich, wordt ruimer en grooter, beschrijft haar baan en sluit het Zonnelicht af, er is nacht over de Aarde gekomen! Maar deze nacht evolueerde als alles in de ruimte en kreeg eindelijk de eigen tijd en levensduur, die u thans kent en bezit.

Hieruit wordt ons steeds duidelijker, dat de bijbelschrijvers alleen hun eigen leven hebben gekend, maar ook niet meer. Zij kenden hun dag en nacht, keken omhoog en zagen sterren en planeten, zagen Zon en Maan, maar begrepen er niets van! Is dit zoo onwaarschijnlijk? Weet men er thans alles van op Aarde? De wetenschap moet ook hiervoor nog ontwaken, zelfs uw eigen eeuw weet niet, dat de Maan leven

heeft gebaard, het zieleleven schiep voor de ruimte en dat de Maan met den Tweeden Cosmischen graad en Moeder Aarde één toestand, één leven vertegenwoordigen. De geleerden weten niet waarom de Maan zich maar aan één kant laat zien en waarom Moeder Aarde haar omwenteling heeft moeten aanvaarden, doch de Meesters aan deze zijde zullen het hun vertellen en verklaren! Ook die wetten hebben wij in ons bestaan moeten aanvaarden, want wij leven er in! God legde die in onze handen!

De bijbelschrijvers vertellen u van de bestaande schepping uit, zij hebben het beginstadium van al het leven niet gekend. Hoe willen deze zielen nu weten, op welke wijze God al dit leven heeft geschapen? Dit putten uit het bestaande voert u als mensch uit de twintigste eeuw op een dwaalweg. Om u de hoogere bewustwording te geven is Christus naar de Aarde gekomen en gaf Hij Zijn Heilig Leven. Thans zal de geheele menschheid weten!

De bijbelschrijvers wisten niet beter, zij maakten slechts een begin en dit geschiedde even voor het oogenblik, waarop Gene Zijde aan het Huis Israël zou gaan bouwen. En ook al zouden deze menschen het gevoel hebben gekend om voor Gene Zijde als instrumenten te dienen, dan nog had Gene Zijde hen niet kunnen bereiken, omdat het bewustzijn van deze menschen geweigerd zou hebben dit te ontvangen.

De Bijbel spreekt dus over een nacht, die er reeds is, maar de bijbelschrijvers weten er geen raad mee. Ze zeggen iets, dat eigenlijk geen beteekenis heeft, ze weten het niet, ze loopen vast in deze ruimtelijke wetten, ze verliezen zichzelf! De Bijbel spreekt dan ook over iets, dat reeds millioenen eeuwen af is. Dit is in strijd met de werkelijkheid, want God had toen niets meer te scheppen, de Goddelijke Schepping was al billioenen eeuwen gereed. Het embryonale leven was toen reeds tot het menschelijke bestaan gekomen. Dit embryo vertelt al van de schepping van God, maar is zich van die werkelijkheid niet bewust. Er staat verder:

5 ... God noemde het licht dag, de duisternis noemde Hij

nacht. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de eerste dag.
God noemde heelemaal niets, God heeft alléén door Zijn Openbaringen tot het menschelijk wezen gesproken, nimmer door het wóórd! Dit zijn verzinsels! Wij mogen thans zoo spreken: aan deze zijde hebben wij de Goddelijke wetten leeren kennen en wij hebben ons die eigen kunnen maken. Nu heeft Christus ons opgedragen de wetten van God op Aarde te brengen. Vergeet niet dat wij heilig ontzag hebben voor de wetten in de Goddelijke ruimte, niets weerhoudt ons om u thans de werkelijkheid daaromtrent te vertellen. Wij zijn bewust geworden van al deze openbaringen Gods, door de wetten kregen wij deze ruimte in eigen handen, want hierover zal het menschelijk wezen tot zijn „*Alvader*" terugkeeren.
God heeft nimmer van dag en nacht gesproken, God gaf ons het leven en den planeten het bestaan en het licht en daarmede was alles voorbij, toen kon Gods schepping beginnen. Toen had God niets meer te schenken!
En de bijbelschrijvers spreken over avond en morgen, maar beleefden hun eigen dag en nacht en schreven dat neer. Dat zou God hebben gezegd? Onwaar!!! De directe feiten spreken anders. Al die gezegden hebben geen beteekenis voor de Goddelijke schepping, maar millioenen menschen zitten eraan vast, omdat de Bijbel het Goddelijk woord zou zijn. Aan Gene Zijde beleefden wij de werkelijkheid en hebben wij onze hoofden moeten buigen voor Gods waarachtige Schepping!
De eerste dag in de schepping beleefde niet één mensch. Toen God zich openbaarde, was er alléén werking. Na die werking, het duurde heel lang, ontstonden de nevelen. Weer later, millioenen jaren duurde het volgens uw eigen tijdrekening, zien wij verdichte wolken. Dáaruit is de mensch ontstaan. Er kwam een afscheiding, het cellenleven ontwaakte, het embryonale stadium ving aan.
Dat is de eerste dag voor Gods Schepping, de eerste feitelijke scheppingsdag was dus niets anders dan werking, maar die

dag kreeg bijna geen einde. Duizenden eeuwen moesten er eerst nog voorbijgaan, eer God zich in het volgend stadium openbaren zou. En de mensch was nog slechts een cel, een nietig diertje. Hoe wil deze mensch dag en nacht kennen? Dat het menschelijk wezen eerst op Moeder Aarde die hoogte zou bereiken, hebben wij in ons leven kunnen vaststellen en is door Christus als eerste Meester in de ruimte beleefd. Morgen en avond, licht en duisternis hebben één beteekenis voor de bijbelschrijvers, maar deze menschen putten uit het bestaande, uit hun eigen dag en nacht, en kenden Moeder Maan nog niet. Maar op de Maan heeft dit proces gevoel en ruimte gekregen, daar zijn dag en nacht ontstaan en niet op Aarde! Toen was de schepping van God reeds millioenen eeuwen oud!

6 ... En God zeide: Daar zij een uitspansel in het midden der wateren, en dat make scheiding tusschen wateren en wateren! Hoe moet dit worden begrepen? Wat hebben de bijbelschrijvers hiermee precies bedoeld? Is het voor u duidelijk? Wij zouden een veronderstelling kunnen opbouwen, maar dat is de bedoeling niet. Toch zijn de bijbelschrijvers aan te voelen, indien u het verloop van de schepping wilt volgen.

Het kan alléén beteekenen, dat Uitspansel en Aarde, wateren en zeeën een eigen bestaan hebben gevonden. De scheiding tusschen wateren en wateren is alleen door de verdichting van de Aarde ontstaan, Moeder Aarde zweefde echter in de Goddelijke ruimte en kreeg haar eigen taak en plaats toegewezen. Door haar verdichting en vergrooting ontstond er ruimte, die door het aardsche wezen waargenomen werd en van het eigen leven uit gezien is. Door niets toonen de bijbelschrijvers aan, dat God het ruimtelijk begrip aan de planeet Aarde vastgelegd heeft, aan haar heeft geschonken door de Goddelijke evolutie, want dan beleven wij als mensch een geheel ander en waarachtiger proces dan u thans gegeven is. Dit zegt u, dat tusschen de wateren èn de wateren ruimte aanwezig is, maar die ruimte houdt met het cosmische verband rekening en is daardoor ontstaan. Dat wil tevens zeggen,

dat het eene leven door het andere is ontstaan en dat de eene levensgraad verder is dan de andere, of die bewustwording nog moet bereiken. Toen deze scheiding van de Aarde is vastgesteld, was de Goddelijke ruimte reeds gevuld en tevens gereed. Toen de Maan aan haar verdichting kon beginnen, was er ook van een scheiding nog geen sprake, zoodat gij kunt aanvaarden, dat de bijbelschrijvers ook dit gezegde uit hun eigen dagbewuste ik-leven hebben neergeschreven. Alles wijst op het bestaande uit hun eigen leven en hun gedachtenkring, op niets en niets anders, en toch gaat dit door voor het Goddelijke woord? Het uitspansel volgde voor ons als mensch een eigen evolutie en die evolutie voert u tot dit gezegde, namelijk — er zij scheiding tusschen dag en nacht en tusschen de wateren en de wateren. Op dat oogenblik was Moeder Aarde reeds millioenen eeuwen oud en had zij haar puberteitsjaren reeds beleefd!

Het waarnemen van de bijbelschrijvers is voor u het beleven van het onwaarschijnlijke, dat niettemin uw leven kan vernietigen. Het gevaar van al deze gezegden heeft millioenen menschen van hun nacht- en dagrust beroofd en ze verloren hun geloof in God erdoor. Dat de bijbelschrijvers naar hun eigen hemel hebben gekeken, behoeft ons niet te verbazen, want zij leefden in deze ruimte, doch zij voelden zich aardsch, vast door de Aarde omklemd, en hun gevoelsleven weigerde de Goddelijke wijsheid te ontvangen. Hiervoor moesten al deze zielen nog ontwaken. Maar in deze gevoelsruimte zijn zij aan het neerschrijven van hun gezegden begonnen. Wij breken hen niet af, zij hebben naar eigen vermogen de hun opgedragen taak verricht en deden alles om er van te maken wat er van te maken viel. Maar de menschheid wordt er niet wijzer van, hun gezegden zijn volkomen duister!

De wateren kregen een eigen verdichting, ook de Aarde en het Uitspansel, God scheidde niets, het één maakte zich van het ander los en beleefde het voorgeschreven bestaan volgens de Goddelijke wetten in de ruimte. Elk orgaan kreeg een eigen beteekenis en het had een eigen evolutie als ziel en als

stofleven te volbrengen. Zoo ook de wateren met daarboven het Uitspansel.
Eerst is de ruimte ontstaan, de wateren daarna, en die wateren beleefden de eigen levenswetten, de verdichting, waarin al het leven reeds aanwezig was. Er staat verder:
7 . . . En God maakte dat Uitspansel, en maakte scheiding tusschen de wateren, die onder het uitspansel zijn, en tusschen de wateren, die boven het uitspansel zijn. En het was alzoo.
God schiep aldus het Universum, uw uitspansel. God maakte scheiding tusschen de wateren, die onder het uitspansel zijn. Dat is het loskomen van de natuur, deeltjes, vonken van leven, waartoe het water, zooals al het andere leven, moet behooren. Het is de eigen evolutie van het Goddelijk leven in eigen vorm en voor de eigen soort en levensgraad. Dàt alzoo heeft geen beteekenis en raakt kant noch wal. Zóó is het niet geschied, dit is niet naar de feiten, het zijn alweer de eigen gedachten van de bijbelschrijvers.
God schiep dit alles, de ruimte en de wateren, maar die ruimte is rondom de Maan ontstaan. Het geheele uitspansel heeft zich moeten verdichten, de ruimte, waarin al die sterren en planeten leven, is door een billioenen-proces tot die verdichting en tot dit licht gekomen, waarvan Moeder Aarde slechts één nietig deeltje is. De ruimte van vóór de schepping was duisternis! Die duisternis loste op en hierdoor, na billioenen eeuwen, is de scheiding gekomen tusschen Hemel en Aarde, maar dit heeft alléén het aardsche wezen kunnen beleven, op de Maan hadden wij die hoogte nog niet bereikt. Het machtige verleden is dus steeds zoek in den Bijbel, de schrijvers spreken voortdurend van hun eigen dagbewustzijn uit en ze weten niet beter.
8 . . . En God noemde het uitspansel hemel. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de tweede dag.
Uit dit alles spreekt alweer het onbewuste kind van de Aarde, dat voor al deze Goddelijke wetten staat, maar nog moet ontwaken. Nimmer heeft God één woord gesproken, deze gezegden hébben voor de ruimte en de Goddelijke schepping

meer kwaad dan goed gedaan voor de menschelijke ziel. Wat de bijbelschrijvers u hebben geschonken, behoort tot uw bewustzijn, ze spreken over uw dag en nacht, maar toen was de schepping reeds billioenen jaren oud. Dat wil dus zeggen, dat deze bijbelschrijvers hun eigen tijd beschreven hebben en God niet begrijpelijker, maar onbegrijpelijker voor u hebben gemaakt!

De eerste millioenen eeuwen geven aan al het leven van God de cosmische en goddelijke beteekenis, niet uw eigen tijd en eeuw, want die is ontstaan door uw denken en voelen, uit uw eigen bewuste scheppen, ook die wetten heeft God in de handen van al Zijn kinderen neergelegd. Niets weet men bij u van de eerste stadia af, ook de wetenschappelijk onderlegden op uw aarde niet, hoewel men thans groote vorderingen maakt. — Waar komt de mensch vandaan? Waar is de mensch eigenlijk geboren? En hoe? Géén mensch kan u het antwoord geven! De geleerde is nog niet zoover, maar in het verleden ligt en leeft het Goddelijk antwoord. Om daarin terug te kijken, moet u echter aan deze zijde zijn, dan kunnen de wetten van God tot uw leven spreken.

Het 7e ... 8e ... 9e ... 10e ... 11e ... en 12e gezegde in den Bijbel hebben met de verdichting van de ruimte te maken, maar niet één gezegde wijst u den weg naar de waarachtigheid. Over de Maan spreekt de Bijbel niet en toch is op de Maan dat wonder geschied. Niet van de Aarde ging deze verdichting uit, maar door Moeder Maan kwam dit alles tot stand. Al de krachten van Moeder Maan gingen eerst naar de bijplaneten, dan naar den tweeden cosmischen graad en eerst daarna tot de Aarde. Maar toen was de hemel al millioenen eeuwen oud en behoefde God geen hemel meer te scheppen. Door het ontstaan van de Maan en al die andere lichamen ontstond de eigenlijke ruimte, waarin u leeft — de Hemel!

Het 9e gezegde wil nog zeggen: Dat de wateren van onder den hemel in eene plaats vergaderd worden en dat het droge gezien worde. Het wil zeggen en beteekent, dat toen de verdichte aarde is ontstaan, zich los maakte uit de wateren,

maar ook dit is door de schrijvers van deze regels van de eigen levenstijd en -ruimte uit waargenomen.
Het 10e gezegde haalt aan: En God noemde het droge Aarde, en de vergadering der wateren noemde Hij zeeën; en God zag, dat het goed was.
U ziet het reeds weer: de bijbelschrijvers beleefden hun eigen leven en zij schreven daarnaar, maar dit alles behoort niet tot het woord Gods. Dat is het denken en voelen van het schrijvende intellect, de beperkte ziel, die zich ertoe heeft gezet Goddelijke waarheden vast te leggen, maar iets wrocht waarover millioenen menschen zijn gestruikeld en waardoor zij hun geloof verloren.
Weet u, hoe de Maan zich heeft moeten verdichten en wat iedere planeet onderging om de stof aarde te scheppen? De Maan zweefde toen in de ruimte en was nog steeds een onzichtbaar lichaam, de Zon had zich nog niet kunnen verdichten. Maar de Maan had zichzelf reeds zoover afgesloten en de dampkring was al ontstaan, of dit leven zou in de ruimte zijn opgelost. De Maan was in dit stadium nog doorschijnend, bezat nog geen stoffelijk gewicht, of deze verdichting, deze verdichte stof, zou de astrale afsluiting hebben verbroken, waardoor de verdichte Maan door de eigen afsluiting zou zijn heen gezonken. De bijbelschrijvers zien deze verdichting van het bestaande stadium uit, doch in hun tijd waren Moeder Maan en de Aarde reeds stoffelijk verdicht. En in hun stadium kon de stof aarde zich in de wateren verdichten, wat echter geschiedde, toen door de overstroomingen zeeën onstonden. Dit alles behoort tot de bestaande schepping, het zijn gebeurtenissen, waaraan de bijbelschrijvers goddelijke macht verleenden, maar die niets anders zijn dan natuurlijke verschijnselen! In het stadium van vóór de schepping was er geen verdichte stof aanwezig, de latere eeuwen zouden daaraan werken. De eigenlijke verdichting duurde millioenen eeuwen en weer billioenen eeuwen daarna, en wel op Aarde, ontstond de stof aarde! Op de Maan geschiedde het volgende.

Daar stierf het eerste leven en daar beleefden wij als menschen den eersten dood. Een verrottingsproces van het cellenleven volgde en daaruit ontstaat het dierlijke leven. Ook die levens leggen het stoffelijk kleed af en er komt verrotting na verrotting. Millioenen organismen beleven deze verrotting, deze evolutie gaat dóór. In de wateren ontstaat het groen en blijft daarin, omdat de aarde als stof nog niet gereed is. Langzaam maar zeker zet zich slib af, dat slib verdicht zich als het andere leven en zet zich vast. Van oevers is nog geen sprake, toch drijft daar het verdichte slib, dat eens stof zal zijn. Hieruit zal de begaanbare planeet ontstaan, over millioenen eeuwen is dat zoover! Deze evolutie heeft de stof — als aarde — moeten beleven, in niets was dit proces tegen te houden.

En nu willen de bijbelschrijvers beweren, dat God zeide: Er zij stof! Maar die stof heeft de eigen evolutiewetten moeten aanvaarden, zooals àl het andere leven in de ruimte!

Het 12e gezegde geeft: En de aarde bracht voort grasscheutjes, kruidzaad-zaaiende naar zijnen aard, en vruchtdragend geboomte, welks zaad daarin was, naar zijnen aard. En God zag, dat het goed was.

Ook dit slaat weer op het bestaande, op een schepping, die reeds gereed is. Toen Moeder Aarde in dit stadium leefde, een boom reeds bevrucht was en vruchten als zaad afleverde, had Moeder Aarde uw eigen tijd al bereikt. In de eerste uren van de schepping is boom noch plant te bekennen. Dat leven moet nog geboren worden, eerst millioenen eeuwen later ontstaat het leven in de natuur, maar toen hadden de ruimte en de natuur zich reeds verdicht en waren de eerste drie cosmische levensgraden tot stand gekomen. Toen had de mensch de bewoonbare planeet overgenomen. Maar volgens de bijbelschrijvers moest de mensch toen nog door God geschapen worden.

Billioenen eeuwen is de schepping reeds oud, als het ontstaan van grasscheutjes en een vruchtdragende boom het menschelijk leven veraangenamen. Het leven als boom kent

een eigen verdichting, die eveneens millioenen eeuwen heeft geduurd. De hitte- en koudetijdperken gaven het aardsche leven verdichting en verharding. Een boom kreeg eerst na al die tijdperken de huidige kracht en hardheid. Grasscheutjes en zaad en uitzaaiend kruid hebben alweer een eigen verdichting ondergaan en behooren bij uw eigen tijd. Die verdichting heeft eeuwen geduurd, het zaad is niet in één nacht geboren! Maar van dit vroege stadium konden de bijbelschrijvers niet weten.

Het 14e gezegde spreekt over de lichten in het uitspansel. Er staat: En God zeide: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om scheiding te maken tusschen den dag en tusschen den nacht; en dat zij zijn tot teekenen en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren.

Hier is nu sprake van sterren en planeten, van een uitspansel met al het leven daarin. Maar dat leven heeft eveneens billioenen eeuwen noodig gehad om tot stoffelijke verdichting te komen. De bijbelschrijvers putten steeds uit het bestaande, uit dat, wat tot hun eigen leven behoort. Zij wisten van dit ontstaan niets af, zij schrijven over iets, waartoe zij behooren en dat van hun leven deel uitmaakt. Wat weten ze van het verleden van de ster? Wat kunnen deze goedgeloovigen zeggen van al deze wonderen? Geen woord! Zij kennen de goddelijke wetten niet! Zij staarden zich blind op al deze wonderen, maar kwamen niet achter de waarheid. Zij kenden de diepte van hun eigen leven niet en God was voor hen mensch! Maar wie is die God? Deze menschen hebben een taak volbracht, die ver boven hun eigen bewustzijn leefde.

Aan deze zijde hebben wij de concrete verschijnselen kunnen vaststellen. Men kan ons niets meer wijs maken, de wetten van God voor de cosmische evolutie hebben wij op de Maan beleefd. Wij leerden daar, hoe God ons geschapen heeft en hoe de ruimte met al het leven erin geboren werd.

15e gezegde ... En dat zij zijn tot lichten in het uitspansel des hemels, om licht te geven aan de Aarde. En het was alzoo.

En zoo was het ook, maar ook dat „zóó" heeft millioenen

eeuwen geduurd. De Zon zou licht geven aan de Aarde en gaf licht voor het leven in de ruimte. God schiep dat licht, het Goddelijk uitspansel scheurde vaneen, splitste zich in billioenen deeltjes en dit werden lichtgevende lichamen. De Maan hielp de Zon verdichten en de Zon kreeg de eigen verdichting direct vanuit de Goddelijke bron, zij ontving de halfstoffelijke verdichting. De Zon is voor Gene Zijde dan ook het vaderlijke principe, zij is niet barend, maar scheppend. Zon en Maan vertegenwoordigen God en ze hebben beide het vader- en moederschap moeten aanvaarden.
Wat wisten de bijbelschrijvers in hun tijd van deze omstandigheid, van deze gigantische en toch zoo natuurlijke wetten af? Niets! In uw eigen eeuw zijn deze openbaringen nog niet begrepen. De wetenschap weet er geen raad mee, de geleerden van uw eigen tijd verliezen zich nog steeds in de Goddelijke schepping, want zij kennen het ontstaan niet! Nog is de verdichting van Zon en Maan op Aarde niet bekend, maar dat zal komen en eerst dan lost deze onnatuurlijkheid van den Bijbel op en zal deze opnieuw geschreven worden. De Aarde ontleent haar warmte en licht aan de Zon, doch de Zon kreeg de bezieling direct uit God en de Maan weer door de Zon en met haar al het leven in de ruimte. De Zon bleef deze Goddelijke bezieling behouden en is hierdoor half stoffelijk, half geestelijk gebleven, een energie, die op ons astrale leven afstemming heeft.
16... God dan maakte die twee groote lichten; dat groote licht tot heerschappij des daags, en dat kleine tot heerschappij des nachts, ook de sterren.
Heel waarachtig is dit en eenvoudig, maar de bijbelschrijvers vergaten te vermelden, dat de Maan geen lichtgevende bol is, want de Maan krijgt haar licht van de Zon. De Maan heeft een heel andere beteekenis in deze schepping dan deze schrijvers hebben kunnen vaststellen. Alléén de Zon en de sterren zijn uitstralend. Hoe kan God Zichzelf zóó tegenspreken? Dat menschen zich vergissen omtrent al deze problemen is mogelijk. Kent God Zijn eigen schepping niet?

Moeten wij aanvaarden, dat God geen onderscheid kan maken tusschen Zijn leven? Groeit Gods leven Hem over het hoofd? Weet God niet meer wat een ster, wat een planeet is, wat barend of lichtgevend is? De bijbelschrijvers tastten in het duister! Zij konden het dag- en nachtlicht niet van elkaar onderscheiden, ze kenden de schepping niet. Een geleerde van uw eigen tijd had deze onmogelijkheid niet opgeschreven.
Maar God weet beter! Hij heeft nimmer gezegd, dat de Maan den nacht zou verlichten, dit zijn menschelijke gedachten, is fantasie! Er staat verder:
17 ... En God stelde ze in het uitspansel des hemels, om licht te geven op de Aarde.
U ziet het zeker, de bijbelschrijvers haakten het eene gezegde aan het andere om den Goddelijken woorden kracht en ruimte te schenken, maar het eene woord is als het andere door hun eigen denken en voelen geboren. Uit alles spreekt het onbewuste menschenkind van de Aarde. Alléén de Zon dient al het leven in de ruimte, maar het cosmische verband tusschen al die geweldige lichamen heeft toch weer beteekenis voor elk levensvonkje van God, doch de centrale levensbron overheerscht en zal blijven overheerschen tot aan het einde van deze drie levensgraden. Eerst dan zal ook de Zon uitsterven en heeft zij, zooals de Maan reeds heeft beleefd, haar grootsche taak volbracht. Maar de Zon geeft, bestraalt, en is als zoodanig het eenige lichaam voor de Aarde, dat direct het cosmische verband in handen heeft gekregen van God, die achter dit alles leeft en waakt!
De bijbelschrijvers voeren ons tot een schepping, waarvan zij het licht niet kennen, noch één van de andere millioenen wonderen, die voor ons menschelijk oog gestalte hebben gekregen. Heilig is alles, maar zij breken deze heiligheid af, onbewust, anders zouden zij geen letter hebben neergeschreven.
18 ... En om te heerschen op den dag, en in den nacht, en om scheiding te maken tusschen het licht en tusschen de duisternis. En God zag dat het goed was.
Dat had u een kind kunnen vertellen. Elk kind weet dat, ja

weet nu meer. Het heeft op school geleerd, dat Maan en Aarde om de Zon heen draaien. Hoe hoog waren de bijbelschrijvers dan gekomen in het menschelijk weten? Ze schreven maar neer wat hun in gedachten kwam en wat zij in den nacht hadden waargenomen. Maar God en Zijn schepping werden door hen kinderachtig naïef! En toch hebben millioenen menschen dat als waarheid aanvaard, ze durven geen eigen oordeel te vormen, want de Bijbel is heilig. Maar ook zij zijn onbewust en moeten voor de Goddelijke wetten en de waarachtigheid nog ontwaken.

19 ... Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vierde dag.

In vier dagen tijds zou dit alles zijn geschied? In vier dagen schiep God al deze wonderen, deze onmetelijkheid, de sterren en planeten, zonnen en wateren? Een dag is hier slechts symbolisch bedoeld? Goed, maar weet u, dat u over billioenen jaren, ja billioenen eeuwen moet spreken, zoo gij wilt uitspreken wat in dien tijd is geschied? Zooveel tijd had deze evolutie noodig om het stadium te bereiken, waarin de bijbelschrijvers leefden.

Wordt het niet de hoogste tijd, dat de mensch zijn God en Diens schepping leert kennen? Moet de mensch niet weten hoe hij is ontstaan? Eerst dan krijgt uw leven voor de Aarde beteekenis en krijgt dit wonderbaarlijk gebeuren een plaats in uw hart. Hierdoor leert gij u zelf en het leven van een ander kennen.

20 ... En God zeide ... Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en het gevogelte vliege boven de Aarde in het uitspansel des hemels.

Dit is alweer putten uit het bestaande, spreken over een toestand, die met het ontstaan van de schepping niets te maken heeft. Toen de schepping een aanvang nam, zei ik u reeds, was er alléén bezieling, astrale kracht in de ruimte. Daarna kwam er werking, toen de nevelen, weer later de wolken en ontstond het embryonale leven. Eerst is de mensch geboren, daarna het dierlijk leven. Maar in den Bijbel staat geschre-

ven, dat God eerst de wateren vulde met zielen en wremelende diersoorten. En dat kan niet, want het dier is uit den mensch geboren.
Toen de wateren met diersoorten werden gevuld, was de schepping billioenen jaren oud en had de mensch het hoogste stadium op de Maan al bereikt. De Maan heeft geen gevleugeld dier gekend. Op den tweeden cosmischen levensgraad ontstond dit leven, terwijl het op de planeet Aarde tot ontwikkeling kwam, waar het zich van de wateren losmaakte en de gevleugelde soort ontstond. De hoogste soort gaat met ons naar het *Al* terug! Ook het dier heeft dus een eigen ontwikkeling moeten volgen.
21 ... En God schiep de groote walvisschen, en alle levende wremelende zielen, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haren aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijnen aard. En God zag dat het goed was.
De werkelijkheid is, dat de walvisschen en andere diersoorten eerst in latere tijdperken ontstonden. Die tijdperken heeft alléén de Aarde gekend. De bijbelschrijvers putten steeds uit een schepping, die reeds lang af is, uit het eigenlijke nú; de wereld, waarin zij leven.
God behoefde de wateren niet te vullen, die wateren waren reeds gevuld. De ziel is op de Maan geboren. Moeder Maan schiep al deze wremelende diersoorten, het dier heeft deze eigen evolutie moeten aanvaarden. Ook hierin verliest de bijbelschrijver zich. Zijn kinderlijke fantasie schiep voor den huidigen mensch een droombestaan. De allesomvattende werkelijkheid zou den bijbelschrijver naar Moeder Maan en naar de Aarde voeren, Zij is het, die aan dit leven gestalte gaf en niet God, want de schepping had toen reeds billioenen jaren terug een aanvang genomen. Dit zegenrijke gebeuren valt door niets te verkleinen. De bekrompenheid van de bijbelschrijvers mag in uw menschelijk oog nú niet meer gerechtvaardigd worden, want deze leer voert u verre van de werkelijkheid en laat u achter in een doolhof!
Het 22e, 23e, 24e en 25e gezegde spreken over de vermenig-

vuldiging van het dierenrijk. Maar die vermenigvuldiging van de schepping hebben wij leeren kennen, want elk vonkje splitste zich, gaf het eigen leven aan het andere en nam deel aan de voortplanting. Mensch en dier gingen tot de goddelijke evolutie over, het eene leven ontstond door het andere.

26 ... En God zeide: Laat ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee, en over de geheele Aarde en over al het kruipende gedierte, dat op de Aarde kruipt.

27 ... Toen schiep God den mensch naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze.

Dit is wel de grootste onwaarheid, die de Bijbel u wil vertellen. Erger kan het niet, dit druischt in tegen alles in de natuur, tegen alle wetten door God geschapen, tegen àl het leven van God! Dit is pure fantasie! Hier spreken onwetenden, onbewuste zielen. Maar zóó armoedig, dat er geen vergelijking noodig is. En toch heeft de menschheid deze onwaarachtigheid aanvaard. Ja, heilig verklaard! Voor den christelijken mensch is alles uit den Bijbel heilig, de Bijbel is Gods woord. Wij leerden aan onze zijde evenwel de werkelijkheid kennen. En nu komen wij om u die onbestaanbaarheid af te nemen, om u de werkelijkheid er voor in de plaats te geven en u de oogen te openen. Moet u nog langer in de duisternis blijven voortgaan? Want dit is ongelooflijk bekrompen, de schepping, waarover de Bijbel hier spreekt, was reeds billioenen eeuwen af. Toen de mensch het embryonale leven betrad, had God niets meer aan Zijn kinderen te schenken, God gaf op dat oogenblik Zichzelf! De mensch als vonk Gods kreeg nu het Goddelijke bestaan. En nog is dat vonkstadium aanwezig. De Moeder ontvangt die Godsvonk tijdens de bevruchting. Die vonk is dan als mensch, ook zij heeft reeds millioenen malen geleefd. Niettemin daalt de mensch terug in het vonkstadium, of deze vonk zou als volwassen menschelijke toestand het embryo in de Moeder dood drukken. Een groeiproces zoú dan niet mogelijk zijn.

Waarom zinkt de vonk Gods tot het allereerste stadium terug?

Omdat in de Moeder het goddelijke openbaringsproces leeft, de Moeder schept, zooals God het in het oneindige heeft gedaan. De volwassen menschen begrijpen hun eigen schepping niet eens, hiervan is de mensch onbewust! Maar het vruchtje in de Moeder is als het embryonale leven van Moeder Aarde, toen zij aan de schepping begon en deel nam aan dit grootsche werk. Hierin is niets veranderd, alleen geschiedt het thans in de Moeder. De ééne cel heeft zich vermillioenvoudigd, het menschelijk lichaam heeft zich opgebouwd door billioenen cellen en is geworden tot wat het nu is. Moet in uw eigen tijd het scheppingsproces van Adam en Eva blijvend aanvaard worden? De kerkganger drukt men dood door deze gezegden, hij durft niet buiten den Bijbel om te denken, ook al voelt hij het onwaarachtige ervan, Gods woord is wet! Ook voor ons, doch dit zijn menschelijke gedachten. Hier spreekt het onbewuste kind van de Aarde tot u en uw gevoelsleven. En die menschen konden niet achter dien cosmischen sluier zien, daartoe hadden zij het gevoel niet en daarvoor moet gij eerst op Aarde sterven, pas daarna treedt gij al deze wetten, die Gods werkelijkheid uitmaken, binnen. U leeft dan in deze wetten!

Aan deze zijde zullen wij u ervan overtuigen, want de wetenschap — zei ik u meermalen reeds — is nog niet zoover en zal er voorloopig ook niet achter komen. Indien de geleerde het leven na den dood kan aanvaarden, staat ook hij open voor de Goddelijke wetten, hij weet dan, dat er geen dood is! Gods schepping is machtiger dan de bijbelschrijvers u aantoonen. Zij maken van deze oneindigheid een kinderachtig spel, want ze kennen zichzelf niet! Ze kennen dood noch leven!

Blijft niet langer dezen onzin aanvaarden, want uw leven staat stil. Durft te denken! God èn Christus willen, dat gij denkt, zèlf voelt! U moet u niet láten leven! Leeft zèlf! Hiervoor kwam Christus tot u! Hiervoor zette Christus Zijn Heilig Leven in!

Eerst nu is het mogelijk om op deze wijze tot uw leven te

spreken, eeuwen terug zou dit niet mogelijk zijn geweest, in dien tijd werden onze instrumenten levend verbrand! De meesters uit ons leven schenken u thans het Goddelijk weten! Uit naam van Christus komt het tot u!
Millioenen menschen zijn in opstand gekomen, doordat zij den verhaalden nonsens niet langer konden aanvaarden. De natuurlijke wetten van God hebben geestelijke en goddelijke beteekenis, die van den Bijbel raken slechts het menschelijk gevoelsleven, het naïef geschoolde kind. Ook een aardsch geleerde kan u deze wijsheid niet schenken, dit kan alléén de geestelijk bewuste, de astrale persoonlijkheid, die de wetten van God, zooals ze zijn geschapen, heeft leeren kennen, maar vooral ze zich heeft kunnen eigen maken! Nú zullen deze bewijzen u worden gegeven. Of bent u nog niet zoover, dat u ze voor uw leven aanvaarden kunt? U moet dan nog voor de waarachtige schepping Gods ontwaken!
De mensch is volgens den Bijbel na het dier en het groen geboren. Maar Aarde en Maan en alle dragende bewustzijnsplaneten schiepen éérst het menschelijk wezen! God schiep den mensch naar Zijn eigen beeld, maar de mensch mag nu niet denken, dat God tevens mènsch is zooals hij zelf, want ook dat is niet waar. *God schiep de ziel als Zichzelf, het innerlijk leven voor de stoffelijke lichamen.* Als mensch zou deze ziel het Goddelijk *Al* binnentreden en zijn als God. En dat is geschied!
Christus keerde als de Goddelijk bewuste mensch naar de Aarde terug om aan de menschheid den levenden God te schenken. Het gezegde: God schiep den mensch naar Zijn eigen beeld, moet aldus begrepen worden, dat God den mensch alles gaf, àlles, wat tot het bewust Goddelijke behoort. God nam geen rib weg van den man om de vrouw te scheppen, het moedercelletje op de Maan en op de Aarde bezat deze vermogens reeds in het embryonale leven. Ook die gezegden uit den Bijbel zijn verouderd, zijn uit het bestaande genomen, zijn fantasieën van den aardschen mensch, die niet beter wist!
28 ... En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest

vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de Aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de visschen der zee, en over het gevogelte des Hemels, en over al het gedierte, dat op de Aarde kruipt!
Het eenige, dat hierin volgens de astrale schepping Gods waarheid is, is het oogenblik, dat God tot ons menschen sprak, wat wij echter als gevoelskracht hebben beleefd. Die wijsheid, die Goddelijke taal legde God in ons leven neer en in al de billioenen levensgraden, die wij zouden gaan beleven, riepen de Goddelijke wetten ons het halt toe, indien wij ze zouden misbruiken, zouden vernietigen, zouden bezoedelen! En ook dat is geschied, want de mensch ging door zijn eigen leven te gronde! Hij richtte voor zichzelf een schavot op! Hij hing zich op, doordat hij het leven niet kende en niet wist, dat er geen dood was! Maar God legde in ons neer Zijn weten, doch dat weten zouden wij ons als menschen eigen maken. God zegende Zijn kinderen door deze goddelijke genade aan al Zijn leven te schenken, maar de mensch heeft deze Goddelijke schatten niet begrepen.
29 ... En God zeide: Ziet, Ik heb u lieden al het zaad-zaaiende kruid gegeven, dat op de gansche Aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is, het zij u tot spijze!
De Aarde heeft al deze waarheid geschapen, maar dit leven heeft een eigen evolutie gekend en onderging een millioenenproces. Elke eeuw bracht het eten en drinken voort in den vorm, waaraan het menschelijk organisme behoefte had. Toen de mensch bewust werd, zette hij dit proces voort en hielp de natuur, zoo ontstonden er tal van vruchten. Altijd is er voedsel genoeg geweest voor den mensch, want God overzag de tijden, het groei- en bloeiproces van Zijn kinderen. Doch de bijbelschrijver klampt zich angstvallig aan het bestaande vast, daar hij het ontzagwekkende verleden niet kent.
30 ... Maar aan al het gedierte der Aarde, en aan al het gevogelte des Hemels, en aan al het kruipende gedierte op de Aarde, waarin een levende ziel is, heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. En het was alzoo.

En zoo is het ook! Elk dier vindt op Aarde eten en drinken naar den aard van zijn stoffelijk leven. Maar al dit leven moest eerst evolueeren!
Wij zijn geen Godslasteraars, wij hebben echter de Goddelijke wetten leeren kennen. Wij zijn niet van plan u uw kerk te ontnemen, dit is wel het allerlaatste wat Gene Zijde zou willen doen. Wij willen u alleen overtuigen van de waarachtige schepping Gods en van heel uw eigen heiligheid!
Het tweede hoofdstuk van den Bijbel vertelt u naast de onwerkelijkheden van het eerste, toch ook waarachtigheid, maar toen konden de bijbelvertellers uit het bestaande putten. Gij kunt dat zelf volgen, ik ga er niet op in, mij ging het, om u in opdracht van de meesters het ontstaan van de schepping te schenken, en daarvan alléén dat, wat noodig is voor dit werk, want de meesters van Gene Zijde komen hierop zelf terug! Nu behoort alles in de ruimte u toe, dit zal u op deze reis duidelijk worden. Wij zullen nu tezamen den langen weg door de geschiedenis bewandelen, de geschiedenis, die ook wij, die thans Gene Zijde hebben bereikt, hielpen maken en dan zal u duidelijk worden, of God gelijk een stofmensch gesproken heeft. De Eeuw van Christus brengt u het geestelijke ontwaken, het astrale bewustzijn!

HOOFDSTUK V

Het Oude Testament

IN het Oude Testament wordt u een God beschreven, die haat kent, oorlog voert, Zijn eigen schepselen mismaakt, verguist, bezoedelt en verdelgt.
Kan dat, vragen velen? Is het mogelijk, dat een God, Die, naar het woord van Christus, een Vader van liefde heet, Zijn kinderen laat afslachten?
Maar terwijl zij dezen wraakzuchtigen God niet langer kunnen aanvaarden, prediken de kerken, dat de Heilige Schrift wèt is en zij dwingen hun volgelingen volstrekt in den wreeden Heerscher van het Oude Testament te gelooven.
Wie heeft nu gelijk?
Is God werkelijk zooals de bijbelsche schrijvers Hem schilderen? Was Hij het inderdaad? Was Hij het, Die deze volken ten oorlog voerde, hen strafte en dood en verderf onder hen bracht? Of hebben zij het aan het rechte eind, die het onbestaanbaar achten, dat een God van Liefde zóó grillig, wreed en wraakzuchtig handelt?
Wij, die in het leven na den dood, in de werkelijkheid der dingen hebben kunnen schouwen, zullen u ook in dit opzicht de waarheid geven.
Bereid u op machtige openbaringen voor.
Zoo vèrstrekkend is hetgeen ik u geleidelijk aan zal mededeelen, dat u géestelijk ingesteld moet zijn om mijn verklaringen te kunnen bevatten en aanvaarden.
Zij, die aan den Bijbel in zijn huidigen vorm en naar den letter vasthouden, vastgeroest zitten in hun armzalige dogma's, zullen wel niet in mijn openbaringen willen gelooven. Ze zullen het ook niet kùnnen. Ze behooren nog tot den stoffelijken gevoelsgraad en zijn daardoor niet in staat géestelijk te denken.

Of getuigt het soms van een hooger bewustzijn, dat zij den wreedaardigen God van het Oude Testament nog kunnen rijmen met den Vader van Liefde, voor Wien Christus gestorven is en waarover Hij sprak?!

Door u over de ware verhoudingen in het Oude Testament in te lichten, maak ik u bekend met het ontzaglijke plan, dat de hoogste meester in de astrale wereld al voor zich zag, toen Hij en de zijnen aan het einde waren van hun eerste cosmische reis.

Deze meester liet zijn blik over den aardschen mensch gaan, schouwde diens staat en begreep, dat deze mensch door hem en de zijnen geholpen moest worden, of hij zou over millioenen jaren nog in dezelfde bedroevende omstandigheden leven, zonder eenig begrip van de machtige, geestelijke wonderen, welke hem omringden.

Deze meester en de zijnen — wat hadden ze zelf niet moeten kreunen om aan licht, aan warmte en bewustzijn te winnen? Daarom was hun verlangen zoo groot de menschheid te helpen, vóór te gaan op het zoo moeilijke pad naar de geestelijke bewustwording. Gedurende hun eigen evolutie groeide dat verlangen nog, ze zagen in, dat ze alles van zichzelf moesten inzetten om den stoffelijken mensch weg te leiden van het kwaad, dat hij in zijn lagen levensgraad van voelen en denken makkelijk bedreef. Als ze den mensch betere gedachten konden bijbrengen, hem er toe konden krijgen zijn hartstochten en driften te beteugelen, zou ook het leven op Aarde niet langer ellendig en verschrikkelijk zijn.

Maar hoe moesten zij de menschheid overtuigen van de wet, welker strengheid zij aan hun zijde hadden moeten aanvaarden? Deze wet, die zei, dat alléén de mensch, die liefde bezat en tot dienen bereid was, blijvend licht en warmte en geluk zou kunnen genieten. Hoe moesten zij den stoffelijken mensch deze waarheid leeren?

Nogmaals peilden ze de menschheid, de astrale meesters, en toen rees in hen een gigantisch plan.

Ze zagen, dat op Aarde te midden van het kwaad al een aan-

tal menschen leefde, die openstonden voor het hoogere leven. Deze zielen wilden ze nu verzamelen, hen tot een vaste kern samensmeden, tot die door krachtige leiders aangevoerd en met astrale hulp eindelijk zoo sterk en machtig geworden zou zijn, dat ze het kwaadwillige deel van de menschheid, dat den geestelijken opbouw van de wereld in den weg stond, haar wil kon opleggen.
O, ze wisten heel goed, dat de menschheid bij de uitvoering van dit ontzagwekkende plan door oceanen van leed zou moeten waden, immers, oorlog na oorlog zou noodig zijn, om de goede kern aan de macht te helpen, die dienen moest om de kwaadwilligen te overheerschen.
Maar zonder bewuste leiding er van zouden de lage hartstochten, welke in den mensch woedden, hem nog verschrikkelijker en vreeselijker ellende bezorgen en deze ellende zou onnoemlijk veel langer geweest zijn!
Geleid door hun verlangen den mensch geestelijk zóó hoog op te voeren, dat hij van zijn leven op Aarde een hemel zou maken, grepen de meesters van Gene Zijde in zijn bestaan in en namen het in hun sterke, bewuste handen.
Wie, vraag ik u nu, sprak er tot de aartsvaders, wie sprak er tot Noach, tot Abraham, Isaäk en Jacob, tot Mozes? Wàs het God?
Neen, lezers, het waren — en u zult het al wel begrepen hebben — de meesters van Gene Zijde!
Zij spraken tot de mannen, die zij tot leiders hadden aangewezen van den stam Israël, de stam, die, groot en sterk geworden, het later zou moeten opnemen tegen de kwade elementen onder de menschheid.
Waarom noemden zij zich dan God, hoor ik u al vragen. Dit is het antwoord: Als de meesters zich aan hen hadden geopenbaard als astrale wezens, zouden ze hen nimmer aanvaard hebben. In hun bovennatuurlijke verschijning kòn de mensch niet anders dan God zien. De meesters lieten het bewust zoo en versterkten in den mensch het gevoel, dat hij God zèlf zag, dien eenen en Almachtigen God, Dien de mensch van nu af

aan moest verkiezen boven de vele goden en halfgoden, die hij aanbeden had.
Ik zal straks nog gelegenheid te over hebben op de machtige plannen van de meesters en de uitvoerders ervan in te gaan. Voor alles wil ik nu — zij het in het kort — het Oude Testament eens nader beschouwen, dat, door wat ik u mededeelde, wel in een heel ander licht komt te staan.
Er ligt waarheid in de beschrijvingen, die de bijbelschrijvers geven omtrent de grondvesting en voltooiing van het huis Israël, maar niet alléén de waarheid, vaak is hun fantasie op hol geslagen of dikten zij de feiten aan. Zij wilden dan de menschheid overweldigen, zooals ook hun God van wraak het heeft gedaan. Het verhaal over Noach bijvoorbeeld, die met zijn kleine kudde overblijft, terwijl de rest van de menschheid omkomt, is een door de bijbelschrijvers opgeblazen verhaal, waarvan de werkelijkheid anders is.
Zóó zijn heel in het kort de feiten!
Er is voorzeker een zondvloed geweest, maar millioenen menschen hadden er geen weet van. Een derde van de Aarde is destijds ondergespoeld. Slechts voor een deel van de werkelijkheid op de hoogte, hebben de bijbelschrijvers toen een dramatisch beeld gegeven van een zondvloed, die door God ontketend zou zijn om de zondige menschheid voor het bedreven kwaad te straffen.
God had echter met het geheele gebeuren niets van doen. Deze zondvloed was een gevolg van de ontwikkeling, die Moeder Aarde doormaakte. Door deze natuurlijke wetten, natuurgebeurtenissen, werd de mensch in die tijden vaak gedwongen naar andere, veiliger plaatsen te vertrekken. Wel vonden hierbij menschen den dood, de màssa echter bleef in leven, als zoovele andere natuurrampen aantoonen.
Geen oogenblik kwam Gods schepping in gevaar, de menschheid moest voortleven en tot God terugkeeren. Niets kon haar evolutie tegengaan.
De Aarde heeft nimmer in haar geheelen omvang afkoeling of verhitting beleefd, noch is zij ooit voor het grootste deel

overstroomd. Dit was volkomen uitgesloten. Evenmin was een tweede schepping mogelijk. De Bijbel geeft een tweede schepping aan en wendt voor, dat het heele menschengeslacht van Noachs zonen afstamt. Deze bewering is in strijd met de historie, want ik zei al, dat millioenen menschen van dien zondvloed niets bemerkten, en zoo is ze ook in strijd met de Goddelijke wetten voor de schepping. God had Zijn leven geschapen om onophoudelijk te evolueeren en zoo tot Hem terug te keeren. Dit leven op luttele menschen na te laten uitroeien om het daarna maar weer opnieuw te scheppen, zou tegen Zijn eigen plan indruischen.

Wel spreken de bijbelschrijvers de waarheid, als ze van Noach getuigen, dat hij onder hoogere leiding handelde. Het waren de meesters van Gene Zijde, die hem inspireerden en hem behouden aan wal deden komen op een plek, waar hij vruchtbaar werk kon doen en wel ten behoeve van het huis Israël, dat de meesters bezig waren op te trekken. Hij moest naar zijn omgeving geestelijken invloed uitstralen, de menschen zien los te maken van hartstocht en geweld en trachten hen samen te smeden tot een kern, waarop de meesters hun plannen zouden kunnen bouwen.

Wat de bijbelschrijvers over de dieren weten te vertellen is al evenmin waar. Indien Noach een paar exemplaren van al de bestaande soorten in zijn ark had moeten meenemen, zou het ding met man en muis zijn vergaan.

Noachs leven had dus een geestelijke beteekenis, hij diende het Huis Israël en was in handen van de astrale meesters. Na hem zouden er andere leiders komen, bouwers als Abraham, Isaäk, Jacob, Mozes en anderen, die met inzet van hun heele persoonlijkheid het Huis Israël hielpen optrekken en met hun zweet en bloed de rijke, veelzeggende geschiedenis van dit Huis schreven.

Wat is het Huis Israël? Het is het Huis, waartoe een ieder behoort, die gelooft in éénen God en lief heeft alles wat leeft. Tegen dit Huis zullen de heidenen zich te pletter loopen en door dit Huis zullen ze de waarheid leeren kennen omtrent

God en Zijn heilige wetten, door dit Huis zullen ze zich de liefde eigen maken.
Géen voet kunt ge op Aarde verzetten, of gij wandelt op den weg, waar het bloed van Israëls kinderen gevloeid heeft. De kinderen van dit Huis gaven hun bloed voor het ontwaken van de menschheid, voor de geestelijke eenheid onder de volken der aarde.
God heeft hieraan geen deel gehad, het was de mensch zèlf die hier handelend moest optreden — waardoor hij tevens zijn bewustzijn kon toonen. Het waren de meesters van Gene Zijde, die het kind uit het Huis Israël voorgingen, het leidden, inspireerden en bezielden.
Van al deze machtige, bovennatuurlijke gebeurtenissen wisten de bijbelschrijvers, zooals gezegd, niets af.
Het ligt niet in mijn bedoeling op deze wijze het geheele Oude Testament te volgen. Mij is opgedragen u een beeld te geven van de evolutie der menschheid. U kunt nu zelf aan de hand van deze nieuwe gegevens den Bijbel herlezen en vaststellen, dat hij erdoor aan realiteit wint!
In de eerste plaats leert u God anders zien. Hij is niet die God van wraak en verdoemenis, voor Wien millioenen geloovige menschen rillen en beven, maar Hij is een Vader van Liefde. God is evenmin een persoon. God is Leven! Al het leven in de ruimte, het is God! God is natuur, God is planeet, God is elementaire kracht, God is wet, God is àlles!
Het zijn de meesters van Gene Zijde, die, gesteund door hun cosmische bewustzijn, door hun kennis van de astrale wetten, door hun liefde, het aardsche gebeuren in handen hebben genomen. Zìj spraken tot Abraham, tot Jacob, tot Mozes, zij brachten de goedwillende elementen onder de menschheid bijeen en voerden hun kracht naar buiten op. Ze maakten daarbij gebruik van de nog op geweld en vernietiging gestemde eigenschappen der menschen, maar leidden die in de goede richting en maakten haar ondergeschikt aan hun vèrstrekkende plannen.
Veel van wat deze nog onbeholpen en onbewuste instrumenten

bedreven, is dus niet terug te voeren op de Meesters. De kinderen van het Huis Israël waren vaak nog wreed en bloeddorstig, er stak in hen echter een goede kern en door deze stonden ze open voor hoogere géestelijke doeleinden. Met dit materiaal moesten de meesters werken. Hoe ze desondanks hun doel bereikten, zal ik thans gaan vertellen en daar wacht ons allereerst de beschrijving van Mozes' leven.

HOOFDSTUK VI

Mozes' Wedergeboorte op Aarde

HET leven op Aarde is een chaos. De menschen begrijpen niets van zichzelf en van het leven, waarin zij staan. Zij leven zich uit en keeren zich niet tegen hun hartstochten, die hen steeds verder wegvoeren van den weg, dien God Zijn kinderen gewezen heeft. Toch is er al een kleine vooruitgang te bemerken. Er zijn reeds zielen, die zich afzonderen en aan een hooger leven beginnen. Zij voelen scherper dan de massa, dat een hoogere macht bezig is op de menschen in te werken. Zij spreken al over een God, over een oppermacht, die mensch en dier en wereld geschapen heeft. Verscheidene van hun leiders zijn door dien God aangeraakt. Hij sprak hen toe en gebood hun Hem te dienen en de andere stammen van Zijn bestaan en Zijn geboden te spreken. Zij ondervinden, dat hun God hen leidt en bijstaat en ze putten kracht uit Zijn steun.

Veel is er door de meesters dus al bereikt, maar toch zijn zij niet tevreden. De massa moet krachtiger bewerkt worden en om zulks te kunnen doen, hebben de kinderen van Israël een sterke persoonlijkheid noodig. Wie zal die enorme taak op zijn schouders kunnen nemen? Wie is er toe geschikt de domme, zich in hartstocht uitlevende massa wakker te schudden en zoo noodig krachtdadig de oogen te openen voor de geestelijke zijden van dit leven?

De meesters weten het antwoord op de vragen. De mensch, die deze gewichtige taak vervullen zal, leeft aan Gene Zijde, maar weet zelf nog niet wat hem wacht. Deze mensch toeft in het schemerland en hij is een van de velen, die zich afvragen, wat hij voor het geestelijk ontwaken van de menschheid kan doen.

Moet het leven op Aarde zoo voortgaan, overpeinst hij, wal-

gend van de brute zinnelijkheid, waaraan dit leven zich zonder ophouden overgeeft. De mensch denkt niet, leeft zich slechts uit en beseft niet, hoe hij zichzelf er door vernietigt. Hoe wil deze menschheid dan weten, dat er een leven na den dood is? Dat er een andere wereld bestaat, waarin de ziel verder leeft? Daarvan, zoo voelt deze mensch, moet de massa weten, anders is zij niet op te trekken. Hij zou weer terug willen zijn op Aarde en staande temidden van de menschen willen getuigen, dat de ziel na den dood verder leeft. Hij zou hun willen toeschreeuwen, zich af te keeren van den hartstocht en zich te gaan voorbereiden op het leven na den dood.
Maar hoe zou hij opnieuw geboren kunnen worden, hij, die de Aarde voor goed verlaten heeft? Zou de Oppermacht zijn wensch niet waar kunnen maken? Men spreekt er hier over, dat er voortgang is, de mensch hooger en hooger kan gaan. Er moeten werelden zijn, waar het altijd licht is en zielen wonen, die zich bewusten kunnen noemen. Zijn zij niet in staat hem te helpen?
Hij verlaat zijn schemeroord en daalt af naar de Aarde. Hier gaat hij van stad tot stad en volgt de bewoners ervan. Hij neemt waar, hoe meedoogenloos het eene leven het andere behandelt, hij ziet de verdrukten en de rijken der Aarde. Hij staat midden in hen, op den dag en in den nacht, en blijft zichzelf, ook als hij beleeft, hoe man en vrouw één zijn.
Hij zoekt deze belevenis niet meer, dit hoort den aardschen mensch toe. Hij kent deze wetten, hij heeft die als stoffelijk mensch en als astrale persoonlijkheid beleefd. Hij wil slechts dienen en verlangt er naar opnieuw op Aarde geboren te worden. Maar wie geeft hem het nieuwe organisme?
Hij daalt in de moeder af, juist op het oogenblik, dat de bevruchting plaats vindt. Zoo hoopt hij een nieuw lichaam te ontvangen. Maar hij moet ervaren, dat het een andere ziel is, die aangetrokken wordt en hem buitensluit. Hij moet uit de moeder gaan, dit is niet voor hem. Wie staat het deze ziel toe in de moeder af te dalen om een nieuw lichaam te ontvangen? Welke kracht, welke macht beschikt het zoo? Zijn deze wet-

ten niet in eigen handen te krijgen? Waar valt dit te leeren? Ik wil naar de Aarde terugkeeren en er opnieuw leven. Ik wil die domme massa helpen, wakker te worden. Zie toch eens hoe stakkerig ze zijn. Wat zullen ze veel goed te maken krijgen, wat moest ik al niet lijden, omdat ik mezelf en het leven niet kende! Ik zou op hen in willen hakken, hard, hàrd, om hun toch maar aan het verstand te brengen, dat ze bezig zijn zichzelf te vernietigen. Hòe kan ik opnieuw geboren worden?
Hij zoekt het schemerland weer op, trekt zich in de eenzaamheid terug en vervalt in droef gepeins. Hevig en diep is zijn verlangen. Het laat niet af, maar wordt nog sterker. Het is ondraaglijk nu.
Dan gaat de mensch voelen, dat hij niet alleen is. Dit stoort hem, hij wìl alleen zijn. Hij staat op en trekt nog verder weg. Hier, afgezonderd van elkeen, peinst hij verder. Maar weer, en sterker nog, komt het gevoel terug, dat hij niet alleen is. Er spreekt iemand in hem. Ja, als hij een vraag zou durven stellen, zou hij zeker antwoord krijgen. Wie is het, die hem in zijn eenzaamheid gevolgd is? Is het een mensch? Zou die mensch hem iets te zeggen hebben? Hij durft niet te spreken. Hij voelt in en om zich een groote kracht. Wie is het? Wat is het?
Dan opent hij den mond en vraagt zacht:
„Wie is er om mij heen? Kunt gij mij antwoorden?" En hij hoort een stem, die zegt:
„Wat u voelt, zijn Mijn gevoelens."
Een hevige schrik bevangt hem. Een mensch sprak er tot hem en toch is deze mensch niet waar te nemen.
„Wie bent U? Waar zijt Gij?" vraagt hij nu.
„Ik behoor tot het leven, zooals gij ertoe behoort, want Ik ben het die Mij aan u gaf."
„Ik begrijp U niet. Kunt U iets duidelijker zijn?"
„Daar waar u leeft, leeft ook Mijn leven."
„Maar zeg mij toch wie U bent."
De stem antwoordt: „Uw oppermacht, uw God, uw Schepper."
In de hoogste verbazing vraagt de mensch:

„Zijt gij wezenlijk de kracht, die alles op aarde en daar buiten geschapen heeft?"
„Zoo is het. Ik kom tot u om u te helpen. Wilt gij naar Mij luisteren? Wilt gij niet terugkeeren naar de Aarde? Wilt gij voor Mij dienen? Wilt gij niet een nieuw lichaam ontvangen en daarin voor Mij werken? De aardsche mensch moet geholpen worden, zoo is Mijn wensch! Wilt gij niet hetzelfde, wilt ook gij niet, dat de menschheid ontwaakt?"
„Gij weet, wat er in mij leeft?"
„Hoort gij niet, dat Ik u ken? Ik ken al uw gedachten en verlangens. Ik weet wat gij voelt en waarom gij de eenzaamheid opzoekt. Het is daarom, dat Ik tot u kom.
Waarlijk, mijn kind, Ik ben als God. Ik ben als gij zijt, Ik ben één met uw leven. Ik zal u de wedergeboorte schenken."
„Kunt Gij mij wezenlijk geven wat ik verlang te bezitten? Als dat zoo is, als Gij waarlijk God zijt, geef mij dan een nieuw kleed. Ik wil daar werken."
„Gij zult uw nieuwe kleed ontvangen."
„Wat beteekent dit woord, ik bedoel, het woord God?"
„Het woord God beteekent: Ruimte, Onmetelijkheid, het beteekent Leven! Het woord beteekent: Liefde. Wie Mij zoekt, zal het eeuwige geluk vinden. Wie Mij waarachtig aanvaarden kan en Mij dienen wil, zal Mij leeren kennen... Ik leef in deze ruimte en kan alles schenken, wat gij verlangt, als ge Mij maar zoekt.
Ik ben tot u gekomen, omdat gij wilt dienen. De beteekenis van Mijn leven zult gij leeren kennen.
Geef de menschheid op Aarde Mijn beeld, vertel haar van uw wijsheid. Blijf voortgaan op den weg, dien u bent ingeslagen en die naar Mij voert.
De mensch moet God leeren kennen.
Waarin u leeft, voelt en ziet is het weten van God. Al het leven in de ruimte vertegenwoordigt Mij als God. God omvat alles, dit woord geeft u de beteekenis van Mijn leven. Door dit ééne woord overziet gij uw eigen leven en het Mijne, alles ligt er in besloten!

Ik ben het Universum, Mijn kind.
Ik ben het leven.
Ik ben de Liefde.
Ik ben in alles.
Ik ben licht en duisternis.
Ik ben zichtbaar en onzichtbaar en Ik spreek tot u als mensch en toch ben Ik God.
Dit moeten de menschen op Aarde leeren kennen, eerst dan zien zij in Mijn leven.
Om zulks mogelijk te maken, zal Ik u de macht en de krachten geven om naar de Aarde terug te keeren."
Lang zwijgt de mensch, overweldigd door wat de stem hem geopenbaard heeft. Dan vraagt hij:
„Maar waarom komt Gij tot mij en niet tot al die anderen, die hier leven?"
„Is er één onder hen, die gereed is om af te dalen? Is er in hen het verlangen, dat in u leeft? Zijn zij waarlijk wakker voor dit leven?
Niet één onder hen is zich bewust van z'n denken en voelen, zooals gij dat zijt. Ik heb u niet noodig, gij zijt gereed voor de taak, die Ik u op wil leggen. Gij moet er al uw krachten voor geven. Ik ga met u en zal steeds naast u zijn om u te helpen. Hij, die, zijnde in uw staat, naar de Aarde wil terugkeeren, moet willen dienen. Gij bezit die verlangens.
Blijf nu mediteeren, blijf ingesteld op wat Ik u zei en verlang er naar, het leven op Aarde te ontvangen. Wacht en gij zult Mijn wetten leeren kennen."
„Zal ik U daar zien — God?"
„Twijfelt gij aan Mijn woord?"
„Het is moeilijk te gelooven dat ik de nieuwe geboorte zal beleven."
„Gij moogt niet twijfelen. Ik zeg u, gij zult terugkeeren naar de Aarde en daar zult gij Mij hooren."
„Zal ik daar dan alles van dit leven weten?"
„Gij zult er weten, wat Ik u geven zal. Het leven daar gaat vóór dit. Al het andere zal weer in u komen als ge naar deze

zijde terugkeert en uw taak volbracht is. Ge zult de menschheid dienen, maar daardoor tevens voor uzelf verdienen. Gij zult Mijn rijk leeren kennen en u de wetten van al Mijn leven eigen maken, eerst dan komt het geestelijke ontwaken voor uw eigen leven."

„Wat wil dit zeggen, mijn God?"

„Eerst later zal u dit duidelijker worden."

„Ik heb daar niet aan gedacht. Maar wat wilt Gij mij dan schenken, God?"

„Wat Ik u schenken zal, is het eeuwige leven, Mijn eigen hemelrijk."

„U bent de macht, waarover men hier spreekt?" Hij twijfelt er niet meer aan, deze mensch, maar het wonder, dat hij thans beleeft, is zoo machtig en het verwerken ervan bijna ondraaglijk.

„Ik ben die macht, die u het leven zal geven," antwoordt de stem. „Op Aarde zult ge Mij hooren en Mij herkennen."

„En onder al die menschen zult Gij mij vinden?"

„Weet Ik ook thans niet, waarnaar gij verlangt? Luister goed! Ik eisch niets van u, gij zelf hebt uw taak gewild. Hoort ge Mij nu?"

„Ik hoor U, geen woord is mij ontgaan."

„Welnu, dáár zullen wij één zijn als op dit oogenblik. In niets zal deze band gestoord worden. In uw denken en voelen zult ge Mij hooren en uw bevelen ontvangen omtrent vele zaken. Van nu af aan zijt gij met het *Al* verbonden. Met Mijn leven en dat van uw God, den schepper van Hemel en Aarde en al het leven in de ruimte. Thans zijt gij gereed. Ik groet u nu. Ons werk gaat beginnen!"

De mensch is weer alleen. Hij denkt lang en diep na over wat hem gezegd is.

God? God? God? Het woord daalt in hem af, neemt bezit van hem. De astrale persoonlijkheid voelt er zich één mee. Telkens herhaalt zij het woord.

„Ik ben God en door Mijn kracht zult ge naar de Aarde terugkeeren. Hoe zal mijn leven daar zijn?"

Hij komt niet uitgedacht, deze mensch, hij blijft in diepe meditatie. Dan voelt hij zich verwazen. Hij wordt als een schijngestalte. Meer en meer lost hij op. God? Waar is God nu? Zal hij mij volgen? Ik ben stervende. Ik zink weg in een ongekende diepte. Waarheen ga ik? Is dit nu de geboorte?"
De wereld van het onbewuste heeft dezen mensch opgenomen.
Wie is hij?
Mozes is zijn naam. Als Mozes zal dit leven op Aarde geboren worden en deel uitmaken van het Huis Israël.
Aan Deze Zijde heeft men het oplossen van deze ziel in de wereld van het onbewuste gevolgd. Niet God was het, die tot haar sprak, maar een engel, een meester in het eeuwige leven, een bewuste vonk Gods.
Nu zullen de wetten van God tot werking komen. God zal hem helpen. Wie liefde bezit en dienen wil, zal ontvangen, wat hij noodig heeft. Dit beleven de meesters en dit beleeft Mozes.
Mozes zal op Aarde het woord Gods opnieuw hooren en herkennen, hij zal handelen naar het eeuwigheidsgevoel, dat in hem leeft. Er is geestelijk bewustzijn in zijn leven gekomen. En dit zal zich laten gelden!
Hij is gereed voor de groote taak, die hem wacht, en zal te bereiken zijn. Alle twijfel is uitgeschakeld, er is niets in dit leven, dat weigeren zal. Door dezen mensch zullen de meesters op Aarde wonderen tot stand brengen, zij kennen de astrale wetten, ze hebben zich die eigen mogen maken.
Uit het *Al* bereikte hem de opdracht met alle krachten de bewustwording van de menschheid ter hand te nemen. Uit het *Al* kwam het woord God tot hen, de naam van Hem, Dien Zijn schepselen als een Vader en Moeder moesten leeren kennen en beminnen. Uit het *Al* verkregen ze de gegevens, hoe de menschheid het geloof in Hem te brengen.
„Tot u spreekt het leven van God," zoo hadden de meesters uit het *Al* gesproken, en hun woorden waren door de zevende sfeer ontvangen.
„Wij zijn Goden. Eens leefden wij op de Aarde als gij. De

Goddelijke sferen hebben ons opgenomen en toch weten wij, hoe gij denkt en voelt en hoe het leven op Aarde nu is. Laat u dit tot steun zijn.
De aardsche menschheid moet door u tot ontwaking gebracht worden. Zet alles van u zelf daarvoor in, zooals ook wij onszelf daarvoor hebben ingezet.
Elk schepsel is een kind van God. Goddelijk is al het leven in de ruimte. Spreek tot de menschheid als God, of gij wordt niet gehoord. Baan voor ons den weg, wij komen terug naar de Aarde. Voor de bewustwoording van de menschheid zal de Meester uit het *Al* naar de Aarde afdalen en er geboren worden! Door hem zal de menschheid tot ontwaking komen. Wie in Zijn Naam leven wil, zal zijn leven geheiligd zien. Wij volgen u, wij zijn wachtende.
Als ge met uw taak zoover gekomen zijt, zult ge uit deze Goddelijke sferen nieuwe berichten ontvangen en zal de Hoogste Meester tot u spreken.
Alléén het bewuste gevoel zal naar God kunnen luisteren. Werk dus aan het bewustzijn van den mensch en geef daartoe aan het woord de Goddelijke beteekenis!"
Mozes en de zijnen zouden onder leiding van de meesters den weg bereiden voor den Hoogsten Meester uit het *Al*. Door Mozes zullen de menschen op Aarde met het *Al* verbonden worden. Hem zal het woord bereiken van den mensch, die tot God was teruggekeerd en geworden was als God het wilde. Ja, waarlijk, dit woord was God.
Nog zou het niet dadelijk begrepen worden, hoe simpel het ook was, voor wie de cosmische wetten kent. Meer zouden de meesters Mozes echter onmogelijk kunnen zeggen. De bewustzijnsgraad van de menschheid stond het niet toe! Daarmede moesten zij rekening houden. En wat ze door Mozes aan haar zouden schenken, zou toch al een geweldige omwenteling in de toenmalige opvattingen teweegbrengen. Zelfs Christus, de Hoogste Meester uit het Al, zou den aardschen mensch niet kunnen vertellen, wat noodig was om hem inzicht te geven in de cosmische wetten, die het Heelal regee-

ren. Er zouden na Zijn verblijf op Aarde nog eeuwen moeten verloopen, alvorens deze phase in het gigantische plan van Hem en de Zijnen zou zijn aangebroken!

Mozes is vanuit de wereld van het onbewuste naar de Aarde aangetrokken. Hij groeit op, er komt meer en meer bewustzijn in hem. In hem leeft God. Mozes weet dit. Hij krijgt visioenen, God spreekt tot hem in den slaap. Mozes droomt van een Oppermacht, die hem leiden zal en naar een grootsche taak voeren. Hij ziet den chaos, waarin de menschen leven, hun haat, hartstocht en geweld. Liefde kennen ze niet, voor het geestelijk leven staat bijna niemand open. Afschuwelijk is hun hardheid jegens den evennaaste, onmetelijke rijkdom leeft er naast grenzelooze armoede en Mozes huivert van de ellende, die de wereld hem toont.
In deze duisternis, in deze vreeselijke hel, begint Mozes zijn taak. Hij, nieteling die hij is, moet deze wereld en deze menschen gaan veranderen...
Ik ga hier niet een uitvoerige beschrijving van zijn leven geven, maar ik volg alleen dat, wat ook beteekenis heeft voor de huidige menschheid.
God wil, dat Mozes van zijn volgelingen strijders maakt. Hij moet in staat zijn tegen de heidenen oorlog te voeren, want het zal niet lang meer duren, of men valt hem en zijn kleine kudde aan. Hij moet dan weerstand kunnen bieden, wil hij niet met de zijnen uitgeroeid worden.
De meesters van Gene Zijde hebben goed gezien, de heidenen zoeken den stam Mozes te vernietigen, zij dulden haar niet. Mozes strijdt zijn eersten strijd! Deze is kort, maar er vloeit bloed en velen van Mozes' volgelingen worden omgebracht. En toch is deze korte strijd van Mozes van ontzaglijke beteekenis voor de gansche menschheid. Hij is het eerste gevecht tegen de heidenen, duizenden zullen er nog volgen en ze zullen duren tot in uw eigen tijd, lezer, nu voor de laatste maal slag geleverd wordt, een slag, die de kinderen van Israël blijvend over de heidenen zal doen zegevieren!

De meesters aan deze zijde zien Mozes' kudde groeien. Rust krijgt de stam niet, van links en rechts wordt hij aangevallen, uiteengeslagen, maar vernietigd wordt hij nimmer. De meesters waken! Zij leidden Mozes en de zijnen door alle gevaren heen, zij zien vooruit en kunnen het leven op Aarde in alles volgen, geheimen bestaan er niet voor hen. Zij dalen af in de heidensche aanvoerders, ze zijn de onzichtbare toeschouwers bij hun handelingen en weten erdoor wat zij in hun schild voeren. Zij waarschuwen Mozes en zoo is deze hen telkens een stap voor.

Waarlijk, Mozes is een profeet, één, die met God spreekt en wonderen doet in Zijn Heiligen Naam. Mozes krijgt de noodige bevelen niet alleen tijdens zijn slaap, maar ook op den dag bij vol bewustzijn. Op verschillende wijzen kan Gene Zijde hem bereiken. De intuïtie, die in hem is, maakt hem tot een meester. Hij is volkomen voor zijn taak gereed, hij leeft in twee werelden tegelijk, doch het is de astrale wereld, die overheerscht.

In zich voelt hij het eigenlijke weten. Hij kent de wereld, die achter den dood ligt, diep in hem ligt en leeft die kennis. Maar zij komt niet naar boven, z'n astrale kennis maakt nog deel uit van zijn onderbewustzijn.

Mozes inspireert zijn volgelingen, hij onderricht hen in de rustpoozen, die zijn vele vijanden hem laten, en geeft hun geestelijk weten. Hij schenkt hun een geloof. Toch zijn ze niet zoo gereed als hun groote leider. Wat God van hen allen vraagt is voorzeker niet gemakkelijk. Hij eischt alles van hen. En temidden van de vreeselijke ellende, die ze vaak moeten doormaken, klagen en jammeren ze en schijnen alles, wat Mozes hun aan geestelijke wijsheid bijbracht, vergeten te zijn. Desondanks vordert Mozes bij de uitvoering van z'n grootsche opgave.

Steeds meer menschen sluiten zich bij hem aan. Zijn wonderen nemen hun twijfel weg, het geloof ontwaakt in hen. Bij verscheidenen openbaren zich geestelijke gaven, ze worden helderziend en ontvangen visioenen. Deze zieners en ziene-

ressen vormen een steun voor Mozes in zijn zwaren strijd. De meesters werken niet alleen aan dit volk om het groot en sterk te maken en het verder te brengen op den geestelijken weg, zij geven het ook uitvindingen, voeren de kunst op. Millioenen zielen van Gene Zijde werken in de sfeer der Aarde en dienen het stoffelijk leven, gedachtig aan het doel van de meesters, steeds meer menschen tot Israël op te trekken, opdat de heidensche volken eens in de minderheid zullen geraken en door gebrek aan macht hun op kwaad en vernietiging gerichte plannen wel moeten opgeven.

Mozes weet al, dat hij vecht voor de grondvesting van het Koninkrijk Gods op Aarde. Deze wetenschap doet hem zoo fanatiek verder strijden. Hij weet, dat hij God en de menschen dient.

Er vloeit veel bloed! Om te bestaan en te kunnen prediken moet het eene gevecht na het andere worden geleverd. Mozes' kinderen dooden en worden gedood. Velen geven hun leven voor de heilige zaak. Zullen zij in het hiernamaals een hemel binnentreden, wacht hun daar de belooning voor hun strijden en streven?

Mozes weet dat niet, verdiept er zich ook niet in, hij vecht en leert en predikt het bestaan van den Levenden Almachtigen God, in Wien hij met heel z'n wezen heeft leeren gelooven. En als hij zijn einde voelt naderen, weet hij, dat de Aarde door de kinderen van Irsaël in bezit genomen zal worden. Op de fundamenten, die hij heeft helpen leggen, zal eens stralend het Huis Israël verrijzen, waarin dan allen zullen wonen, die in een God van Liefde gelooven en die alles van zichzelf willen inzetten om Gods leven te dienen en geestelijk rijker te maken.

HOOFDSTUK VII

De Kinderen van Israël en hun Oorzaak en Gevolg

MOZES treedt de astrale wereld binnen. Vele van zijn kinderen zijn hem voorgegaan. Waar zullen zij in het eeuwige leven binnentreden? Zullen zij plaats krijgen aan Gods rechterhand?

Zij hebben hun leven ingezet, al hun krachten gegeven om de menschheid een geloof te schenken en haar den weg naar God te wijzen. Ze hebben daartoe zonden en fouten begaan, geweld toegepast en mènschen gedood.

God heeft bij dit alles toegezien en gezwegen. Als een Vader van Liefde kan Hij niet dulden, dat wien van Zijn kinderen dan ook leed wordt aangedaan. Zal Hij Mozes en de zijnen dan in Zijn hemelen kunnen toelaten?

Neen, als een rechtvaardig Vader is Hem dit niet mogelijk! Mozes en de zijnen vernietigden Gods leven, aan hun handen kleeft bloed, zij overtraden de wetten van God. Het gevolg ervan is, dat Gods hemelen voor hen niet opengaan. Zoo is Mozes martelaar van het volk Israël, en met de wording van de menschheid schiepen zij zich oorzaak en gevolg. Alles wilden ze geven voor dit heilige doel — ze gaven het en moesten tijdens hun leven door onnoemelijk leed heen om daarna, in de astrale wereld, te ervaren, dat de hemelen voor hen gesloten waren...

Wij moeten nu aanvaarden, dat God met al de door den mensch geschapen ellende niets uitstaande heeft. Hij schonk ons een vrijen wil! De mensch leefde z'n hartstochten uit en smoorde de stem in hem, die hem er van terug wilde roepen. Niet God voerde oorlog. Hij staat buiten de aardsche conflicten. Evenmin grijpt Hij in, wetend, dat het gansche gebeuren behoort tot de stoffelijke evolutie, die den mensch naar de geestelijke bewustwording zal voeren. De meesters hebben

dit enorme proces in handen. Hier helpt de bewuste ziel de onbewuste! Zij zijn het, die de menschen door den dood naar het leven, door de duisternis naar het licht voeren. Dit kost strijd en bloed, maar een ànderen weg kunnen de meesters niet gaan, de mensch zèlf staat het niet toe!

Mozes mòest sterk zijn en strijd kunnen voeren, anders zou men hem en de zijnen onder den voet geloopen en afgeslacht hebben. Maar deze strijd bracht Mozes en den zijnen op Aarde leed en smart en sloot in de astrale wereld de hemelen voor hen af. En ook dat was weer niet te vermijden. Gods wetten bleven intact, zij zijn eeuwig en onveranderlijk en geen mensch kan er aan ontkomen. Mozes en de zijnen evenmin, ook al dienden ze een heilig doel. De millioenen zielen na hen, die zich voor bewustwording van de menschheid zullen inzetten, komen voor dezelfde offers en dezelfde wetten te staan. Ze zullen moeten goedmaken wat ze misdeden, terwijl ze hun beste krachten gaven voor de evolutie van den mensch. Maar na het beleven hiervan zullen ze zichzelf rijker, géestelijker weten! Mozes en zijn helpers ervoeren het!

Toen Mozes zijn oogen sloot, zijn ziel zich losmaakte van zijn lichaam, droegen de meesters hem naar de astrale wereld. Hij lag in diepen slaap.

Het duurt even voor hij ontwaakt. Hij kijkt om zich heen, probeert te denken. Hij voelt zich nog op Aarde, maar dan begrijpt hij plotseling, dat hij gestorven is en de Aarde verlaten heeft.

„Waar is God, waar is Zijn licht?" Mozes ziet, dat het schemerig is om hem heen, hij voelt zich vreemd. Alle gevoel is uit hem weg. De tranen loopen over zijn wangen, nu hij zich z'n toestand bewust wordt.

„Waar ben ik? Heeft God mij alleen gelaten? Op Aarde sprak Hij tot mij, volgde Hij mij in alles en nu, waar is Hij nu? Waarom vocht ik, waarom is al dat bloed vergoten??"

Mozes weet niet vanwaar deze gedachten in hem komen. Hij is er zich niet van bewust, dat men hem helpt denken. Aangekomen in het eeuwige leven staat hij voor de opgave

los te komen van het aardsche leven. Nieuwe vragen wellen in hem op. Waar zijn z'n volgelingen? Velen gingen hem voor naar hier. Hij roept om hen. Dan treedt er een engel op hem toe en deze meester zegt:
„Mozes?"
„Wie zijt gij?"
„Ik ben een kind van God, Mozes. Ik ken u."
„U kent mij? Waar ben ik, waar leef ik?"
„In de wereld na den dood, Mozes."
„Waar is God, kunt u mij dat zeggen?"
„God zult gij leeren kennen, Mozes."
„Is mijn leven daar voorbij?"
„Uw leven en uw taak zijn ten einde, Mozes. Gij zijt de astrale wereld binnengetreden. Uw leven na den dood is begonnen."
De engel toont Mozes zijn leven op Aarde en zegt hem waartoe hij daar geboren werd. Mozes moet in het gezicht van de feiten de woorden van den meester aanvaarden, toch valt hem het gelooven moeilijk.
„Waar zijn mijn kinderen?" wil hij weten.
„Het is Gods wil, Mozes, dat zij ontwaken, door de engelen zal elk van hen naar Gods openbaringen worden gevoerd."
„En waar zullen ze dat beleven?"
„Gij zult hen ook leeren kennen, Mozes. Als ge zoover zijt, gaan we er te zamen heen en zal ik u van uw aardsche levens overtuigen. God wil, dat dit geschiedt."
„Zeg mij thans, meester, was het God, die tot mijn leven sprak?"
„Is het gevoel van voordien in u teruggekeerd, Mozes?"
„Ik ga mijzelf voelen, ik ga mij zien. Ik ga weten!"
„Rust wat, Mozes, en overdenk alles. Ga uw leven op Aarde na en vergeet niets. Roep mij wanneer ge gereed zijt. Ge behoeft slechts aan mij te denken en ik keer terug om u Gods wetten te verklaren."
De verpletterende teleurstelling, die ook zijn volgelingen gevoelden, toen zij zich in de astrale wereld niet door Gods hemel opgenomen zagen, ondervindt thans Mozes.

Waar is God, hebben ook zijn volgelingen zich afgevraagd, terwijl ze in het schemerland, verstoken van licht en warmte en Gods nabijheid ronddwaalden. Waar is de Oppermacht, die Mozes en hen heeft geleid? Het is allemaal zoo duister voor hen. Is dezen mannen en vrouwen, dezen kinderen van Israël niet beloofd, dat zij een hemel zouden betreden? En thans? Ze zitten neer in een vreemd, kil, schemerachtig land. Waar is hun leider, waar is Mozes? Hij zal hen zeker naar het beloofde land voeren!

Teleurgesteld, bestormd door pijnigende gedachten is Mozes na het gesprek met den engel opgestaan. En als hij een wijle geloopen heeft, ontmoet hij de anderen van zijn stam. Een groote vreugde vaart er door hen heen, nu zullen ze antwoord krijgen op al hun drukkende gedachten. Zij klampen zich aan hun grooten leider vast en overrompelen hem met vragen. Maar Mozes moet bekennen, dat hij hen niet wijzer kan maken... Spoedig zal hij hun antwoorden, zoo zegt hij, eerst moet hij zelf beleven!

Mozes wandelt alleen verder en verkent de ruimte, waarin hij leeft. Achter de waarheid komt hij evenwel niet. Dan keert hij in gedachten naar de Aarde terug en volgt zijn leven daar. Nog verder gaat hij terug. Wat was er vóór dit leven? Langzaam maar zeker wordt ook dat leven in hem bewust. Hij ziet zich weer in de sfeer, waarin hij ook thans is. De verlangens, die toen in hem leefden, gaat hij weer kennen, zij waren het, die hem een nieuw aardsch leven schonken.

Nu komt de moeheid in hem terug en hij legt zich neer om te slapen. Een groote stilte komt in hem. Al mediteerend slaapt hij in en toch blijft hij wakker. Hij ziet en hoort opnieuw. Hij is op Aarde en leeft onder zijn volk. Allen, die om hem zijn, kent hij. Hoort hij het goed? Spreekt God tot hem? „Ga, Mozes, ga en voer mijn volk uit het Egypteland. De Heere spreekt!"

En Mozes ziet zich handelen. Duizenden bevelen krijgt hij en voert hij uit. Telkens loopen de heidenen storm tegen zijn stam, zonder dat zij dien echter kunnen vernietigen. God de

Heer beschermt hem en de zijnen. De jaren vliegen voorbij en alle gebeurtenissen daarin beleeft Mozes opnieuw. Weer ziet hij den brand in het braambosch en alle andere wonderen. God geeft hem en zijn volk de Tien Geboden en niets is van dit ontzaglijk gebeuren verloren gegaan. Dan voelt Mozes zijn einde op Aarde naderen. God is bij hem. God gaf hem tijdens zijn leven macht. God deed hem zegevieren over de heidenen.

Mozes slaat de oogen op, er valt een groot licht over hem heen. „Waar ben ik?" mompelt hij. Hij kijkt op. Er staat een engel voor hem en deze zegt:

„Is het weten in u gekomen, Mozes? Zijt gij gereed om mij te volgen? De God van al het leven heeft mij opgedragen u te helpen."

„Is alles waarheid wat ik zag?"

„Alles, alles, Mozes. Maar nu treedt ge de werkelijkheid binnen."

„Overtuig mij van Gods wetten. Indien de Heere het wil, laat mij dan weten. Ik wil u volgen."

Dan beginnen zij een groote reis. De meester voert Mozes terug naar de Maan. Daar leert hij Gods schepping kennen. Hij ziet de eerste openbaringen voor zich. Mozes schouwt in eigen verleden.

„Hier sprak God dus als een Vader van Liefde tot Zijn kinderen," zoo zegt hij. „Kan al dit machtige waarheid zijn, meester?"

„Kunt gij twijfelen aan hetgeen gij voor u ziet, Mozes?"

Deze wonderen schonk God mij dus in het allereerste stadium van mijn leven, denkt Mozes.

„Hoe is ons leven geweest, Mozes? Zóó was het, hier ziet gij hoe wij ons leven begonnen. Thans leert ge de wetten van uw leven kennen. In deze stilte, in deze openbaringen leeft God als een Vader van Liefde. Alle engelen hebben deze heiligheid moeten aanvaarden. Dit is ons eerste bestaan, Mozes. Maar thans zullen we terugkeeren tot het leege, het heilige, de Goddelijke leegte van vóór de schepping. Volg mij."

Mozes ziet in de wetten. Hij daalt af in de wereld van het onbewuste. Maar de meester gaat nog dieper terug. Er komt duisternis rondom hem. Mozes durft niet te denken, er komt angst in hem om dit wonder. Toch kan hij niet wachten en vraagt:

„Waarin leven wij, meester?"

„In God, Mozes!"

„Hier leven wij in God, zegt u?"

„Wij zijn ingegaan in Hem, Die ons en al het leven geschapen heeft."

„Deze stilte is God?"

„Hierin leeft God, Mozes, de God van al het leven in de ruimte! Laat ons neerknielen, Mozes, en ons aan Hem overgeven, ook nu zult ge mediteeren."

Mozes geeft zich aan de goddelijke stilte over. Hij valt in slaap en is wakker. Hij denkt niet, maar vòelt. Hierin kan hij alles voelen. Het wordt stil in hem, deze stilte draagt hem, hij wordt er één mee.

Hierin leeft God! Hierin leeft àlles! Dit komt in hem. Hij moet dit verwerken, hij wil het leeren kennen.

Hij voelt God als een Vader. Hij ziet en voelt, dat de onzichtbare God zich heeft verstoffelijkt, en dat hij een deel van Hem is, een vonk van Zijn vuur.

Hij geeft zich geheel over en laat die heiligheid in zich afdalen. Dieper laat hij zich in de stilte en de duisternis wegzakken en lost volkomen op. Toch kan hij blijven voelen. Hij weet zich ruimtelijk diep, geholpen en gedragen door deze kracht. Hij zal weten!

Enorme wetten beleeft hij. Hij leeft in Gods stilte, maakt er deel van uit, hij aanschouwt leven en dood, duisternis en licht. Hij weet zich man en vrouw, vader en moeder, zooals God is, Die Hij hier voelt en in Wiens hart hij thans leeft.

„Kunt gij nog twijfelen aan de wonderen, Mozes? Gij zult moeten aanvaarden, want de wetten zèlf zijn het, die tot u spreken. Dat ge zoo diep in Gods schepping mag schouwen, is een geschenk van de hoogste engelen uit ons leven. Ook zij

hebben zich voor de stoffelijke menschheid ingezet. Zij voerden de menschheid tot de hoogere bewustwording. Zij en wij, Mozes, hebben onszelf voor het andere leven willen geven. Gòd was het niet, Mozes, Die ons vroeg naar de Aarde terug te keeren en daar het onbewuste leven te helpen. Gòd niet, we gingen uit ons zelf, maar gehoorzaamden erdoor aan Gods hoogste bevel: *Zijn Leven te dienen met alles wat in ons is!* ... Hoeveel geluk ontvingen we zelf van Moeder Aarde?! En staat zij niet in dienst van het Opperwezen? Behoort het leven in Gods ruimte niet tot ons eigen leven? Het zijn onze zusters en broeders, en voor hèn hebben wij en hebt gij het leven ingezet. Niet één ziel in de ruimte ontkomt eraan, àl het leven van God moet dienen en zoo tot Hem terugkeeren. Dienen Mozes, wàt het ons ook kost! Kom, wij gaan verder."

De meester voert Mozes door leven en dood naar de Aarde. Hij laat hem de levensgráden zien, die het zieleleven na de Maan moest doormaken om eindelijk naar de Aarde te worden aangetrokken. Mozes beleeft thans z'n aardsche levens en ook z'n laatste. Nu ervaart hij tevens, wie daar tot hem sprak en hem inspireerde. De meester naast hem kijkt hem aan en glimlacht. Nu weet Mozes alles van zijn leven en zijn taak. Hij kan nu neerknielen en dankbaar zijn.

De meester zegt:

„U ziet, Mozes, hoe het leven op Aarde voor ons is geweest. Ook ìk heb op Aarde gediend en moeten aanvaarden, dat het niet God was, Die tot mij sprak.

God spreekt niet als mensch, Mozes. God spreekt alleen tot ons leven van gevoel tot gevoel, in heilige eenheid!

Ik was het, die tot u sprak. Ik, dien u kent als Abraham!

Mij was het gegeven tot u te spreken, de meesters wilden het! Gij zult mij aanvaarden, Mozes, want ook dat wilden de meesters. Isaäk en Jacob en de anderen, zij leven hier en ge zult hen ontmoeten.

Eens zullen onze levens tot het volk van Israël spreken. Zij zullen van beteekenis zijn voor de geheele menschheid.

Dit weten moet ons heiligen. En God zal in onze daden de

dankbaarheid zien, die wij gevoelen jegens Hem, om wat Hij aan ons geschonken heeft.
Elkeen op Aarde zal in de komende tijden zijn eigen leven voor Gods schepping inzetten. Als we de wetten van onzen Schepper in liefde opgevolgd hadden, zou ons leven met het Zijne in harmonie geweest zijn. Maar ge hebt kunnen volgen, Mozes, hoe wij op Aarde geleefd hebben. Op de Moederplaneet waren wij rein en goddelijk, als mènschen echter vergaten we het goddelijke in ons en bezoedelden het. Desondanks is de mensch tot God kunnen terugkeeren. Hij leerde z'n fouten inzien en begon z'n evennaaste te dienen.
Ge ziet thans in uw eigen leven, Mozes. Het waren uw eigen verlangens, die u naar de Aarde deden teruggaan om er een taak te volbrengen. Niemand dwong u er toe, als ú niet gegaan was, zouden millioenen anderen aan deze zijde die taak gaarne verricht hebben. Niet één ziel heeft uw leven dus overheerscht of u tot daden gedreven, die strijdig waren met uw wezen, voor God is dat niet mogelijk.
Zoo gij de taak niet aanvaard hadt, zoudt ge aan deze zijde zijn verder gegaan. Ge zoudt dan echter nimmer in korten tijd zóóveel wijsheid hebben opgedaan. Doordat we ernaar verlangden om te dienen kregen we de genade van een nieuw leven op Aarde en door alles van onszelf te geven, kwam in ons het geluk en de ruimte van God.
Deze taak is thans voorbij, mijn zoon, gij kunt nu aan een hooger leven beginnen en met u allen, die u gevolgd zijn en God liefkregen. Het Huis Israël is gevestigd. De menschheid zal ernaar opzien en er innerlijk door veranderen. En dat hebt gij op Aarde gebracht. Gij ging vanuit een schemerachtige wereld naar de Aarde en na het volbrengen van uw grootsche taak keerde gij in diezelfde schemerachtige wereld terug.
Helpt het u nu, neer te zitten en bedroefd te zijn? Helpt het u te vragen waar God is? Thans, nu ge Zijn wonderen en wetten leert kennen, kunt ge u Zijn wetten eigen maken. Eerst dan behoort de Goddelijke ruimte u toe!

Ge moet eerst goed maken, Mozes, wat ge tijdens het volbrengen van uw taak misdreef. De wijsheid die u opdeed zal u echter hierbij helpen. Ge kunt nu aan een hooger leven beginnen. Mijn taak was in vergelijking met de uwe, Mozes, slechts gering en toch heb ik me de reine hemelen erdoor eigen kunnen maken en met mij de velen, die me op Aarde volgden.

Ik was het, Mozes, die tot u heeft gesproken als God en u wonderen toonde. Ik gaf u de helderziendheid en het weten en verbond u met den brandenden braambos. De hoogste meesters van deze zijde gaven u de „Tien Geboden", zij waren het, die zich als engelen aan u vertoonden. Wij allen leidden u door de gevaren heen, niets kon ons tegenhouden, dat zal de menschheid op Aarde eens moeten aanvaarden. Eens komt het eigenlijke weten onder de massa, maar dan treden we het laatste stadium van den strijd voor Israël binnen. Dan zullen de heidensche volken overwonnen worden!

Hebben wij er verkeerd aan gedaan, Mozes, door de menschheid een geloof te schenken? Alleen door het zwaard wil de stoffelijke mensch ontwaken, er was voor ons dus geen ander middel. Hij stond ons geen ander toe! Deden wij er verkeerd aan, Mozes, vraag ik u nogmaals, of zal God ons om ons werken en dienen zegenen?"

Lang dacht Mozes na. Toen vroeg hij:

„Maar waarom is die massa onwaarheid gegeven, meester?"

„Hebt ge dan niet gezien, dat de meesters het eerst op een andere wijze probeerden. Zij spraken door de gevoeligen en maakten zich bekend als menschen, die de Aarde voorgoed hadden verlaten, die opgenomen waren in het leven na den dood. Maar wat deden de menschen? Aanvaardden zij ons? Ze sloegen de goedgeloovigen dood en beroofden ons zoo van onze instrumenten! Zouden wij zelf op Aarde het astrale wezen aanvaard hebben? Weet de stoffelijke mensch iets van deze persoonlijkheid en z'n denken en voelen af? Neen, Mozes, wij kònden niet anders handelen en moesten ons voor God uitgeven. En God-Zèlf stond ons dit toe!"

„Zal de menschheid dit eens weten, meester?"
„Vanzelfsprekend komt het zoover. Anderen, die na ons komen, zullen deze wijsheid op Aarde brengen. Dan zal elk kind van Israël weten, dat God nimmer oorlog heeft gewild, maar dat het de mensch was, die zich zoo vergat. Ze zullen weten, dat niet God, maar de meesters tot ons spraken. Maar ook zullen ze weten, dat de wonderbaarlijke machten en krachten, die den meesters geschonken zijn om de aardsche gevoelsgraden als mensch in goede banen te leiden, om op Aarde het geloof in den eenen, waren God te vestigen en het innerlijke leven te doen ontwaken, dat die krachten door Gods liefde ontvangen zijn. *God volgde ons op onzen weg, Hij wist, dat wij ons als mensch zouden vergeten, maar liet ons begaan, want Hij wist óók, dat we door te vallen zouden léeren en dat het eene zieleleven het andere zou helpen om tot Hem terug te keeren.*
De menschheid op Aarde zal eens aanvaarden, dat God een Vader van Liefde is. Dan zal daar het „Koninkrijk Gods" een aanvang kunnen nemen. Zij zal dan overtuigd worden van de machtige wonderen en wetten, die van Gods Schepping deel uitmaken. U, Mozes, zullen ze thans aan deze zijde getoond worden.
Met veel bracht ik u al in verbinding. Gij leerde God reeds als een Vader van Liefde kennen. Maar als ge Hem nog dieper wilt leeren kennen, keer dan terug tot het allereerste stadium op de Maan en ge zult Hem als Moeder zien. God als Moeder, ja — waarlijk!
Als Moeder schiep God een verbinding met den mènsch als moeder. Het is de moeder, die Zijn leven, Zijn schepping beleeft. De moeder doet, wat Hij in het groot deed: zichzelf deelen, zichzelf weggeven. Wie de moeder leert kennen, leert God als „Almoeder" kennen. Gij zult beleven, Mozes. Met mij zult gij in de moeder afdalen en het groeiproces in haar beleven. Wat voor de hoogste meesters is, zullen ook wij kunnen beleven, ook zij gingen in de moeder en beleefden bewust alle stadia, tot de geboorte toe. Door dit te ondervinden leeren

we de moeder kennen en worden we ervan overtuigd, dat God Vader èn Moeder is!
Gij en ik en anderen met ons hebben den weg bereid voor de komst van den Allerhoogsten Meester op Aarde. Door Hem zullen de menschen God als Vader en als Moeder leeren kennen. Daarna zal Israël nog vele oorlogen moeten voeren om de gehééle menschheid in het hoogere bewustzijn op te trekken, hetwelk eerst geschikt is om de woorden van den allerhoogsten Mester ten volle te kunnen begrijpen.
Onnoemlijk veel leed zullen deze oorlogen over de menschheid brengen; zij zullen ook hen kunnen treffen, die een leven leiden zooals God het bedoeld heeft. Dezulken kunnen dit leed en deze ellende niet ontloopen, doordat ze zich in vorige levens hebben vergeten. Dit moet door hen worden goedgemaakt, eerst dan kan het zieleleven hooger stijgen.
Geen ziel in de ruimte of zij heeft zich vergeten. Maar door het vallen werden we wakker en gingen we er toe over ons op ons leven te bezinnen. Er kwam wijsheid in ons en de liefde gaf ons vleugels. We leerden eindelijk zonder vallen voort te gaan.
Ook gij hebt fouten gemaakt, Mozes, maar wees niet bedroefd. God weet, dat ge gehandeld hebt om het aardsche leven te helpen ontwaken. De vonk Gods in u zal ook u tot uw Schepper doen terugkeeren. Ge waart eens een Koning over een heidensch volk en in latere levens de slaaf van hen, wier lichamen gij eens liet verbranden. Zoo spreken de wetten van God tot onze levens! Maar in die jammerlijke omstandigheden begon u te denken, toen ontwaakte in u het verlangen de ellende uit de wereld te verbannen en den mensch geluk te verschaffen.
Die verlangens om te dienen maakten dat u opnieuw hier op Aarde geboren mocht worden. Indien ge mij in alles hebt kunnen volgen, Mozes, moet het u duidelijk zijn, dat er voordien nog geen geestelijk licht in u was. U bezat nog slechts het verlàngen om te dienen. Maar nu is het dienen beleefd en er is licht in u gekomen. U hebt thans afstemming op een

sfeer, welke ligt boven die, waarin u vóór uw laatste aardsche leven verbleef. Nog kunt u die sfeer van licht, den eersten hemel aan onze zijde, niet binnengaan. Eerst moet u zich uw toestand bewust worden en goedmaken wat misdreven werd. In u leefde niet het gevoel om te moorden, Mozes, noch schiep u er behagen in te vernietigen. In uw leven lag het gevoel van liefde, maar deze liefde was nog stoffelijk. Gij zult u thans de geestelijke liefde eigen maken en daarna uw hemel kunnen binnentreden, waarvan ge zèlf het licht schiep.
Gij begeerde naar de Aarde terug te keeren en daar te dienen, welnu, dat is geschied. Niets kon ons hierin tegenwerken, want wij volgden de goddelijke evolutie.
Gij wilde dienen, uw volk den weg wijzen naar Zijn Vader, en liet daarbij het bloed vloeien. Is dit niet met elkander in tegenspraak. Druischt het een niet tegen het ander in?
Het geestelijk leven verbiedt zulks te doen, maar de wetten van het stoffelijk leven eischen u ervoor op! God kan u niet een hemel schenken, want om uw doel te bereiken handelde u tegen Zijn wetten. Zulks hebben wij en alle Engelen in de ruimte moeten aanvaarden. Door de duisternis moesten we naar het licht gaan. Ge zoudt ook anders hebben kunnen handelen en bijvoorbeeld een minder machtige en ingrijpende taak hebben kunnen verkiezen. Ge waart dan reeds in den hemel gezeten. Maar Mozes, zoudt ge de menschheid hebben gediend, als ge nu deedt? Zoudt ge de wijsheid bezitten, die thans uw deel is? Trouwens, u kòn niet anders handelen dan u deed, u richtte zich naar het verlangen en het weten in u! Zoudt ge thans nog willen terugkeeren om hier op Aarde te leeraren en zoo noodig oorlog te voeren? Uw gevoel zegt neen, nu wilt ge verder en hooger gaan, anders zou uw leven stilstaan. Met de ondervinding, die ge opdeedt, kunt ge dat ook.
Maar eerst, ik zeg het u wéér, moet gij alles goedmaken, ja, zelfs een verkeerde gedachte moet worden rechtgezet. Voor deze Goddelijke wet staan u en uw volgelingen, staat al het leven van God!
In u was niet het gevoel om te moorden of te vernielen. Maar

in vele van uw volgelingen leefden de lage driften wèl. Zij genoten ervan als er bloed vloeide en de vlammen van de vernietiging hoog oplaaiden. Zij doodden bewùst en volgden de demonen der hel. Diep zijn zij gevallen en eens zullen ze naar hier moeten terugkeeren om er te helpen opbouwen wat door hen vernietigd is.
Door het kwade te doen schept de mensch zich een eigen hel, de duisternis, waarin ook wij hebben geleefd.
God heeft het kwaad niet gewild, Mozes, Hij gebood ons Hem in liefde te zoeken. En wat deed de mensch, die toch beter wist?? We lieten ons door de lichamelijke wetten overheerschen, het lichaam eischte te beleven en wij gaven maar al te gauw toe! En toch werden ons steeds weer nieuwe lichamen geschonken. Druischt het een alweer niet tegen het andere in? Neen, Mozes, want vergeet niet, dat wij door deze lichamelijke wetten, door al die lichamen hooger zijn gekomen. Doch elk stoffelijk organisme kreeg de ziel te beleven, kwaad en goed, leven en dood. En dan moeten we nu nog jammeren over de ellende, die we om het kwaad dat we deden over onze hoofden riepen?
Door het beleven zijn we geestelijk ontwaakt, Mozes. Het kwaad en den dood hebben we erdoor overwonnen, de ruimte van het weten is in ons gekomen en God hebben we als een Vader van Liefde leeren kennen. Het gevoel in ons is thans onbegrensd, het is ruimtelijk diep. Het is ons eigen bezit geworden en niemand is in staat het ons te ontnemen. En we verkregen dit geluk door te dienen, gij en ik en iedere Engel in de ruimte.
Het oogenblik is thans gekomen, dat ik u het allerlaatste probleem kan verklaren. Wij keeren daartoe naar de astrale wereld terug. Uw volgelingen ontvangen van hun meesters hetgeen ik u mocht verklaren. Allen zullen hun God zien en Hem als een Vader van Liefde leeren lief hebben!"
Zij maken zich los van de Aarde en Mozes beleeft, dat de stoffelijke wereld hem ontzinkt. Hij zweeft in de ruimte en aanschouwt de sterren en planeten en het zonnestelsel. Hij is

nu weg van de Aarde, hij is ruimtelijk diep geworden. Diep ontroerd is Mozes. Hij denkt na en zou vragen willen stellen. Naast hem zweeft zijn meester, een vader van het Huis Israël. Twijfel of ongeloof bestaan nu niet meer voor Mozes. Er is diep ontzag in hem voor al het leven in de ruimte. Nederig buigt hij het hoofd, hij is bereid àlles van z'n innerlijk te geven voor de Goddelijke wetten, waarvan hij een deel is.

„Kijk Mozes," zegt zijn meester, „dit alles behoort u toe. Dit wat tot de ruimte behoort. Deze planeten en sterren, zonnen en werelden, ze zijn van u en mij en van elkeen op Aarde. Er zal een tijd komen, dat de mensch dit alles wil leeren kennen en zich eigen maken. Ik zie ver vooruit, eeuwen verder zie ik, dat de menschheid God wil leeren verstaan en begrijpen.

Wij kennen God, wij leerden Hem zien en voelen, wij hebben Hem begrepen, als Vader en Moeder. Voor ons is Hij de zichtbare God, in Wien wij leven.

Zooals God onzichtbaar is voor den mensch op Aarde, is onze astrale wereld dat voor Hem. In de eeuwen, die komen, zullen de menschen God zoeken en Hem trachten te peilen en aan te voelen. Ik zie menschen, die hun levens ervoor inzetten en toch, wat zullen ze beleven? Ze trekken over de Aarde en beklimmen de hoogste bergen om zoo dichter bij God en Zijn wezen te komen, maar Hij blijft desondanks onzichtbaar voor hen. Ik zie er onder hen, wier gevoel door hun zoeken en denken verdiept is, ze zijn hierdoor God zeer nabij gekomen. Ze schenken de menschheid, wat zij wonnen aan geloof en inzicht en helpen het aardsche bewustzijn veranderen. Maar toch, Mozes, blijven God en Zijn werken ook voor hen onverklaarbaar, want geen onder hen vermag in het eerste en laagste stadium van Gods scheppingsplan te zien. Die krachten en wetten kan niet één stoffelijk organisme beleven en verwerken, de mensch zou moeten bezwijken.

Op Aarde zal men God zoeken, Die zichtbaar en onzichtbaar is. Maar men zal Hem eerst vinden en kennen, als men zich voor òns leven wil openstellen!

Wij zien in het oneindige, Mozes, wij zijn het levende beeld van Hem, Die ons geschapen heeft. Waarlijk, de ruimte en haar wetten hooren u toe, wij hebben haar ons eigen gemaakt. Wij leven niet meer in gedachtenbeelden, maar staan in de werkelijkheid, die we zelf hielpen opbouwen.
Ons leven is onmetelijk diep geworden, doordat we het richtten op Hem, die onze Schepper en onze Vader is. Door Hem te dienen en lief te hebben, zijn we toch tot deze hoogte opgeklommen, en vandaar hebben we een oneindig vergezicht over het leven in de ruimte. Door ons aan Hem te wijden, is in ons opgekomen het kinderlijk blijde, allesomvattende gevoel nimmer meer alleen te zijn. Hij waakt over Zijn leven met een aandacht, die nimmer verflauwen of eindigen kan.
Wij, die in dezen hoogen, blijden staat mogen leven, zouden alles willen doen om den mensch op Aarde van God en ons leven te vertellen en er naar op te trekken. En dit zal geschieden naar het plan van de meesters.
Uit het Goddelijke-zijn daalt straks de hoogste Meester naar de Aarde om er den mensch in Zijn heiligheid te doen deelen. Hij zal hem leeren, dat het leven aanvaard en beleefd moet worden, zooals Gods wil en wetten luiden. En nog eeuwen later, als de menschheid gereed is het Koninkrijk Gods in te gaan, zullen de meesters het cosmische weten op Aarde brengen. De menschheid zal dan open staan voor Gene Zijde en het bewuste astrale zieleleven.
En eens — ja, zoover reikt mijn blik — eens zal de Aarde oplossen. Al haar graden en wetten zijn dan door den mensch beleefd en hij verlaat haar om de astrale wereld binnen te treden. Zooals gij thans, Mozes, maakt dan de laatste mensch zich los van de stoffelijke wetten om het astrale, het geestelijke als ziel in te gaan, en te beleven, hoe de sferen van licht tot stand kwamen. Zoo overwint de mensch de eene wereld na de andere, voorgegaan door de bewuste zielen legt hij kwaad en wanbegrip af en leert hij zichzelf en God kennen.
Zie om u heen, Mozes. Is er wijsheid in uw leven gekomen? Geluk? Zeg mij, gelooft ge nog, dat God haten, verdelgen en

Als astrale persoonlijkheid leidt Mozes het leven op Aarde door vele gevaren verder, omhoog naar het licht. Ook hij spreekt nu als God tot de menschheid.
Mozes ziet als zijn meester ver vooruit, vele eeuwen, weet hij, zullen er nog voorbijgaan, voordat de menschheid bewust is en zij God in Zijn Wezen en Schepping kent. De volken van Israël zullen de menschheid voorgaan naar het geestelijke bewustzijn. Bij hun laatsten en verschrikkelijksten strijd zal hij, Mozes, zoo ziet hij, zijn kinderen bijstaan en naar de eindoverwinning voeren.
„Dan, ja, mijn God, zal ik weer met de mijnen op Aarde zijn. Dan komt de menschheid tot het licht! Zal Israël dan alles mogen weten? Mogen de volken dan de wijsheid ontvangen, die hier mijn deel werd? Zullen zij eens mogen weten, hoe u Uw ruimte schiep en instand houdt? Ik ben gereed mijn aandeel er toe bij te dragen. Alles wat ik van U kreeg, mijn God, ben ik bereid te geven, als het den volken der Aarde van nut kan zijn!"
Mozes en alle andere bewuste zielen in de ruimte dienen en helpen het onbewuste leven om te ontwaken voor de wetten van God. God weet daardoor, dat ondanks den oorlog, den haat en de wraak op Aarde, toch alles goed is. Al Zijn kinderen zullen tot inzicht komen en tot Hem terugkeeren. En mèt Zijn bewuste kinderen waakt God over hen, als een Vader van Liefde!
Mozes weet nu, dat hij alleen door het goede te doen, alléén door de liefde de sferen van licht kan betreden. Hij voldeed aan zijn eigen verlangen, máár kreeg er ondervinding door en het bewuste gevoel, hoe hij het Koninkrijk Gods kon bereiken. Toen boog hij zijn hoofd voor God, knielde neer voor het leven in de ruimte en zoo ontwaakte de God van al dit leven in zijn menschelijke-ik! Géén ziel zal eraan ontkomen, de wetten van God eischen den vollen inzet van het menschelijk bestaan. Ook de mènschheid kan er niet aan ontkomen!

HOOFDSTUK VIII

Van Mozes naar Christus

EEN IEDER, die doodt, werpt een steen op en bouwt zich een muur, die hem het hoogergaan in den geest belet. Alleen door den misslag goed te maken en te dienen kan de muur worden geslecht. Deze wet hebben de kinderen van Israël moeten aanvaarden, toen zij een taak volbrachten, welke hen met het aardsche leven verbond en hen op het stoffelijke leven afstemde.

Er stond den meesters evenwel maar één weg open, die van strijd, hetgeen in de vorige hoofdstukken uitvoerig is aangetoond. Wie durft zich indenken, hoe de wereld er wel zou hebben uitgezien, als de meesters opgegaan waren in hun eigen geluk en zich verder niet om het leven op Aarde hadden bekommerd? U in uw eeuw had dan nog in het praehistorisch tijdperk geleefd! De meesters zagen hun geluk evenwel als onvolkomen, als het leven op Aarde door gebrek aan geestelijke leiding in duisternis en jammer zou moeten zuchten. Zij begrepen, dat die leiding alleen door hen zelf met goed gevolg gegeven kon worden.

Sindsdien doorloopt de menschheid een leerschool, die haar aan het eind ervan het geestelijk bewustzijn zal schenken. Door het onvermoeide werken van de meesters aan Gene Zijde en hun instrumenten op Aarde begon voor de menschheid het opwaarts gaan in stoffelijken toestand. Zij begonnen in te werken op hen, die het meest open stonden. Deze wonnen allengs aan gevoel, hun betere-ik kreeg meer en meer de overhand en deed hen aansluiten bij de anderen, die dachten en voelden als zij. Steeds meer menschen sloten zich bij deze kern aan. Een strijdbaar volk ontstond, dat de Tien Geboden had ontvangen en zich zou eigen maken.

Mozes en zijn volgelingen hebben de Tien Geboden niet be-

grepen, ook al wilde Mozes, dat zijn volgelingen de geboden zouden beleven. Maar hoe was hun toestand? Ze stonden ondanks het geestelijk en Goddelijk weten voor oorlog, voor moord en vernietiging. Op het oogenblik, waarop Mozes de Tien Geboden uit de handen van zijn God ontving, hadden zijn volgelingen eigenlijk den strijd moeten staken, één gebod overheerschte al de andere, namelijk het „Gij zult niet doodslaan!" Maar Mozes had die hoogte nog niet bereikt, niettemin werden door hem en de zijnen de eerste geestelijke fundamenten voor een Christelijke Menschheid gelegd!

Het was geen wonder, dat deze kinderen van Israël door hun prediken verzet wakker riepen bij de heidensche volken. Er volgden bloedige oorlogen, die het volk van Israël over de Aarde verspreidden. Uw Bijbel vertelt u hierover meer.

De heidensche volken dachten, dat zij de geestelijke opstandelingen voorgoed vernietigd hadden, maar de meesters van Gene Zijde wisten beter. Niemand op Aarde wist, waar de eigenlijke stam Mozes zich bevond, alleen den meesters was dit bekend.

De jaren rijden zich aaneen. Van Israëls stammen werd niets meer vernomen, maar Gene Zijde volgde hoe zij zich sterker en sterker maakten om straks zoo noodig opnieuw ten strijde te kunnen trekken. De stam Mozes ontwikkelt zich, steeds meer menschen komen tot het geloof en tot God. En de eene profeet na den anderen komt nu naar de Aarde en uit hun woorden blijkt, dat er groote dingen te gebeuren staan. De Messias zal naar de Aarde komen, wordt er gezegd. Wat is de bedoeling van God, vraagt men zich af. Waarheen zal deze komst het leven voeren?

Van de profeten kan getuigd worden, dat hun wijsheid over die van Mozes heengaat. Zij dringen al dieper door in het leven van God, en de wetten, waarover ze spreken, worden voortdurend scherper door hen ontleed. Zij prediken hun hoorders over een God van Liefde en deze krijgen hoop, dat er eens rust en vrede op Aarde zal zijn. Zij voelen al wel, dat een hooger leven mogelijk is. Reeds durven ze het aan in

zichzelf te schouwen, maar desondanks komen ze niet los van verkeerde eigenschappen. Zij zoeken en tasten nog naar den weg, die hen naar hun betere-ik kan voeren.
Aan Christus' komst op Aarde ging nog een machtige gebeurtenis vooraf. Uit het *Al* hadden de meesters van Gene Zijde het bericht ontvangen, dat op Aarde een groot bouwwerk zou moeten worden opgetrokken. Dit geschiedde; onder leiding van cosmisch bewuste meesters kreeg dit bouwsel vorm. U kent het onder den naam: „Pyramide van Gizeh". In dit gebouw werd onder meer vastgelegd, dat de Messias uit het *Al* op Aarde geboren zou worden.
Wie is de Messias? Wie is Christus?
Hij is het Heilige Kind Gods. Uit den zevenden cosmischen levensgraad, uit de sferen dus, kwam Hij naar de Aarde.
Ik mocht het u al zeggen. Op de Maan is Hij als Mensch geboren. Hij begon daar als elk ander door God geschapen wezen Zijn Kringloop. Hij maakte alle stadia van leven door, leerde de bestaande stoffelijke en astrale wetten kennen, bouwde aan de sferen van licht, bereikte den eenen cosmischen graad na den anderen en trad eindelijk het *Al* binnen, waardoor Hij zeggen kon: „Ik en Mijn Vader zijn één."
Ook Christus heeft dus dien langen weg moeten bewandelen en alle graden in de ruimte moeten beleven om het Goddelijke leven binnen te treden?
Ja, ook Christus!
Na wat ik u in het voorgaande over de ontwikkeling van het leven mededeelde, zal u duidelijk geworden zijn, dat Gods wetten voor elk van Zijn schepselen van kracht waren. Als een rechtvaardig God kòn Hij voor geen enkele ziel in de ruimte onderscheid maken. Als een Vader van Liefde kon Hij onmogelijk het eene kind boven het andere stellen en een astraal wezen scheppen, dat als Zijn eenig volmaakte Zoon in de ruimte hoog boven Zijn andere schepselen zou tronen!
Alléén door den langen weg van de Maan naar het *Al* af te leggen is Christus Goddelijk geworden en alleen daardoor is Hij God en mensch tegelijk.

Iederen voetstap, dien u en wij op Aarde hebben neergezet, heeft ook Christus daar geplaatst. Daardoor staat Hij zoo dicht bij ons, menschen.
De kerken hebben het wonderbaarlijke in Hem niet begrepen, zij hebben Hem voor ons onbereikbaar gemaakt. Hoe anders zien wij Hem aan onze zijde. Wij leven in en door Hem, wij voelen ons door Hem gedragen, omdat wij weten, dat ook Hij onzen weg heeft moeten afleggen om het Goddelijke leven in te kunnen gaan. Zijn adem is het, die ons het bewuste leven gaf. Zijn voelen en denken, Zijn beleven van de wetten verzekerden ons van het Goddelijke ingaan.
U en wij bewandelen dus Christus' weg. U en wij komen in Zijn leven, als we liefde trachten te geven aan al het leven van God. Is het niet machtig te moeten aanvaarden, dat Christus op Aarde heeft geleefd, voordat Hij daar als Messias terugkeerde? Voelen wij niet juist daardoor zoo sterk, dat Hij tot ons behoort en Hij onze Vader en Moeder, onze Broeder en Zuster is?
Is het niet machtig te kunnen zeggen: Christus bouwde met de anderen voor ons aan de sferen van licht, aan al de gebouwen en tempels aan deze zijde en aan de levensgraden, welke in den cosmos zijn ontstaan? Zijn hartklop is als de onze en daardoor bezitten we zekerheid, dat ook wij ons Zijn Goddelijk licht eens kunnen eigen maken.
Deze Christus keerde als de Messias naar de Aarde terug om ons het Heilige Evangelie te brengen. Goddelijk bewust als Christus geworden was, kende Hij iederen hartstocht, maar kende Hij ook alle graden in de liefde. Zoo was alleen Hij in staat ons menschen den weg naar God te wijzen en kon Hij van zichzelf getuigen: „Die Mij volgt, zal het Eeuwige Leven ontvangen."
Zijn geboorte vond op een heel andere wijze plaats dan de kerken u leeren. Zij voltrok zich op de wijze, waarop zich de geboorte van iederen mensch voltrekt. De Messias kreeg Zijn stoffelijk organisme door de verbintenis van Jozef en Maria, die het Goddelijk leven in reine overgave en eenvoud ontvingen.

Ook hierin kon God geen onderscheid maken, dit moet u duidelijk zijn. Christus kende deze wetten, die tot het heiligste in de schepping behooren, en Hij zou niet anders hebben gewild.
Aan Gene Zijde is het afdalen van Christus door de meesters gevolgd, de cosmische graden waren bij dit machtige gebeuren tot in het *Al* zichtbaar. Millioenen zielen zagen den terugkeer van den hoogsten Meester in de ruimte. Zij wisten wat Hij op Aarde ging beleven.
Christus sloot Zijn oogen, loste langzaam voor hun oogen op in de wereld van het onbewuste en aanvaardde het vonkstadium. In niets onderscheidde dit gebeuren zich van het natuurlijke proces. De Goddelijk-bewuste had Zijn reis naar de Aarde aanvaard, werd embryo en groeide in Zijn moeder op.
Toen een engel — het was een meester van deze zijde — Maria verkondigde dat door haar de Messias geboren zou worden, was dit leven in haar reeds eenige maanden oud! Er zal een rillen en beven door de geloovigen der kerken gaan als zij mijn woorden lezen. Maar ik zeg u, dat dit, wat ik u geef, de heilige waarheid is. Ik weet dat, terwijl ik deze gegevens over Christus' Heilig leven aan u doorgeef, Hij zèlf mij volgt! Ik zou mijn leven vernietigen, mij zelf verdoemen, indien ik u één onwaarheid over Zijn leven vertellen zou. Ik zou mij in de laagste hel storten!
Maria en Jozef ontvingen meer kinderen. Maar Christus is anders dan dezen. Hij, als een Goddelijk bewuste, voelt Zijn taak al spoedig en zondert Zich af. Als kind is Christus reeds bewust van het werk, dat Zijn Vader in den hemel Hem opgedragen heeft te doen. Dan treedt Hij geheel gereed in de openbaarheid en predikt de menschheid Zijn Heilig Evangelie, dat als zoete, rijke bron opwelt uit Zijn Goddelijk bewustzijn. De meesters volgden Christus tot Zijn laatste uur op Aarde. Zij waren voortdurend bij hun hoogsten Meester. Geen seconde is Christus alleen geweest. En toch, hoe heeft de mensch Hem begrepen?

Volgens de kerken heeft Christus, op Golgotha hangend aan het kruis, geklaagd dat God Hem verlaten had.
Maar de woorden, die Christus daar sprak, waren anders, grooter en dieper en onomvatbaar voor den stoffelijken mensch.
In den hof van Gethsemané zou Christus, zeggen de kerken, God gesmeekt hebben den lijdenskelk aan Hem te laten voorbijgaan.
Christus dacht te zullen bezwijken? Christus toont zich zwak? Christus, de Goddelijk bewuste?!
Wat zou er van dit bewustzijn overblijven, als dit waarheden zijn?
Onnoemlijk belangrijk zijn Christus' komst naar de Aarde en de boodschap, die Hij bracht, voor de geestelijke ontwaking van de menschheid geweest. Maar zelfs nu, na zóóveel eeuwen, heeft de menschheid nog lang niet alles van Zijn Heilig Leven en van Zijn woorden begrepen. Eens echter zal de menschheid daarvan alles worden geopenbaard, dan schrijven de meesters den Bijbel opnieuw. In de Eeuw van Christus zal dit geschieden, naar Gods wil!
Christus' Heilig Leven en de beteekenis, die dit heeft voor elke ziel, voor al het leven van God in de ruimte — daarvan zal ik straks nog mogen getuigen als ik spreek over „Golgotha".
Ik herhaal nog eens: de wetten van God heeft Christus als mensch en als Messias moeten aanvaarden! Een astrale geboorte bestaat niet: niet één ziel kan buiten de stoffelijke wetten om een nieuw lichaam ontvangen! Hiervoor zijn man en vrouw noodig en daartoe dienden Jozef en Maria. Christus is geboren gelijk zijn zusters en broeders, in niets beleefde Hij andere wetten!
Hij was en zal blijven de Eérst-Geborene in de Goddelijke Ruimte! Hij zal ons menschen blijven voorgaan, omdat Gods wetten en de Goddelijke Liefde het óók van Christus eischten. Maar hierdoor heeft Hij als Gods Zoon en Kind het Goddelijke *Al* bereikt!
En God zag, dat alles goed was!

HOOFDSTUK IX

De Ontwikkeling van de Menschheid in tweeduizend Jaren

CHRISTUS, de Goddelijke Leeraar en Profeet, vervult Zijn zending, Hij leert den menschen God zien als een Vader van Liefde, geeft hun regels mee, die hen tot een hooger en geestelijker bewustzijn kunnen voeren, en wijst hun den weg naar het Koninkrijk Gods.

Aanvaardde de menschheid Zijn Goddelijke boodschap? Was er in haar het verlangen naar geestelijke bewustwording? Leefde zij volstrekt naar de regels, die Hij haar meegaf?

Uw geschiedenisboeken geven een duidelijk antwoord op deze vragen.

Het Joodsche volk, dat Hem kruisigt, volgt zijn eigen weg. Het voelt zich rustig, hoewel het de schuld heeft aan het gansche, verschrikkelijke drama, dat zich op Golgotha voltrok. De Joden zien echter in Christus niet meer dan een gewonen rabbi en thans, in uw eigen tijd, erkennen zij nog den Messias niet in Hem. Die rabbi behoorde niet tot hen en ook Zijn Heilig Evangelie zegt hun niets. Ze negeeren het en leven verder, zoeken zich te verrijken en versjacheren al wat voor Gods andere leven heilig is. Ze kennen zichzelf niet en willen niet inzien, dat het waarachtig de Messias was, Dien zij aan het kruis sloegen. Maar de eeuwen door drukt de stilte van Golgotha op hun zielen en deze wijkt nimmer, al praten en handelen zij nog zoo druk!

Als ze zouden willen luisteren, kunnen ze in die stilte de stem hooren, die van hoog boven de heilige stad Jeruzalem roept:

„Hoort menschen, hoort, kinderen van God, uw Vader in den hemel, hoort, want Israël roept om u. Wacht niet langer, buigt uw hoofden, want zóó alleen leert ge de Goddelijke wetten kennen.

O, gij farizeeërs en schriftgeleerden, gij huichelaars, die het heiligste leven van God hebben vernietigd, zoekt gij nog steeds uzelf? Verloochent gij nog langer uw God? Leed en smart zullen erdoor over u en uw kinderen komen!"

Als ze zouden willen luisteren, kunnen ze in die stilte een angstwekkend geschrei hooren. Niemand weet, waarvandaan dit geschreeuw komt. Alleen de Jood kan het weten. Het zijn de angsten van het Joodsche volk en deze nemen in den loop der eeuwen al maar toe. Het voelt zich ontredderd, het gaat diep gebukt onder een vreeselijken vloek en het ziet tevergeefs uit naar den Messias, die dezen van hem af zal nemen. Waarom luistert het niet naar het vermanende woord, dat uit Jeruzalem opstijgt en naar alle richtingen klinkt.

„Caiphas — o Caiphas. Uw huis zal instorten. Gij zult uw nageslacht onder uw eigen leven begraven. Gij wilt uw eigen leven redden en dat van uw kinderen, maar ge zult de ellende niet kunnen ontvluchten, want Jeruzalem zal gezuiverd worden van al het kwaad, gezuiverd van de pest, die het nageslacht moet aanvaarden, o Caiphas.

Hoor toch! Het is Gods stem, die tot u spreekt. En het is de stem van uw eigen geweten. Eens zult ge moeten luisteren naar het woord, dat diep en waarachtig is en u ziende zal maken.

Gij hebt u vergrepen. Gij hebt toegestaan, dat men poogde het heiligste Wezen in de ruimte te vernietigen. Buig uw hoofd en „breng al uw kinderen tot den „Eenigen God", waartoe de Messias tot u kwam."

In de stilte is deze vermanende boodschap te hooren, maar geen Jood luistert of ziet naar Jeruzalem en Golgotha, liever kijkt hij naar omhoog, naar de wolken, waar hij verwacht, dat een eigen Messias zal verschijnen. Maar hij zal tevergeefs omhoog zien. Er komen geen profeten meer naar de Aarde. Die er komen moesten, zijn gekomen en volbrachten hun taak. Moeder Aarde en haar kinderen ontvingen zelfs het allerheiligste wezen in de ruimte. Het werd omgebracht en na Hèm zal geen andere Messias naar de Aarde afdalen.

De heidensche volken aanvaardden Christus evenmin. De begeerte naar macht en rijkdom, hun gewelddadigheid blijven ook in de eeuwen na Hem hun handelingen bepalen. Bloedige oorlogen zijn er het gevolg van. En in het geweld, dat zij ontketenen, verklinkt Christus' liefdeboodschap.
Is dus alles, het werk van de meesters, de strijd van Mozes en Christus' komst uit het *Al*, is dit alles voor niets geweest? Neen! Want in den loop der eeuwen groeit het volk van Israël, dat het woord van Christus en Mozes met zich draagt en bewaart, in aantal en het wordt tegen de verdrukking in sterker. De stammen leven over de geheele Aarde verspreid. Niemand weet waar ze zich precies bevinden, zoomin als men dat weet van den eigenlijken stam Mozes. Gene Zijde kent echter hun verblijfplaats. Zij blijven de Koningen en de leiders dezer stammen volgen en bezielen, het eens gevormde geestelijke contact blijft volkomen. Zij dwingen hen hun volken zoo sterk te maken, dat ze eens in staat zullen zijn den heidenschen volken hun wil op te leggen.
Het leven op Aarde ondergaat intusschen groote veranderingen. De ontwikkeling der menschheid vordert. De steden worden grooter en veranderen, niet in het minst door de uitvindingen, die ware technische wonderen zijn en door deze zijde worden geïnspireerd. Vreeselijk blijft het kwaad, dat op Aarde woedt, en nimmer is de satanische invloed van de hellen, welker bewoners zich op Aarde uitleven, zoo verschrikkelijk geweest. De voortdurende oorlogen maken het leven tot een kwelling. Telkens denkt de mensch, dat de wereld op het punt is te vergaan. Maar daar zijn de profetieën, die een ontzettend einde aankondigen. Er zal een oorlog komen, zoo afschuwelijk, dat hij met geen andere te vergelijken zal zijn. Dan, zoo zeggen die voorspellingen, zullen de menschen vogels zien vliegen, die vuur spuwen en dood en verderf brengen. En er zullen vreeselijke gedrochten van ijzer en staal over de Aarde rijden om alles wat hen in den weg komt te vernietigen. Alles wijst erop, dat die strijd toch nog niet is aangebroken. Die monsterlijke vindingen ontbreken nog. De mensch be-

grijpt de profetieën niet, die hem door de profeten onder inspiratie van de meesters van Gene Zijde gegeven werden en gelooft telkens het einde van de Aarde te beleven.
Zoo bezien lijkt het of de menschheid zich geheel van God en Christus heeft afgekeerd en naar haar ondergang holt. Maar daar zijn lichtpunten.
De enkeling maakt zich al van het stoffelijke leven los en volgt een hooger bestaan. Hij aanvaardt het leven van Christus en is bezig tot God terug te keeren. Hij doodt niet, maar geeft liefde, met den blik gericht op Golgotha, hij is een lichtend voorbeeld voor de massa.
Schooner en edeler wordt de kunst, die de Aarde ontvangt. De muziek, de beeldende kunsten maken een enormen bloei door en wijzen erop, dat er ondanks de barbaarsche, ja dierlijke verschrikkingen, onder de menschen een schooner, bewuster gevoel bezig is te groeien.
Zoo nadert de Eeuw van Napoleon. De volken zijn machtiger in het kwaad dan ooit te voren. De kleine volken worden door de groote onder den voet geloopen en onderdrukt. Dan weer is het een klein volk, dat alle kracht en kwaad aan zich getrokken schijnt te hebben, groote volken onderwerpt en een bloedig spoor nalaat waar het verschijnt.
Macht en welvaart wisselen naar gelang het zwaard de overwinning dan wel de nederlaag brengt. In niets zijn de volken te vertrouwen. Pacten, die gesloten zijn, hebben geen beteekenis, ze worden genegeerd, zoodra het eigenbelang dit noodig vindt. Er leeft angst in de harten van millioenen menschen, massale slachtingen, met duivelsch raffinement uitgevoerd, storten de volken in de ellende. De wereld moordt, viert haar lage instincten bot, alsof er geen Golgotha geweest ware... Moeder Aarde bloedt uit duizenden wonden en bidt, dat haar kinderen toch eens uitgestreden zullen raken en het zwaard zullen wegbergen om wille van de liefde.
De heerschers haken naar macht, orgiën van haat en vernietiging dompelen de massa in ellende. Wat zou er van de wereld en de menschheid terecht gekomen zijn, als de mees-

ters niet hadden ingegrepen en deze blinde hartstochten ten goede geleid hadden? Ik vraag het u weer en zal het u blijven vragen!

Er moet allereerst eenheid komen in Europa, zooals er straks eenheid moet zijn onder alle volken der Aarde. Het streven van de meesters is er op gericht die eenheid tot stand te brengen. De mensch wil vechten en vernietigen, goed, maar dan moet er tenminste de eenheid in Europa door bereikt worden!

Onder de millioenen is er één mensch opgestaan, die zich geroepen voelt Europa tot die eenheid te brengen.

Napoleon!

Deze naam ligt weldra op ieders lippen, hij zal geschiedenis maken. Zijn leven en heerschappij zijn u bekend. Maar waarom begeerde hij zoo fanatiek Europa aaneen te sluiten? Het is een gedachte, die hij van de meesters ontving. Zij waren in en om hem heen en drukten deze gedachten op z'n gevoelsleven af. Hij is een werktuig in hun handen en aldus heeft zijn leven beteekenis voor Gene Zijde.

Begrijp dit alles goed, lezer! De mensch Napoleon werd verteerd door machtswellust en geen middel was hem te wreed om zijn verlangens te dienen. Hij ontketende een hel op Aarde en liet het bloed van honderdduizenden stroomen. Rusteloos voortgezweept door zijn drift naar bezit en heerschappij, begon hij de eene militaire actie na de andere. Het waren echter de meesters, die richting gaven aan zijn plannen!

Napoleon was het product van een wereld, die voor een groot deel nog op haat en vernietiging ingesteld stond. Van hem in één slag een edel, geestelijk levend en denkend mensch maken, konden de meesters niet, zoomin als zij het kwaad van de menschheid maar ineens in goed vermochten om te zetten. *Maar wèl konden zij, en dit geschiedt dan ook de heele historie door, de vreeselijke uitbarstingen van het menschelijke kwaad dienstbaar maken aan hun gezegende plannen.*

De meesters bedienden zich van den veroveraar Napoleon om tot de eenheid van Europa te geraken en de kleine landen

tot de groote op te trekken. Dat Napoleon zich van hun inwerking onbewust was, spreekt, gezien zijn mentaliteit, wel vanzelf. En zoo vergaat het dezen veroveraars — zij gelooven hun eigen plannen te dienen, maar de waarheid is, dat ze door de revolutie, die ze ontketenen, de geestelijke evolutie van de menschheid bevorderen, dit door den wil en het bewuste dienen van de meesters.

De geestelijke winst, die van de militaire operaties en de bezetting een gevolg is, is deze: de volken leeren elkander door dit weliswaar ongewenschte en afgedwongen contact toch beter te kennen, wat den eersten stap vormt tot het begrip, dat de volken zich door den tijd zullen eigen maken. En ook het leed, dat de volken ten gevolge van de oorlogen moeten doormaken, werpt winst af. Winst voor God en de massa!

Het schijnt alsof temidden van het geweld van de strijdende wereld geestelijke ontwikkeling onmogelijk is. En toch zien we gebeuren, dat er zich voortdurend meer menschen van de onbewuste, vechtlustige massa af keeren en aan een hooger leven beginnen. Zij komen hiertoe door de ellende en het leed, dat over hun hoofden wordt gebracht. Iedere daad, voor het kwade verricht, schept bezieling en door deze komen zielen tot ontwaking. Door het leed komt de mensch tot inkeer en wendt hij den blik tot God!

Dat Napoleon er niet in zou slagen de eenheid van Europa tot stand te brengen en nog wel op de noodzakelijke, rein geestelijke basis, die alleen het geluk en den vrede van de aaneengesloten volken zou vermogen te waarborgen, was den meesters uiteraard bekend. Voor een dergelijke taak was Napoleon allerminst geschikt, wel kan van hem worden getuigd, dat hij de volken een stap dichter tot dit ideaal heeft gebracht. Hij schudde hen krachtdadig wakker en met iederen oorlog zien meer menschen in, dat haat en vernietiging de wereld naar den afgrond voeren.

Napoleon wordt definitief verslagen en wel door Israël, dat in dezen strijd werd betrokken. Maar nog zijn de heidensche volken niet overwonnen. Slechts vijftien procent van de ge-

heele menschheid gaat tot Israël over. Eens zal ook Napoleons volk tot Israël overgaan. De heidenen zijn nog sterk en het zal nog veel tijd en strijd kosten, voor zij zich door Israël zullen laten leiden.
Bezit Israël echter zèlf al geestelijke diepte, is het zèlf al geschikt voor z'n leiderstaak?
Neen! Ook Israël begreep nog niets van Golgotha, ook Israël meest nog voor het leven van Christus ontwaken. De volken van Israël leefden nog niet veel anders dan de heidensche volken. Ook onder hen was het een groote chaos. Hun bewustzijn raakte nog immer het leven op Aarde, het geestelijke leven, zooals Christus dat had gepredikt, was hun vreemd. Ook zij moesten nog veel leeren, wilden ze begrijpen, welk een taak de meesters in hun handen hadden neergelegd.
Vreeselijk is het lijden geweest, waarin haar oorlogen de menschheid hebben gestort. De volken zoeken zich van hun wonden te herstellen, het vernielde te herbouwen.
Prachtige vindingen stroomen naar de Aarde, ze worden er door de afgezanten van de meesters gebracht en zijn noodig voor de geestelijke ontwaking, die op den nood en de verschrikking moet volgen en deze verhoogt haar kracht. Maar ondanks alle gunstige veranderingen in de maatschappij durft niemand aan een blijvenden vrede te denken. Nog is de massa op oorlogen ingesteld en deze blijven dan ook niet uit. Volken voeren veldslagen, maar alleen dan, wanneer Israël in den strijd betrokken wordt, zijn de meesters paraat. De plannen mogen niet in gevaar gebracht worden. Zelfs geloovige menschen gaan nog met een gerust geweten den oorlog in. Hun geestelijkheid is zichzelf nog niet bewust van Gods wetten. Christus zeide: „Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan." Maar zij, die zeggen in Zijn woorden te gelooven, negeeren ze . . . ! Het „Gij zult niet doodslaan" wordt al evenmin door hen verstaan.
Als zij dan al aan de Geboden Gods voorbijgaan, in hoeverre zullen de heidenen er zich dan door gebonden achten? Deze willen er heelemaal niets van weten, zij haken naar macht en

overheersching, zij wenschen de wereld en haar rijkdommen aan zich ondergeschikt te maken. De bewuste mensch op Aarde ziet hun drijven en voorvoelt, dat zijn werelddeel spoedig opnieuw in vuur en vlam zal staan.
Israël zal dan opnieuw strijd moeten leveren tegen de heidensche volken.
Wat de bewuste mensch allang voorvoeld heeft, wordt nu de massa duidelijk. Zwoel en vol dreiging is de atmosfeer, waarin de Europeesche mensch ademt. Hij voelt, dat elke stap, dien hij doet, hem dichter naar het noodlottige uur voert.
De leiders der volken voeren de bewapening tot ongekende hoogte op. Zij benutten er de schitterende uitvindingen voor, die door de meesters en hun helpers op Aarde gebracht zijn. De meesters wisten natuurlijk, dat de mensch ze misbruiken zou. Zij zagen echter ook hierin de groote lijn: door het misbruik ervan zou de menschheid zichzelf schaden, maar juist hierdoor tot bewustzijn komen!
Ziekten sloopen en vermoorden het menschelijke organisme, maar om dit alles tegen te gaan worden door de regeeringen weinig gelden beschikbaar gesteld. Alles is noodig voor de legers. Velen, die de ten hemel schreiende armoede zien, waardoor massa's menschen omkomen, vragen zich af, hoe hun Koningen en Keizers door God zèlf aangesteld kunnen zijn, zooals hun Kerken leeren. Enkelingen baden in weelde, de massa sterft van armoede en de regeerders smijten handen vol geld weg voor oorlogstuig! Hoe kan God, vragen ze zich af, zooveel tegenstrijdigheden dulden? Heeft God niets anders voor Zijn kinderen weggelegd? God toch!
Voor een ieder is het duidelijk, dat een oorlog onvermijdelijk is. Opnieuw staat er vreeselijke ellende voor de deur. Angstwekkend is het aardsche leven. Moord en vernietiging, haat, hartstocht en verschrikking, honger en ellende, bestaat hieruit het geluk voor den aardschen mensch?
De enkeling bidt tot God, maar zijn gebed gaat verloren in het gekletter der wapens, waarmee de regeerders dreigend zwaaien, onder de toejuichingen van de massa.

De enkeling waarschuwt en herhaalt Christus' woorden. Hij is bereid alles voor zijn Heer te doen, hij wil in den leeuwenkuil afdalen of den brandstapel beklimmen. Hoe anders is de massa nog! Zij is blind voor Christus' heiligheid of huivert voor de strikte, volledige toepassing van Zijn Geboden. Haten en vernietigen vindt ze gemakkelijker dan liefde geven en goeddoen.
Ze zoekt liever den duivel dan God!
Ook de volken van Israël slapen nog en zijn ver verwijderd van het geestelijke ontwaken. Maar ze zullen wreed in hun slaap worden gestoord, een vreeselijke schok zal hen tot ontwaken en inzicht brengen.
Toch heeft de enkeling ongelijk, als hij den staat, waarin het menschdom verkeert, te zwart ziet, en oordeelt, dat het na al de eeuwen, die meer dan door de liefde, door haat, strijd en vervloeking geteekend werden en dit ondanks de woorden van de profeten, maar weinig gevorderd is.
Israël moge dan in veel nog niet veranderd zijn, het is toch al bezig zich een hooger leven eigen te maken. Het gaat den weg, dien de meesters hebben uitgestippeld.
Israël ziet zich in het bezit van de sleutels, die de poorten der Aarde kunnen openen. Dit openbaarden de meesters al aan Mozes, toen hij zijn strijd begon.
Israël bevaart de zeeën en trekt steeds weer nieuwe landen tot zich. Nu reeds is vast te stellen wie de eigenlijke stam van Mozes is.
Steeds sterker wordt Israël, het wordt nimmer verslagen. De heidensche volken moeten ervaren, dat Israël niet te vernietigen is. Waar berust het geheim van Israëls kracht? *Bij de meesters van Gene Zijde, in wiens handen Israël een instrument is!*
Er gaat bezieling over de Aarde en zij komt regelrecht vanuit Jeruzalem. Ze trilt in de harten van hen, die openstaan voor het goede. Met het vorderen van de jaren kom er meer eenheid onder de volken. Goede eigenschappen ontwaken. De ziel krijgt uitstraling. Nog overheerscht evenwel de duisternis,

maar de meesters weten, dat thans de laatste phasen van den door Mozes aangevangen strijd op leven en dood zijn ingetreden. De als een looden last op de menschheid drukkende en door de heidensche volken gesponnen duisternis zal dan aan flarden worden gescheurd, zoodat het licht van Gene Zijde in z'n volle kracht op een vredelievende en naar geestelijke wijsheid hunkerende gemeenschap kan neerstralen.

Ook het verleden spreekt mee. Het carma, door den mensch in z'n vele levens geschapen, moet, voor zoover het kwaad door hem nog niet is afgedaan, beleefd worden. Het vreeselijke uur zal weldra slaan voor een Europa, dat feestviert en zich uitleeft. Satan en de zijnen hebben hun hellen verlaten om het feest mee te maken.

De bezoedeling van Gods Heilig leven en van Zijn wetten kan niet meer worden voorkomen. De waanwijze, zich oppermachtig voelende mensch zoekt z'n macht te bewijzen en te vergrooten. Hij heeft z'n bewapening zoo opgevoerd, dat een uitbarsting wel móet volgen. Nuttige vindingen, die de heele menschheid tot zegen kunnen zijn, worden tot afgrijselijke monsters omgebouwd en door hen worden de profetieën bewaarheid. Er vliegen reuzenvogels door de lucht, die vuur spuwen en dood en verderf zaaien, waar ze verschijnen.

Meerdere voorspellingen gaan in vervulling, maar de menschheid bekommert zich niet om profetieën. Ze leeft in een roes en viert haar hartstochten uit. Het woord van Christus kan de harten niet bereiken en de daden richten. Om aardsche begrippen als nationale eer en vaderlandsliefde, om hun honger naar land, rijkdom en macht te stillen, zijn de menschen nog bereid een oorlog te ontketenen, met alle verschrikkingen en alle smart, die daaraan vastzitten. En als deze oorlogen hen niet voor onnóembaren tijd ten verderve voeren, dan komt dat alléén maar, doordat de meesters van Gene Zijde, deze vorsten van liefde, de gewelddaden nog dienstbaar weten te maken aan hun gigantische plan, dat de menschheid door de stoffelijke, naar de geestelijke eenheid beoogt te brengen.

Augustus 1914. De hel breekt los.

Israëls volken zochten geen oorlog, maar als de heidenen tot den strijd overgaan, vinden ze hen paraat. De uiteengeslagen kinderen van den stam Mozes hebben zich tot krachtige volken opgebouwd. Israël beheerscht de oceanen en zoo is het mogelijk, dat zelfs van overzee hulp wordt geboden.
Thans is al vast te stellen, welke landen tot Israël behooren. Waarom sluit Amerika zich bij Engeland aan? Waarom gaat het niet samen met Duischland? Omdat Amerika tot het volk van Israël behoort en als zoodanig zich één voelt met den stam Mozes, Engeland! Toch is deze waarheid aan geen van beide volken bekend.
De heidenen willen Europa voor zich bezitten, maar dit roept Israël in het geweer. De meesters zijn weer op Aarde en mèt hen is *Mozes* daar om de kinderen Israëls door de gevaren te loodsen en den heidenen de nederlaag toe te brengen.
Wie geestelijk denkt en voelt zal de groote lijn zien in het wereldgebeuren. Het is in geenen deele toeval of aan aardsche krachten te wijten, dat de stammen van Israël door de eeuwen de overwinning aan hun zijde hebben. De mensch als massa denkt niet over het leven na den dood en gelooft niet aan de mogelijkheid van een ingrijpen in het aardsche gebeuren door hen, die het stoffelijke leven verlaten hebben. En toch zal hij eens moeten aanvaarden, dat de taak van Mozes en de profeten niet ophield, toen zij de Aarde achter zich lieten. Zij zijn thans nog even actief bezig, voortgedreven door den drang tot daden, die in elken mensch leeft, en door hun allesoverheerschend verlangen de menschheid het geestelijke geluk te schenken, dat zijzelf wonnen! Men denkt op Aarde, dat Christus dood is, tot Zijn Vader in het *Al* is teruggekeerd en wellicht slechts neerziet en mediteert. Ja, wat doet Christus thans? Zet Hij zich nòg in voor Zijn kinderen, voor wier zieleheil Hij eens uit de Goddelijke sferen naar de Aarde kwam en aan wie Hij Zijn Geboden meegaf, die Hij met Zijn Leven bezegelde?
Hoe zou het anders kunnen! Vanuit het *Al* volgt Christus het leven op Aarde en is Hij met de meesters in verbinding.

Van Hèm ontvangen zij hun berichten. Hóe deze luiden weet, behalve de meesters, géén mensch. Maar dat zij cosmisch afgestemd zijn en de menschheid, zonder dat zij het zich bewust is, regelrecht voeren naar het ontzagwekkende verheven doel, dat liefdegeesten zich stelden, is onloochenbaar voor wie alle feiten kan overzien. Wie een blik zou kunnen slaan achter de sluiers, zou ervaren, dat God waakt en mèt Hem Christus en de meesters!

Dat de aardsche mensch temidden van de barbaarsche verschrikkingen van een modernen oorlog twijfelt aan zijn geloof en zijn God, dat hem de zin van alle ellende ontgaat en hij de hoop op betere samenwerking, zonder oorlog, haat en vernietiging, opgeeft, het is begrijpelijk. En toch hoeft hij niet zoo te wanhopen — ondanks alles!

De oorlog 1914-1918 beteekent voor de geheele menschheid een evolutie in de goede richting, terug naar Golgotha.

1914-1918 geeft de menschheid een levenles en al wordt ze niet begrepen, een groote stap naar dit begrip is toch weer gedaan.

1914-1918 bracht de vernietiging van millioenen levens. Vreeselijk is de schade, die in de landen wordt aangericht. Naarmate de volken sterker zijn geworden en de technische middelen grooter, hebben de pijn en de smart zich verduizendvoudigd. En ook is waar, dat uit den oorlog '14-'18 een andere geboren zal worden, een, die nog vreeselijker zal zijn en de menschheid in nòg afschuwelijker ellende zal dompelen, wat door niemand in de ruimte zal kunnen worden voorkomen.

Maar vast staat — en dit kan niet ontkend worden, want de meesters konden het waarnemen — dat al weer méér menschen door het leed en de verschrikking tot inzicht komen en beseffen, dat haat en geweld de oorzaak zijn van alle ellende. Ze keeren er zich van af en beginnen aan een beter leven. terwijl ze hun stemmen verheffen om de liefde te prediken, als zijnde de eenige macht, die de volken tot blijvende eenheid kan brengen!

Er is meer!

'14-'18 dwingt de volken reeds kleur te bekennen en zich òf bij Israël òf bij de heidenen aan te sluiten. Merkwaardige gevallen doen zich hierbij voor. Er zijn heidensche volken, die zich bij Israël aansluiten en het helpen de overwinning te behalen. De heidenen zijn zich alleen bewust van het „nu", wat het verleden en Israël betreft zijn ze onbewust. Zoo ze geweten hadden, wiens strijd ze met de overwinning hielpen bekronen, zouden ze zeker de zijde van hun soortgenooten hebben gekozen. Maar ook dit komt eens in een nog vreeselijker oorlog, weinige jaren later.
Ook zijn er nog volken, in welke het verlangen leeft zich van de rest van de wereld af te sluiten. Maar ook dat is niet meer mogelijk. In '14-'18 worden ze hieraan al voortdurend herinnerd. En straks zullen ook zij kleur moeten bekennen.
De heidensche volken begeeren oorlogen, zetten Europa in vuur en vlam. Een enkel bevel van hun heerschers is daartoe voldoende. Met gejuich worden de wapens omgegord en trekken de mannen ten strijde, gesterkt door de aanmoediging en de bloemen van de vrouwen. Waarom verzet de massa zich niet tegen de verschrikkelijke bevelen van haar leiders? Om dat ze den oorlog nog niet verafschuwt ! ! ! Maar zelfs al zou zij dit wel doen, dan nòg liet ze niet na de bevelen getrouw op te volgen. Dit komt doordat de massa nog als het kuddedier voelt, denkt en handelt. Wat de eenling al wel begrijpt, behoort nog niet tot het bewustzijn van de massa. Eens zal ook zij echter bewuster leeren handelen en dan aan haar regeerders zoo noodig de macht durven onthouden om millioenen menschen in de ellende te dompelen.
'14-'18 en de komende oorlog zullen haar nader tot dit geestelijke bewustzijn brengen. Zoo is de oorlog in vele opzichten een harde, maar doeltreffende leerschool.
'14-'18 bracht schrik en pijn over Europa. Maar de menschen wilden niet anders, ze kennen zichzelf nog niet en verstaan evenmin het doel van hun leven op Aarde. De geheele menschheid zal het leven en handelen van Christus moeten aanvaarden en God leeren dienen. Pas dan zal zij het zwaard laten

roesten en gereed zijn een geestelijke gemeenschap op te bouwen, waarin voor wreedheid, armoede en ziekte, angst en leed, geen plaats kan zijn.
'14-'18 bracht al deze lessen. De volken vechten voor deze evolutie, ook al dachten ze de wapenen te hanteeren voor hun eigen doeleinden, voor eigen aardsch bezit! '14-'18 bracht winst voor Israël en dus voor de menschheid in haar geheel.
Talloozen gaan tot Israël over en beginnen aan een nieuw leven. Het evenwicht tusschen goed en kwaad is bereikt! In den volgenden en laatsten oorlog zal Israël in de meerderheid zijn en zullen de kinderen van Israël definitief de heidenen overwinnen. Het meerendeel der volken verlangt thans al naar rust en vrede!
Het einde van den oorlog komt. Israël behaalt de overwinning. De staatslieden komen bijeen en stellen de protocollen op, die Duitschland aan handen en voeten binden. Maar waarom waren de bepalingen zoo onmenschelijk streng? Wie op Aarde heeft het begrepen?
Duitschland werd gesmaad, ja, geestelijk en lichamelijk vernietigd, millioenen menschen aan honger en ellende overgeleverd. Was het niet voldoende, dat dit volk verslagen en overwonnen werd? Kan een God van Liefde dulden, dat een volk aan zulk een ellende wordt blootgesteld? Waarom grijpt Hij niet in?
Op het oogenblik, dat het verdrag van Versailles werd opgesteld, geschiedden er wonderen.
Toen de staatslieden bijeenkwamen en besluiten namen, die het lot van de wereld bepaalden, waren de meesters van Gene Zijde bij hen!! Er waren er onder de staatslieden, die de geopperde bepalingen te zwak, anderen, die haar te afschuwelijk vonden. Hoe dan ook, het verdrag kwam tot stand en werd onderteekend door politici, die dachten zèlf te handelen.
Het waren echter de meesters, die deze besluiten namen, welke ruimtelijk diep waren en met God, Gene Zijde, Israël en de totale menschheid te maken hadden!

Zooals Mozes het eens had beleefd en vele andere aanvoerders van Israël, kregen ook de staatslieden in 1918 hun astrale gegevens. Voor de cosmisch bewuste meesters, die hun plannen al tot in dit verre stadium met het grootst denkbare succes hadden uitgevoerd, bestonden er geen onoverkomelijke hindernissen. Zij waren in staat elk menschelijk gevoelsleven te overheerschen, zij konden stoffelijke en geestelijke wonderen verrichten. De staatslieden worden door hen geïnspireerd, ze kunnen zelf niet meer denken, hun gevoels- en gedachtenleven staat onder een hoogere macht.
Onder deze inspiratie wordt het Verdrag van Versailles opgemaakt en verpletterend is de boodschap, waarmee de Duitsche staatslieden huiswaarts keeren. IJzig streng, ja, wreed zijn de protocollen van Versailles en desondanks zijn ze ruimtelijk diep en bezitten ze cosmische beteekenis!
Waarom legden de meesters Duitschland dit verschrikkelijke verdrag op?
Dit is het eenige antwoord: om dit land er toe te brengen spoedig een nieuwen oorlog te ontketenen!
De meesters berechtten Duitschland, niet om dit volk voor eeuwen te breken en uit te schakelen, maar om het daarentegen nog grooter en sterker te maken. Zij zagen een vast doel voor zich en niets kon hen tegenhouden.
Duitschland behoort tot de heidensche volken. Het wil groot en machtig zijn en andere volken overheerschen, het wil de Aarde bezitten. Kunnen de meesters dat toestaan, moeten ze goedvinden, dat een heidensch volk goedwillende naties neerslaat en smoort?
Deze mentaliteit moet uitgebannen worden, anders zal er nimmer vrede op Aarde zijn.
Door het Duitsche volk te knechten, willen de meesters het een *prikkel* geven, die het tot opstand zal brengen. Duitschland zal vergelding zoeken en opnieuw naar de wapens grijpen. Maar dan zal het de geheele menschheid tegenover zich vinden en zich met z'n luttele bondgenooten eens en voor goed voor de macht van Israël moeten buigen. *Dan zal niets*

den vreedzamen opbouw van het Koninkrijk Gods in den weg staan!

Toen de meesters de protocollen deden opstellen zagen zij ver vooruit. Zij wisten, dat dit oogenblik beslissend was voor de toekomst en een nieuwen oorlog tot gevolg zou hebben, vreeselijker en afschuwelijker dan '14-'18 was. Door dit verdrag zou eens de Aarde dreunen, zouden de steden en dorpen worden verwoest, mannen en vrouwen en kinderen omkomen. Mijn God, waarheen voert Gij Uw leven? Heeft Christus ook met deze daad te maken? Ontvingen de meesters ook deze gegevens uit het *Al*?

Ja!!! Toen de protocollen van Versailles werden opgemaakt, keken de meesters tot in het Goddelijke *Al* en wisten dat het zoo goed was. Heel de „Ruimte" stond op die gebeurtenis ingesteld, welke toch voor de staatslieden een eigen belevenis was en voor hen niet anders kòn zijn. Maar wat weet de aardsche menschheid van Gene Zijde, van God en van Christus af?

Het uur van de onderteekening beslist echter over millioenen jaren! Dit uur krijgt beteekenis voor Golgotha, voor God en Christus. Dit uur heeft beteekenis voor al het stoffelijke, geestelijke en cosmische leven, ja, voor het *Al*, waarin wij zijn, die eens op Aarde waren. Zij zien naar de Aarde en naar het gebeuren, bij welks voltrekking alle hemelen geopend zijn en er verbinding is met alle astrale en stoffelijke levensgraden in het Heelal. Het straft Duitschland met het oogmerk, dat dit opnieuw den kop zal opsteken om dan, na al zijn krachten te hebben verbruikt, voor goed het onderspit te delven, waarna het geschikt is om tot Israël te worden opgetrokken.

Dit uur zal eens ontwaking brengen, de volken wakker schudden en hen wijzen op Christus' „leven", *het zal geestelijke eenheid en geestelijk bewustzijn scheppen!*

Het zal niet noodig zijn erop te wijzen, dat de zware bepalingen nimmer zouden zijn uitgevaardigd, als Duitschland een andere, hoogere mentaliteit had vertegenwoordigd. Het zou

dan geen bedreiging hebben gevormd voor den vrede van de volken en het opbouwende werk van de meesters. Duitschland zelf, Duitschland alleen deed de protocollen zoo uitvallen!
Door het Verdrag van Versailles lijdt het groote krijgszuchtige volk honger en gebrek. Het is innerlijk verscheurd en bloedt uit vele wonden. Het moet aanvaarden, dat andere volken in het eigen huis regeeren. Het land wordt leeggehaald en verarmt steeds meer. De opgelegde schulden kunnen niet ingelost worden, hoe men zich ook afbeult, Engeland en Amerika toonen zich genadeloos, ze weten, dat Duitschland niet te vertrouwen is. Het moet met alle kracht eronder gehouden worden, men is de voortdurende oorlogen moe! Duitschland gaat door deze houding zijn ondergang tegemoet, het raakt uitgeput en zal verbloeden.
Hebben de meesters verkeerd gedaan? Zal de aderlating, die ze dit volk hebben doen ondergaan, het doen sterven in plaats van het te prikkelen tot een nieuwe krachtsinspanning?
De meesters hebben goed gezien! De tijd zal dit bewijzen.
Verschrikkelijk is het lijden van het Duitsche volk, het krijgt echter de hulp van Gene Zijde. Meer dan eenig ander volk wordt het door de meesters bijgestaan.
Voelt nu de enorme, geestelijke beteekenis eens van hun handelwijze. Eerst breken zij dit volk tot den grond toe af, want dan pas, weten zij, is het geschikt om het op te bouwen en gereed te maken voor het Huis Israël.
De haat, dien het Duitsche volk tegen zijn overwinnaars koestert, is vreeselijk. Ze is in eeuwen niet zoo fel geweest en is voordierlijk te noemen. Deze haat, de algemeene nood, de smaad, die het verteert, dit alles zal het Duitsche volk straks tot een geduchte eenheid samenbinden. Het wachten is op den man, die het volk bezielen zal. En deze man is reeds werkzaam onder leiding van de meesters, die zich van hem en zijn afstemming bedienen om tot hun doel te geraken.
Er gaat iets grootsch gebeuren, wereldschokkende gebeurtenissen zijn op komst.
Duitschlands haat groeit. Het zelfbewuste volk kan de verne-

dering niet langer dulden. Vervloekt zij Versailles. Weg met de protocollen, weg, wèg met alles, wat Duitschlands verheffing zou willen tegengaan. Weg met geschillen, die alleen maar verdeeldheid scheppen, weg met zwakheid en kleinzieligheid. Daar moet hardheid komen en de wil en de durf om Duitschland, het groote, heilige Duitschland, uit z'n verval op te heffen en de schande, het als overwonnene aangedaan, uit te wisschen. Er moet eenheid komen onder het volk van Duitschen stam, want dan zal het in staat zijn het zwaardrukkende juk af te werpen en een nieuwe, groote rol in het wereldgebeuren voor zich op te eischen.

Zoo spreekt de man, die Duitschland wil wakker schudden en het sterk en machtig maken.

De wereld hoort van hem, maar gaat niet op zijn woorden in. Zij heeft geen begrip van hetgeen daar in Duitschland bezig is te groeien. Zij ziet geen gevaar en slaapt haar rustigen slaap. Duitschland is overwonnen, het zal nimmer in staat zijn oorlog te voeren.

Zoo denkt de mensch en het toont overduidelijk aan hoe groot en diep zijn bewustzijn is... Maar, God zij dank, zijn daar de meesters, zij waken en leiden de volken met vaste, bewuste hand.

De man, die het Duitsche volk groot en sterk wil maken, wint aan volgelingen. Hij is fel als de bliksem, in hem dondert het en komen sterren en planeten in botsing. Hij is cosmisch geladen en wordt bezield.

Wie bezielt hem? God? De voorzienigheid? Voor het Duitsche volk, dat hem als leider erkent, staat vast, dat het God is, die hem als Zijn werktuig gebruikt. Het voelt zich heel wel met deze wetenschap. Het „Sieg-Heil" klinkt enthousiast uit millioenen kelen, handen worden bij wijze van groet gestrekt, Duitschland is bezig op te staan. Niets houdt dit meer tegen! Het Duitsche volk krijgt den wapenrok terug, het oefent reeds, commando's weerklinken en uit volle borst wordt het „Deutschland, Deutschland über alles" gezongen.

En nu pas schrikt Israël wakker. Er gaat een rillen en beven

door het kind van Israël, als het het gevaar beseft. Hoe kon het gebeuren, dat Israël zoo lang sliep, waardoor de oorlog het onvoorbereid vindt? Terwijl Hitler bejubeld werd, het volk in extase verkeerde, kanonnen de voorraadschuren vulden, sliep Israël. Het Duitsche laarzengestamp was in Engeland te hooren en nog geloofde het niet in oorlog. Hoe kon het gebeuren, dat Israël zoo lang sliep, zoodat Duitschland het ver vooruit komt? Waarom waarschuwden de meesters het niet tijdig? Ook dit heeft beteekenis.

Er moest uit blijken, dat Israël geen oorlog wilde!

Israël sliep, maar juist zóólang als de meesters het wilden. Nu werpen de volken van Israël zich met koortsachtigen ijver op de bewapening. Zij zijn echter ver achter bij Duitschland, dat een enorme macht heeft opgebouwd.

Zal Israël den verloren tijd kunnen inhalen? Het is wanhopig, maar tracht de eigen zwakte te verbergen.

De wereld staat voor haar laatsten oorlog. Duizenden jaren terug hebben de profeten hem al voorspeld. De volken zijn meer of minder gereed er voor. De meesters zijn op Aarde! De vreeselijke slag kan ontbranden.

HET HEDEN

TWEEDE DEEL

HOOFDSTUK I

De Mentaliteit der Volkeren

IN de eeuwen, die voorbijgingen, evolueerde de enkeling, hij maakte zich bewustzijn eigen, zijn karakter vormde zich en daaraan was zijn persoonlijkheid te herkennen. Hij stond er voor al zijn foute eigenschappen te bevechten en te overwinnen, wat een strijd op leven en dood beteekende. God schonk den mensch alles, maar deze, Zijn kind, moest zich Zijn wetten eigen maken om geestelijk te ontwaken. Telkens stond de mensch voor zijn stoffelijken en geestelijken opbouw, het overwinnen van zichzelf. Hij vernietigde eindelijk het lagere in zich en z'n betere ik evolueerde. Voor den enkeling duurde dit proces millioenen jaren, toen trad hij de astrale wereld binnen en kreeg hij een plaats, die zijn innerlijke afstemming aanwees. In de astrale wereld ging hij verder om zich hooger te ontwikkelen.

Ook de massa heeft dien weg moeten bewandelen. De volken der Aarde evolueerden en maakten zich, door oorlog na oorlog te beleven, bewustzijn eigen. Toen de volken zoover waren gekomen, trad de persoonlijkheid naar voren en daaraan was vast te stellen, welke afstemming een volk had bereikt.

Vele eeuwen terug leefden de volken nog in een chaos, zij wisten van God noch gebod af en leefden maar raak. Toen daar de profeten naar de Aarde kwamen en de menschheid een geloof ontving, veranderde zij. Er kwam meer karakter, waarna vast te stellen was, welke volken tot Israël behoorden. Naarmate de eeuwen verstreken kregen de volken meer bewustzijn. Het eene volk stak gunstiger af dan het andere, maar niet een kwam er toch boven de dierlijke toestand en levensafstemming ten opzichte van Gene Zijde uit. Van geestelijk bewustzijn was er nog geen sprake. Dezen hoogeren graad moesten de volken zich nog eigen maken.

De enkeling wilde zich van den dierlijken graad los maken, hij scheidde zich van de massa of om aan een hooger leven te beginnen. Hij beleefde zijn strijd heel in zichzelf. Door leed, honger en ellende werd hij wijzer en bewuster. Met de massa was dat anders, zij kon alleen door een oorlog leeren en ontwaken. Zijn geesel dwong de volken hun karakter te veranderen en in millioenen jaren bereikten zij een zekere hoogte. Elk volk bezit thans een eigen karakter en dit stelt tevens zijn geestelijke afstemming voor de astrale wereld vast, zooals dat bij den enkeling het geval is. En zooals de enkeling, moet ook de massa naar haar geestelijken graad, haar geestelijke afstemming aanvaard en behandeld worden. Napoleon moest dit ervaren!

Toen hij de volken tot eenheid wilde brengen, stond hij voor hun dierlijken levensgraad. Als Napoleon deze mentaliteit had kunnen aanvoelen, zou hij hebben geweten, dat de volken nog niet voor die eenheid gereed waren. Al die volken, als persoonlijkheden gezien, waren voor die hoogere gedachten nog niet te bereiken. Maar Napoleon dacht die eenheid tòch te kunnen bewerkstelligen en hij beleefde zijn eigen ondergang hierdoor. Hij vermocht de afstemming van de volken niet te peilen en zoo kan ook het eene volk dit niet van het andere.

Om de levensafstemming ten opzichte van onze wereld van den enkeling en de massa te kunnen vaststellen, moet men het aardsche leven hebben verlaten en het hoogere bewustzijn bezitten.

Napoleon wilde de volkeren tot eenheid brengen, die niet anders deden dan elkander beliegen en bedriegen en plechtige verdragen sloten, welke een dag later al geen waarde meer bezaten, kortom handelden naar hun dierlijken levensgraad. Aan Gene zijde wist men wat het resultaat van zijn bemoeiingen moest zijn en ook wanneer de tijd rijp was om de beoogde stoffelijke en geestelijke eenheid te bewerkstelligen.

Geen volk begreep iets van zijn eigen levensafstemming of kon zeggen: ik behoor tot Israël. De karakters der volken

liepen te veel uiteen, hun ware persoonlijkheid was nog steeds zoek, deze moest zich nog scherper manifesteeren.
Zelfs in 1914—1918 was niet vast te stellen, welk karakter een volk bezat en hoe deze persoonlijkheid zou reageeren. Nog verborgen de volken zich voor elkaar, zetten zij maskers op, zoodat ze van elkander niet wisten, wat er achter die maskers werd uitgebroed. Maar er zal een tijd komen, en wel heel spoedig, dat elk volk zijn ware aangezicht moet toonen en kleur bekennen. Daarvan sprak de Bijbel al, maar nog werden de profetieën niet begrepen.
Hoe dichtbij liggen de jaren '14—'18, en toch was het ook toen nog niet mogelijk het waarachtige ik van de volken vast te stellen, omdat ze zich angstvallig voor elkander verborgen hielden, hun ware ik verdoezelden.
Nog niet één volk kende zichzelf. Volken leefden boven hun stand, het eene deed al dikker dan het andere en achter het masker, dat ze opzetten, verborgen zij hun roof-instinct. Men dacht aan niets en niets anders dan aan het vergrooten van zijn kracht en macht. Maar deze gulzigheid zouden de volken duur moeten betalen. Eens zouden ze voor hun eigen ik komen te staan.
God zond Zijn Zoon niet voor niets naar de Aarde, naar de menschheid om haar te leeren wat het inhield, te leven naar Zijn wil en wet. Leugen en bedrog, haat en machtsbegeerte, hartstocht en geweld, al dit lage en gemeene zal door de volken moeten worden afgelegd. Golgotha dwingt hen ertoe. Ziet u, hiervoor kwam Christus naar de Aarde.
In de eeuwen, die voorbijgingen, werden door de volken de voordierlijke en dierlijke karaktertrekken afgelegd. Vele er van, maar nog niet alle, maakten zich van den dierlijken graad los en kunnen hun afstemming thans grofstoffelijk noemen.
Toen Napoleon de Europeesche volken tot eenheid wilde brengen, bevonden deze zich — zooals gezegd — in de dierlijke levensafstemming. Het geestelijke aanvoelen moest nog ontwaken, de voorwaarde. tot een hooger leven. Dit zou de menschheid eerst over eenige honderden jaren bezitten, zoo-

dat Napoleon zich te pletter liep. Toch wierp zijn strijd winst af en het waren de meesters, die deze afdwongen. Napoleon bracht het gevoel voor eenheid onder de volken en gaf aldus den eersten stoot tot de hoogere bewustwording van Europa. Pas later zou de menchheid er echter in kunnen overgaan. Een geweldige, werelddeelen omvattende strijd zou hen tot eenheid brengen. Daartoe moesten echter nog de noodige uitvindingen komen. Ze zouden op Aarde komen!

Napoleons intuïtie ging dus niet verder dan de volken aan eigen kracht en bewustzijn bezaten. Deze heerscher kon niet hooger komen, niet meer bereiken, het bewustzijn van de volken riep hem het halt toe. Als de volken in ons leven hadden kunnen zien en daar de geldende wetten vaststellen en hen aanvaarden, ik verzeker u, dat ze zich hadden aaneen gesloten. Maar de mensch weigert zijn hoofd te buigen, aanvaardt niet eens Christus' woorden, hij vertikt het om Gods leven en wetten aan te nemen of te eerbiedigen en stoot zich niet één maar duizend keer aan denzelfden steen. Is het dan vreemd, dat andere wetten naar voren moeten treden om dit opstandige karakter te dwingen? En deze zijn niet te ontgaan, 's menschen evolutie eischt het. Zoo kan het gebeuren, dat de massa alléén door een oorlog met zijn verschrikkingen op groote schaal op de knieën te dwingen is en zich gewonnen zal geven.

Het jaar 1914 komt in zicht. Ik schilderde u zoo straks al hoe de mentaliteit was van de volken omstreeks dien tijd. Al deze Europeesche persoonlijkheden als volken leefden nog in het land van haat of in een schemertoestand, namen voor bewustzijnsgraden, zooals wij die aan onze zijde leerden kennen. Geestelijke karaktereigenschappen zijn in de volken nog onbewust! De wil om het goede te doen en met andere volken in harmonie te leven, slaapt nog.

Het jaar 1914 rukt den volkeren hun maskers af. Velen toonen zich als wilde dieren. Na '18 werden de maskers weer opgezet, maar de volken hadden elkander intusschen in verschillende opzichten leeren kennen. Men wist nu wat men aan elkander

had, op welk volk men rekenen kon. Meer behoefde '14—'18 niet te brengen voor de meesters aan deze zijde!
Dan nadert het jaar 1939.
Een nieuwe strijd staat voor de deur. Welke mentaliteit bezitten de volken thans? Welke volken behooren tot Israël, welke tot de heidensche volken? Waar leeft Israël? Zeer veel scherper dan '14—'18 zal de komende oorlog op deze vragen antwoord geven. Van Europa uit zullen groote dingen geschieden. Wie zich nu naast Engeland voelt, behoort tot Israël. Deze volken wenschen geen oorlog meer. Vele malen zijn ze ten strijde getrokken, in het bijzonder de eigenlijke stam Mozes, en vielen ze andere volken aan. Het doel was deze tot het eigen bestaan op te trekken, wat noodig was om tot de bewuste eenheid te komen, maar wat door de wereld, zoo goed als door hen zelf, overigens nimmer werd begrepen. Thans echter willen ze geen oorlog meer om andere volken te knechten, maar begeeren in rust en vrede te leven.
Israël doet alles om de heidensche volken van een oorlog terug te houden. Ja, om den vrede te bewaren gaan de staatslieden van den stam Mozes naar het eens overwonnen Duitschland. Zoo diep is Israël bereid het hoofd te buigen, maar het zal niet helpen, de heidensche volken willen hun eigen weg gaan, ook al voert deze regelrecht naar den oorlog, ze zijn enorm sterk en zich van hun macht bewust. Terwijl Israël met het hoofd tot op den grond buigt, strekken de heidenen de halzen, ze voelen haat en willen de vernietiging van Israël, van Engeland! Een dieper buigen achten de meesters niet noodig, zij weten immers wat Duitschland wil.
Uit dit alles treedt het karakter van Israël, maar tevens dat van Duitschland naar voren.
Waartoe de heidenen niet in staat zijn, laten de kinderen van Israël zien. Deze kunnen het hoofd buigen en ze bewijzen er mee, dat ze uit '14—'18 hun lessen hebben getrokken.
Het is nu onomstootelijk bewezen — de heiden staat tegenover den Christen, het kwade bevecht het goede, de duivel strijdt tegen God, Christus en de meesters. De heiden vecht tegen

Golgotha, waar Israël neergeknield ligt en vraagt, hoe te moeten handelen. De volken van Israël bidden en smeeken God om den vrede te mogen behouden en in Duitschland klinkt uit millioenen kelen het persoonlijk Sieg Heil!

Duitschland toont z'n ware karakter en valt Polen aan. Dit dierlijke bewustzijn laat zich niet langer beteugelen, het slaat door haat bezeten op hol, vertrappend wat het op z'n weg komt. En toch zal het zich te pletter loopen, omdat de geestelijk bewuste graad wakker geschud is en een muur van staal optrekt.

De karakters der volken spreken thans, zooals nog nimmer te voren. Maskers worden afgelegd, de volken bekennen kleur — wat eens en voor goed tot eenheid zal leiden. In de Eeuw van Christus zou dat geschieden, maar op Aarde is men Christus vergeten, ook al leeft Christus in millioenen harten. De wetten van Golgotha kent men nog niet en die wetten moeten thans worden beleefd. Deze dwingen de volken hun karaktereigenschappen te toonen en te doen herkennen. Zij dwingen hen naakt voor God te verschijnen. Welke volken willen Israël volgen? Welke willen den vrede en de rechtvaardigheid dienen? Welke volken voldoen aan Gods wetten? Welke volgen strikt de Tien Geboden op? Hoever zijn zij gevorderd op den geestelijken weg?

Deze oorlog eischt van de volken op deze vragen te antwoorden. Hij eischt van hen, dat ze jegens God en Christus kleur bekennen en het hoofd leeren buigen en naar geestelijke eenheid streven. Wie zulks weigert, staat tegenover Israël — Engeland en Amerika en vele andere volken. Engeland en Amerika zijn de machtigste volken van Israël en hun is de taak opgelegd, de rust en den vrede op Aarde te verzekeren.

Het losbandige leven, dat de volken der Aarde tot nu toe hebben geleefd, is in strijd met Golgotha. Met Israël moeten zij aan een hoogeren staat beginnen. Elk volk moet thans weten, waaraan het toe is en in welk opzicht het dient te veranderen. Er zijn volken, die nog het dierlijke bewustzijn bezitten, ze leven in de duisternis en zijn dierlijk ingesteld op het kwaad.

Maar er zijn andere, die reeds het licht zien, dat afstraalt van een hoogeren levensgraad. Zij zijn afkeerig van het geweld, van dikdoenerij en opschik, ze verfoeien leeg gepraat en glanzende blikjes, ze zoeken Christus, in tegenstelling met de heidenen, die zichzelf lief hebben!

Deze heidenen — u zult hen leeren kennen. Ze willen u al het goede van de Aarde geven en een geluk schenken als geen ander volk vermag. Maar — God zij dank — de volken van Israël zullen thans door dit bedrog heen kunnen zien, bestraalt als zij worden door de Gods-lamp. Desondanks zullen ze trachten u te overtuigen, deze heidenen, maar de profetieën hebben u reeds voor hen gewaarschuwd en gezegd, dat ze zullen liegen en bedriegen, zooals nog nimmer gelogen en bedrogen is! Welke volken behooren tot de lagere bewustzijnsgraden en welke tot de hoogere? Welke beteekenis heeft het, dat in dezen grooten strijd heidensche volken met Israël strijden en kinderen van Israël met de heidenen? Waaraan ontleent deze oorlog zijn cosmische beteekenis? De strijd, die de verschrikkelijkste is van alle tijden, raakt niet meer alleen de volken, hij raakt de planeet Aarde. Hoe is dit te verklaren en waardoor bezit deze oorlog die diepte? En waarom is hij, wat weinigen van u zullen gelooven, de laatste, die het menschdom zal teisteren?

De eeuw van Christus zal u het antwoord brengen!

HOOFDSTUK II

De Volkeren der Aarde

ZOO u dezen oorlog totaal wilt begrijpen, moet u de evolutie, het karakter en de afstemming van de volken kennen. Om de persoonlijkheid der volken echter stoffelijk en geestelijk te ontleden, is het noodig, dat u tot de astrale wereld behoort.

Immers, zoo vraag ik u, is het nu mogelijk vast te stellen, welke volken van de lagere, dierlijke graden deel uitmaken en welke reeds de hoogere, geestelijke intuïtie bezitten? Kunt u de gansche ontwikkeling van de menschheid overzien en vaststellen, hoever zij is gevorderd op den weg naar het geestelijke bewustzijn? Weet u wat „geestelijk" bewustzijn eigenlijk is? Wie kent het verleden van een mensch? U kunt uw eigen verleden niet vaststellen, hoe zou u dan het verleden van een volk willen kennen? Wie op Aarde kent de hellen, de hemelen en de astrale wetten? Wie het ontstaan van de schepping en het doel van het leven op Aarde?

Slechts wie het cosmische bewustzijn bezit, is het gegeven het geestelijke peil van de volken vast te stellen en hun karakereigenschappen te ontleden. Dit bewustzijn is alleen te bereiken door den mensch, die Gods Universum kan bereizen. Wij, als cosmisch bewusten, hebben alle astrale wetten leeren kennen en ons eigen mogen maken. We hebben Gods leven in zijn eeuwigdurende voortgaan kunnen volgen, waardoor het ons mogelijk is het huidige stadium en zijn diepe problemen te doorschouwen en te begrijpen. Voor ons astrale wezens ligt het aardsche leven naar alle kanten open — hierdoor kunnen wij de volken ontleden en kennen wij de geestelijke afstemming van al de millioenen zielen, die van een volk deel uitmaken.

Ik wil thans beginnen met de ontleding van uw eigen volk.

Gij moet de menschheid zien als een persoonlijkheid. De volken vertegenwoordigen deze persoonlijkheid als karakter-eigenschappen. *NEDERLAND* nu vormt een hoogere karakter-eigenschap van die persoonlijkheid. Deze karaktertrek duidt tevens de geestelijke afstemming van uw volk aan. Hij houdt intuïtie in, die uw volk maakt tot den voelhoorn van de menschheid. Dit is vast te stellen aan tal van eigenschappen, die uw volk zich verworven heeft en welke wij thans willen volgen.

Waarom wenschte uw volk geen oorlog? Omdat het een geloof en een God van liefde heeft leeren kennen. Het zoekt het hoogere leven en buigt zich voor Golgotha. Nederland had slechts één wensch: in vrede te leven met ander volken om rustig aan den opbouw te kunnen werken. Nederland begeerde geen gebiedsuitbreiding door wapengeweld, het wilde slechts zichzelf en anderen tot zegen zijn. Uw volk had zichzelf in dit opzicht reeds lang overwonnen en die lage eigenschappen na veel strijd en leed afgelegd.

De vele kerken, die Nederland telt, zijn er het bewijs van, dat uw volk zich geestelijk wil verrijken. Het vecht als een massa tegen het kwade in haar gemeenschap — een strijd, waaraan andere volken nog moeten beginnen — en het heeft hier bijna overwonnen.

Deze karaktertrek staat voor moord, leugen en bedrog niet meer open, het heeft de „Tien Geboden" aanvaard en wenscht er naar te leven. Het volk als massa zoekt het goede en het is daardoor in harmonie met de andere volken.

Deze karaktertrek is betrouwbaar, een woord van dit volk heeft waarde doordat het wordt nagekomen, aan bezoedeling denkt het Nederlandsche volk niet.

Nederland is gereed voor de hoogere bewustwording en het zal zich dit geestelijk stadium eigen maken. Alle krachten worden hiervoor ingezet, het werkt bewust aan de eigen persoonlijkheid verder.

Vijf en zeventig procent van uw volk staan achter deze taak en groeien in geloof en wijsheid. Deze massa wil in liefde leven!

Ik moet in dit verband opmerken, dat het nog niet de géestelijke liefde is, die door haar werd gewonnen. Zij heeft stoffelijk lief, maar staat voor de astrale geestelijke iefde. Deze gaat ver boven de stoffelijke uit, uw volk heeft er eenige eeuwen voor noodig haar te bereiken. Maar de drang, de bezieling haar eigen te maken is er.

Het is om dit alles dat het Nederlandsche volk tot Israël behoort.

De vijf en zeventig procent, die voor het goede werkzaam zijn, beijveren zich tevens de onbewuste massa van uw volk opwaarts te trekken. Ook deze groep moet ontwaken, eerst dan zal er geestelijke eenheid zijn. Zij, die tot de vijf en twintig procent behooren, bewandelen een eigen, maar doodloopenden weg. Vijftien procent ervan zijn volstrekt onbewust, deze menschen hebben God niet noodig, ze zoeken Christus niet en zijn levend dood te noemen. Dit percentage dient de laagheid en bedrog, bedrijft ongure praktijken om aan geld en macht te komen, kortom, vertegenwoordigt het kwaad in al zijn vormen.

De overige tien procent lijken in slaap gedompeld, zij leven niet en staan voor alle invloeden open. Zij willen de heidenen volgen, maar ook Christus, maar waarom weten zij eigenlijk niet. Deze menschen zijn niet in staat aan te voelen wat goed en verkeerd is en te makkelijk volgen zij de lage instincten.

Doordat het Nederlandsche volk als màssa zich heeft losgemaakt van hartstocht en bewust geweld, is het uitgesloten, dat het nog genieën voor het kwaad aantrekt. Andere volken daarentegen trekken juist deze genieën aan, zonder de beteekenis hiervan te kennen, en zijn blij die „Uebermenschen" te bezitten. Het geestelijke peil van ons volk belet ook, dat gelden beschikbaar worden gesteld voor vindingen, die de vernietiging dienen, zoo hoog is uw volk gekomen.

Als u dit alles voelt, moet het u duidelijk zijn, waarom het Nederlandsche volk niets met het Nationaal-Socialisme te maken wilde hebben. Het kind van Israël heeft lief, tevens als massa. En de vijf en zeventig procent van uw volk walgen van

de idealen en denkbeelden dezer beweging. Wat zij voor uw volk vertegenwoordigt is knechting, bruut geweld, bedrog, gemeenheid, verraad en duizenden andere eigenschappen meer, die tot het lagere, voordierlijke instinct behooren. Deze gedachten moeten botsen tegen de gezonde, vrije, bewuste, op liefde ingestelde mentaliteit van het Nederlandsche volk. De menschen, die deze beweging dienen, vertegenwoordigen de lagere eigenschappen van uw volk, zij handelen aldus dierlijk slecht of stemmen er door te zwijgen op z'n minst mee in. Deze lieden hebben God en Christus niet noodig, zij voelen zichzelf „Uebermenschen" en beleven de duisternis! Is het dan zoo'n wonder, dat deze lage graad ondanks zijn vele inspanning door den hoogeren graad scherp wordt afgewezen?

Het is tevens geen wonder, dat de Nederlander zoo'n slecht soldaat is. Het kind, dat de hoogere bewustwording nastreeft, heeft die hartstochten afgelegd. Deze mentaliteit houdt niet van bruut geweld, van overheersching, van opschik, van ridderkruisen, commando's en andere razernij. Zij zoekt de wetten van God op te volgen en zich eigen te maken.

Het moet u thans duidelijk zijn, waarom uw land een voelhoorn van de menschheid is. Nederland staat ingesteld op het hoogere geestelijke leven, voor laagheden is dit volk niet meer te vinden, het zoekt God, kortom het is een stam van Israël.

Om dit alles is uw Koningin een kind van de kerk en van Israël. Zij stamt uit een godvruchtig geslacht, dat door werken en dienen is opgebouwd, zij bezit het vertrouwen van uw volk en de rest van de wereld en zij verdient dit, omdat zij rechtvaardig is. Met haar huis wil zij oprecht God en de menschen dienen. Zij zou nimmer in staat zijn haar volk naar den afgrond te zenden, haar karakter en haar geloof in den Allerhoogste beletten dit. Satan kan haar niet beïnvloeden. Die macht heeft zij overwonnen, zij gaat een rechten weg, het is de weg, die naar God voert. Uw Koningin vertegenwoordigt de hoogere bewustwording mèt haar volk, de vijf en zeventig procent, die overheerschend zijn en blijven!

Toch heeft haar leven voor de astrale wereld nog geen beteekenis. Voor het stoffelijke leven van uw volk doet zij alles — voor het géestelijke bewustzijn kan zij niets doen, doordat zij en haar volk hiervoor nog moeten ontwaken.
Wanneer zou haar leven en dat van andere koningen, keizers en leiders voor de astrale wereld en voor de geheele menschheid beteekenis hebben?
Als zij hun leiderschap zouden volbrengen op de wijze als Mozes het eens deed! Mozes diende met alle krachten in hem de geestelijke bewustwording, niet van een *stam*, maar van de *menschheid*. Uw aardsche regeerders dienen hun vòlk, maar meestal alleen zichzelf. Als zij het leiderschap van Mozes zouden navolgen, zouden zij in waarheid God en Christus en de Meesters hebben vertegenwoordigd.
Nu moeten zij aanvaarden, dat hun werk geen geestelijke beteekenis heeft, ook al dienen zij hun eigen volk en ontvangen zij de hulp van de meesters daarbij. Hun dienen is aardsch, stoffelijk, maar niet geestelijk zooals eenmaal dat van Mozes. Zij gaven hun krachten om de stoffelijke welvaart van hun landen op te voeren, maar met het prediken hiervan kan een waarachtig leider niet tevreden zijn. Oneindig veel belangwekkender dan de stoffelijke welvaart is de geestelijke bewustwording van de menschheid. En hiervoor juist zetten Mozes en de zijnen alles van zichzelf in! Al die leiders hadden dus veel meer van hun taak kunnen maken.
Voorzeker is het volbrengen van een dergelijke taak ontzagwekkend zwaar. Zij eischt van een leider, dat hij verder gaat dan de mentaliteit van z'n volk hem toestaat. Hij is het ver vooruit en moet het hoofd bieden aan het wanbegrip en de tegenkanting, welke elkeen ondervindt, die de massa naar een hooger stadium wil voeren. In plaats van zich dus aan te passen aan de mentaliteit van het eigen volk, moet een leider met een waarachtige opvatting van de stoffelijke en geestelijke kanten van zijn taak, met inzet van heel zijn persoon streven naar het volbrengen van de door God aan een leider gestelde opgave. Het is Gods wil, dat zij, die zich tot hooge maatschap-

pelijke taken hebben opgewerkt, zouden werken aan den stoffelijken en geestelijken opbouw van Zijn kinderen. Zij bezitten de macht ertoe, maar hoeveel heerschers na Mozes, hun groote voorbeeld, waren op die wijze werkzaam?
Om een massa op te voeren is intuïtie noodig, een enorme bezieling en een nimmer aflatende wil! Met liefde te voelen voor God en het bezit van een groot geloof alléén komt men er niet.
Mozes was een waarachtig koning van Israël, zijn leven kreeg beteekenis voor de stoffelijke en de astrale wereld, voor de stoffelijke en de astrale bewustwording. Niet één koning of keizer leefde en handelde zooals hij, want allen dienden het aardsche leven, de stoffelijke opstanding, hun eigen persoonlijkheid.
Waar ter wereld leven de bewuste heerschers, die God vertegenwoordigen op geestelijke afstemming? Welk volk ontving door hèn de hoogere liefde en bewustwording? Zijn zij wezenlijk dienaren van Christus te noemen? Arbeidden zij werkelijk van uur tot uur met inzet van àl hun krachten aan den stoffelijken en geestelijken opbouw van de menschheid? Het ontbreken van de geestelijke liefde, die nog geen heerscher aan zijn volk heeft kunnen schenken, stelt het levensbeeld van de huidige menschheid vast. Dit bepaalt tevens de mentaliteit van uw eigen volk. *Het verklaart ook, waarom uw land werd aangevallen en onder den geesel van den oorlog te lijden kreeg!*
Zoo Nederland de aangeduide geestelijke hoogte bereikte en zijn oorzaak en gevolg, de fouten, in het verleden begaan, had goedgemaakt, zou God nimmer hebben kunnen dulden, dat uw land door Duitschland onder den voet werd geloopen. Uw eigen wetten zouden u tegen dat geweld hebben beschermd. Het Nederlandsche volk had echter nog goed te maken, zóóver is het nog niet, dat het kan zeggen: we maakten ons de hoogere bewustwording eigen, deden al het begane kwaad oplossen en richtten ons leven zóó in, dat het de vestiging van het Koninkrijk Gods op Aarde beteekent.

Nederland moest tot denken, tot nieuwe werkzaamheid geprikkeld worden. Het was ingeslapen en God duldt dat niet. Hij wenscht, dat ons innerlijk voortdurend wakker is en bezig zich het hoogere gevoel eigen te maken. Zoo we als bewusten tot Hem willen terugkeeren, dienen we aanhoudend ons innerlijk te onderzoeken, foute eigenschappen er uit te werken en in goede te veranderen. Maar zoodra we met het bereikte peil genoegen nemen, slaapt ons innerlijk in en vloeit onze bezieling weg. We staan letterlijk stil. Wat voor den enkeling geldt, is ook voor de massa. Nederland was ingeslapen, was tevreden met de behaalde resultaten en streefde niet ernstig meer naar de hoogere, geestelijke bewustwording.

Zoo riep het zelf om stuwing en bezieling — de oorlog zou het die geven. Duitschland viel uw land binnen, verpletterde uw leger en ontpopte zich als een roofmoordenaar. Ruw werd uw volk wakker geschud, dit volk van Israël, deze kleine stam van Mozes, dat zoo'n gewichtige taak te vervullen heeft in het gigantische plan van de meesters.

In den storm, die over uw land trekt, wordt alles blootgelegd, wat er aan goed en kwaad onder uw volk leeft. De bewuste Nederlandsche mensch is erdoor ontwaakt en zal, zoodra de omstandigheden het weer mogelijk maken, met hernieuwde ijver en bezieling werken aan de vestiging van het Koninkrijk Gods op Aarde.

Dit volk is door een lagere mentaliteit over te halen noch te beïnvloeden — hoe duidelijk blijkt dit thans. De Nederlander laat alle propaganda, hoe grootscheepsch ook, over zich heengaan, omdat hij daarin toch het prehistorische bewustzijn onderkent. De nationaal-socialistische idealisten willen van uw volk soldaten maken. Teekent deze wensch niet hun groote bewustzijn? Zooveel intuïtie heeft de leider van deze beweging, dat hij daarin nog gelooft te slagen ook! Alsof de Nederlander in den loop van de jaren niet overduidelijk te verstaan heeft begeven, dat hij alles wat maar naar soldaatje-spelen zweemt verwerpt.

Hoe liepen ze over de wegen, uw soldaten? Onverschillig slof-

ten ze voort, ze hingen in hun kleeding en vervloekten hun wapenrok. Maar is hij daarom als het er op aankomt een slechter soldaat dan de Duitscher? Voelt u, wat ik bedoel? Een soldaat vertegenwoordigt ellende, haat en vernietiging en daarvoor voelt het Nederlandsche hart niet meer. Maar men kan ook het vreedzaamste wezen tot dolwordens toe sarren, dan keert het terug tot het dierlijke instinct en slaat van zich af voor het behoud van het eigen leven. (Ik kom op deze gevoelsuiting nog terug, straks als we tot de behandeling van het carma van den enkeling en de massa komen.)
De Duitscher kan marcheeren en met de beenen stampen. Denkt u, dat de Nederlandsche soldaat zulks niet kan? Natuurlijk wel, doch hij heeft dit slaafsche, domme gedoe afgelegd!
Waarom voelt uw volk niet voor hun schetterende marschmuziek? Omdat het vindt, dat dit ketelgerammel in het oerwoud thuishoort! En de Nederlander hunkert niet naar militairen opschik. Hij bezit een gezond karakter en haakt niet naar het edele metaal, dat hem uit belooning voor de bedreven wreedheid op de borst wordt gespeld. Hij verafschuwt gesnauw en hielenlikkerij, wat typisch Duitsch is en een mentaliteit, die we straks zullen leeren kennen. Slecht enkele volken keeren er zich van af en laten zich snauwen en commandeeren, de overige verliezen het rustige opwaarts gaan in den geest niet en laten zich door Christus wijzen.
Het is dus een onzinnige gedachte van dien leider, dit volk van vijf en zeventig procent bewuste Nederlanders tot zijn onbewuste leven te kunnen neerhalen. Van achter de bajonetten van uw bezetters werpt hij zich op als uw leider. Hij schenkt zichzelf dien titel, maar verdient hem niet. Deze leider kent niet eens het gevoelsleven van zijn eigen volk, deed hij dat wel, dan zou hij nimmer aan zijn onzin zijn begonnen. Hoe zou hij dan kunnen weten, dat het huidige stadium een cosmische beteekenis heeft en niet om duivelsche afbraak, maar om geestelijken opbouw vraagt?!
Mozes en de zijnen waren óók idealisten en te allen tijde be-

reid hun leven voor de geestelijke bewustwording van de menschheid in te zetten. De idealisten van uw tijd zijn grofstoffelijke wezens, die hun eigen levensgraad dienen en meerendeels zichzelf lief hebben. Mozes diende de menschheid, uw idealisten een volk en staan hierbij open voor hel en verschrikking. Mozes bracht het geloof in Eenen God op Aarde, uw idealisten verderf en duivelsche gemeenheid! Mozes was een strijder voor God, een prediker van de liefde, uw idealisten daarentegen scheppen verdeeldheid, hoonen God en vermoorden het betere-ik in den mensch.
Maar zoo bedekt kunnen ze hun satanische plannen niet inkleeden of de goede kern van het Nederlandsche volk doorziet hen en wijst hen af. Hoe vreeselijk de toestand ook zal worden, die goede kern blijft onwrikbaar vertrouwen stellen in een hoogere macht. En zij zal niet teleurgesteld worden! Als het Nederlandsche volk nu maar de volle honderd prosent voor het goede en hoogere bewustzijn had behaald, zou er nooit een man hebben kunnen opstaan om dezen kinderen van Israël zijn verwrongen en zielig-onbewuste leven op te dringen. Maar het is gebleken dat uw massa zoover nog niet is en zij zal nog hard aan zichzelf moeten werken om het volmaakte stadium op Aarde, het Koninkrijk Gods, te helpen grondvesten. De voorwaarden daartoe leven echter in uw volk en de bezieling zal na dezen oorlog grooter zijn dan ooit. De verworven intuïtie is niet aan te tasten, deze oorlog bewijst het. Eens streed uw vorstin voor de geestelijke herbewapening en het was een strijd tegen de onbindende machten van het geweld. Met die machten zal in den huidigen strijd voor goed worden afgerekend. Tot eenheid gekomen zal uw volk dan kunnen bijdragen tot een grootsche ontplooiing van de „Eeuw van Christus"!

Tot de andere, kleine Europeesche landen, die met Nederland het Huis van Israël zijn binnengegaan, behooren *België, Zwitserland, Denemarken, Noorwegen* en *Zweden.* Nederland is van deze landen het meest bewust, u kunt dit zelf nagaan.

Finland beleeft thans wat ook Frankrijk moet beleven. Het staat voor de keuze: heiden of christen. Door zijn nog niet bewusten graad èn door z'n oorzaak en gevolg strijdt Finland thans mèt de heidensche volken tegen Israël. Evenals Frankrijk zal het echter door dezen oorlog en wellicht nog tijdens dezen strijd tot bewustzijn komen en tot Israël overgaan, om alsnog met de volken van Israël tegen de heidenen te vechten. U moet het maar onthouden!

Ook *Oostenrijk* en *Tsjechoslowakije* behooren tot Israël. Het staat vast, dat de massa in Oostenrijk deze inlijving bij Duitschland niet heeft gewild. Slechts vijftien procent van dit volk begeerde haar en overrompelde met steun van Duitschland het goedwillende deel. Oostenrijk beleeft z'n carma. Het zal geheel in Israël opgaan.

Griekenland strijdt aan Israëls zijde. Het kwam reeds lang tot dit bewustzijn.

Bulgarije, Roemenië en *Hongarije* zijn nog onbewust en behooren tot de heidensche volken. Ze zullen met schade en schande moeten ervaren, dat zij dezen tijd niet hebben begrepen. De leiders van deze volken noemen zich idealisten, ze zijn het ook — maar voor het kwaad. Deze volken volgen Duitschland en ze zijn dus van dezelfde voordierlijke en dierlijke afstemming. Deze oorlog leert hun evenwel machtig veel, hij zal ook deze landen tot het hoogste bewustzijn optrekken.

Polen, dat vreeselijk onder de Duitsche overheersching te lijden heeft, zal door de ellende tot bewuszijn en tot Israël komen. Doordat dit volk door Duitschland werd aangevallen, kreeg het een plaats in de rijen van de volken van Israël, hoewel het dit stadium zèlf nog niet bereikt had. Op eigen kracht had dus dit volk niet geweten hoe te moeten handelen, doch het stond met Frankrijk op den drempel van het Huis Israël.

Turkije leeft tusschen goed en kwaad, het zal thans echter kleur moeten bekennen. Een eigen weg bewandelen is niet mogelijk. Zooals elk volk onbewusten telt, die niet weten welken weg zij moeten bewandelen en dus maar de sterksten

achterna loopen, zoo zijn er ook onder de volken, die niet weten te kiezen. Daarnaar wordt echter in dezen beslissenden tijd niet gevraagd. Vroeg of laat is het zoover, dat een volk z'n standpunt moet bepalen. Niet één volk kan zich buiten de eenheid stellen, die de meesters bezig zijn tot stand te brengen. Zoo zal ook Turkije aan de zijde van Israël moeten treden. Het zal zich moeten instellen op het Huis Israël of het wordt door de volken van Israël volkomen uitgeschakeld.
Spanje en *Portugal* behooren tot de onbewuste graden. Spanje is zelfs afgedaald tot de heidensche volken. Het zal echter evenmin als Turkije een eigen weg kunnen bewandelen buiten Israël om. Het zal met Portugal tot Israël komen.
Hoe is het nu te verklaren, dat er landen buiten den oorlog blijven? Zulks heeft met de afstemming en het beleefde carma van een volk te maken. Deze volken hebben dan al het hunne beleefd, hebben al zooveel geleden en gestreden, dat hun carma is opgelost of dat zij nog door de opgedane wonden terneerliggen en eerst moeten herstellen van hun strijd, op leven en dood gestreden. Het eigen verleden van deze volken spreekt dus en stelt hun huidigen toestand vast!
Ik wil nu eerst de *Oostersche volken* aan een korte beschouwing onderwerpen.
De Indische volken zijn reeds tot Israël opgetrokken, zij kregen bewustzijn, vooral door den stam Mozes Engeland en door Nederland. Van Europa uit bouwden de meesters aan de geestelijke eenheid op Aarde. Verscheidene volken van Israël volbrachten voor dit doel een taak. De koloniën spreken in dit opzicht een eigen taal voor de volken. De oogenschijnlijke overheersching door die volken van Israël is dus in wezen niets anders geweest dan het optrekken van die onbewuste massa in het eigen behaalde bewustzijn. Zoo krijgt het aardsche gebeuren een heel andere beteekenis, als de astrale weten, die deze gebeurtenis tot stand deden komen, maar tot uw eigen leven spreken.
Het doel van de meesters was uiteraard niet, die Oostersche volken te doen onderdrukken, ze moesten worden opgetrok-

ken. Deze volken, die tot de laagste graden van de menschheid behooren, konden niet achter blijven. Zonder hen kon er van geestelijke eenheid op Aarde geen sprake zijn. Dat deze volken in het algemeen weinig ingenomen waren met die Westersche inmenging, deden ze bij meer dan een gelegenheid blijken. Ook nu in dezen oorlog zullen ze zich roeren en zouden ze den strijd om de vrijheid willen beginnen, wat Engeland tot straffe maatregelen noopt, daar het een vijand in den rug niet dulden kan. Na den oorlog zullen die Oostersche volken hun vrijheid verkrijgen en hun eigen leven kunnen beginnen. Ze zullen het dan echter zóó inrichten, dat het dienstbaar is aan de gewijde plannen van de meesters.
Ik voerde zooeven aan, dat deze Oostersche volken tot de laagste graden van de menschheid behooren. Begrijpt u mij goed, dit geldt niet voor hun géestelijken toestand. Hun geloof is beduidend dieper dan dat van den Westerling. Ook hun intuïtie is meer ontwikkeld. Maar desondanks moet het Oosten naar het Westen.
Christus, het hoogste bewustzijn in de ruimte, kwam naar het Westen, omdat daar het hoogste áárdsche bewustzijn leefde. Hier bracht Hij Zijn Heilig Evangelie. Europa werd uitverkoren het over de geheele wereld te verspreiden.
Alle Oostersche volken zullen tot Christus komen en Zijn Heilig Evangelie móeten aanvaarden. Hier ligt al weer een taak voor Israël!
Voor *China* en *Japan* hebben de wetten van Israël weer andere beteekenis, doordat beide volken hun bestaansgraad hebben bereikt. Het zijn zelfstandige volken, waarvan China tot Israël en Japan tot de heidenen behoort. China is bewùst het Huis van Israël binnengetreden, terwijl Japan een groot aantal zielen telt, die op Israël afstemming hebben. Het voordierlijke instinct van de rest overheerscht echter dit volk.
China wil in rust leven en in harmonie zijn met de oneindigheid. Hoe Japan zich instelt weet u al uit zijn militaire acties tegen China. Deze dierlijke graad is echter zoo belust op macht, dat hij zich nog tegen andere landen zal keeren. De

feiten zullen spreken. Met de overige heidensche volken zal Japan evenwel moeten ervaren, dat hij, die overheerschen wil, uitgeschakeld wordt. Verbonden sluiten met andere volken om de rest van de menschheid de eigen onbewuste wetten voor te schrijven, is thans niet meer mogelijk. Zulks behoort tot het verleden, het is prehistorisch!

Waarom bezitten Japan noch Duitschland de koloniën, die zij zoo hevig begeeren, en waarom zal Italië zijn veroverd gebied weer moeten afstaan?

Omdat de meesters aan deze heidenen nimmer de leiding over andere volken zouden kunnen toevertrouwen. Zij zijn nietsbezitters, omdat zij geestelijk niets te geven hebben!

Het onbewuste Japansche kind gelooft geestelijk bewust te zijn. Het aanvaardt op gezag van zijn godsdienst, dat oorlog voeren heilig is en dat hij, die op het slagveld wordt gedood, dadelijk den hemel binnentreedt. Het voordierlijke instinct in dit land buit dit geloof uit en brengt het volk tot daden van fanatisme, die de Westerling zich niet eens voorstellen kan. Japan zal zijn heiligen strijd verliezen, ondanks alle verzekeringen van zijn staatslieden en zijn goddelijken Keizer. De winst uit deze nederlaag zal voor den Japanner het geleidelijke opgaan in Israël zijn. Dan zal hij inzien, dat oorlog voeren, menschen dooden en zelfmoord nimmer een heilig, Gode welgevallig werk is. En met zijn andere Oostersche broeders zal hij dan Christus willen volgen en Diens Vader als den Eenen waren God in de plaats stellen van zijn eigen schijngoden!

Ik ga nu over tot de ontleding van *Duitschland.*

Duitschland wil de heerschappij over de Aarde bezitten. Waarlijk geen kleinigheid. Met dit verlangen bewijst het echter, dat het nog onbewust is; ik zal het u op verschillende wijzen verklaren.

'14-'18 wilde Duitschland leeren nooit meer tegen Israël te strijden, daar het toch het onderspit moet delven. Duitschland ziet dit echter nog altijd niet in, evenmin als het beseft, dat het het groote hoofd moet buigen en de wapens voor goed

heeft op te bergen, daar er hoogere idealen zijn. Duitschland heeft deze lessen van '14-'18 niet willen aanvaarden en staat dus nu opnieuw voor een harde en verschrikkelijke leerschool.
De geleerden van dit land, die den Führer volgen, laten niets na om de wereld ervan te overtuigen, dat zij de volkeren der Aarde zoo goed kennen en begrijpen. En toch zijn al die geleerden met hun staatslieden volslagen onbewust en kennen de volkeren even goed of even slecht als hun eigen domme-ik. Zij zijn op de hoogte van de ontwikkeling der menschheid voorzoover deze ontsluierd is kunnen worden. Van de astrale menschheid weten zij echter niets, zoomin als van Duitschlands gesteldheid ten opzichte van de astrale wetten, van God en van Christus. Voor onze zijde is de Duitsche mentaliteit dierlijk bewust en heeft de massa daar afstemming op de duisternis en wel op het land van haat.
Duitschland zoekt niet God, het zoekt zichzelf, wat geestelijke afbraak beteekent. Het wil heerschen en met alle geweld leiding geven, en het haat de volken, die niet geleid wenschen te worden en zich tegen een Duitsche Wereldheerschappij verzetten. Met z'n mentaliteit gelooft het deze volken echter door brute kracht te kunnen overreden. Het zoekt door z'n wapens te bereiken, wat slechts door geestelijke beschaving verworven en vervuld kan worden.
Duitschland aanvaardde de levensles van '14-'18 niet. Wéér wil het heerschen door het geweld en door de macht van het getal. Millioenen soldaten richt het af en geeft het de beste wapenen. Duitschland wil soldaat zijn, het luistert verzaligd naar de marschmuziek en laat zich door niemand bij brengen, dat dit voetengestamp en pottengerammel den mensch naar het oerwoud terugvoert.
Het bewijst hierdoor, dat het slechts voor den uiterlijken mensch wil werken om het innerlijke leven te vergeten. Het vervloekt Versailles en worgt het zieleleven, dat het geweld wil afzweren om in deemoed aan een hooger leven te beginnen. Het wil sterker dan ooit terugkeeren om met zijn dierlijke

persoonlijkheid andere volken te overheerschen. Niets, niets heeft de oorlog van '14-'18 den Duitschen mensch als massa geleerd. Dáárom was het, dat de meesters de protocollen van Versailles deden opstellen. Elke gedachte aan oorlog moest bij de heidensche volken zoowel als bij die van Israël worden uitgeroeid. Er moest afschuw komen van het geweld en verlangen naar eendracht en geluk. Eindelijk zou de mensch zich moeten gaan bezinnen op de aanwezigheid van de Goddelijke vonk in hem en op de almachtige taken, die Zijn Vader hem deswege stelt.

Als de massa in Duitschland vóór Israël was geweest, zou Adolf Hitler nimmer hebben kunnen opstaan. Maar van het Duitsche volk behoort slechts vijf en dertig procent tot Israël, de rest bestaat uit veertig procent onbewusten, d.w.z. bewust in goed noch kwaad, terwijl Hitler en de zijnen de overige vijf en twintig procent uitmaken. Die onbewuste kinderen wilden geleid en gecommandeerd worden, zij hunkerden naar mooie uniformen en naar eereteekens, en Hitler, die hen scherp aanvoelde, gaf hun dit alles en beloofde hun nog meer schoons. *Het was deze onbewuste soort, die Hitler de meerderheid en de macht bezorgde!*

Elk volk bezit een dergelijke kleurlooze massa. In rustige tijden is zij, geleid door een grooter procent goedwillenden, onschadelijk. Geváárlijk echter wordt ze in een toestand als waarin Duitschland verkeerde. Onbekwaam om zelfstandig te denken, makkelijk te paaien met beloften, was deze massa een willig werktuig in de handen van een volksmenner als Hitler. Deze soort deed precies wat hij wenschte, zij stak enthousiast en ijverig de handen op, bouwde na wat hij haar voorzei en voelde zich geheel gelukkig daar bij. Deze massa loste in de rijen van Hitlers trawantén op en hielp hem zoo aan de noodzakelijke meerderheid van stemmen. Staande op haar schouders kon Hitler toen den Rijksdag binnengaan en zich tot kanselier en leider van het Duitsche volk laten uitroepen.

Terwijl Hitler met de zijnen regelrecht aanstuurden op oorlog

en koortsachtig aan de bewapening werkten, beloofde hij zijn wegbereiders koeien met gouden horens. Een reis om de wereld, een eigen huis, een auto, allemaal prettige dingen, die het leven kunnen veraangenamen en tot de idealen van welhaast elken mensch behooren. Dat alles zouden ze krijgen als ze maar met een sterk hart in hem geloofden en bereid waren al hun krachten te geven voor de weerbaarheid van het nieuwe en duizendjarige rijk. Hoort hem praten over den vloek van Versailles, dien hij ongedaan gaat maken, hoort hem, als hij met donderende stem spreekt over zijn onwankelbaren wil om te vechten voor de vrijheid en de grootheid van de Duitsche natie. Hij slaat hen met zijn vlammende, knetterende taal en de kracht zijner persoonlijkheid in den ban, zij houden den adem in bij het aanschouwen van zooveel voortvarendheid. Hij praat deze ziellooze massa dol en trekt haar in de levensafstemming van hem en de zijnen op. Ze gaat hem zien als een bijzonder wezen, een bovennatuurlijk genie, ja, als een godheid. Hij is het wonder, dat haar door de Voorzienigheid is gezonden.

Het is heel natuurlijk, dat zulk een onbewuste, willooze soort menschen in deze handen tot een domme, brute kracht wordt, die elk plan, hoe verschrikkelijk en verstrekkend ook, doet verwezenlijken. En deze harlekijns weten niet, hoe rottend slecht de kern is, op welker bevel zij hun toeren verrichten. Ja, als ze plots in de vreeselijke werkelijkheid komen te staan en de oorlog uitbreekt, de oorlog, die tot nu toe een heerlijk, gevaarlijk woord was, waarmee prettig te spelen viel, ja, dàn schrikt het onbewuste soort even, is het beduusd, dat het spel, waaraan zij zoo kinderlijk-blij deelnamen, doodelijke ernst blijkt te zijn. Een kort oogenblik is het maar, juist zoolang als Hitler noodig heeft om hun duidelijk te maken, wat een oorlog hun aan roem, eereteekens en macht brengen kan. Dan brullen ze energieker dan ooit het „Sieg Heil" en stampen nog iets harder met hun laarzen, wat mannelijk en krijgshaftig staat.

Op de ruggen van deze duivelstoejagers predikt Hitler het

taliteit niet, de menschheid zal daarvan de bewijzen ontvangen. De leider van dit volk kreeg de macht in handen, doordat de wereld voor de vestiging van het Koninkrijk Gods staat en dus ook het Italiaansche volk, dat door de politiek van zijn leider in het brandpunt van de gebeurtenissen geraakt, kleur te bekennen heeft. Hoe onbeholpen het gevoelsleven van dezen man is, zal straks duidelijk worden, als ik u vertel, hoe zeer hij zich vergreep aan de astrale wetten, hoe hij in het verleden leeft en vergeet, dat hij tot de twintigste eeuw behoort.
Frankrijk staat op den drempel van het Huis Israël, het bezat tot nu toe echter nog niet het bewustzijn om zich voor Israël uit te spreken. Frankrijk is al eeuwen bezig om zich tot een leidende karaktereigenschap voor de menschheid op te werken, maar het doet dit niet ernstig en hecht teveel aan lichtzinnigheid, leeg plezier.
Frankrijk is te vergelijken met een huisgezin, waar nimmer rust heerscht. Er is eeuwig ruzie, er wordt lichtvaardig met Gods heilige zaken gespeeld, men is zorgeloos onbewust, onbesuisd. Het weet nog niet te kiezen tusschen goed en kwaad, wisselt makkelijk van vrienden en kan als zoodanig onmogelijk een leidend principe voor de menschheid zijn. Vandaag mèt Engeland, zal het er morgen tégen zijn. Maar als alle andere volken zal het in dezen verschrikkelijken oorlog voor goed partij weten te kiezen. Frankrijk zal absoluut tot Israël overgaan! Met het bloed, dat het in dezen strijd laten moet, zal zijn lichtzinnigheid wegvloeien. Het zal de vriendschap van het heidendom leeren kennen, bedrogen, verkwanseld en gekraakt worden, maar zich hierdoor sterke karaktereigenschappen verwerven, zoodat zij weet de menschheid te dienen.
Amerika is voor Israël een krachtige stam, die bewust aangetreden is voor het goede. Lang geleden reeds ontvingen de kinderen van dit volk de kleuren van Israël. Amerika heeft afstemming op Engeland, het raakt in vele opzichten echter de mentaliteit van het Fransche volk. Engeland is ernstiger, bezadigder en meer bewust van de eigen kracht.
Als alle andere volken moet Amerika nog voor God ontwa-

ken. Het is stoffelijk ingesteld en het gouden kalf wordt er druk aanbeden. In de Eeuw van Christus zal het verkeerde hiervan echter worden ingezien.
Amerika put uit het verleden en ontleent daaraan zijn kracht, die het tot groote hoogten zal opvoeren en het meer en meer geschikt zal maken om Engeland in zijn verantwoordelijke taak voor Israël bij te staan. Zooals in '14-'18 zal het daarvan ook in dezen oorlog de bewijzen geven!
Engeland, de eigenlijke stam Mozes, heeft de leiding over Israël in handen gekregen. Het wordt bij deze zware opgave door de meesters van Gene Zijde geleid. Niets kan er geschieden, dat voor Engeland, voor Israël dus, tot verlies voert. De heidensche volken zullen dit in dezen oorlog op duidelijke en afdoende wijze ervaren.
Engeland bezit de Dominions. Waarom hooren zij Duitschland niet toe, of Rusland? Het is niet mogelijk, ik zei het u al. Als de opbouw van de wereld zich wil voltrekken, zooals de Meesters hem zien, kunnen de onbewuste landen slechts aan de leiding van Israël worden toevertrouwd. Maar wat weet men hier op Aarde van? Deze wetten kent men nog niet. Duitschland, Japan, Italië e.a. bewijzen het in dezen oorlog opnieuw. Is het toeval, dat Israël de sleutels van de poorten der Aarde in bezit heeft gekregen? Neen, het is het bewuste werk van de Meesters met Mozes aan het hoofd!
Nog leidt Mozes zijn stam door alle gevaren heen — of gelooft u dat Engeland alles op eigen kracht had gekund? Israël is onoverwinnelijk, doordat Gene Zijde onoverwinnelijk is.
Voor het stoffelijke leven is Engeland zoomin als Amerika verder dan Duitschland. Geestelijk moet het eveneens nog ontwaken. Duitschlands haat is dieper, het is bruter, het wil overheerschen — zeker, allemaal eigenschappen, die Engeland zoowel als Amerika hebben afgelegd. Maar — en wie uwer zal het willen ontkennen? — Israël zal nog heel veel aan zichzelf moeten schaven, wil het leven naar de „Tien Geboden Gods" en de wetten van Christus!
Niettegenstaande hun nog onbewuste levens-afstemming ten

den tol betalen voor zijn inmenging. Duitschland zal dit beleven, zooals eens de legers onder Napoleon.
De gansche ruimte weet, dat Duitschland den strijd zal verliezen. Iedere ster, iedere planeet, iedere ziel aan deze zijde, die de wetten kent, de geloovige op Aarde, die den Bijbel leest, weet het! Alleen de Duitschers zelf weten het niet. Ze spreken over de Voorzienigheid, bidden den Almachtige aan hun wapens de overwinning te geven, maar zien de werkelijkheid niet, waarin zij leven, een werkelijkheid, die in het grijze verleden al geprofeteerd werd.
Ondanks al hun schoonklinkende theorieën, is het de wensch van de Duitsche leiders, Europa te veroveren, het te regeeren, te knechten en het leven van God te bezoedelen! Maar in de Eeuw van Christus valt er niet meer te regeeren, niet meer te veroveren ten eigen bate, de Meesters dienen de geheele menschheid, zij dienen Christus en God, den God van al het leven in de ruimte!
Duitschland zal dan ook aan banden worden gelegd en het duivelsche nationaal-socialisme tot de laatste gedachte worden uitgeroeid. Dit vervloekte stelsel zal van de Aarde verdwijnen! Slechts die ideeën van Hitler zullen behouden worden, welke in de Eeuw van Christus passen, ik kom hier nog op terug. De rest is satanisch, dierlijk, die gedachten zijn een pest, waarvan de wereld verlost gaat worden!
Na overwonnen te zijn zal het Duitsche volk niet vernietigd kunnen worden. De wereld zal inzien, dat niet het geheele Duitsche volk uit moordenaars en sadisten bestaat. Ik zei het al, ook in Duitschland leeft een kern, die tot Israël behoort en die de nationaal-socialistische praktijken verfoeit. Duitschland zal door Israël niet vernietigd, doch geleid worden!
Dat Rusland voor Israël geen gevaar vormt, zullen de volken ervaren. Als Duitschland en Japan straks overwonnen zijn, staat van de heidensche volken Rusland alléén tegenover Israël. Stalin zal dan beleven, dat Israël slechts orde en rechtvaardigheid wenscht. Hij zal eieren voor zijn geld kiezen en zich ten slotte bij Israël aansluiten.

Met de jaren zal het Russische communisme dan uitgroeien tot een géestelijk communisme en hiervoor zal Israël onder leiding van de Meesters zorgdragen.
Een rechtvaardige verdeeling van de aardsche goederen, zie hier, waarnaar Israël in de eerste plaats streven zal en te streven heeft. De Meesters zullen niet langer dulden, dat de een alles heeft en de ander moet verhongeren. Engeland en Amerika zullen hiertoe van de Meesters de gegevens ontvangen.
In de Eeuw van Christus zullen de Tien Geboden Gods aanvaard en beleefd moeten worden. Christus eischt het van het menschdom.
De volken gaan onder ellende gebukt, doordat zij niet kunnen liefhebben op de wijze, als Christus predikte. *Eerst als alle volken zoover komen, zullen zij het geestelijke paradijs al op Aarde bezitten.* Onder leiding van de Meesters, die eens het lot van de menschheid in handen namen, omdat zij anders nog millioenen jaren voort zou gaan met te haten en te vernietigen, onder hun gezegende en bewuste leiding zullen de volken zich dien geestelijken levensgraad eigen maken.

HOOFDSTUK III

De laatste Stormloop der Heidenen tegen Israël

DE Duitsche legers vallen Polen binnen. Een rilling vaart door de menschheid. De vreeselijkste aller oorlogen is ontbrand. Na maanden lang in martelende spanning te hebben geleefd, ziet de menschheid het ongelooflijke waar worden. Voor de tweede maal in een korte spanne tijds ontketent het kwade in den mensch een wereldramp.
Had dit verschrikkelijke niet voorkomen kunnen worden? Kan God dan niet ingrijpen? Millioenen menschen vullen de kerken en smeeken God om bijstand. Maar intusschen grijpt de oorlog al met razende snelheid om zich heen, duizenden menschen onder zijn geweld verpletterend.
De veertig procent in Duitschland schrikken wakker, nog gelooven zij niet, dat de oorlog uitgebroken is. De Führer voert ons in een nieuwen oorlog? Het is niet waar! Het is onmogelijk!
Maar wat haast niet te aanvaarden is, behoort tot de werkelijkheid. Het fatale bevel is gegeven.
Wat ging er om in dien eenen mensch, die over oorlog en vrede, over leven en dood van millioenen had te beslissen? Wat ging er om in Adolf Hitler, in die uren, dat hij tot z'n vreeselijke, adembenemende besluit kwam?
Niet één mensch op Aarde weet dit, want hij, die de beul der menschheid zal worden, had zich teruggetrokken om in volstrekte eenzaamheid over te nemen besluiten na te denken. Maar de Meesters van Gene Zijde, engelen in den geest, zij zijn bij hem — zij zijn op Aarde, voor welker geluk zij hun krachten geven.
Adolf Hitler moet een besluit nemen, dat de wereld in brand zal zetten en millioenen menschen vernietigen. Wellicht ook zijn eigen volk en al wat hij als hoofd ervan heeft opgebouwd.

Hij ziet zijn taak voor zich en alles, wat hij nog ten behoeve van zijn volk tot stand wil brengen. En toch moet hij handelen, de wereld wacht in angstige spanning op zijn beslissing. Wat moet hij doen? Als hij zijn soldaten bevel geeft tot den aanval op Polen, ontketent hij den oorlog, den oorlog met de rest van de wereld...

Uren is hij reeds alleen, hij wil niemand ontvangen. Thans, zoo denkt hij, moet de Voorzienigheid hem raad geven, die hem al vaker tegen groot onheil heeft beschermd. Hij leeft door deze mysterieuze kracht en voelt zich erdoor gedragen. Nimmer twijfelt hij aan haar. Al sinds zijn jeugd voelt hij deze kracht, die hij de Voorzienigheid noemt, in zich. Zij leidt in zijn leven, waardoor het die ontzaglijke beteekenis kreeg. Wat raadt de Voorzienigheid hem? Afgetobd tracht Adolf Hitler te rusten, maar het lukt hem niet, de spanning in hem doet hem weer opspringen. Hij doet moeite z'n gedachten te verzamelen, ze op één punt te concentreeren. Hij wil denken, denken, maar hij kan het niet, hij krijgt geen vat op z'n gedachten. Buiten drommen zijn getrouwen, hij moet nu besluiten.

Ontzettend is de strijd in hem. Oorlog of vrede? Benauwende vragen. Dan is het hem, alsof zijn innerlijk tot hem wil gaan spreken. Ja, als hij er zich scherper op instelt, komt het hem voor, alsof er nog iemand anders in hem leeft. Hij kan dit heel duidelijk voelen. Er komt iets van blijdschap in hem, want hij meent te begrijpen, dat dit de Voorzienigheid is, die op hem wil inwerken om hem raad te geven. Er komt werking in hem, de kracht in hem wil hem overheerschen, zoo voelt hij het.

Hij dwingt zich tot rust. Hij wil nog scherper waarnemen. Stil zit hij neer, gespannen luisterend, wachtend. Is het werkelijk waar, bedriegt hij zichzelf niet? De Führer gelooft een gestalte waar te nemen. Meerdere zelfs. Hij ziet hen nu heel duidelijk en schrikt. Er doemen gezichten voor hem op, die hem vragen stellen. Een felle kou voelt hij door zich heen trekken. Hij slaat zijn handen voor zijn oogen om de gezichten kwijt te

raken, maar dit helpt hem niet. Lichtend treden ze uit de duisternis naar voren.
Hij springt op. „Onzin!" roept hij uit. „Ik verbeeld me maar wat. Ik zie niets en ik wil niets zien. Ik wil mijzelf blijven en weten, wat er met mij geschiedt. Ik wil duidelijk weten, waar ik aan toe ben, want later moet ik weten, hoe ik op dit oogenblik heb gedacht."
Met te ontkennen, dat hij hen ziet, verjaagt hij de gestalten echter niet. Hij ziet hen duidelijk, waarheen hij ook kijkt. Z'n kamer is vol vreemde verschijningen. Demonen zijn het, mompelt hij, met hen wil ik niets te maken hebben. De Voorzienigheid moet hem helpen, alleen de Voorzienigheid. Hij valt in een stoel, maar de spanning is hem te machtig, jaagt hem op. Hij loopt heen en weer en de tijd verstrijkt. De gestalten ziet hij steeds duidelijker. Hij is wakker en toch droomt hij.
Adolf Hitler zet zich opnieuw neer en tracht z'n gedachten te ordenen. Er moet rust in hem komen. Als de gejaagdheid hem weer overvalt en hem wil laten loopen, verzet hij zich. Het wordt stiller in hem. De gestalten ziet hij nu niet meer, al voelt hij wel, dat hij desondanks niet alleen is. De Voorzienigheid, is de Voorzienigheid bij hem? Het moet nòg rustiger in hem worden. Dan zal de Voorzienigheid tot hem spreken en zal het gevoel in hem komen, dat alleen Zij in hem kan leggen, zooals hij al vroeger heeft ondervonden. Dan zal hij weten, hoe te moeten handelen.
De Führer waakt en droomt. Hij is zich bewust van zichzelf en gelooft zichzelf te kennen. Als het stil in hem is, zal de Voorzienigheid tot hem spreken. En het wordt stil in hem, er daalt een bovennatuurlijke rust in hem af en zijn ziel neemt haar op. Zij maakt hem open naar alle kanten. Er komen gevoelens in hem en hij gelooft reeds te weten, hoe hij straks moet handelen.
Toch houdt hij zich stil, hij is nog niet geheel zeker en ook wil hij zelf de rust niet verbreken, die hem van z'n zwaarte ontdaan heeft en hem boven de Aarde verheft. De ellende, het vele leed, dat hij zoo straks voor zich zag, zijn van hem afgevallen.

In de ijle stilte, waarin hij nu leeft, gevoelt hij plotseling ontroering. Er doorstroomt hem een grenzenloos meelij met de menschheid, die geslagen gaat worden.
Hij geeft zich rustig over aan deze gevoelens, hij wil ook deze beleven. Toch weet hij wat hij wil! Door deze gevoelens kan hij ook scherper denken dan zoo straks. Hij voelt zich opgenomen en terwijl zijn lichaam in de kamer achterblijft, zweeft zijn geest weg, de ruimte in. Adolf Hitler is buiten zijn eigen-ik.
Hij stelt zich in en neemt waar, dat hij boven zijn land zweeft. Het ligt in vreedzame rust onder hem. Vreedzaam — vrede — vrede! Het woord keert telkens in hem terug. Hij wandelt door zijn land en ziet de millioenen, die het Duitsche volk uitmaken, in diepe rust. In enkele seconden geschiedt dit alles, maar het is hem voldoende om het geheele rijk te overzien.
„Zij slapen, wijl ze weten, dat ik waak," zoo denkt Adolf Hitler, „ik, die hun leider ben."
Alles wil hij voor zijn volk zijn, een leider, een vader en een moeder. En terwijl hij boven steden en dorpen zweeft, voelt hij de liefde, die naar hem opstijgt. Het slaapt, het groote volk, maar op een sein van hem zal het opstaan en gaan waarheen hij beveelt om met zijn leven en liefde zijn trouw aan hem te bewijzen.
Hun leven willen ze voor hem geven. Leven en dood heeft hij in handen — leven en dood. De Führer is weer terug in z'n lichaam, z'n reis is teneinde, maar de woorden trillen nog in hem na. Even komt er een gevoel van schrik in hem. Kan het de duivel zijn, die hem mee nam om hem z'n volk te laten zien? Hij ziet thans de volkeren der Aarde voor zich, doch hij schudt het visioen van zich af. Is het de Voorzienigheid, waardoor hij kan waarnemen, en is het niet, alsof de wereld voor hem leeft? Natuurlijk is het de Voorzienigheid! En hij weet nu, dat hij alles wat deze van hem vraagt zal inzetten. Zijn volk en zijn groot-Duitsche Rijk zijn zulks waard.
Een plotselinge drang, die uit hemzelf komt en zijn dagbewuste leven overheerscht, doet hem neerknielen. Adolf

Hitler wil bidden. „Mijn God .... mijn God ....," prevelt hij. Hij wil verder bidden, maar nu smoren die gevoelens in hem. Ze doen hem bijna stikken. Toch blijft hij nog even in dezen toestand, met het hoofd naar den grond gebogen, wacht hij af, maar tot bidden komt hij niet meer. De rust is uit hem weg. Hij wil denken, hij móet denken, er wordt een beslissing van hem geëischt. De Voorzienigheid zal het hem nu zeggen. Hij wacht op het antwoord.

Op dit oogenblik dringt zich van binnenuit een gestalte aan hem op en deze wil bidden en God om hulp roepen. Maar de Führer verdringt dezen geloovige in zich, zijn eigen-ik overheerscht weer. Hij voelt, dat hij nu niet bidden moet. Hij mag thans niet zwak zijn, sterk moet hij zijn, zichzelf blijven en handelen! Als hij die zwakke gevoelens in zich volgt, zal alles wat hij ondernam, vergeefsch zijn geweest. Hij had dan de bewapening niet zoo enorm hoog behoeven op te voeren. Heeft hij zijn volk dáárvoor zoo met het denkbeeld oorlog vertrouwd gemaakt? Hij wil zijn volk groot en sterk maken als nimmer tevoren.

Dan komt het woord in hem naar boven, dat als gif in zijn aderen brandt — Versailles!

Dit satanische verdrag moet gewroken worden. Het heeft zijn volk geknecht en gehoond. Zijn millioenen soldaten zullen het met één slag wegvagen, het vertràppen. En ze zullen Polen vernietigen, dat hem en zijn volk uitdaagt en beleedigt....

Adolf Hitler loopt op en neer door z'n kamer, zijn brein is verward, hij ís aan hevige emoties ten prooi. Nee, krankzinnig wordt hij niet, hoe het ook hamert in z'n hoofd, koel en scherp wil hij denken, geholpen door de Voorzienigheid. Als hij aan Haar denkt, komt de rust weer in hem, de bovenaardsche rust, die hij al eerder heeft gevoeld. Eens heeft Zij hem zelfs voor den ondergang behoed. Het was in den oorlog van '14—'18, toen Zij zich als een luide, dringende stem in hem openbaarde en hem toeriep weg te loopen van de plek, waar weinige oogenblikken later een granaat ontplofte, die zijn kameraden uiteenreet.

Dat was toen. Nu is het anders. De Voorzienigheid komt nu niet als een stem tot hem, hij leeft in Haar, hij is geheel in Haar opgelost. Voelt hij dit goed? Hij wil thans niet stuurloos handelen, later moet hij zichzelf kunnen zeggen: daarom deed ik dit en daarom deed ik dat. Voelt hij het goed? Weer stelt hij zich in en ondergaat hij de kracht, die zich met zijn leven heeft verbonden. Ja, ja, het is de Voorzienigheid! De bovennatuurlijke macht, die hem eens voor onheil behoedde en hem zijn leven lang heeft gevolgd en gestuwd.
De Führer laat zich meer en meer gaan, dieper wil hij oplossen in die kracht, want zóó, voelt hij, zullen de plannen van de Voorzienigheid hem kunnen bereiken. Maar tevens moet hij zichzelf blijven, niets van zijn bewustzijn mag nu verzwakken, anders komen er weer stoornissen en zal hij nog niet weten te besluiten.
Nooit mag de Voorzienigheid hem verlaten, door in haar krachten te leven zal hij immers weten, hoe hij handelen moet. Dan kan hij denken en voelen, dan kan hij besluiten en is hij voor zijn volk en de wereld zeker. Gedragen door de Voorzienigheid en door Haar geleid zal hij zijn volk naar de overwinning voeren!
Nu weet hij het! Dàt is het, wat de Voorzienigheid hem wil laten voelen. Is het zoo niet?
Adolf knielt neer, hij wil de Voorzienigheid danken. Hij moet zijn volk naar de overwinning voeren! Oorlog dus! Oorlog?
Hij springt op. Heeft hij het werkelijk goed gevoeld? Hij màg zich niet vergissen nu. Het bestaan van zijn volk staat op het spel. Hij moet een beslissing nemen, welker draagwijdte hij kent.
Weer stelt hij zich op de Voorzienigheid in en opnieuw, even scherp en overheerschend als daareven, voelt hij haar macht. Hij gaat de gevoelens na, hij test of hij niet het slachtoffer is van fantasie of zinsbedrog. Scherp bewust wil hij de gevoelens ondergaan, pas dàn zal hij in vol vertrouwen kunnen handelen.
Allereerst de stilte — is zij echt? Hij zet zich in een stoel, sluit

de oogen en beleeft haar. Zij is echt, ja bovennatuurlijk. Nimmer was het zoo stil in zijn innerlijk, nu weet hij het.
Waar is hij nu? Hij ziet om zich heen en herkent zijn omgeving. Dit is zijn geliefde stoel, daar is de deur, waarachter zijn vrienden wachten.
Adolf Hitler heet hij — hij gaat zijn leven na.
Ik ben het, Adolf Hitler, de Führer aller Duitschers, ik ben het zelf, de rijkskanselier. Die is het niet die beslist. Hier van binnen, binnen in mij wordt er gevoeld en gedacht, hierin woont Adolf Hitler. De kanselier voelt niets, als Adolf Hitler alleen kan ik handelen. Ik ken mijzelf. In dit uur heb ik mijzelf leeren kennen.
Als Adolf Hitler leef ik in de Voorzienigheid. Dit gevoel ligt bewust in mij. Ik ben thans gereed. U kunt op mij rekenen. Maar laat mij geen seconde alleen. Ik weet nú, hoe ik handelen moet. Ik twijfel niet meer. Nimmer twijfelde ik aan U, maar ik moet zeker zijn. Nu echter ken ik de gevoelens, die van U uitgaan. Ik zal hen nimmer verwaarloozen. Alles wat U vraagt en U mij laat voelen, zal ik doen. Laat het mij weten! Dag en nacht zal ik mijzelf inzetten en voor mijn volk werken, dat U toch groot wil zien, nietwaar? Ik ben gereed en anderen met mij. Laat mij echter nimmer alleen in de uren, die komen. Als Adolf Hitler zal ik mij op U instellen. Dàt is het!
Neergeknield blijft Adolf Hitler liggen en lost op in de stilte, die voor hem oneindig is. God is met hem, voelt hij, met hem en zijn volk.
Dan staat hij op — en weinige tijd na zijn fatale bevel vallen reeds de eerste schoten. *De vreeselijkste oorlog aller tijden is door toedoen van een onbewuste ontbrand.*
Eeuw na eeuw is er oorlog gevoerd, stroomen bloed zijn er vergoten, dood en verderf over de menschheid gekomen en toch was geen dezer oorlogen zoo verschrikkelijk, als die, welke u thans beleeft, nu de technische middelen schier volmaakt zijn. Wat deze oorlog de menschheid aan offers zal kosten is ontzettend en niet te beschrijven.
Waarom het niet helpen zal God te bidden de ellende van u

af te nemen, kunt u nú weten. De volkeren der Aarde moeten hun houding bepalen. Waarvoor willen zij leven? Voor tirannie? Voor egoïsme? Voor de demonen der hel of voor God en Zijn engelen? Voor roof, moord, verkrachting? Voor de verdierlijking van het eigen-ik? Of willen zij daarentegen met inzet van al hun krachten den vrede en den geestelijken opbouw van de Aarde dienen?

Dit heeft elk volk zich thans af te vragen. Ieder volk, iedere ziel moet nu aan een hooger leven beginnen — om dit aan de menschheid duidelijk te maken is deze oorlog gekomen. Gods leven moet opwaarts gaan, het moet terugkeeren naar zijn Schepper. Deze oorlog eischt van u, dat u alles doet wat in uw vermogen ligt, om uzelf en anderen naar een hooger geestelijk stadium op te trekken.

Wij, die weten, dat de Eeuw van Christus een aanvang heeft genomen, zijn naast u op Aarde om u in dezen gigantischen strijd bij te staan. Wij leerden reeds onze hoofden te buigen, wij kregen lief alles wat leeft en zochten in harmonie te komen met de wetten van God. We bereisden Gods ruimte en knielden neer, dankbaar, dat wij tot Zijn leven behooren. Deze oorlog zal den aardschen mensch leeren hetzelfde te doen.

De volkeren van Israël zijn reeds bezig zich de liefde eigen te maken. Háten kunnen zij al niet meer. Duitschland en zijn soort haten echter nog wel en zoeken te overheerschen. Ze zijn nog zoo grof en dierlijk afgestemd, deze heidenen, dat zij de volken van Israël zoeken te vernietigen.

Als zij in plaats daarvan alles hadden gedaan om hun kwade eigenschappen af te leggen en zich bij Israël aan te sluiten, zou de wereld de huidige verschrikkingen nimmer hebben behoeven mee te maken!

Duitschland en de zijnen móeten den oorlog verliezen, want deze heidensche staten zouden na een overwinning niet een Koninkrijk Gods, maar een oerwoudstaat opbouwen.

Het Duitschland van Adolf Hitler gelooft er evenwel niet in te zullen verliezen. De geniale Führer kijkt met zijn vreeselijke helpers naar het moordtuig, dat zij in enorme massa's lieten

vervaardigen, en voelen zich oppermachtig. Zij denken onoverwinnelijk te zijn en gelooven dat weldra de geheele wereld aan hun voeten zal liggen. Niets of niemand kan Duitschland meer evenaren en zij voelen zich reeds de heerschers der Aarde. Tot de laatste seconde zullen zij strijd voeren om hun doeleinden te bereiken, geen offer zal hun te veel zijn, geen misdaad te groot.

Denkt u eens in, wat de gevolgen zouden zijn, als daar niet de Meesters waren geweest om dezen veroveraars te beletten hun dierlijke plannen te volvoeren. Maar wees gerust — deze misdadigers zijn zonder het te weten of te willen instrumenten in de handen van de Meesters en dienen hun plannen, hun verheven doel, om van al de volkeren een groote eenheid te maken, zij dienen dus tòch de Voorzienigheid, maar anders dan zij het zich voorstellen!

De schijnbaar zoo machtige gestalte van Adolf Hitler is niet meer dan een pionnetje op 's werelds schaakbord. Zoo er in hem het waarachtige voelen en de natuurlijke intuïtie voor onze wereld ware geweest, zou men hem niet hebben kunnen dwingen den oorlog op het door de Meesters gekozen tijdstip te beginnen, ja, hij zou zelf ook nimmer oorlog hebben gewild, begrijpend, dat hij al hetgeen hij door zorg en vlijt had opgebouwd zou afbreken en zijn volk erdoor naar de vernietiging zou voeren. Maar het groote genie van Duitschland is daarom voor onze wereld een leeg, dom en onbewust kind van de Aarde. Ten opzichte van de astrale wetten, die geestelijk, cosmisch en Goddelijk zijn, heeft dit zieleleven geen beteekenis, omdat zijn voelen en denken aardsch zijn en tot de onderwereld behooren. Adolf Hitler zoekt slechts het aardsche leven, hij heeft zich nimmer op het hoogere leven ingesteld. En dat toch had hij moeten doen.

Nu voelt hij zich toch in de machtige wetten opgenomen, maar hij kent ze niet, hij kent zijn eigen leven en het groote verleden niet. Toch voelt hij zich door die krachten gedragen en geleid, maar hij mist de zuivere geestelijke intuïtie, die tot deze wereld behoort en eeuwigdurend onfeilbaar is! Hij is niet

in staat zijn eigen leven te ontleden en toch had hij dit moeten doen! Hij had zich moeten afvragen in welken levensgraad hij leefde, in welke krachten hij voelde en dacht te zien, hij had, toen hij zijn fatale intuïtie instelde, op dat oogenblik moeten weten, wie hem beïnvloedde! Maar hij tastte en zocht, in plaats van de gedachten te volgen, die in hem kwamen en op vrede en rust waren ingesteld. Hij was daartoe echter niet in staat, in hem en zijn eigen soort leven de haat en het geweld, leeft .... Versailles!

Zijn wil is het '14—'18 en Versailles te wreken, de Engelschen te verpletteren. Zijn haat drijft hem voort en met hem al de anderen, die in hem een godheid zien. In de Eeuw van Christus valt er niets meer te wreken, noch om te brengen, nu moet de mensch zich buigen en al het leven van God lief hebben. Maar weten Hitler en zijn soort van de Eeuw van Christus? Hitler is méér, nog meer dan Christus!

Wat weten zij van Israël?! Het schuim van zijn natie trekt Hitler tot zich, demonen omgeven hem en voelen zich door zijn ideeën bezield. Deze lage individuen hebben geen greintje liefde in zich, zij zoeken alleen zichzelf te dienen en zien zich als koningen en keizers. De wereld zal hun wreedheid en niets ontziend raffinement leeren kennen. In stilte hebben zij zich gereed gemaakt, tot het moment daar is, waarop zij de volkeren der Aarde gaan overwinnen en ze het jodendom kunnen uitroeien. Niets zal hen meer tegenhouden, Engeland moet vallen en dan hoort hun de gansche Aarde toe. Het kost hun moeite hun plannen niet uit te krijschen, maar nog moeten ze zwijgen, de jakhalzen. Dan komt het groote oogenblik, hun Führer beveelt tot den aanval op Polen. Nu kan het er op losgaan! Het kwaad breekt zich baan en een woeste horde, lang in toom gehouden, stort zich over de grenzen. Hitlers satellieten juichen, deze sadisten ruiken bloed.

Het dringt niet tot hun verhitte hoofden door, dat zij tegen een ondoordringbaren muur stormloopen. Zij vechten tegen Israël, tegen de volken, die eindelijk aan den opbouw van de wereld willen beginnen. Zij vechten tegen een Goddelijke

macht, die onfeilbaar is. Zij strijden tegen de afgezanten Gods, die de leiding voor de volken in handen hebben.
Deze Meesters, die allen cosmisch bewust zijn, die leven en dood, Hemel en Aarde hebben leeren kennen, die Christus naar Golgotha hebben begeleid, staan thans tegenover een geestelijk krankzinnige, een onbewuste ziel, en moeten hem bevechten. Hitler weet van dit alles niets. hij heeft geen geloof, kent God noch gebod, weet niets van een leven na den dood, niets, niets bezit hij behalve zijn eigen leege-ik.
En terwijl hij als Führer zijn plannen ontwikkelt en zijn machtigen legers de bevelen geeft, plaatsen de Meesters hem onder hun contrôle. Allen volken wijzen zij geestelijke helpers toe. De Meesters zijn van gevoel tot gevoel één met de leidende persoonlijkheden. Van een eigen gevoelswereld voor Israël uit handelen is nu niet mogelijk meer, het bewustzijn van deze staatslieden is naar de Meesters overgegaan, maar niet een hunner weet of voelt dit, onbewust als ook zij zijn van de astrale wereld en de taak waarvoor zij dienen.
Hitler valt Polen aan, de Meesters hebben hun eersten zet gedaan. Nog is het spel niet ingewikkeld, maar toch raakt het reeds leven en dood. De meesters overzien alles, zij zullen zich inspannen zooveel mogelijk bloed te sparen of er blijft niet één mensch over van al de millioenen, die in den strijd betrokken zijn. Israël zal dit beleven! Naarmate de tijden verstrijken, zal het spel ingewikkelder worden.
De hellen stroomen leeg, de demonen zoeken zich uit te leven en storten zich op het menschelijke wezen van de Aarde. Haat verbindt zich met haat, hartstocht met hartstocht. Maar ook de satan zal Christus' werk niet kapot kunnen maken. En terwijl de demonen ware orgiën ontketenen, verrichten de engelen hun verheven werk. Er is veel te doen op Aarde, duizenden menschen sterven en moeten naar onze wereld worden gebracht. Millioenen zielen behoeven bescherming. *

---

* Over dit gezegende werk wordt uitvoerig verteld in het boek „Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven", dat ik eveneens van Gene Zijde ontving. J. R.

Polen is door Duitschland onder den voet geloopen. Ontzettend is de ellende, die over dit volk kwam, maar het trok die zèlf aan en zij is noodig om de Polen naar een hooger bewustzijn te brengen, hun te leeren het hoofd te buigen.
De ellende op de wereld zal nòg grooter worden.
Duitschland valt Denemarken, Noorwegen, Nederland, België en Frankrijk binnen en vermorzelt deze landen. Zoo overrompelend snel gaat alles in zijn werk, dat zelfs Hitler verrast is. Nu aarzelt hij — zal hij Engeland meteen aanvallen? *Als* hij het doet is het verloren! Maar de Meesters waken.
De Führer keert naar zijn volk terug. Hij wordt als een God ontvangen, ook zijn helpers beleven bewierooking. Een bloemenregen daalt op den Führer neer — op hem, aan wiens handen het bloed kleeft van duizenden zijner volksgenooten, mannen en vrouwen, kinderen en grijsaards. Hij wordt ingehaald, als nog nimmer één mensch op Aarde heeft beleefd. De menschen zien vol eerbied en bewondering op naar hun Führer, zij zien echter niet de dreigende schaduw, die hem volgt. Het is de ondergang, die den Führer op de hielen zit.
Hij weet niet, wie hem achtervolgt, maar desondanks is er angst in hem. Geen seconde is die angst uit hem weg, al tracht hij hem van zich af te schudden. De Voorzienigheid is met hem, Zij zal hem leiden, prent hij zich in en hij richt het hoofd op en laat het gejubel van zijn volk over zich komen. Hij weet wat hij wil, verzekert hij zichzelf nog eens, en wat hij doet is goed. De oorlog zal het uitwijzen. Heeft hij zelfs Frankrijk niet in weinige weken ter Aarde geworpen? Wie zal hem kunnen weerstaan?
Zoo denkt ook zijn volk er over. Het jubelt nog harder dan voor den oorlog, het weet thans zeker, dat Engeland verslagen zal worden. Eindelijk is het zoover. Geen Duitscher twijfelt hier nog aan, de Führer heeft de bewijzen gegeven. Zijn genie maakt hen onoverwinnelijk — God heeft hem hun gezonden, God is met hen.
Dit dan schijnt de werkelijkheid. Maar de Meesters van Gene

Zijde weten beter. Hun doel is Adolf Hitler de eene overwinning na de andere te laten behalen. Hierdoor brengt hij de volken tot Israël en put hij zichzelf geheel uit. Achter de schermen, onzichtbaar voor iedereen, doen de Meesters zet na zet en ze zien, dat alles goed gaat.

De volken van Israël ontvangen harde slagen. Velen zijn reeds door de heidensche volken overwonnen en de Engelschen zijn zwaar gehavend hals over kop uit Frankrijk moeten vluchten. Maar ook dit was noodig. In Israël leeft nog altijd niet de wil om te overwinnen, Israël onderschat Duitschland. Door de nederlagen nu laait het innerlijke vuur op, Israël krijgt er de noodige bezieling door, het beseft plotseling, dat het de kracht van de heidensche volken heeft onderschat. Niet eerder mag het rusten, voelt het, voor het beest met de vele koppen overwonnen is.

Zoo spelen de Meesters het spel, dat over de toekomst van de wereld beslist. In hen is geen angst, ook al weten zij, dat de volken van Israël de inzet zijn van het spel, hetwelk zij moeten spelen. Het geluk, de vrede en de rust van de geheele menschheid staan op het spel, maar de Meesters weten zich gesteund door de Goddelijke sferen, door Christus. Zij dienen God!

Het ziet er naar uit, dat Hitler er buitengewoon voor staat, maar niemand weet, dat hij de behaalde winst vermocht te boeken door den wil van de Meesters, die hem geven, wat hun noodig dunkt. Al lijkt het, dat de winst aan Hitler is, de geschiedschrijvers zullen eens vaststellen, dat de winst aan God en daardoor aan de menschheid is.

Ook Mozes leeft thans in de sfeer van de Aarde en voert er met straffe, bewuste hand de leiding. Hij is bezig het werk te voltooien, waaraan en waarvoor hij eens met de andere profeten zijn leven heeft ingezet. Zij volgen het afgrijselijke gebeuren, dat zich op Aarde ontwikkelt en waarover de Bijbel spreekt en waarop eeuwen is gewacht. Als cosmisch bewuste zielen volgen zij Israël, waartoe allen behooren, die God en Christus volgen. Zij staan naast den beul van de menschheid

en weten hoe hij zich voelt en wat hij denkt. Arm kind toch, denkt Mozes en bepeinst, dat het diens verlangens om te overheerschen zijn, die dit wonder van de twintigste eeuw zullen vernietigen.

Terwijl de Führer den tijd gebruikt om nieuwe militaire acties te beramen, zijn de Meesters bezig het profetische woord in den Bijbel: *„Ik zal de heidenen tegen elkaar opzetten"* in vervulling te doen gaan. Nog zijn Duitschland en Rusland door een pact verbonden, maar lang zal hun vriendschap niet meer duren. De menschheid zal beleven, dat Duitschland Rusland aanvalt!

Gods wetten grijpen thans in het aardsche gebeuren in en beheerschen het. God zal Israël helpen en niet de heidenen. Als de heidenen zich echter uitputten in een strijd op leven en dood, krijgt Israël gelegenheid en tijd zich te herstellen en sterk te maken.

Dit gewichtigste gebeuren van den geheelen oorlog zal bewijzen, hoe God over al Zijn leven waakt en hoe Zijn afgezanten de zetten weten te doen, die Israël de overwinning zullen bezorgen.

Groot zijn de triomfen van het Duitsche leger. Niets of niemand schijnt het te kunnen tegenhouden. De landen, die nog niet aangevallen zijn, wachten in angstige spanning op het oogenblik, dat de Duitsche soldatenlaarzen zich in hun richting zullen bewegen.

Adolf Hitler heeft de blikken naar het Oosten gewend. Hoe moet hij thans handelen? Er is twijfel in den Führer. De problemen, die tot nu toe met de gigantische oorlogvoering samenhingen, heeft hij snel en vermetel opgelost, bezield en beschermd als hij zich weet door de Voorzienigheid. Maar daar rijst thans dreigender dan ooit de Russische beer voor hem op. Zal hij den strijd met hem aanbinden? Waarheen zal een oorlog met Rusland hem voeren? Wat weet hij van dit geheimzinnige en onmetelijke land, dat ondoordringbaar bleek voor een ieder, die meer wilde weten van de plannen van de machthebbers van het Kremlin? Is het sterk? Is het zoo sterk

als zijn land? Toch moet hij tot een besluit komen, nimmer zal hij zijn plannen rustig kunnen volvoeren met dit dreigende gevaar in zijn rug.
De Führer zondert zich af om te mediteeren. In de eenzaamheid wil hij de stem van de Voorzienigheid luid en duidelijk in zich hooren spreken.
Tot nu toe zijn zijn voelen en denken juist geweest. Zijn overweldigende successen hebben bewezen hoe zeer hij zich op zijn intuïtie kon verlaten.
Door te mediteeren wil hij er achter komen welken weg hij thans moet bewandelen.
Dagen en nachten gaan voorbij en Adolf Hitler wacht op de gegevens, die de Voorzienigheid in hem zal leggen. Hij voelt reeds dat men hem voor groote gebeurtenissen plaatst. Ook krijgt hij de gevoelens al, hoe dan te moeten handelen; maar de Führer gaat niet over één nacht ijs, telkens weer controleert hij zijn gevoelens. 's Nachts houdt hij het binnenshuis niet uit, in het uur, waarin hij zulke verstrekkende en dramatische besluiten moet nemen, kan hij niet slapen. Hij gaat de natuur in.
Weer staat de Führer voor de ruimte, voor de Voorzienigheid. Hij praat in zichzelf. Boven hem leeft God. Uit die onmetelijkheid moet hij ook nu weer zijn hulp ontvangen. Zijn gedachten dwalen naar vele richtingen. Hij voelt zich nu als Christus zich eens gevoeld heeft in den hof van Gethsemané. Staande in den nacht gaan zijn gedachten uit naar Christus, aan Wien hij nog maar zelden eerder in zijn leven heeft gedacht. Hij stelt zich op den Goddelijken mensch in, zooals Deze op Zichzelf aangewezen in de eenzaamheid van den Hof de komende, groote gebeurtenissen verbeidde. Adolf Hitler denkt hier aan, zonder dat in hem ook maar iets is van het machtige en heilige, dat toen in Christus leefde. Hij ziet slechts een overeenkomst, ook hij is alleen en ver van de menschen en ook hij staat voor groote gebeurtenissen, grooter dan die van Christus.
De Führer kijkt naar het sterrenbeeld, zijn armen over de borst geslagen, en peilt de onmetelijkheid. Zijn gedachten

blijven bij den Goddelijken mensch in den Hof van Gethsemané en deze arme geest beseft niet, dat hij het heilige leven bezoedelt, door de woorden, die Deze eens sprak op zichzelf te betrekken. Ook hij wil den drinkbeker weigeren, zoo mompelt hij, maar hij gelooft zijn eigen woorden niet, want hij is begeerig als een hyena en zijn gevoelsleven jankt naar buit. Hij denkt ook aan de woorden, door Christus tegen Zijn slaperige Apostelen gesproken: „Kunt gij dan geen uur met Mij waken?", maar de Führer werpt deze gedachten dra van zich af. Heeft hij soms iemand noodig? En zijn leven heeft meer beteekenis dan dat van dien vreemden mensch, dien men daar in Jeruzalem aan het kruis sloeg. Adolf Hitler vindt nu ook, dat hij zou kunnen zijn als de Messias, zijn groote volk heeft hem lang geleden reeds als een godheid aanvaard. Is voor hem en zijn volk niet de ruimte geschapen? Dwingen de feiten hem niet dit te gelooven? Zou de Voorzienigheid de Duitsche wapens zoo zichtbaar en doeltreffend zegenen als Zij niet bereid was de wereldheerschappij in zijn handen te leggen? Maar hij moet zich die waard toonen en de moeilijkheden, welke zich nog voordoen, koen en zeker uit den weg ruimen. De Führer weet nu hoe hij handelen moet. De Voorzienigheid heeft in hem gesproken, in hem leeft de waarachtige inspiratie, zijn intuïtie is onfeilbaar. Nog kan hij zich niet losmaken van dezen stillen nacht, met de handen op den rug wandelt hij nog wat rond, bouwend aan zijn plannen. Adolf Hitler is tot handelen gereed. Maar hij ziet niet de lichtende gestalte naast hem. Het is Mozes, die in al deze uren bij hem was en hem tot zijn besluiten dwong. En terwijl de Führer verder spint aan zijn gedachten, zweven Mozes en de meesters van Gene Zijde weg — naar het koude, barre land van Jozef Stalin.

Adolf Hitler gelooft waarlijk, dat de ruimte voor hem en zijn volk geschapen is. Niets zal hij nalaten om die ruimte met alles wat daarin is voor zich en de zijnen te winnen. Zijn begeerte naar macht drijft hem, nu en dan schrikt hij alleen terug voor den enormen omvang van zijn ondernemingen.

Had ooit een mensch zooveel macht in handen? Soms huivert hij zelf van de verschrikkingen, die zijn wapens ontketenen. Maar hij moet verder, nimmer was de overwinning zoo dicht bij. Het koste wat het wil, hij moet zich hard en genadeloos toonen, niet eerder zal de zege hem zijn. En nu, u zult het beleven, geeft hij het bevel tot nieuwe militaire ondernemingen, die heel Europa aan zijn voeten zullen brengen. Tot zelfs in het klassieke Griekenland zal de Duitscher macht krijgen. Daarna zal de strijd tusschen Duitschland en Rusland ontbranden, gelijk de profeten het voorspelden.

Adolf Hitler is een tragische figuur, niet, omdat hij een pion in de handen van de Meesters van Gene Zijde is, maar om de lage driften in hem, door welke hij een heerscher, maar tegelijk een pion werd. Straks zal ik de gelegenheid hebben, u zijn persoon en zijn verleden te schilderen, wat u veel van hem en zijn toestand zal verklaren.

De heidensche heerschers zullen moeten ervaren, dat zij hun volken niet ongestraft naar den afgrond kunnen voeren. Zij kregen alleen macht, omdat de volken der Aarde naar Israël moeten, of het zou voor hen niet mogelijk zijn geweest andere volken aan te vallen. In de toekomst zullen er geen heerschers meer zijn, want nu worden deze demonen op Aarde reeds vervloekt, daar de wereld ziet, dat ze er alleen op uit zijn het leven van God te vernietigen om zelf daardoor aan de macht te geraken en zich te kunnen uitleven.

Daartoe offert de dictator het bloed van zijn volk, daartoe zet hij zijn schoone, aan kunst zoo rijke land op het spel.... Hoe vreeselijk zal hij ontnuchterd worden!

Toen in de eeuwen de volkeren van Israël ten strijde trokken, geschiedde dat om de kleine volken en stammen tot Israël op te trekken. Het was erom begonnen den volken hierdoor op den duur vrede en rust te geven. Die strijd lag in de handen van de Meesters. Wij weten nu, dat het hen er om ging de volken tot eenheid te brengen. Terwijl de massa het verkeerde van een oorlog inziet en haakt naar rust, leerden de dictators niets uit de oorlogen, zij maken den strijd zelfs tot een instru-

ment in hun handen, dat hun macht en roem zal schenken. Ze zullen echter beleven, dat ze zichzelf vernietigen als hetgeen zij tot stand willen brengen het doel van de Meesters raakt. Te pletter zullen ze zich loopen tegen de wetten van God!

Deze dictators zijn onbewust, kortzichtig en geestelijk leeg. Dit zijn geen genieën. Een genie, dat vandaag overwint en morgen alles weer verliest, is geen genie. Zoo ze ook maar een beetje bewustzijn van Gods wetten hadden bezeten, zoo zij een sprankje liefde voor het eigen volk hadden gevoeld, zouden zij nimmer den oorlog hebben gekozen. Dan was Mussolini niet naar Abessinië gegaan om dat volk af te slachten, want hij zou begrepen hebben, dat het bewustzijn van de menschheid in het huidig stadium hem toch een krachtig halt zou toeroepen. Doch deze zielen hebben daar geen begrip van, ingekapseld als zij zijn door hun eigen lage begeerten, voelen ze ten opzichte van de Goddelijke wetten en het leven na den dood verkeerd, fout! De eenvoudigste, ongeschoolde mensch, die den Bijbel kent, had hun kunnen zeggen, hoe verkeerd het is in dezen tijd een ander volk aan te vallen. De „genieën" echter begrepen het niet. En deze menschen willen u dan bewijzen, dat zij voor hun volken, ja, voor de wereld zijn geboren. Zij denken bewust te zijn in hun handelingen, maar breken af wat zij zelf met moeite en zorg hebben opgebouwd. Daarom zijn de dictators menschen zonder intuïtie, voor onze wereld zijn ze halfbewust, voor de Aarde bewuste krankzinnigen. Ze willen onfeilbaar zijn en stapelen fout op fout, Zij willen heerschen, maar kennen zichzelf niet, noch de wetten, waardoor ze leven en door welke zij het leven kregen. Zij offeren het bloed van millioenen zielen, maar denken niet aan het leed van die mannen, vrouwen en kinderen, in hen is alleen het gevoel om geschiedenis te maken. Hartverscheurend is hetgeen zij veroorzaken, en dat noemen zich de genieën van de Aarde!

Ik zei u, voor onze wereld zijn het waanzinnigen, die met het leven van God spotten en het ombrengen. Het zijn de ellen-

digsten onder de volken en de armoedigsten van geest in de ruimte. Ze zijn doofstom en blind voor het licht van God, of ze zouden nimmer zooveel bloed hebben geofferd uit puren machtswellust. Ze zijn niet diep, deze heerschers, want het kleinste insect kijkt door hen heen. Het zijn zuiver stoffelijke, maar menschelijke hyena's, die ten behoeve van hun eigen begeerten regeeren, doch de beteekenis van het aardsche leven ten opzichte van God niet kennen. Ze weten er niet eens van, dat God toch de winst van hun vreeselijke handelen ontvangt, want ook de zwartjes, waarheen Mussolini trok om hun land en hun goederen te overmeesteren, moesten ontwaken. God schiep Hemel en Aarde, doch niet voor de demonen, maar om wille van Zijn eigen evolutie. De dictators zijn onbewust van deze wetten en ze moeten er nog voor ontwaken. Maar deze geestelijke intuïtie leeft boven hun vermogen, daar hun innerlijk leven er ongevoelig voor is. Daardoor begaan zij zulke afschuwelijke domheden. Ze worden neergeslagen, omdat in deze eeuw het goede definitief moet overwinnen. Het bovennatuurlijke aanvoelen is niet in hun bezit, ze zouden er ruimtelijk diep voor moeten zijn. Hun onbewustzijn echter kost het volk bloed. Ze vernietigen de stuwkracht en de bezieling van al die menschen. En dan hebben ze nog de schaamteloosheid de Voorzienigheid om hulp te roepen. God moet hen naar de overwinning voeren. God zond hèn, zoo durven ze spreken, want ze willen het bloed, dat ze in hun razernij vergieten, ook nog geheiligd zien. Ze denken geschiedenis te maken, maar brengen een vloek over zichzelf en hun volken!

En hoe zouden deze dictators hebben kunnen dienen. Hoeveel zouden ze voor hun volken hebben kunnen doen, met de macht, die hun ter beschikking stond. Zij handelen echter naar de eigenschappen, die in hen zijn, en joegen hun volken den oorlog in. In hen leeft het gevoel, dat de stoffelijke wereld raakt. Hoe zouden het dan genieën kunnen zijn? Hoe willen ze vooruit zien? Kijk eens naar de fouten, die zij maken en zullen maken. Volg hen in de besluiten, die zij nemen, en bedenk dan eens hoe ellendig, hoe wreed en hoe bekrompen

hun innerlijk leven is. En zie dan naar de massa die men bejubelt en u weet meteen, dat al deze menschen levend-dood zijn.
Elk ander bewustzijn, dat even boven het normale aardsche ligt en voelt, kan door de Meesters bezield worden. Zij zullen dan dienen voor het goede en zoo verkrijgt hun leven beteekenis voor onze wereld. Hierdoor komt vast te staan, dat niet één aardsch mensch uitsluitend op eigen kracht ook maar iets voor de wetten van God tot stand kan brengen. Alleen hij, die voor de Meesters een taak te volbrengen heeft, bouwt voor de massa en voor zichzelf aan „Het Koninkrijk Gods op Aarde". Die zielen zijn steeds door onze wereld geholpen, ze maakten deel uit van Israël. Deze demonen echter in uw eigen eeuw zijn de vijanden van Christus, van de menschheid en van al het leven in de ruimte. Ook zij ontvingen hun inspiratie, maar alleen omdat hun plannen de Eeuw van Christus zouden dienen. Wat zijzelf uitdenken en trachten te volbrengen buiten Gods wetten om, voert hen naar de vernietiging. Zij beroepen zich op God en God laat hen begaan, omdat Hij weet dat Zijn leven op Aarde zich in goede handen bevindt.
Hoeveel bloed er dan ook vloeit, voor niets wordt er nimmer geofferd. Ik wees u terloops al op het geval van Abessinië. Dat volk had een gevoelige les te ontvangen èn noodig, omdat het ontwaken moest. Zij moesten zich aan den gewelddadigen indringer overgeven, maar het is Mussolini, die er door ten onder gaat. Hij zal hebben te aanvaarden, dat het Gòds wetten zijn, die het leven op Aarde beheerschen en niet de zijne. God waakt ook over Zijn zwartjes en Hij zal hun het eigen Koninkrijk teruggeven. Maar door Israël!!! En tot Israël zal dit volk daardoor overgaan. *Als Mussolini eenige honderden jaren terug dit land zou hebben kunnen rooven, had Israël nog niet kunnen ingrijpen, omdat het toen nog niet zoo ver was.*
Uit dit alles treedt wel duidelijk naar voren, dat de mensch op Aarde maar niet naar zijn eigen verlangens kan handelen, zoo zijn leven niet is ingesteld op het heil van de menschheid.

Het zijn Gods wetten en die van het leven na den dood, die u op Aarde te leeren en na te volgen hebt. Ook zult u moeten aanvaarden, dat treedt naar voren, dat wij menschen ons eigen leven in handen hebben, maar dat wij van dat van anderen moeten afblijven. Menschen, die denken met de levens van anderen te kunnen doen wat zij willen, loopen zich vroeg of laat tegen de wetten van God te pletter. Deze heerschzuchtige demonen hebben dus niet het recht in uw leven in te grijpen en het ondergeschikt te maken aan hun wreede plannen. Eens zal dit moeten worden goedgemaakt, ook al denken zij dan dat ze door hun aardsche leven deze wetten hebben overwonnen. Hun taak op Aarde is aardsch, hoe heilig ze die dan ook voorstellen, onbeholpen, ja, dierlijk onbewust!

Mussolini zal er door uit zijn paradijs worden verdreven en de manden met heerlijke vruchten, die hij den zwartjes heeft ontstolen, zal hij achter moeten laten. Meenemen alleen mag hij de vreeselijke gevolgen, die hij met zijn gewelddadigen onderneming schiep. Hij en de heele menschheid zullen moeten aanvaarden, dat het aardsche leven opwaarts gaat en niet meer terug te voeren is tot het praehistorische tijdperk.

Welk een intuïtie bezitten Mussolini en Hitler? U zult in den loop van dezen oorlog nog duidelijker ervaren, welk een genieën het zijn. Zet nu voor deze bewuste krankzinnigen uw leven maar in, offer voor hen uw bloed en steek uw handen maar omhoog — zij voeren u tot de vernietiging van al uw bezit, van al het heilige, dat u zich hebt weten eigen te maken. Deze beide dictators gaan over uw lijk! Weet dan, dat u met hen ten onder zult gaan.

De geschiedenis van Adolf Hitler heeft weer een heel andere beteekenis dan die van Mussolini, al is ook hij een meester in het kwaad. Mussolini was in een van zijn levens een Romeinsch heerscher. Hij kon zijn bloeddorstige gaven in dien tijd evenwel niet voor het kwade ontplooien in een mate, die hem zinde. In uw tijd kreeg hij echter zijn kans. Nu is hij in staat alle wetten Gods te overschrijden en geestelijken ondergang over zijn volk te brengen. Doch hij zal moeten aanvaar-

den, dat de „Eeuw van Christus" een aanvang heeft genomen en dergelijke praktijken niet meer duldt. Hij zal er dus zijn stoffelijken en geestelijken ondergang door tegemoet gaan, de feiten zullen het hem en u toonen! Voor onze wereld heeft Mussolini geen beteekenis, al is zijn strijd wel van belang voor Israël, omdat zijn volk er het bewuste, geestelijke leven door zal leeren aanvaarden.
Het leven van Adolf Hitler heeft meer beteekenis voor onze wereld en voor de menschheid, want het waren tal van astrale wetten, die hem naar de Aarde terugzonden. Mussolini is maar een zwakke afschaduwing van diens persoonlijkheid. Hitlers leven raakt den cosmos! Hitler is de ziel van het carma der menschheid, een mensch met een zeer diep en beteekenisvol verleden ten opzichte van Golgotha, en de ontwaking der menschheid. Toch is hij ondanks deze wetten een levend doode, een geestelijke *nar* voor de astrale wereld en de millioenen engelen. Voor onze wereld ligt zijn leven open, iedere geest van het licht kent hem, doordat wij van onze zijde uit zijn gevoelsleven hebben kunnen peilen en volgen.
Het is daarom, dat wij kunnen zeggen, dat iedere hond en kat meer intuïtie hebben ten opzichte van het Heelal en de wetten Gods dan deze beiden, die dachten het leven op Aarde te kunnen overheerschen.
Amerika noch Engeland hadden andere volken kunnen aanvallen of willen vernietigen, omdat die mentaliteit aan een ander en hooger leven wilde beginnen. Er was daarom geen volk op Aarde, dat Duitschland wilde aanvallen, zelfs Rusland niet, want dit land wist tè goed, hoe ontzaglijk sterk Duitschland was. Rusland wist tevens, dat het, zoo het aanviel, tegenover de geheele wereld kwam te staan. Het is Duischland, dat strijd wil!!!
Uit vrees voor het intellectueele Duitschland bouwde Rusland gedurende jaren aan een groot en sterk leger. Straks zal het dit noodig hebben en alles van zichzelf moeten inzetten om Duitschland het hoofd te kunnen bieden. Doordat de Führer in zijn overmoed zich vergist en doordat de Meesters en Israël

helpen, zal Rusland den vreeselijken strijd winnen, om niet te worden overrompeld en verpletterd gelijk Duitschlands slachtoffers dat hebben beleefd en nog beleven zullen.
Na uw land bezet en uw goederen geroofd te hebben, wil het nationaal-socialisme ook uw ziel bezitten. Maar zien ze dan niet in, dat de kinderen van Israël niets met hun onzin, hun leeg gepraat, hun verdierlijkten opschik, hun leugen en bedrog, hun verderfelijken invloed, niets, maar dan ook niets te maken willen hebben? Komt het hun dan zoo onwaarschijnlijk voor, dat u door hen niet naar het prehistorische tijdperk gevoerd wilt worden? Ze kennen niet eens zichzelf, hoe zouden ze dus het kind van Israël begrijpen?! Hun domme mentaliteit beseft niet, dat een waarachtig Christen liever sterft dan zijn arm op te heffen om hun heidenschen groet te brengen.
Wie den Bijbel kent, weet, dat Duitschland en zijn bondgenooten moeten verliezen. Hij weet, dat al hun geredeneer valsch is en dat eer en roem in de Eeuw van Christus geen beteekenis hebben. Voor den geestelijk bewuste is de roem van het slagveld achterlijk bezit, alleen het geestelijk weten voert den mensch naar de hoogere bewustwording. Wie het geweld gebruikt komt er zelf door om. Wie ridderkruisen en lintjes lief heeft, staat in het eeuwige leven voor de eigen armoede.
In deze paar laatste regels ligt het gansche drama van Adolf Hitler en zijn soort. Hij en de zijnen moeten straks aanvaarden, dat het kind van God door zijn geloof méér bereikt dan hun dood en verderfzaaiende machtsmachine. Het is het geloof in God, dat bergen verzet. De mensch, die Golgotha volgt, weet zich door God gedragen. Hij weet, dat de Tien Geboden voor hem zijn geschreven en handelt ernaar. Doch de onbewusten vergeten zichzelf en denken Goden te zijn. Des te dieper zal hun val worden!

HOOFDSTUK IV

Wat drijft Adolf Hitler?

TOEN Adolf Hitler aan de macht kwam, was hij voor zijn taak slechts half bewust. Zeer zeker voelde hij zijn eigen leven, maar van dat wat tot zijn onderbewustzijn behoorde, wist hij niets af. In zijn zieleleven lagen echter verschillende gevoelswerelden, krachten en eigenschappen, die zijn persoonlijkheid hebben gevormd en die hem maakten tot den mensch, zooals hij in uw tijd het levenslicht aanschouwde. Die gevoelswerelden werden door hem in het leven opgebouwd en hen moest hij aanvaarden, toen hij het nieuwe leven op Aarde binnentrad.

De eene mensch wordt kunstenaar, de andere geestelijke en weer een andere voelt zich tot de wetenschap aangetrokken. Dit feit doet ons aanvaarden dat iedere ziel in de ruimte haar eigen bestemming heeft als de nieuwe geboorte een aanvang neemt. Van het ontstaan der schepping hebben wij kunnen volgen, dat den mensch iets geschonken wordt, maar dat hij zich alles heeft eigen gemaakt. Door onze werkzaamheden en de ervaringen, die wij opdeden, wonnen wij gevoel en intuïtie. Als we nu een eigenschap door een krachtige bezieling hebben opgevoerd, zal onze persoonlijkheid meer en meer spreken. Zoo is het ook ten opzichte van een stuk werk, dat we moesten achterlaten, wanneer de dood ons riep. Dit bleef toch als gevoel in ons voortleven als we de wereld van het onbewuste binnentraden en we daar wachtten op de nieuwe geboorte.

En als we dan een nieuw stofkleed ontvingen, voelden we ons bezield. In ons leefde het gevoel voor iets en dat iets kon alleen zijn datgene, wat we in ons vorig leven hadden moeten achterlaten. En met het groeien van de jaren en ons bewustzijn kwam het oogenblik, dat we het werk voortzetten en afmaakten. Wanneer nu dit gevoel voor kunst of wetenschap

naar buiten treedt, dan spreekt men in uw wereld over aangeboren intuïtie. Wij echter weten, dat het niet anders is dan het terugkeeren van de ziel in het verleden, in het vorige bestaan.

Dit geldt natuurlijk ook voor Adolf Hitler.

Bij zijn geboorte stond vast, dat hij een taak te vervullen had, waarvan overigens niemand op Aarde iets wist, Hij stond voor een taak, die met het Heelal verbinding had en waarvan hij de uitvoering niet kon weigeren, omdat de bezieling ertoe reeds in zijn jeugd in hem leefde. In het zieleleven van Adolf Hitler liggen eigenschappen, die hem met de duisternis èn met de hoogere bewustwording verbinden. Dit leven kreeg een cosmisch contact en dit was alleen mogelijk door de eigenschappen, die in hem waren. In hem leven haat, hartstocht en geweld, maar óók de bezieling om voor zijn volk iets tot stand te brengen. In hem liggen lagere en hoogere eigenschappen naast elkaar, van de dierlijkste instincten tot het hoogste en zelfs de geestelijke bewustwording toe. Hij geeft aan alles wat zijn leven raakt en er mee verbinding krijgt, gestalte. Maar er leeft ook wroeging in hem, het is een kracht, die hij niet kent, maar die hem in zijn leven overheerscht. Hij zoekt zichzelf en zijn bewustzijn te leeren kennen, de gevoelens in hem, die hem drijven, zijn sterker dan hij zelf is. En moegevochten geeft hij er zich geheel aan over en viert hij zijn haat en hartstocht uit. Hij gaat deze koesteren voor duizenden omstandigheden, ja, hij haat het leven van andere volken, vooral het Engelsche, maar ook dit heeft weer beteekenis. Zijn verleden overheerscht deze persoonlijkheid. Hij draagt dit met zich, zooals iedere ziel dit doet. Hij moet thans zijn eigen oorzaak en gevolg beleven, wat voor hem en de massa een cosmische wet is.

Adolf Hitler kreeg macht, omdat hij in de ruimte de eenling is, die voor God en onze zijde iets bepaalds goed te maken heeft, waarop ik straks zal terugkomen. Ook dit gevoel leeft in hem en krijgt thans magische beteekenis.

U zult Adolf Hitler nu leeren kennen. Wij, aan deze zijde,

weten, wie hij is. Wat ik in dit en volgende hoofdstukken over hem ga vertellen, moet u aanvaarden, want het is de heilige waarheid. Dezelfde Meesters, die thans dezen strijd in handen hebben, droegen mij op, hem, die de beul der menschheid zou worden, te volgen en mij aldus voor mijn taak, het vastleggen van dit werk, gereed te maken. Ik ken deze ziel, want ik volgde hem in dit en in zijn vorige levens.
De geboorte van Adolf Hitler verschilt in niets van die van andere kinderen. Het is geen wonderkind, dat er op de wereld komt, en zijn ouders hebben er geen vermoeden van, dat hun kind eens de wereld in vuur en vlam zal zetten. Hij onderscheidt zich in niets van zijn speelkameraadjes en ook op school ziet men in hem niets bizonders, of het zou moeten zijn, dat hij een slechte leerling is. Men krijgt er weinig of niets bij hem in, hij wil eenvoudig niet leeren. Opgroeiend maakt hij zich al evenmin iets eigen, zoodat hij wel gedwongen is een gewoon ambacht aan te nemen. Hoe dan ook, voor onze wereld bezat hij toch alles, wat noodig is om de Meesters te kunnen dienen. Dit kind moest geen studie volgen, want dit zou hem voor onze wereld ongeschikt hebben gemaakt. Door een studie zou het aardsche leven hem overheerschen en de Meesters wilden niet, dat zijn gevoelsleven in iets gestoord zou worden. Studie zou het hebben vermoord, het had zijn verleden doodgedrukt en zoo zou hij een heel ander mensch zijn geworden. Pas als zijn persoonlijkheid onbesmet zou blijven van iedere aardsche beïnvloeding, kon zijn gevoelsleven ontwaken. Studie zou het onmogelijk hebben gemaakt, dat zijn onderbewustzijn zich in het dagbewuste-ik openbaarde en door dit onderbewustzijn zou hij juist moeten handelen. Wie een studie op Aarde volgt, is voor deze zijde afgesloten, omdat het dagbewustzijn aan die persoonlijkheid gestalte geeft. De persoonlijkheid ontwaakt erdoor, waardoor het leven voor de maatschappij beteekenis krijgt en niet voor onze wereld. Adolf Hitlers verleden dwingt hem in andere wetten, hij kan zelf in niets handelen, hij moet naar de gevoelens in hem luisteren. Die wetten gingen reeds van zijn jeugd af de

bewuste persoonlijkheid beïnvloeden en hierdoor komt het, dat hij zich totaal niet interesseert voor de stof, die men hem op school te leeren wil geven.
Eigenlijk is hij voor onze wereld als een medium, een aardsch instrument in de handen van de Meesters, zooals er meer menschen zijn, die een taak voor onze wereld te vervullen hebben. En zooals het medium geheel leeg, dus vrij van aardsche kennis moet zijn, wil het als instrument door Gene Zijde kunnen worden bespeeld, zoo moest ook Adolf Hitler in zijn jeugd zooveel mogelijk vrij blijven van aardsche geleerdheid. Leeg en toch vol bewust, boordevol van gevoelens, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigen; dan kan een ziel een aardsche taak volbrengen, maar ook een geestelijke, die onmiddellijk op het bovennatuurlijke leven afstemming heeft. Zoo is Adolf Hitlers jeugd in overeenstemming met de wetten, die voor hem gelden.
Precies op tijd werd hij geboren, geen seconde te vroeg of te laat. Als hij twintig jaar eerder zou zijn geboren, had hij nimmer kunnen bereiken wat hij nu bereikt heeft. In die jaren zou een werkman nimmer tot die hooge regeeringsposten zijn doorgedrongen. Overigens was er wel een oorlog voor noodig om het Adolf Hitler mogelijk te maken zich aan het hoofd van het Duitsche volk te plaatsen.
Hij neemt aan den oorlog van '14-'18 acief deel. Meer nog dan in zijn jonge jaren leert hij leed en smart kennen en heviger nog leert hij haten. Hij beleeft den ondergang van zijn volk en in die jaren ontwaakt zijn gevoelsleven.
Toen hij gewond neerlag, gebroken naar hart en ziel, werd zijn innerlijk leven door Gene Zijde aangeraakt. In dat oogenblik bezielde men hem voor zijn verdere leven. De Meesters maakten hem, zooals hij daar lag, wakker, ze openden zijn innerlijk en hierna werd zijn verleden bewust. Zijn zieleleven werd aangeraakt en toen hoorde hij naast zich en diep in zichzelf een stem spreken, die zeide:
„Adolf Hitler! Jij bent het, jij alleen kunt het volk voor algeheelen ondergang behoeden en het weer groot maken."

„Ik?" dacht hij. „Moet ik Duitschland tot eenheid brengen?" Hij lag daar neer als een gebroken mensch. Hij was zoo goed als blind en men beschouwde hem als verloren. Wat wilde Gene Zijde met dezen ongelukkige beginnen? En toch hadden de Meesters hèm noodig. Deze ziel volgde men reeds eeuwen lang. Wat zag men in dit eenvoudige kind? Waren er in hem wezenlijk eigenschappen om een groot volk te leiden en tot ontwaking te brengen? Niemand op Aarde kende Adolf Hitler. Alleen Gene Zijde weet wie hij is. Het ging de Meesters om het verleden van dezen mensch, van dit innerlijke bewustzijn zouden zij straks gebruik maken. In diens verleden leeft iets, dat alléén hij van al de millioenen zielen in de ruimte en op Aarde bezit !!!

Adolf Hitler heeft het aan zijn vrienden meermalen verzekerd, dat het steeds een hoogere macht was, die hem in zijn leven beschermde. Hij zag er de Voorzienigheid in en het is dan ook in Haar, dat hij een onwrikbaar vertrouwen bezit. Hij hoort in dien tijd een stem, die hij ook in zijn binnenste duidelijk voelt spreken, en of hij wil of niet, hij moet er naar luisteren. Dadelijk na den oorlog begint hij aan zijn taak. Met het klimmen van de jaren groeit zijn invloed en het oogenblik komt, dat hij tot leider van het Duitsche volk wordt uitgeroepen.

Door hem wordt Duitschland ontzaglijk sterk. Hij maakt zijn volk weerbaar en groot en geeft het den soldatenrok terug. Werk en welvaart schept hij en de massa draagt hem op handen, hij is geliefd, zooals geen Duitscher het voor hem was. Maar waarheen voert hij zijn volk? Wat zijn z'n plannen ten overstaan van de wereld?

De kinderen van Israël onder zijn volk huiveren van alles wat zij te zien en te hooren krijgen. De Joden worden tot vijanden van het Duitsche volk verklaard en als zoodanig behandeld. Ook toont Hitler zich een vijand van de kerken. Zij ontvangen van hem een kaakslag. Wat Hitler om zich vergaart, zijn menschenhaters, bruten en sadisten. Zij leven hun hartstochten uit ten koste van duizenden. De gevoelsmensch vlucht

uit Duitschland en intusschen gaan Hitler en de zijnen voort dood en verschrikking te brengen onder de Joden. Zij zijn krankzinnig geworden, dit alles is beestachtig, maar het wordt nog erger. De verschrikkingen hoopen zich op, de martelingen worden steeds afschuwelijker. Adolf Hitler is nu reeds de vijand van de menschheid geworden.

Nu Hitler zich eenmaal aan zijn gevoelens heeft overgegeven, lost hij geheel in het kwaad op; het verleden in hem openbaart zich aan het dagbewuste-ik, dat thans volkomen plaats moet maken voor zijn slechte persoonlijkheid. Het kwaad heeft zich van dit leven meester gemaakt, de duivelen der hel scheppen zich door hem en zijn soort een eigen wereld en leven zich in de sfeer der Aarde uit. En Adolf Hitler kan het kwaad, dat hij opgeroepen heeft, niet meer tegengaan. Ieder van zijn volgelingen leeft zich uit, zij overtreffen elkander in wreedheid. Door hellen en hemelen wordt Adolf Hitler bezield, hij dient de plannen van twee werelden. Hitler denkt, dat het de Voorzienigheid is, die hem helpt. Al zijn daden motiveert hij door de Voorzienigheid er achter te stellen. Op haar gezag legt hij de zweep over de Joden en ranselt hij er meedoogenloos op los. Hij steriliseert het leven van God om een gezond volk te krijgen. De Voorzienigheid wil het! Hij bezoedelt het huwelijk en maakt er een mestput van. Het kind hoort aan den Staat. De Voorzienigheid wil het!

Hij leeft met de zijnen in het prehistorische tijdperk. Hij voelt het nieuwe, het komende door het kwade en verkeerde heen, maar wat uit zijn handen komt, is besmet met dierlijk gif. En toch heeft deze man een taak te volbrengen voor Gene Zijde? En deze taak wordt hem door de Eeuw van Christus opgelegd?

Wat leeft er in dezen mensch?

Waarom haat hij de Joden?

Waarom valt hij de kerken aan?

Is hij waarlijk door God gezonden of is hij de Satan zelf?

In Duitschland zelf ziet men hem als een God. God en Christus gaan er voor aan den kant.

De volken der Aarde staan machteloos, want in eigen land kan de Führer doen wat hem goeddunkt. Millioenen zielen bidden tot God en smeeken Hem dezen demon van de Aarde weg te nemen. Maar de volken zien het tegendeel geschieden, Hitlers macht groeit met het uur. Zal zij straks niet de geheele menschheid vernietigen? Men klampt zich vast aan de voorspellingen van de zieners en zieneressen, die daar bijzonder gul mee zijn en Hitler allerlei dooden zien sterven. Maar Adolf Hitler sterft niet en wordt evenmin vermoord.
Heeft God zich van de menschheid afgewend? God schijnt al Zijn leven te vervloeken, God moet de menschheid wel haten. Het vreeselijke geschiedt, Hitler begint den oorlog en ondraaglijk is het leed, dat hij over millioenen uitstort. En nog is hij niet verzadigd, het beest gaat verder en waar hij zijn voetstappen zet, vloeit er bloed, veranderen huizen in puin en worden menschen gemarteld.
Toch zal hij zich in het door hem en de zijnen ontketende geweld verliezen, u zult het beleven. Hij zal gaan twijfelen aan zijn Voorzienigheid, nu en dan wartaal spreken en in zichzelf een verschrikkelijken strijd voeren, daar hij dan niet meer weet, wat hij goed of verkeerd doet.
Dit alles zullen de geschiedschrijvers vastleggen, ik ga er hier niet verder op in, ik volg verder den geestelijken weg. U verwacht van mij het antwoord op de vragen, die u en ik hierboven opwierpen.
Ik moet u aantoonen — en ik deed het in vorige hoofdstukken reeds ten deele — dat Adolf Hitler het instrument is, waarop deze eeuw speelt. Dat het Golgotha, het Koninkrijk Gods en de menscheid zijn, die hem als instrument noodig hebben, had u zeker niet gedacht.
Uitsluitend en alleen door zijn verleden kon Adolf Hitler dat instrument worden. Ik moet u nu in dat verleden binnenvoeren, zoo ge alles wilt begrijpen.

Van Adolf Hitler naar... Judas

ZONDER een verklaring zal het u moeilijk vallen dezen stap te begrijpen. Wat heeft Judas' leven met Adolf Hitler en met uw eigen tijd te maken?

Alles, zeg ik u.

Ik verhaal u hier het leven van Judas, niet alleen om er door te bereiken, dat u een ander en juister oordeel krijgt over den persoon van Christus' apostel, maar in het bijzonder om u door mijn weergave van Judas' ervaringen een beter inzicht te geven in de wetten, die ook het leven van Adolf Hitler beheerschen en sturen.

U krijgt er tevens een beeld door, hoe streng, maar ook hoe rechtvaardig en opbouwend Gods wetten regeeren. Ge zult er goed aan doen diep over dit alles na te denken, opdat ge de cosmische diepte van uw eigen leven zult beseffen!

HOOFDSTUK V

Judas Iskariot

DE dramatische gebeurtenissen in Jeruzalem tijdens Christus' laatste dagen zijn u bekend. Wat er geschiedde met hen, die bij deze gebeurtenissen direct waren betrokken, daarvan weet u evenwel niets.
Judas maakte een einde aan zijn leven, nadat hij zijn Meester had verraden, naar de Bijbel meedeelt. Verraadde hij zijn Meester werkelijk? En wat beleefde hij, toen hij na zijn zelfmoord de astrale wereld binnentrad?
Gene Zijde zegt u met klem: Judas pleegde geen vuige daad jegens zijn Goddelijken Meester. Hij wilde Christus slechts tot groote daden aansporen. Hij zou den hoogepriesters eens laten zien, wat zijn Rabbi wel kon. Hij twijfelde er niet aan, Judas, dat zijn Meester de Messias was. Wat al wonderen had zijn Meester reeds verricht. Maar het was Judas niet voldoende, Christus zou nog grootere wonderen kunnen volbrengen. En wat zouden die verwaten Joodsche hoogepriesters en al Christus' andere vijanden willen beginnen als zijn Rabbi tot die groote daden kwam? Vernietigen, verpletteren kan Hij hen en hun daardoor Zijn grootheid en goddelijkheid bewijzen. Oh, hij aanbad zijn Meester, het verdroot hem alleen maar, dat Deze niet tegen Zijn kleine, miezerige belagers optrad.
Christus stoorde Zich niet aan Judas. Goddelijk bewust als Hij was, kende Hij Zijn weg. Deze les kreeg Judas te leeren. Hij had zijn Meester in alles moeten aanvaarden, moeten afwachten. Judas stelde eischen aan Christus — en welke mensch mag eischen stellen? Chrstus kon niet terwille van Judas van Zijn plannen afwijken, maar dit alles begreep Judas niet. En toen wilde hij zijn Goddelijken Meester dwingen. Hij daagde Christus en de hoogepriesters uit, bracht de soldaten in den hof van Gethsemané en wachtte op het wonder, dat zich

zou voltrekken. Een menigte gevoelens bestormde hem in dit geweldige oogenblik, er was spanning in hem, trots om zijn Goddelijken Meester, een grenzenlooze liefde, maar toch ook angst, dat de dingen een andere, verkeerde wending zouden nemen. Zou zijn Meester nu de wonderen verrichten, waarnaar hij, Judas, al zoo lang uitkeek? Zou Hij ... ? Maar als Hij ze niet deed, en de soldaten Hem ... Maar natuurlijk sloeg zijn Meester hen wel met Zijn wonderlijke krachten! Veel speelde zich af in het binnenste van Judas. En toen moest hij ervaren, dat Christus zich als een lam overgaf! Geen wonderteekens, geen groote, verpletterende handelingen. Christus liet zich rustig door het krijgsvolk wegvoeren. Verward, niet begrijpend, staarde Judas hen na. Fel trof hem de verachting uit de oogen van zijn medeapostelen. Judas' wereld stortte in, er kwam ontzetting in hem om wat hij deed, wroeging, het brandde in zijn binnenste met vreeselijke pijnen.

Terwijl hij geen rustig uur meer kende en in uiterste wanhoop rondzwierf, voltrok het drama zich snel.

Blij hun prooi eindelijk in handen te hebben, zetten de hoogepriesters haast achter het proces. Zij veroordeelden den Messias tot den kruisdood en met spoed werd de terechtstelling uitgevoerd. Zij waren bang door Hem hun macht te verliezen. Wat Messias? Deze eenvoudige mensch zou hun Goddelijken Meester zijn? Nee, zij weigerden in Hem en Zijn wonderen te gelooven, Caiphas en de zijnen. Zij waanden zich de Koningen der Joden en voelden er niets voor hun machtige positie in gevaar te laten brengen.

U hebt al deze gebeurtenissen in heel hun verschrikkingen leeren kennen. De gevolgen er van evenwel kent niemand, doordat deze voor het leven op Aarde niet zijn vast te stellen. Niettemin lieten deze gevolgen zich zwaar op Aarde gelden, daar God immers niet kan goedvinden, dat men Zijn Heilig Kind vernietigde!

Zoo groot werd Judas' wanhoop, zoo vreeselijk brandde de vlam van het zelfverwijt in hem, dat hij zich verhing. Als hij dacht daardoor rust te krijgen, moest hij dadelijk ervaren,

dat het tegendeel het geval was. Hij was niet dood, hij leefde. Door zijn daad vernietigde hij slechts zijn stoffelijke organisme, zijn zieleleven leefde verder en dit moest nu bewust de verrotting van het stofkleed ondergaan. Judas schond immers de wet, die zijn lichaam aan zijn ziel bond. Dit lichaam zou hem een bepaalden tijd dienen en nu scheidde Judas, nog voor die tijd verstreken was, eigenhandig lichaam en ziel. Althans hij dacht dit te doen, aangekomen in het leven na den dood werd hij op afschuwelijke wijze gewaar, dat hij zoolang aan dit stoflichaam vastgeklonken bleef tot het uur, waarop hij zonder ingrijpen op Aarde zou zijn gestorven. En intusschen onderging hij de verrotting van dit organisme, een kwelling, die iederen zelfmoordenaar te wachten staat.
In mijn boek: „De Kringloop der Ziel" heb ik over dit alles uitvoerig verteld. Ook ik maakte eens een einde aan mijn leven en kreeg toen de astrale wetten van dit gebeuren te beleven. Ik ga er hier dus niet dieper op in, wie meer van deze toestanden wil weten, leze genoemd boek. Ge zult dan in heel hun verschrikkingen de pijnen en smarten beseffen, die Judas en elkeen moet beleven, die zelfmoord pleegt.
Toen Judas nu die verrotting had beleefd en vrij was van zijn stoflichaam, trok een andere wereld hem aan. Hij was ziel en geest en de persoonlijkheid, die zichzelf van de Aarde had gestooten, trad de wereld van het onbewuste binnen. In die wereld wachtte hij om opnieuw naar de Aarde te kunnen terugkeeren. Moeder Aarde riep dit leven terug, het had tegen haar wetten gezondigd. Daar moest Judas zijn zonden en fouten gaan goed maken.
Als Judas had kunnen aanvaarden zou hij met de andere apostelen de sferen van licht zijn binnengetreden. Hij aanvaardde Zijn Goddelijken Meester echter niet en pleegde ten laatste zelfs zelfmoord en daarmee vernietigde hij de heiligheid, die hem wachtte. Judas had nu in de eerste plaats te leeren, dat hij geen eischen had te stellen, en dat aanvaarden moest, wat hem van Christus had verwijderd.
Judas leverde zijn Goddelijken Meester voor dertig zilverlingen

over aan de Joden. Voor de Aarde verkocht hij Christus voor die som. Wij weten aan deze zijde beter. Christus liet hem begaan, wijl Hij wist, dat Judas, maar tevens de menschheid deze levensles kon gebruiken.

Ik zei het u al — maar ik kan het niet genoeg herhalen, te vreeselijk is er over Judas gedacht en geschreven — in hem leefde een groot geloof, hij vereerde zijn Meester meer nog dan de overige apostelen het deden. Judas had een groot begrip voor de schrift; goed leerling als hij was, kende hij de schrift volkomen. Hij wilde echter méér weten en zoo goed zou hij Christus hebben zien bewijzen, dat Hij waarlijk de Messias was. Dan zouden de farizeeërs en schriftgeleerden groote oogen opzetten en viel er voor hen niet langer te loochenen of te bedriegen, ze zouden moeten aanvaarden, dat Christus de Messias was. O, als zijn Meester maar eerst eens voor de hoogepriesters stond, dan zouden ze wonderen beleven en in het niet wegzinken. Maar Judas kende zijn Meester niet, zijn gedachtengang was verkeerd, dit waren eigen verlangens. Groot waren zijn aanvaarden en vertrouwen, maar niet groot genoeg! De meesters van deze zijde kennen het leven van Judas, zij weten, dat hij zijn Meester niet heeft willen verraden. Wel echter vernietigde hij door zijn daad zijn eigen leven en dat van Christus en hierom is het, dat hij naar de Aarde moest terugkeeren.

Judas werd opnieuw geboren. Hij kreeg een nieuw stoflichaam, maar zijn zieleleven was niets veranderd, dit had gedurende al dien tijd in de wereld van het onbewuste geslapen. Hoewel hij in een ander land werd geboren, trad hij toch zijn eigen verleden binnen. Zijn Joodsche ouders ontvingen hem in alle liefde en bezorgden hem een rustige, vriendelijke jeugd. In hem lag het verlangen te studeeren, hij wilde alles van zijn geloof weten. Zijn zieleleven was niet tegen te houden en we zien Judas een diepgaande studie maken van het Joodsche, zoowel als van het katholieke geloof. Hij komt als rabbi in den Joodschen raad en hij is een van de geleerdste onder hen. Hij komt zoover, dat hij bewust voelt, dat Christus

de Messias was. Maar als hij met zijn mede-rabbijnen over zijn voelen en denken spreekt en hen wil overtuigen, dat zij niet langer naar den Messias hoeven uit te zien, daar Hij al in den persoon van Christus tot hen kwam en toen jammerlijk door hen aan het kruis werd geslagen, wordt hij door den raad uitgestooten.

We zien hem als banneling terug in Jeruzalem. Judas zoekt daar zijn toevlucht, in de heilige stad, waartoe hij zich al van kindsbeen voelde aangetrokken. Nimmer heeft het verlangen naar deze stad hem losgelaten, het heeft z'n heele leven in hem gebrand en het is alleen te blusschen door er heen te trekken.

Jeruzalem, Jeruzalem, hoe overweldigend is zijn ontroering, als de stad hem opneemt. Hij trappelt als een blij kind en hij kust schreiend de aarde. Als herboren voelt hij zich.

Jeruzalem, Jeruzalem, telkens en telkens mompelt Judas het woord. Het overheerscht hem. Hier in deze stad komt hij tot diep nadenken, als rabbi kan hij alle tempels bezoeken. En door z'n diepe meditatie voelt hij nog sterker dan te voren, dat Christus de Messias is. „Kijk niet langer naar de wolken, de Messias heeft hier geleefd!" zoo praat hij in zichzelf, terwijl hij door de oude straten zwerft, het hoofd naar den grond gebogen. Soms blijft hij plotseling stilstaan en dan luistert hij naar een stem, die diep in zijn binnenste spreekt. Hij heft het hoofd omhoog en kijkt dan weer omlaag en weer omhoog. En diep zuchtend mompelt hij dan: „Neen, duizendmaal neen, wat ik voel, dat in mij brandt, dàt is het, ja, dàt is het! Ja, dat is het, dit wat ik voel, niets, niets anders. Dit is het!"

Zij, die zijn merkwaardige verschijning zien en hem in zichzelf hooren spreken, gelooven, dat hij een heilige is, eerbiedig gaan zij opzij en trachten een glimp van zijn heiligheid op te vangen, als hij hen in zichzelf gekeerd voorbijgaat. Maar zij, tegen wie hij van Christus als de Messias spreekt, krijten hem uit vòor een krankzinnige, zij gaan hem uit den weg en zien in hem meer een vloek, een afvallige en een schriftvervalscher.

Veel ellende ondergaat Judas in dit leven. Hij lijdt kommer

en gebrek, maar het deert hem niet. Hij wil graag honger en dorst lijden, hij wil boeten, en al weet hij niet waarom hij dat wil, hij doet het. En daarbij voert hij een innerlijken strijd, zoo afschuwelijk als weinig andere menschen beleven. Hij wordt verteerd door een nimmer-aflatenden drang, het uit te schreeuwen, dat de Joden moeten ontwaken, dat zij Christus moeten aanvaarden en niet langer naar de wolken moeten kijken. Maar hij brengt het niet tot woorden, hij kan slechts prevelen. Er weigert iets in hem. Als het heel erg in hem brandt, zoekt hij den Hof van Gethsemané, op, daar voelt hij zich meestal rustig. Hij ligt daar stil neer en laat zijn gedachten den vrijen loop, want denken moet hij, zonder gedachten is hij nimmer. Zoo graag wil hij den grond hier kussen en soms, als hij zich onbespied weet, doet hij het ook. Hij geraakt dan in extase, een soort slaaptoestand, waarin hij evenwel precies weet wat hij doet.

„Hier is het, ja, hier is het. Ik kan mij niet vergissen, op deze plaats is het.... hier leefde...." Maar verder komt hij niet, ook nu wil het woord niet over zijn lippen. Christus, over Hem wil hij spreken, Zijn naam noemen. Maar er is iets in hem, dat hem tegenhoudt. Nog leven er gevoelens en gedachten in hem, die nog niet het noodzakelijke bewustzijn hebben kunnen uitspreken. Zijn ziel weigert nu en ook daarvan heeft hij onzegbaar verdriet. En zoo hevig snijdt dit verdriet in zijn ziel, dat hij den Hof verlaat en naar den tempel gaat om daar in de schrift rust te zoeken. Uren lang zit hij daar stil in zichzelf gekeerd te lezen en te mediteeren.

En dan kan het gebeuren, dat hij opspringt en den tempel uitsnelt. Een en al levendigheid gaat hij zijn weg — naar den Calvarieberg. En terwijl hij stap na stap doet, komt het woord Golgotha in hem. Hij herhaalt het steeds, hij proeft het woord, Golgotha, Golgotha — Gol-go-God! God! God! God! Waarom maakt hij zichzelf toch zoo van streek, doodelijk moe maakt hij zichzelf.

Op Golgotha zoekt Judas naar zichzelf. Daar is het, dat Judas in hem ontwaakt. Het is daar, dat hij tot zichzelf kan praten,

het is op deze plek, dat hij zichzelf beter leert kennen dan waar ook in Jeruzalem. Er leven twee menschen in hem, voelt hij hier, hijzelf en nog iemand, en die iemand is ook als hijzelf, maar toch weer anders. En dezen mensch zou hij willen vervloeken, ja, zoo mogelijk met hem een gevecht op leven en dood willen voeren. Dit duurt echter niet lang, maar luttele oogenblikken voel hij zich als dien vreemde, dan zinkt hij weer in zijn eigen toestand, zoo voelt hij zich rustiger dan wanneer die andere mensch in hem zijn hoofd opsteekt. Deze is gevaarlijk, hij dreigt hem en wil hem overheerschen. Judas weigert ook de gedachten, die deze mensch in hem legt, te aanvaarden. Als ze komen, klopt zijn hart zoo hevig, dat het pijn doet.

In den Hof van Gethsemané durft hij heelemaal niet op die gedachten in te gaan, daar zou hij zich dan liever in de aarde begraven om er nimmer meer uit te komen. Soms overvalt hem ook daar de eigen ellende zoo hevig, dat hij er niet tegen op kan. Judas staat dan op het punt te bezwijken. Met alles wat in hem is tracht hij zich staande te houden, z'n lippen tot bloedens toe stukbijtend. In dien toestand blijft hij dagen en nachten in den Hof, soms slaapt hij, meestal waakt hij. „Waarom zit ik hier?" vraagt hij zich dan af. „Denken kan ik toch niet."

Zijn gedachten warrelen dooreen, een lijn zit er niet in en ze putten hem afschuwelijk uit. Eindelijk maakt hij zich los van de plek en trekt weer de stad in. Biddend loopt hij daar rond, brokstukken uit de schrift mompelend, en wie hem ziet, voelt hem als gezegd als een heilige. Ze reiken hem brood toe en drinken en hij aanvaardt de goede gaven, als hij het gezicht van de gevers heeft gezien. Tranen rollen hem over de wangen en hij richt zijn stappen naar den Calvarieberg. Daar verorbert hij het brood, zonder haast of veel smaak, want echt honger heeft hij niet. Wel rammelt zijn lichaam als een uitgedroogd skelet, maar behoefte aan voedsel heeft hij niet. De brand in hem overheerscht alles.

Hij zet zich neer op een bepaalde plek. Zij is heel bizonder,

deze plaats, weet Judas, zonder echter te kunnen uitspreken waarom. Hier stond eens een kruis. Hèt kruis. Hij speelt nu een gevaarlijk spel met zichzelf, voelt hij, nu hij gaat zitten op de plek, waar eens het kruis stond. Hij durft het, maar dan mag hij aan niets denken en zeker niet aan dat verschrikkelijke, dat dien ander steeds in hem wil leggen. Hij moet zich heel rustig houden, dan zal het eens klaar in hem worden. Een oogenblik later doet hij iets, wat hem zelf eigenlijk verbaast; hij begint op de plek een kuil te graven. En terwijl hij met zijn handen de aarde omwoëlt, zingt hij een stichtelijk liedje. Schatrijk voelt hij zich thans, alles hoort hem toe, ook de aarde, waarin hij graaft. Het wordt een diep gat, zoo diep, dat hij er zelf in kan staan. Nu zijn hoofd boven den aarden wal uitsteekt, zingt hij en neuriet en bespiedt zijn omgeving. Zoo kan hij uren lang uitzien, terwijl hij de handen wringt en soms weeklaagt, alsof men hem heeft doorstoken en een hevige, inwendige pijn hem kwelt.

Onder hem ligt Jeruzalem. Hij bespiedt de straten en volgt de menschen, die hij er ziet loopen, in gedachten. Door zoo te doen en zich scherp op hen in te stellen, weet hij dra alles van hen af. Vooral de rabbijnen volgt hij graag, hij kan hen volgen zoo lang hij dat wil. Hij wandelt met hen mee den tempel binnen en luistert naar hun gesprekken. Wat? Eerst gelooft hij het niet, hij stelt zich scherper in op hun gepraat. Ja, zij hebben het over hem, dien gek daar, die zich op den Calvarieberg ingegraven heeft. Zij moeten hem zien kwijt te raken, hij is een mismaakte, een krankzinnige, die het Joodsche ras en geloof bezoedelt.

Judas beeft niet eens, als hij hen zoo vernietigend over hem hoort spreken, hij kruipt zelfs uit het gat en zet zich neer om beter te kunnen luisteren. Maar het gaat hem gauw vervelen en hij laat zich weer in zijn aarden woning zakken. Daar mediteert hij dan den ganschen dag over hetgeen men van hem heeft gezegd. Als hij niet tot een conclusie kan komen, slentert hij naar den Hof van Gethsemané om weer tot zichzelf te komen.

Daar waar hij is gehuisvest ziet men hem bijna niet. Judas is overal en nergens, hij beleeft duizenden problemen en hij beleeft er geen, hij is kapot gedacht en desondanks is er nog geen klaarheid in hem. Hij vermag de scherven van zijn innerlijk niet meer aaneen te voegen. Toch tracht hij dit wanhopig. „Zoek.... zoek toch!" komt er over zijn lippen, „zoek toch, gij satan, satan in mij, zoek toch, gij.... fa...., gij schriftge.... gij onrustzoekenden!" Dan heeft hij het tegen zichzelf en tot de menschen, die hij ontmoet, maar het liefst ontwijkt. In dezen toestand is hij als een onbeholpen kind. Het snijdt en snerpt en rammelt in zijn binnenste, het is als een hongergevoel. De vodden, die hij draagt, hinderen hem, ze doen hem zeer, het liefst zou hij niets dragen. Een steen kan hem nu doen struikelen en dan ligt hij neer zonder het besef te hebben op te staan, tot iemand hem naar zijn kamertje brengt en te Vaak gebeurt het, dat men hem naar zijn kamertje brengt en te bed legt. Dagen achtereen slaapt hij en dit zijn de eenige uren, dat hij aardsche warmte en rust kent. Anders denkt en wroet en pijnigt hij zichzelf en zoekt hij naar zijn andere ik. „O Jeruzalem, waarom toch! Waarom ben ik hier?"
Hij wil door de hem vijandig gezinde rabbijnen niet uit den weg geruimd worden, hij moet zijn vrijheid behouden, al moet hij over de daken ontvluchten, grijpen laat hij zich niet. Zoo denkt Judas, die voor den een een merkwaardig soort rabbi, voor den ander een volslagen krankzinnige is. Maar er zijn er ook, die hem eerbiedig bejegenen. En dit sterkt hem, het geeft vertrouwen en doet hem leven.
Weer richten zijn stappen zich naar Golgotha. In het gat, dat hij telkens weer opent en sluit, begint er licht in hem te komen. Als hij zijn oogen sluit, ziet hij de bewoners van Jeruzalem en hoort hij de hoogepriesters praten. Maar hij beleeft er nog meer en dit doet hem juichen. Opeens weet hij met treffende zekerheid, dat dit de plek is, waar eens Christus' Kruis heeft gestaan. Hier stierf de Messias, de Koning der Joden. Hij betrapt er zichzelf op, dat hij ineens zoo helder kan denken. Heeft hij iets geleerd?

„Ik ben er," denkt hij. „Nu kan ik er plotseling aan denken. Nu is het uit mij gekomen en kan ik het uitspreken. Hier is het!"

Hier op deze plek is het, dat Christus het aardsche leven verwisselde met het Goddelijke!!! Zielsverheugd over het feit, dat hij nu zoo duidelijk en zonder stoornis denken kan, rent hij den Calvarieberg rond, om naar adem snakkend weer naar z'n plekje terug te keeren. Hij laat zich nu vol blijdschap in den kuil zakken en wil verder denken. Op dit geliefkoosde plekje zou hij willen sterven. Hoe graag zou hij voor God en Christus sterven, als hij weten mocht en hij antwoord kreeg op de tallooze onbegrijpelijke en kwellende vragen in hem. Hoe verheugd is hij nu reeds, nu hij normaal denken kan. Hij kan denken! Denken aan alles, waaraan hij behoefte heeft, aan dit hier en aan dat daar beneden. Aan alles kan hij denken, zonder dat iets hem stoort. Hij voelt zijn hoofd, zijn armen en beenen, controleert zijn hartslag, hij legt z'n vingers op de oogen. De oogzenuwen waarschuwen hem voorzichtig te zijn en zich meer te ontzien. Hij is lichamelijk erg verzwakt, maar het zegt hem niets, hij kan weer denken als hij toen dacht.... lang geleden.

„Hier wil ik sterven," mompelt hij even later opnieuw. „Hier op deze plaats wil ik sterven." Hij kruipt alweer uit zijn hol en gaat kruipend verder, zoekend en luisterend, opnieuw weggezonken in een vreemde wereld, waarin alleen plaats is voor hem zelf. Hij drukt zijn oor tegen de aarde en luistert scherp, hij hoort niets. En toch is het hier, hier zal hij het verlossende woord hooren uitspreken, alleen hier kan het zijn, nergens anders op Aarde.... alleen in Jeruzalem en op deze plek!

Judas blijft zoeken naar de werkelijkheid van zijn eigen leven en wie hem zoo ziet, krijgt medelijden met hem. Hij zoekt al de groote problemen te achterhalen, die van hem gemaakt hebben, wat hij thans is. Maar het is alles vergeefsch, hij komt er niet achter. Hij is hier om te bidden, zoo gelooft hij, en om te denken. Hij wil God vragen het vreeselijke uit hem weg te nemen, hem vrij te maken van al zijn gedachten, waarvan hij

niet kan loskomen. Waarom doet God dit niet? Waarom niet? Hij dacht zekerheid te hebben, maar.... is zijn voelen en denken goed? Waarom geeft God hem geen zekerheid en rust? Door de heilige boeken is hij niet wijzer geworden, ja, de schrift vloekt in hem, hij stikt er in. Wellicht kan de Aarde het hem geven, het hem zeggen? Maar hoe hij ook luistert, de aarde spreekt niet. Of spreekt zij wel, maar is zijn leven dood? Dit stemt hem droevig. In zijn hol in den grond smeekt hij God hem te helpen. Hij is een Christen, een kind, zoo zegt hij in zijn gebed. Hij wil zien en weten en hij vraagt, of God die smart van hem wil wegnemen. Zonder die pijnen zal hij beter verder kunnen leven. Dagen en nachten blijft Judas in gebed en kruipt tastend rond. Vreemd zijn de gevoelens in hem, heel Jeruzalem zou hij wel aan zijn hart willen drukken, ja, z'n leven willen geven voor deze streek. Maar waarom eigenlijk? Zoo vermeerderen z'n vragen zich elk uur.

Al de pijnen, de vragen en het gebrek zijn toch niet in staat hem te breken, hij weet zich staande te houden en zoo langzaamaan leert hij zichzelf beter kennen. Soms beteekent dit wijsheid voor hem, dan weer ellende en verschrikking. En in Jeruzalem laat men hem maar begaan, men vindt hem nu een ongevaarlijken zonderling. Droomend loopt hij door Jeruzalems straten, in zichzelf pratend en hoofdschuddend. Kreunend stoot hij de woorden er uit. „Mijn Meester.... o, mijn Meester....", hoort men hem prevelen. Judas ziet dan een flits van zijn vorig leven, hij ziet zichzelf door de straten van Jeruzalem slenteren, met hem zijn er anderen, die hij kent. In hun midden loopt een figuur, zoo hemelsch en goddelijk, dat het alleen de Messias kan zijn.

In dit beeld lost Judas even op, hij zinkt temidden van de menschen ineen en blijft liggen, kreunend en den naam van den Messias prevelend. Deze oogenblikken zijn geweldig voor Judas' ziel, de omstanders zien de extase op zijn gezicht weerspiegeld. Naast zich neemt Judas nu een prachtige gestalte waar, in een sneeuwwit gewaad gehuld, stralend als een zon. Uit de oogen schijnt het eeuwige licht op Judas neer,

het verwarmt hem en de anderen, die bij hem waren. Hij begrijpt niet, dat allen nu niet neerknielen om te bidden en te mediteeren. Waarom zijn de menschen zoo ongevoelig?
Judas droomt bewust, hij is in slaap en toch wakker. In dezen toestand beleeft hij al die onwerkelijke verschijningen. Maar dan verwaast alles en de oogen openend ziet hij de omstanders, die hem met eerbiedige blikken gadeslaan. Toch wonden deze vreemde oogen hem en hij snelt weg, ver van de menschen vandaan, naar de veilige stilte van Gethsemané. Daar verstopt hij zich onder de struiken. Hij tracht tot zichzelf te komen. En dan kan het gebeuren, dat hij zoo van zichzelf schrikt, dat hij zich kastijdt. Ook dezen middag rammelt hij op zichzelf los, hij slaat waar hij zich maar raken kan, zoo lang tot hij uitgeput in elkaar zakt. Afgemat naar ziel en lichaam vindt hij zichzelf terug, hij slaat de oogen op, maar dan kan hij het gemartelde lichaam niet meer ophouden en sluit hij de aardsche oogen voorgoed. Op dat oogenblik krijgt zijn getergde ziel vleugels, zij klapwiekt omhoog, kijkt even rond in de ruimte, waar zij komt, wil ook daar gaan denken en naar zichzelf zoeken, maar dan sluiten ook die oogen zich en weet Judas van niets meer af. Een van de vele werelden, die God bezit en voor het menschelijk wezen schiep, heeft hem opgenomen. Die wereld wiegt hem in slaap, hij rust daar uit en maakt zich gereed voor een nieuwe geboorte, voor een nieuw leven op Aarde.
In den Hof van Gethsemané vond men hem liggen, zijn lippen raakten de aarde, als had hij nog in zijn laatste oogenblikken van de aarde het antwoord willen hooren op zijn tallooze beklemmende vragen aangaande zichzelf in het nu en het verleden.... Was hij Judas? Meermalen had hij het gevoeld, het was echter te ongelooflijk voor hem, dan dat hij het had kunnen aanvaarden. De Aarde noch de menschen konden hem echter zijn gevoelens bevestigen en het hielp hem al evenmin, dat hij uren lang naar den hemel staarde of de tranen rijkelijk vloeien liet.
Nu schonk Moeder Aarde hem een nieuw leven. Hij werd weer

bij Joodsche ouders geboren. Zij zien hem rabbijn worden en opklimmen tot den Joodschen raad. Weer wil hij het Jodendom van zijn gevoelens ten opzichte van den Messias overtuigen. Hij is op dit punt zelfs nog fanatieker dan voorheen, het vuur in hem is nog feller ontbrand. De Joden willen niets van hem en zijn opvattingen weten. Maar Judas schreeuwt het uit: Christus is de Messias! Als hij niet wil luisteren naar de beweringen van zijn Joodsche medepriesters, dat hun Messias nog geboren moet worden en dat dit niet lang meer zal duren, ziet hij zich opnieuw verbannen. Weer trekt Judas naar Jeruzalem, al weet hij ook nu nog niets van zijn verleden. Daar beklimt hij dadelijk den Calvarieberg. Hij wil mediteeren, maar dan krijgt hij opeens een hevigen schok: hij daalt tijdens dit denken onverwacht in zijn verleden af. De schrik is zoo vreeselijk, dat een beroerte hem van de wereld afneemt. Weer vliegt zijn gepijnigde ziel de ruimte in, ook nu slaat hij even de oogen op, maar de wetten Gods hier eischen gehoorzaamheid. Hij keert terug naar de wereld van het onbewuste, nu moet hij niet zien of denken. Hij valt in slaap en een onzichtbare energie draagt hem ter ruste.

Judas Iskariot beleeft nog vele levens achtereen, ik mocht hem volgen. Het vuur bleef in hem branden. Meermalen vroeg hij zich af, waarom hij toch zoo fanatiek voor den Messias vocht en waarom het Jodendom niet veranderde. Nog enkele malen werd hij opgenomen in den Joodschen raad. Judas sprak dan als een bewuste en wanneer deze bezieling over hem kwam, tastte hij alles van de Joden aan, voor hem bestonden alleen Golgotha en de Messias.

Achter zichzelf kwam hij ook in die levens niet. Zij voeren hem telkens weer naar andere volken. Maar Jeruzalem laat hem ook in die levens niet los, deze plaats trekt aan zijn leven met magische kracht en hij kan er zich onmogelijk van losmaken. Hij leert veel in deze levens en hij komt in harmonie met de ruimte. Hij blijft echter zichzelf zoeken.

Ook in zijn laatste leven op Aarde zien wij Judas in Jeruzalem terug. Als kind speelt hij reeds op den Calvarieberg.

Golgotha trekt hem ook nu aan en het kind laat zich gaan. Al spelend ondergaat het het eigen gevoelsleven. Judas ontmoet een jongen, die als hij vaak daar neerzit en droefgeestig de ruimte instaart. Hij wil graag goede vriendjes worden met dit kind, maar iets houdt hem er van tegen, iets stoot hem van dit leven weg. Judas denkt dit leven te kennen, maar hij weet niet van waar. Telkens komt de jongen terug in zijn droomen, zoo vaak en zoo scherp, dat het bepaald hinderlijk wordt. Samen groeien ze op, de jongen is niet altijd in Jeruzalem, maar als hij er is, zoekt hij Judas op om met hem te spelen en te praten. Judas ontwaakt er door. Op Golgotha komen zij tot diepe gesprekken, de jongen vertelt, dat er ook in hem geen rust is. Judas heeft medelijden met hem, maar weet hem al evenmin te helpen. Als Judas de diepte van dit zieleleven had kunnen waarnemen, zou hij in zijn vriend den moordenaar hebben herkend, die links van Christus aan het kruis hing en geen vergeving van noode had.
Zooals Judas thans naar zichzelf zoekt, zoekt deze ziel naar de vergeving, die hij toen lachend verwierp!
Naarmate Judas ouder wordt, komt er meer rust in hem. Hij is nu voortdurend op Golgotha, geestelijk is hij ver weg van de Aarde, iedere gedachte put hij uit een andere wereld, stoffelijk wordt hij blind en gevoelloos. Hij zit bij de plek, waar eens het Kruis van Christus heeft gestaan, rustig en ingetogen wacht hij op het wonder, dat komen moet en dat hem aan zichzelf zal toonen. Judas — is hij Judas?
Het wonder komt niet, Judas zakt in een geestelijke diepte weg en een hartverlamming maakt een einde aan dit leven.
In de wereld, waarin hij thans zijn oogen open slaat, wachten lichtende gestalten hem op. Judas gelooft hen te herkennen. „Is dat niet....? Maar dat kan toch niet? Zijn ze het dan toch?" vraagt hij zich af.
De gestalten treden op hem toe. Een hunner zegt:
„Ja, mijn broeder, wij zijn het. Ik ben Petrus, daar zijn Johannes en Andreas, daar zijn Jacobus en de anderen. Wij komen je verwelkomen!"

Petrus en de andere apostelen begroeten Judas in de sferen van licht. Maar veel kan Judas nog niet verwerken en hij valt in slaap. Als hij ontwaakt, roept hij dadelijk om de apostelen. Petrus vraagt hem of hij hen herkend heeft. Ja, ja, verzekert Judas hem, hij heeft hen allen herkend. Hij valt op zijn knieën, Judas, en stelt zijn medebroeders vragen. Petrus doet hem opstaan en maakt hem duidelijk, wat er met hem is geschied. Tafereel na tafereel toont hij hem en zoo overziet Judas thans al zijn levens, het floers valt hem van de oogen. Hij begrijpt nu de vragen en de spanningen, die hem tijdens z'n aardsche levens drukten. De apostelen brengen hem naar de eerste sfeer, waar hij kan uitrusten. Hier dankt hij God voor alles, wat hij te beleven kreeg, hij heeft z'n lessen geleerd en begrijpt nu de fouten, die hij als Judas jegens Christus beging. Toch is hij niet vrij van alles, er brandt nog steeds een vuur in hem en ook daarvan wil hij zich bevrijd zien. Judas luistert aandachtig als zijn mede-apostelen hem vertellen, hoe te moeten handelen. Hij aanvaardt alles. Dan voeren de apostelen hem naar Golgotha terug en weer leeft hij in Jeruzalem, maar nu als astrale persoonlijkheid. Terwijl hij daar zijn leven overziet, wordt hem duidelijk, wat er nog in hem brandt. Hij wil uit den mond van zijn Goddelijken Meester hooren, dat Deze hem zijn daden vergeeft, anders zal hij nimmer gelukkig zijn. Wellicht komt zijn Meester hier tot hem. In diep verlangen wachtend op de komst van Christus, gaat hij nog eens al zijn levens na en mediteert, terwijl de apostelen naar hun eigen hemelen zijn teruggekeerd.
Zijn Meester komt niet en er komt een gevoel van wanhoop over Judas. De gedachten aan de eeuwige verdoemenis laten hem niet los; zal Christus hem zijn daden niet kunnen vergeven en zal hij dus altijd met dien vloek moeten rondloopen? Maar er is toch licht in hem, en er is toch een enorm verschil in zijn denken en voelen hier met die tijdens zijn spookachtigen dwaaltocht over de Aarde. Maar de maanden en jaren gaan voorbij en nog altijd leeft hij daar in afwachting in Jeruzalem en op Golgotha, smeekend om het vergevende woord,

dat hem het eeuwigdurende geluk zal schenken. Was zijn daad dan te groot om ooit vergiffenis te kunnen ontvangen? Opnieuw en opnieuw keert hij naar zijn vorige levens terug en loopt er weer rond met zijn Meester en z'n mede-apostelen. Als hij zich zoo laat gaan, rustig blijft en geen verlangens in zich laat opkomen, zijn er vrede en geluk in hem. Maar zoodra hij zich laat drijven door zijn dwingende begeerte om vergeving, stijgt de onrust in hem en voelt hij, dat hij weer achterop raakt. Hij *eischt* dan weer — en heeft het leven hem niet te verstaan gegeven, dat hij niets te eischen heeft? Moet zijn verschrikkelijke „willen" hem dan weer vernietigen? Hij smoort nu iedere gedachte, die in zijn innerlijk opkomt en hem dwingen wil, vragen te stellen, vergeving te verlangen. Niets mag hem thans voortjagen, eischen of verlangens mogen er niet in hem zijn, slechts reine, volle overgave. Dan pas zal hij zijn foute eigenschappen overwonnen hebben, dan zal hij meester zijn over zichzelf. En met deze nieuwe gevoelens in hem, beleeft hij het Golgotha-drama opnieuw, hij schrikt er niet voor terug, alles wil hij beleven, ook zijn eigen rol in het vreeselijke gebeuren. Hij denkt rustig over alles na en nu is er van eischen in hem geen sprake meer. En nu mag hij om vergeving vragen, er zijn thans begrijpen, overgave en weten in hem gekomen! Hij knielt neer en bidt zijn Goddelijken Meester om vergiffenis. En thans is hij niet alleen op Golgotha, millioenen zielen volgen hem, volgen zijn leven met Christus op Aarde en gaan tevens hun eigen levens na. Zoo komt er ook in hen verdieping, begrijpen en overgave. En Judas bidt:

„God, o mijn God, vergeef mij mijn fouten. Ik wilde uw Zoon niet verraden. Ik wilde het jodendom wakkerschudden. Ik zal alles weer goed maken, maar een verrader ben ik niet. Uw Zoon en Heilig Kind weet het. Ik vraag U om vergeving, mijn God. Help mij, vergeef mij."

In hem zijn licht, warmte en geluk gekomen. Toen hij dacht, dat niets hielp en hij zichzelf en alles opgaf, hij heelemaal niets meer was, voelde hij zich opengaan en straalde er licht

in hem af. Het leven om hem heen lost op, Judas ziet zich alleen op Golgotha. Een gouden licht breekt door, het overstraalt zijn kleine leven. Judas slaat de blikken omhoog en ziet in het gelaat van zijn Goddelijken Meester.
„Meester, mijn Meester. Gij zijt het, de Messias. Kunt u mij vergeven?"
Judas voelt zich opgenomen in de heiligheid en de heerlijkheid van Gods Kind, Jezus Christus. Zijn oogen kunnen zich niet losmaken van Diens stralende gelaat. Dan hoort hij zeggen:
„Judas, Judas, twijfelt ge nog?"
Hij kan geen woord uitbrengen, Judas, overweldigd als hij is door dit ontzaglijke gebeuren. En Christus zegt dan:
„Alles is u vergeven, Judas, alles, gij hebt u zelf leeren kennen. Ga nu terug naar de sferen van licht en vervolg daar uw weg. De wetten van Mijn Vader kent ge. Kom Mijn Zoon, nu is alles vergeten."
Judas voelt hoe hij in het leven van Christus opgenomen wordt, hij weet zich thans door Zijn Heilige krachten gedragen. Hij voelt zich hooger en hooger gaan. Tusschen Hemel en Aarde ontvangt Judas van zijn Meester den zegen. Dan lost Christus voor hem op, maar in Judas zingt nu het geluk, vrij als hij is van iedere verkeerde gedachte. De astrale wereld neemt Judas op, als al het leven van God keert hij naar zijn Alvader terug.
Zijn mede-apostelen beleefden het wonder van de vergeestelijkte materialisatie mee. Hierna keerden zij terug naar hun leven op den vierden cosmischen levensgraad. Zij zijn verder dan Judas. Eens zetten zij hun leven voor hun Meester in.

Maar waar zijn nu de anderen, die deel hadden aan het drama op Golgotha? Die Christus aan het kruis brachten?
Allen moesten naar de Aarde terug om zichzelf in harmonie te brengen met de wetten van God en de wetten van het oneindige. Golgotha houdt ook hen gevangen. Ze staan er voor hun oorzaak en gevolg op te lossen. De vervloekingen, die in

dien tijd zijn uitgesproken, achtervolgen hen. Niet één ziel ontkomt hier aan. God kan ons niets schenken, iederen verkeerden stap moeten we goed maken.
Het is niet noodig, dat ik u de geschiedenis van elk hunner vertel. Als u aan onze zijde bent en bewustzijn bezit, kunt u terugkeeren naar Golgotha en daar het ontzaglijke gebeuren volgen. Eerst dan begrijpt u hoe heilig het leven van Christus is. Dan beseft ge ook de onverbiddelijkheid van Gods wetten. Judas beleefde ze en iedere ziel in de ruimte moet dit.
Van twee hunner zal ik u nog de geschiedenis vertellen, in het kort van Pilatus en in een volgend hoofdstuk van Caiphas, wiens leven u moet kennen, wilt u de machtige problemen van uw eigen tijd kunnen begrijpen.
Toen Pilatus na zijn dood in de wereld van het onbewuste binnentrad en daarna op Aarde een nieuw kleed ontving, was er maar één verlangen in hem, hij wilde meer weten van het leven van Christus. Het geloof in God stuwde hem voort, deze bezieling drijft hem zijn leven aan Hem te wijden. Het machtige gebeuren had hem opgenomen. Ook zijn leven is als een hel op Aarde, ook hij zoekt en droomt op een verschrikkelijke wijze. Maar aldoor volgt hij Christus. Als kind voelt hij voor de kerk en hij wordt priester. In het oerwoud trekt hij zich terug en werkt hij, leven na leven geeft hij zich voor Christus. Hij werkt zich in die levens omhoog, doch weet van zijn verleden niets af, de brand in hem geeft hem geen rust. Deze drijft hem voort en dooven kan hij hem niet. Eens zal ook hij zijn verleden zien en de rol, welke hij speelde in het Golgotha-drama — om dan te beseffen, waarom hij zich telkens opnieuw voor Christus wil inzetten.
Op dit oogenblik leeft Pilatus in Duitschland, hij is er bisschop. Hij maakte zijn fouten goed en heeft Christus innig liefgekregen. Pilatus is voor God ontwaakt. Hij predikt over Jeruzalem en over zichzelf als Pilatus. Nog kan hij niet voelen, dat hij Pilatus is, maar zijn woorden vertolken zijn verleden. Nu leeft Pilatus in het Duitsche rijk en wordt hij vervolgd. Door wien? Straks zal u dit duidelijk worden.

Waar leven al de zielen, die toen verkeerd hebben gehandeld? Zij zijn voor het grootste deel op Aarde en beleven de wetten Gods. Deze houden hen wakker, zij drijven hen in de richting van Golgotha, daar zullen zij wakker worden, of zij hadden geen leven meer gekend. Ze zouden in den chaos van hun eigen gevoelsleven verdronken zijn om niet meer boven te komen. Alle volken van Europa trokken hen aan. Eén kracht is het, die hen gevangen houdt, en dat is „Moeder Aarde". Waarom houdt Moeder Aarde al die levens gevangen? U moet het nu weten.

God hield Zijn Zoon Jezus Christus den beker voor en Christus dronk haar leeg. *Zoo hebben wij menschen te doen!* Ook wij behooren tot het Goddelijke leven. Diep in ons liggen al onze daden, al onze beleefde gevoelens. Ons ontzaglijke onderbewustzijn houdt ze vast, tot het oogenblik komt, waarop die opgeborgen gevoelens beleefd moeten worden en het uur van goedmaken geslagen heeft. Dit is Gods wil, of ons leven zou stil staan.

Dit zijn de wetten, die voor de geheele menschheid gelden! Judas, Pilatus, Caiphas en anderen, ze staan thans voor Golgotha. Maar óók het Jodendom staat er voor! Buiten Golgotha leven kunnen de Joden niet. Het afschuwelijke drama zal ook hen wakker schudden, droomen zullen zij er van, juist dan, wanneer zij het niet willen. Juist dan, wanneer zij hun eigen leven willen beleven, staat Golgotha voor hen en roept hun het Goddelijke halt toe!

HOOFDSTUK VI

Caiphas

OOK Caiphas heeft voor Christus gestaan en Hem niet als Messias willen aanvaarden. Uit uw bijbelsche geschiedenis weet u, hoe deze hoogepriester gehandeld heeft. Het is door hem en door de anderen, die aan het hoofd van het Joodsche volk stonden, dat Christus aan het kruis genageld werd.

Als voor Caiphas de wetten van leven en dood intreden, gaat ook hij de wereld van het onbewuste binnen, om daarna opnieuw naar de Aarde te gaan.

Welke gevoelens leven er dan in dezen mensch? Ze openbaren zich weldra. Er leven wroeging in hem, twijfel en haat ten opzichte van het gebeuren op Golgotha. Natuurlijk begrijpt hij deze gevoelens in hem niet. Wat heeft hij met Golgotha te maken? Hij is in het Westen geboren en bij het Joodsche ras. Ook nu wordt hij priester. In zijn zieleleven is niets veranderd, zijn innerlijk drijft hem dus weer tot de priesterstudie. Hij begrijpt niets van zichzelf, Caiphas, er is een voortdurende onrust in hem, hij voelt zich niet op zijn plaats en eindelijk ontvlucht hij zijn omgeving, waar hij dreigt te stikken, en begeeft zich naar Jeruzalem, welke plaats een vreemde, maar onweerstaanbare aantrekkingskracht op hem uitoefent.

Ook hij beklimt daar telkens en telkens den Calvarieberg om er te mediteeren. Hij zoekt er wat. Maar wàt zoekt hij er? Het wordt hem niet duidelijk. En ook hij zwerft door de straten van Jeruzalem, maar hij is anders dan Judas, want hij zondert zich voor het leven van God af. In hem overheerscht de haat voor al het leven van God, dat hem op zijn weg komt. Hij voelt zich als een uitgehongerden wolf, verteerd als hij wordt door een kracht, die uit zijn onderbewustzijn omhoog komt en zijn leven op Aarde tot een hel maakt.

Hij durft geen vragen te stellen, hij is angstig voor zichzelf en voor de gedachten en beelden, die steeds duidelijker in hem opkomen en betrekking hebben op de gebeurtenissen, die eens hier in Jeruzalem hebben plaats gehad en waarmee hij zich verbonden weet. Zoo dwaalt hij dat heele leven rond en kastijdt hij zichzelf om die vervloekte gevoelens in zijn binnenste kapot te slaan. Dan komt zijn einde en treedt hij opnieuw de wereld van het onbewuste binnen.
Hierna wordt hij in het Oosten geboren. Nu volgt hij geen studie. Wel gaat hij opnieuw naar het verleden en hij zoekt naar alles, wat de schrift vertelt over de gebeurtenissen op Golgotha. Er gaat iets in hem ontwaken. Zijn heele leven brengt hij zoekend en denkend door. Dan maakt hij er zelf gewelddadig een eind aan.
Het volgende leven voert hem opnieuw naar Jeruzalem. Hij beklimt den Calvarieberg en beleeft daar weer zijn zoeken en vragen, maar nog altijd is hij een levend-doode. In hem is er geen gevoel, het is leeg in zijn binnenste en toch brandt het in zijn zieleleven.
Weer ontvangt Caiphas nieuwe levens. Moeder Aarde geeft dit zieleleven geen rust, zij heeft nog een vreeselijke rekening met hem te vereffenen. Hij klimt op tot de hoogste positie, maar toch beleeft hij niets. Niets maakt hij zich eigen, doordat hij het leven op Aarde niet kan aanvaarden, want zijn innerlijk leven blijft overheerschen.
De Meesters aan onze zijde volgen dit leven, zij weten waarheen het zal gaan. Hij heeft aan Christus goed te maken, Caiphas, en met hem het Jodendom. In zijn leven zijn die wetten nu reeds tot uitdrukking gekomen, want het werken van Moeder Aarde is op de evolutie gericht, al haar kinderen moeten naar de hoogere bewustwording toe. En hier is Caiphas voor noodig!
De Meesters volgen Caiphas. Ze zien, hoe hij in het eene leven rabbi is en in het volgende koopman. Zoo beleeft hij telkens de eigenschappen van het Joodsche volk. Zijn ziel lijdt ontzettend, want nergens vindt hij rust. Indien het maar eenigs-

zins mogelijk is, ontvlucht hij zijn volk en zijn omgeving en keert hij terug naar Jeruzalem. Die stad trekt hem aan; ze heeft ook op hem een magischen invloed. Hij kan geen weerstand bieden aan deze ongekende krachten. Hij denkt voortdurend, zóó dat zijn verleden op het laatst in zijn dagbewustzijn spookt. Hij lijkt doodgedrukt te worden door deze gevoelens, maar moet toch leven, verder gaan, want Moeder Aarde laat zijn zieleleven niet los. Soms onderzoekt hij heel ernstig zichzelf, hij wil in die oogenblikken z'n innerlijk leeren kennen en dan ziet hij Christus voor zich staan — maar diep gaat hij daar niet op in, haastig verwerpt hij alles!

Het is een chaos in Caiphas' leven, er brandt wroeging in hem en het vuur er van verteert zijn innerlijk. Hij hoort een stem in hem, die telkens zegt:

„Christus was de Messias! Christus was de Messias!"

Zelfs in den slaap hoort hij de stem en hij kan zijn ooren er niet voor dichtstoppen, de woorden zuigen zich in hem vast.

Caiphas beleeft de volken van Europa. Europa houdt hem gevangen. Hij beleeft armoe en rijkdom, hartstocht en wroeging en hij ontkomt niet aan deze moordende gevoelens. Onbewust blijft hij niettemin, hij voelt alleen de ellende.

Caiphas kan in zijn eigen leven niet bewust worden. Eén gebeuren overheerscht zijn leven en hij kan zich daarvan niet bevrijden. Steeds harder hoort hij in zijn ziel het: „Christus was de Messias!" roepen. Hij vervloekt de woorden, maar kan er zich niet van bevrijden. En weer maakt hij een eind aan zijn aardsche leven.

Na het verrottingsproces te hebben beleefd, keert hij opnieuw naar de Aarde terug. In dit leven beleeft hij grooten welstand. Eén ding is er echter, dat hij met al zijn geld niet kan koopen: rust! Hij daalt weer in zichzelf af en ondergaat de smart en de wroeging die daar branden meer dan ooit te voren. Hij beleeft hoe zijn eigen ras zich ten koste van het andere leven verrijkt, zich verrijkt door het bloed en den ijver van die millioenen andere menschen van de Aarde en hij vervloekt het Joodsche volk. Als hij scherp op hun gesjacher, hun liegen en

bedriegen ingaat, doet hij een merkwaardige ondervinding op. Door zich fel tegen hun gewoeker en gesjacher en bedrog te keeren en de verrotting van hun levenspeil te hekelen, minderen zijn eigen pijnen en verdwijnt zijn wroeging goeddeels. Caiphas gaat hier op in en tracht deze gevoelens te ontleden, maar het is hem niet mogelijk tot zijn onderbewustzijn door te dringen. Hij komt er echter niet over uitgedacht, hoe het toch wel mogelijk is, dat hij door op de fouten van zijn Joodsche medeburgers in te gaan, zijn vreeselijke wroeging in zich voelt wegzakken. Zoo verstrijkt dit leven, scherper en scherper gaat hij op het Joodsche ras in en leert de fouten ervan kennen. Dan komt opnieuw zijn einde op Aarde.

De eeuwen vliegen voorbij. De menschheid evolueert stoffelijk en geestelijk, maar daarvan beleeft Caiphas niets. Hij wacht in de wereld van het onbewuste op de nieuwe geboorte. Het leven op Aarde staat voor een kolossale onwikkeling, het staat voor het „Koninkrijk Gods", dat in de Eeuw van Christus een aanvang zal nemen.

Dan zullen de wetten van God Caiphas terugroepen. Op tijd zal Moeder Aarde dit zieleleven aantrekken, geen seconde te laat of te vroeg. In de ruimte leven billioenen zielen, maar in dien tijd zal Moeder Aarde alleen dit zieleleven noodig hebben. Zij zal het noodig hebben voor de vestiging van het Koninkrijk Gods en de Eeuw van Christus voor al de volken op Aarde.

De tijd is daar, dat Caiphas een nieuw lichaam ontvangt. Hoe zal nu zijn leven zijn? Wat zal dit zieleleven thans te beleven krijgen?

Gene Zijde ziet Caiphas bij eenvoudige menschen geboren worden. Er is gevoel in hem en heel veel bewustzijn, als kind kan hij goed denken. Hij keert naar de Aarde terug om een taak te vervullen. Caiphas groeit op en maakt kennis met leed en gebrek. Er is nu niets in hem, dat hem drijft priester te worden, de wetten van God bestemmen hem voor een heel andere taak. Als gewoon soldaat maakt hij den oorlog mee, het is de oorlog van '14-'18.

Weet u thans wie Caiphas is? En kent u nú de taak en de wetten, die hem naar de Aarde terugriepen?
Adolf Hitler is Caiphas! Het zijn de menschheid en de Goddelijke wetten, die hem naar de Aarde terugroepen. Maar ook de „Tien Geboden" Gods en ook het volk van Israël, ook Jezus Christus!
Caiphas trekt ten strijde, hij raakt gewond en hoort tot zich spreken. Hij wordt helderhoorend in dezen toestand, omdat hij voor negentig procent in onze wereld leeft, een taak voor Gene Zijde en de Meesters heeft te volbrengen. Zij kunnen hem hierdoor in hun bewust leven optrekken. Als hij daar zoo neerligt en denkt, dat hij sterven zal, hoort hij een bezielende stem in zich spreken, die hem nieuwe krachten geeft.
Caiphas begint te bouwen aan zijn partij, die later heel Duitschland zal regeeren. Zijn macht groeit en hij wordt de leider van het Duitsche volk. Hij voert Duitschlands macht hoog op en vindt het dan den tijd tot stoutmoedige acties over te gaan, die de grenzen van het Rijk zullen vergrooten.
Op een nacht, toen hij neerlag, zijn hoofd vol plannen, was ik bij hem. Op dat oogenblik liet ik het instrument, door wien ik dit alles vastleg, met behulp van mijn Meester uittreden. Wij verbonden ons met Caiphas. Deze werd eveneens opgetrokken en toen vertelde hij wat hij als Adolf Hitler van plan was te ondernemen. „Beiden willen wij de menschheid iets brengen," zoo zei hij, „maar ieder doen we het op eigen manier. Ik ben de „beul" van de menschheid en gij een apostel!"
Toen ons instrument weer in zijn lichaam terugkeerde, lieten wij hem deze gegevens vastleggen. Ons instrument kon toen vertellen, dat Adolf Hitler zeer binnenkort het Saargebied zou laten bezetten. Het was ons natuurlijk niet om de voorspelling te doen, ons ging het er om ons instrument van Caiphas en diens leven te overtuigen, zoodat hij eens in staat zou zijn, hetgeen aan hem geschonken zou worden aan de menschheid door te geven. Nog andere bewijzen werden ons instrument door de Meesters geschonken, zoodat hij al deze gegevens kon aanvaarden!

(Al in het jaar 1935 liet Meester Alcar het instrument waarnemen, hoe een vreeselijke wereldoorlog de Aarde en haar kinderen zou teisteren, en in het jaar 1939 schonk hij hem drie boeken, waarin hij, slechts wat beknopter, al de problemen vastlegde, die ik nu voor u behandel. Toen hij er kennis van genomen had, liet mijn meester het instrument de boeken verbranden, hij had met het vastleggen ervan bereikt, dat het instrument de ingewikkelde en cosmisch-diepe problemen beheerschte, zoodat hij gereed was voor mij, die hen in volle diepte moest behandelen.)

Spoedig worden de gegevens bewaarheid en rukken Caiphas' troepen het Saargebied binnen. Nu begint de geschiedenis, behalve voor het Duitsche volk, ook voor Caiphas.

Als Caiphas bewust zal zijn, leven de wetten van Israël, van Golgotha, van het Koninkrijk Gods op Aarde en van de Eeuw van Christus in hem. Hij zal dan moeten handelen niet alleen voor zijn eigen volk, maar voor de menschheid, voor al die wetten, machten en krachten, door welke hij wordt geleefd. Machten, die hem onweerstaanbaar dwingen zóó te leven en te handelen als zij voorschrijven. Deze ontzettende wetten zullen als een verschrikking, als een afschuwelijke last op hem drukken. En toch is er maar één mensch, die dit alles kan verwerken en zal dragen, wat anderen niet voor mogelijk achten. En deze mensch is Caiphas!

Caiphas is weer op Aarde. Hij heeft als het hoofd van het Joodsche volk Christus verraden. En dit Joodsche volk moet tot Israël komen. Wie zal God als instrument hiervoor moeten gebruiken? Welk leven is ertoe geschikt? Welke ziel is zoo verwant met het Joodsche ras, dat zij deze ontzaglijke taak op zich kan nemen? Kan God hiervoor het leven gebruiken, dat niets met dit alles heeft uit te staan? Kan het eene leven het oorzaak en gevolg van het andere leven op de schouders nemen?

De levens van Judas en Pilatus, die ik hier verhaalde, toonen u duidelijk aan, dat het niet mogelijk is! Om dit te bewijzen, legde ik u deze levens open.

Ik vraag u: Wie moet het Joodsche volk de oogen openen en tot Israël brengen? Kan God u of mij er voor spannen?
Alle volken zullen in den door Caiphas ontketenden wereldstrijd hun eigen oorzaak en gevolg beleven om daarna de Eeuw van Christus binnen te treden. *U als mensch zult voor uw eigen carmische wetten staan. En het Joodsche ras moet thans kleur bekennen en het hoofd buigen voor Christus!*
Het is Caiphas alleen, die deze taak vervullen kan, hij bezit er de eigenschappen voor, hij is door zijn bloed en innerlijk leven aan dit ras gebonden. En macht ertoe zal hij ontvangen. Door hèm zullen ook de wetten voltrokken worden, die noodig zijn om het kwaad in de wereld te doen oplossen en de menschheid naar het hoogere bewustzijn te voeren.
De Bijbel spreekt in uw tijd, de profetieën worden beleefd, doch de Joden kijken naar de wolken en verwachten daar den Messias te zien verschijnen. Maar Caiphas handelt! Hij legt de zweep over de Joden in Europa. Het Joodsche ras schijnt wel vervloekt te zijn. Alles wordt het ontnomen, maar ook de kinderen van Israël zullen er niet aan ontkomen! Hitler martelt de Joden, doch het is Caiphas, die hem inspireert. Caiphas dwingt hem te luisteren. Begrijpen de Joden hun eigen ras? Zien zij de fouten? Zullen zij beseffen, wat deze Eeuw, deze strijd en verschrikking hun willen zeggen? Caiphas is het, die de Joden wil wakker schudden, maar Adolf Hitler beleeft deze verlangens en voert ze uit. Alléén Caiphas kan het Joodsche volk helpen. Zóó vele menschen vertegenwoordigt hij het onbewuste leven, de levend-dooden, het Joodsche ras en het heidendom, het oorzaak en gevolg van den enkeling, van de massa en van de geheele menschheid. Hij legt de zweep over alles en allen, over de heidenen, de Joden en het kind van Israël. Ik herhaal dit, omdat de Christen en zijn kerk moeten beseffen, dat nog een groote stap hen scheidt van het bewuste geestelijke leven, zooals dat door Chrisus werd belichaamd.
U allen leeft thans in de Eeuw van Christus en u zult tot het hoofdbuigen moeten komen. Dat is de zin van den strijd, dien

u thans beleeft. Deze strijd was niet tegen te houden, hij moest komen. Zooveel moest er nog door u in het reine gebracht en door u geleerd worden!
Caiphas stelt het Jodendom en de geheele menschheid voor Golgotha. En Golgotha eischt van iederen mensch, dat hij goedmaakt wat verkeerd werd gedaan. Groot zijn de verschrikkingen voor de Joden en voor u, maar hiervoor ontvangt de menschheid dan ook het „Koninkrijk Gods" op Aarde en aan Gene Zijde.
Caiphas is op de juiste plaats geboren. Als Adolf Hitler maakt hij zich tot den beul der menschheid. Onnoemelijk veel speelt zich in dezen mensch af. Door de verschrikkingen, die hij ontketend, trekt hij de demonen der hel tot zich. En beide persoonlijkheden, die van Caiphas en die van Hitler, lossen in die hel op. Caiphas wil de Joden verjagen en hun zoo leeren. Verder gaan wil hij niet, kan hij niet eens. Maar hij heeft Hitlers hartstochten er door wakker gemaakt. De tijd, waarin Caiphas leeft, de bal, die aan het rollen is gebracht, is door hem niet meer tegen te houden. Caiphas tracht nu te redden wat er te redden is, doch hij kan Hitler niet meer tegenhouden. Hitler voelt hartstocht en geweld in zich, hij wil de menschheid vernietigen. De smaad, de smart, de strijd, de ellende, in vele levens opgedaan, breken zich baan en lossen zich op in haat en geweld. Duizenden eigenschappen gisten in dezen mensch, hij trekt er het geweld van het oerwoud door aan. Thans kan hij zich niet meer losmaken van de demonen der hel, zij houden hem en zijn eigen soort, zijn vreeselijke helpers, in hun macht en leven zich door hem en de zijnen uit.
De Meesters hebben dit alles overzien, maar zij begrepen, dat die ellende niet te voorkomen was, de menschheid moet verder, God kan daarom niet ingrijpen, zoodat alle gebeden onverhoord blijven. Al deze ellende is door ons zelf geschapen. Wij zijn het die in onze levens leed en smart over onze medemenschen hebben gebracht en hun bestaan tot een hel maakten. En thans staan wij voor het goed-maken ervan. Toch

bidt de massa nu dat God Hitler van den aardbodem weg neemt. Maar deze zal en kan niet sterven, eerst moet hij zijn taak afmaken. Moeder Aarde heeft veel schoons voor haar kinderen, maar eerst moeten deze in het reine brengen wat verkeerd werd gedaan. Een onweersbui kan de massa niet doen veranderen, zij leert alleen door een oorlog. Adolf Hitler brengt door zijn evolutie het geestelijk ontwaken, de ontwikkeling in den geest. Zoo u tot het Jodendom behoort, ik zeg u, ga thans tot Israël over, maak u los van leugen en bedrog en van gesjacher. Doe eerlijk werk! Verwacht niet, dat Christus nog eens terugkeert. Hij kwam als Messias tot u, aanvaard dus deze wetten. Christus is voor al het leven van God gestorven. Ook voor u! Christus zette voor ons allen Zijn eigen leven in en dit wordt ook van u en van ons verwacht. Als er ellende over u en de uwen gekomen is, weet dan dat u en zij het eigen oorzaak en gevolg hebben beleefd.

U moet thans aanvaarden — halstarrig weigeren dit te doen, voert u regelrecht naar den afgrond. In de Eeuw van Christus, die begonnen is, is verwerpen niet meer mogelijk. Wie Christus niet aanvaarden kan, is en blijft een onbewuste en zal het Koninkrijk Gods niet kunnen betreden. Geloof mij toch, u sluit uzelf er door voor de eeuwigheid af, Moeder Aarde moet dan ook u gevangen houden. Christus moet aanvaard worden, want de sferen van licht werden door Hem opgebouwd. Hoe wilt u hier dan binnentreden zonder Hem te aanvaarden en lief te hebben?

Is het niet wonderbaarlijk, dat de geschiedenis Caiphas heeft teruggeroepen en met hem al de anderen, die op Golgotha geschiedenis maakten? De rebellen, die het leven van Christus braken, kruisigden en versjacherden? Waar leven zij, die dachten over de menschheid te kunnen regeeren? Zij leven in uw midden! Welke volken zouden hen hebben kunnen aantrekken? Zouden Frankrijk, Engeland, Amerika of Nederland dit gekund hebben? Welke volken hebben zich afgestemd op de vernietiging van Gods leven en op de verdierlijking? Dit moet u thans toch wel duidelijk zijn. De zoon van

Caiphas, die zich tusschen de menigte bevond, toen Christus voor Pilatus was gebracht, Diens Heilig Lichaam was bezoedeld, stookte haar op om Christus te vernietigen. „Kruisigt Hem, kruisigt Hem!" zoo gilde hij toen hysterisch. Ook deze mentaliteit leeft thans te midden van u. Caiphas en zijn geliefde zoon hebben elkaar ook in dit leven gevonden, Moeder Aarde, de wetten van God, Christus, Jeruzalem en Golgotha brachten hen tezamen. Wie is het? Uw bokkepoot, uw duivelsche propagandist, het dierlijke broedsel van het Duitsche volk, Dr. Goebbels! En met hem zijn al de anderen, ook hij die zijn lans ophief, Christus laafde met edik en hierdoor Zijn vervloeking moest aanvaarden. Zijn huidige naam? Himmler! Al deze zielen kunt gij thans in het vreeselijke Berlijn terugvinden, ze zijn in niets veranderd en ze vervullen hun taak. God kan niet goed vinden, dat zijn Heilig Kind door deze demonen werd afgemaakt. En zie, Moeder Aarde schenkt hun een nieuw lichaam en brengt hen naar de plaats, waar ze moeten zijn. In andere landen hadden deze zielen niet geboren kunnen worden. Nederland noch Engeland zou de Joden hebben vervolgd, al de volken van Israël hebben daartoe een te hooge mentaliteit. Caiphas bevindt zich dus onder zijn eigen soort, de soort, dat ook in Jeruzalem leefde. Het is Duitschland, dat hem aantrekt, omdat dit land nog voor de hoogere wetten Gods moet ontwaken. Duitschland staat voor het eigen oorzaak en gevolg. Weer heeft het dood en verschrikking ontketend, maar het zal door de eigen wandaden worden vernietigd. Duitschland is in opstand, het wil het hoofd niet buigen en het heeft daarom te leeren.

Het drama van Jeruzalem, het oorzaak en gevolg van de menschheid en de Eeuw van Christus zijn één gebeuren! Caiphas werd door de Meesters wakker gemaakt om een ontzaglijke taak te vervullen en hij wilde dit gaarne. Geen andere ziel kon God deze taak opleggen, dit zou in strijd zijn met Zijn wetten, met de ruimte, met alle levensgraden door Hem geschapen. Alleen Caiphas kon de beul van de menschheid worden. Hij had moeten weigeren, hij had moeten doen, wat hij in

den aanvang deed, zijn volk dienen, alles voor het geluk van zijn onderdanen inzetten. Dan zou zijn leven een zegen zijn geweest voor de gansche menschheid. Hij had Christus moeten volgen en op Golgotha neerknielen. Dan zou hij een voorbeeld zijn geweest van een geestelijk bewust heerscher. Maar dit alles was niet mogelijk, zijn innerlijk was niet vrij van besmetting. In hem leefden haat en hartstocht en deze duistere eigenschappen zouden hem tot een beul maken, zooals de wereld nog nimmer heeft gezien.

Hitler en Caiphas, beiden schudden uw leven wakker en dwingen u uw leven in harmonie te brengen met de Goddelijke wetten. En zoo dienen beiden tòch de menschheid, de Eeuw van Christus en het Koninkrijk Gods op Aarde! Zoo zult ge — als ge dit aanvaarden kunt — bij al uw leed uitroepen: „Dank, o mijn God, dat ik te leeren kreeg en mijn schulden mocht goedmaken door den beul der menschheid!" Christus zal dan uw leven zegenen en u het Koninkrijk Gods binnenvoeren!

HOOFDSTUK VII

Adolf Hitler een Genie?

MENSCHEN, die voor de maatschappij iets grootsch tot stand brengen, noemt men op Aarde genieën. De massa ziet hoog tegen hen op en draagt hen soms op handen. Voor ons leven hebben deze aardsche genieën echter eerst beteekenis, als zij het leven van God opwaarts voeren, het innerlijke leven dienen, zoodat het zieleleven ontwaakt.
Zij, die anders handelen, verdienen den naam van genie niet, of ze zouden genieën in het kwaad moeten heeten. Hoeveel ellende is er al niet over de Aarde gekomen door het aardsche genie? Thans dringt eindelijk tot de volken door, dat genieën in het kwaad geen beteekenis hebben en geen bewierooking verdienen. Dit soort genieën, waartoe Hitler behoort, zijn des duivels en voeren het leven op Aarde naar den afgrond.
Ze geven eerst alles van zichzelf, Hitler en zij, die zijn als hij, maar daarna eischen ze alles, om zich tenslotte in hun ware gedaante te toonen! Zij brengen hun volk iets, beloven het koeien met gouden horens, maar tenslotte moet het volk ervaren, dat het met gif ingespoten is, waardoor het moet ondergaan.
Het zal daarom goed zijn als de volken dit soort genieën dadelijk weten te herkennen. In vele toestanden, die van de Maatschappij deel uitmaken, bevinden zich genieën. Elk scheppend en diepvoelend menschenkind, kan zich het genieschap eigen maken en raakt dan voor het aardsche leven het bovenmenschelijke. Men kan er maar niet zoo instappen of het ergens koopen, alles van zichzelf moet worden ingezet om die hoogte te bereiken.
Ik heb u al eerder uitgelegd, dat er vele levens mee heengaan om zich het genieschap eigen te maken. Voor Adolf Hitler is dat het leven van Caiphas geweest en de vele, die volgden. Zijn

taak raakt de heele menschheid. Zijn genie kon optreden, doordat de menschheid intusschen zóóver gekomen was, dat dit optreden zijn nut kon afwerpen. Dit zegt dus, dat iedere eeuw de eigen genieën voortbrengt. Iedere eeuw bezit het denkend en voelend menschenkind, dat zijn volk iets te brengeen heeft of het te gronde richt. De evolutie van den mensch vormt het genie. Op eigen kracht, buiten de macht van het volk om, heeft het genie geen beteekenis. Een veldheer kan alleen een geniaal veldheer worden, als het volk, waartoe hij behoort, hem de gelegenheid geeft en in oorlog gaat. Het zou niet mogelijk zijn als het volk tot hooger bewustzijn was gekomen. Het is daarom thans dringend noodig, dat de volken het „genieschap" van deze lieden leeren doorgronden. De menschheid moet nú ernstiger gaan denken, want de Eeuw van Christus begint. De wereld moet nu geleerd hebben van de verschrikkingen, die zij ontketende.

De genieën in het kwaad voeren u naar den duivel. Zet hen niet op uw paard, ze rijden het morsdood. Zij hebben voor niets ontzag. Hun levens zijn walglijk rottend, het stoffelijk genie leeft alleen voor hartstocht, geweld, roem en bezit.

Moet dat nu nog langer aanvaard worden? Moet men dit soort menschen nog langer op de handen dragen? Volgt hen toch in hun denken en voelen. De menschheid heeft dat nog nimmer gekund. Nu wordt dat echter dringend noodig. Thans moeten de volken hun het geestelijk halt toeroepen of zij staan opnieuw onder u op en voeren u en de uwen naar de slachtbank. Zij zuigen u leeg en drinken uw bloed, zoo behalen zij hun genieschap. Maar is het niet waanzinnig nog langer te moeten goedvinden, dat uw denken en bewustzijn door deze menschen bezoedeld worden? Deze charlatans der menschheid moeten niet langer de teugels in handen hebben. U ziet toch wat zij er van terecht brengen.

Welke beteekenis geeft het genie Adolf Hitler aan zijn leven? Bewandelt hij den weg, dien God ons allen gewezen heeft? Voert hij uw leven niet naar de duisternis met alle ellende, daaraan verbonden? Is hij een liefdegeest? Heeft hij uw leven

en dat van de uwen lief? Niets ontzien hij en de zijnen van uw leven, zij willen de macht in handen hebben en haar vergrooten. Wat het ook kost, het is hun altijd en alleen om zichzelf te doen. Onnoozel en naïef is het om hen te volgen, alleen het kuddedier kan het!

Adolf Hitler voelt zich aangetrokken tot het kind. Maar waarom? Met valsche bedoelingen dringt hij dit leven binnen en wil u toonen, hoe menschlievend hij wel is. Het volk ziet hem als het Lam Gods, doch Gene Zijde ziet door hem heen. De giftige uitstraling van den Führer is waar te nemen. In de liefkoozing van het kind weerspiegelt zich het hondsche en duivelsche van zijn eigen leven. Dit satanische vernuft ontnam het Duitsche volk iedere critiek, en zoo vergrijpt hij zich nog erger aan het Duitsche kind. Hij omarmt het en weinigen herkennen den vampier in hem. Hij past het „Laat de kinderkens tot mij komen" toe, maar worgt meteen het gevoelsleven, Dierlijk verderf is het, wat er van zijn leven tot ons komt, maar millioenen nemen het niet waar. Het Duitsche kind omarmt hem en lost tegelijk op in zijn satanische ideeën.

Adolf Hitler vervalscht het heilige leven van Christus. Opnieuw bespot hij Hem en brengt hij Zijn leven om. Het gebeuren op Golgotha herhaalt zich, hij is in niets veranderd.

Dit genie is de afschaduwing van de astrale duisternis. Zijn leven en zijn sfeer stemmen af op de allerlaagste hel in ons leven, want hij is besmet in Jeruzalem, het daar gepleegde verraad bracht hem tot nieuw leven. En dit „genie" zal dan Duitschland alles geven, maar het moet hem dienen.

Duitschland ligt ziek terneer, uiteengerukt, doodelijk verminkt. Toen kwam het genie in het kwaad en gaf zich uit voor dokter. Hij diende dezen zieke zijn medicijnen toe en de zieke, die vindt, dat de kennis van den dokter groot is, geeft zich geheel aan hem over. Het genie maakt Duitschland beter. Waarom toch? Waarom is zijn ijver zoo groot? Liefde voor zijn volk? Maar waarom voert hij het dan straks naar de slachtbank? Voor het Duitsche volk is het het bovennatuurlijke wonder, maar de menschheid spuugt reeds op hem.

De Duitsche psychologen doorgronden hem niet, ook zij volgen hem en zien een godheid in het vreeselijke beest. Wie hem wil zien en kennen, moet Christus' leven volgen, eerst dan doorschouwt men zijn innerlijke leven. Dan staat deze persoonlijkheid in zijn ware gedaante voor u, maar dan rammelt alles aan zijn zieleleven en openbaart zich het dier in zijn naakte werkelijkheid voor u.
Als dit kind van God toch eens was voortgegaan op de wijze als het begon, dan had niet alleen het Duitsche volk, maar de geheele menschheid hem terecht vereerd. Toen vocht hij waarlijk voor het geluk van zijn volk en nam maatregelen, die dit geluk moesten verzekeren. Dan had men ook hem op een ezel gezet, takken afgebroken, er mee gewuifd en hem: Hosanna! toegeroepen. Maar zijn ware aard verloochende zich niet lang en alras bleek, waarom hij zoo edel gehandeld had en in welke richting hij stuurde.
Thans wordt zijn leven en dat van zijn vreeselijke soort vervloekt. O, die omgeving van hem. Er leven er velen onder, die tijdens het sterven van Christus op den Calvarieberg waren — een van hen doorstak het lichaam van Christus — allen brengen met hun meester ontzettende ellende over de menschheid, in de eerste plaats over het Duitsche volk. Het vervloekte „Sieg Heil, o, mein Führer" zullen zij zelf smoren! Ze zullen weer afbreken wat zij in hun goede jaren hebben opgebouwd en eerst dan hun ondergang beleven, het is de straf voor het Duitsche volk en deze demonen.
Hoort hen sissen, deze reptielen in menschengedaante. Is dat de taal van de liefde? Adolf Hitler zou Christus' zegen hebben ontvangen als hij zijn macht over het Duitsche volk ten goede aangewend had, als hij het, Zijn leer navolgend, liefde en verdraagzaamheid had gepredikt. Maar nu vervloekt men het werk zijner handen. De menschheid heeft schoon genoeg van deze „Uebermenschen", men haat de taal van dit volk en allen, die schuld hebben aan de aangerichte ellende.
Voor onze wereld zijn dit soort genieën bewuste krankzinnigen, alsook zij, die hen volgen. Duldt niet langer, dat zij uw

levens bezoedelen, voedt uw kinderen niet voor hen op. Geen land moet meer toestaan, dat dergelijke creaturen de macht in handen krijgen. Hun levens zijn besmet met het gif, dat in uw oerwouden gevonden wordt. Stinkend zijn hun levens en walglijk slecht. Moet u hen liefhebben? U mint toch ook niet het gif, dat dood en verderf brengt?

Deze genieën volgen den satan. Hun teekens verwijzen u naar hun duistere afkomst. Zij denken en spreken niet over een hooger bestaan, daarvoor hebben zij geen gevoel. Zij hebben God niet lief en de kerken niet. Zij willen alleen de Aarde bezitten. Zegt het u niets? Deze duivelen worden op handen gedragen, alles staat men hun af en het scheppende genie voor de geestelijke ontwaking en ontwikkeling laat men omkomen. Moet dat voortgaan? Is het niet de hoogste tijd, dat de volken de hoofden tezamen steken en overleggen, hoe men dit soort overheerschers in welk land dan ook de macht uit handen neemt?

Iedere hond of kat heeft meer bewustzijn ten opzichte van de ruimte en het leven van God dan deze genieën. Het kleinste insect werkt nog voor de ontwikkeling, zij als mensch breken af! Volgt hun laagheden, hun haatdragende taal, hun wreede handelingen, en u kent deze levens. Zij willen u doen terugzinken in het stinkend moeras, waarover u zich na veel leed en smart hebt losgemaakt. Moet dat? Is dat de bedoeling van uw aardsche leven? Om u ter wille van hun machtsbegeerten en duivelsche instincten te laten afslachten?

Voor onze wereld vertegenwoordigen dit soort heerschers de geestelijke armoede. Tergend is hun doen en laten. Hitler gaat over lijken om zijn doel te bereiken. Hij heeft de menschen niet lief, hij spuit u in, steriliseert u als hij het noodig vindt. Is het nog niet duidelijk genoeg? Handelt zoo een geestelijk bewuste?

Toen de genieën hun maskers afgooiden en hun ware karakter toonden, ja, toen schrokken de volken van Duitschland en Italië. Toen gingen ze zien, wat de ware drijfveeren van hun leiders waren. En hoe hoog het genieschap van die despoten

wel reikt zal deze oorlog overduidelijk aantoonen. Al hun genialiteit en intuïtie zal hen niet weerhouden van fouten, zóó groot, dat zij klap na klap krijgen en erdoor vernietigd worden.

Deze genieën zijn bezeten. Maar nu zal de menschheid ontwaken, wakker geschud worden, de volken zullen zich aaneensluiten en het optreden van dergelijke individuen onmogelijk maken!

Alleen het geestelijk genie heeft beteekenis voor de Aarde. Ook dit genie zult u aan zijn daden kennen, er zal licht en zegening, liefde en wijsheid van hem uitgaan en Christus zal achter al zijn daden staan.

Het Duitsche genie aanvaardde voor zich en zijn volk een kruis, maar met dit kruis zal hij, vervloekt door millioenen, ten ondergaan. De Voorzienigheid laat hem en zijn soort omkomen, duivelen als zij zijn. Golgotha dwingt het Duitsche wonder van den aardbodem te verdwijnen.

Hitler en Caiphas kregen beteekenis voor de Aarde, maar zij leven zich opnieuw door het aardsche leven uit. Zij brengen leed en smart en verschrikking, wat al in Jeruzalem begon. Maar nu gaat het wreede dier met al zijn koppen ten onder — na tweeduizend jaren! De Eeuw van Christus maakt een eind aan hun tirannie. Daarvoor kunt ge God en de Meesters niet dankbaar genoeg zijn. Of gelooft ge nog aan de wederopstanding van deze demonen? Hun uren zijn geteld. Gods Alziend, wakend Oog ziet scherper dan die demonen zich kunnen indenken en dit is uw eigen eeuwigdurende bescherming geworden. De Meesters van Israël voeren u door al deze verschrikkingen heen, maar u moet tot eenheid komen en uw kerken moeten u daarbij helpen. Zij moeten u thans het voorbeeld geven en allen één worden in de geestelijke bewuste leer van Christus, die nog door niet één kerk op Aarde wordt nageleefd.

Hitler en zijn demonische vrienden hebben de menschheid tot denken gebracht — de winst van al het gevloeide bloed.

Aan onze zijde leven geestelijke genieën, liefdegeesten, die

geluk verspreiden, waar zij komen. Zij dienen de aardsche menschheid ook. Zij willen haar het geluk van de hemelen schenken. Om dit geluk op Aarde te vestigen gaven de profeten hun leven en gingen de kinderen van God de leeuwenkuil in. Bent u dit vergeten? Zet ook uzelf in, zoekt één te worden in Christus, dan zullen de genieën in het kwaad nimmer meer in welk land ook de overmacht kunnen krijgen. De geestelijke genieën aan onze zijde voerden ons het Koninkrijk Gods binnen. Zij voelen zich niet bovenmenschelijk — zij zijn als wij, kinderen van God. Wij hebben hen waarachtig lief gekregen en wij vergeten nimmer wat zij voor ons deden. Hun heilig licht overstraalt ons eigen zijn.

Als u zich als wij voor hen openstelt, geliefden der Aarde, hoe zal dan uw leven worden? Het zal worden als ons leven, dat thans geestelijk bewust is.

Gods wil is het, dat ge Golgotha navolgt. Leert van Christus, Die alles van Zichzelf gaf om u Zijn liefde te bewijzen. Ook u kunt leeren uit het leven van Judas, of ik zou het niet verhaald hebben. Hitler en zijn soort moeten eveneens weer naar Golgotha, voor het kwaad is in de Eeuw van Christus geen plaats. Gods heilige krachten zullen het uitschakelen — en dat zijn de Meesters, de geestelijke genieën aan onze zijde.

HOOFDSTUK VIII

Het Oorzaak en Gevolg van den Enkeling, de Massa en de Menschheid

GOD is liefde! Hij heeft daarom nimmer gewild, dat Zijn kinderen in leed en smart het aardsche leven zouden binnengaan. God schonk Zijn leven alles en wilde, dat wij menschen elkander zouden liefhebben.

Als u de menschelijke geschiedenis volgt, rijst voor u een berg van ongelooflijke hoogte op, een berg ellende, die door de volken der Aarde zelf opgetrokken is. Het is de berg van het kwaad, en iedere verkeerde daad van den enkeling, de massa en de menschheid hielp dit gevaar optrekken.

Ik vertelde u over de allereerste menschen, die aan deze zijde aankwamen en voor dezen berg stonden. Doordat zij op Aarde kwaad hadden aangericht verhief zich die berg van ellende, die zij zelf toen moesten slechten. Anderen stonden voor de taak dit geschapen kwaad op Aarde goed te maken, wilden ze ooit een hemel binnentreden. Zoo komt er voor ieder mensch een leven, waarin hij aan het vereffenen van zijn zelf veroorzaakte schulden moet beginnen. Wat voor de kerken het laatste oordeel heet, is voor ons het oorzaak en gevolg.

Hoe breken wij den door ons zelf opgetrokken berg af? De enkeling beleeft het op zijn eigen wijze, door het verlies van een geliefde of het bezit bijvoorbeeld. De massa beleeft het door groot leed en smart, door een oorlog, natuurrampen.

Hoe deden wij tijdens onze vele levens? Deden wij goed of brachten wij ellende? U weet dit niet, want uw dagelijksche-zijn overheerscht, zoodat u van uw vorige levens niets afweet. God kan ons echter niets schenken, ook al zoudt u veel narigheid moeten beleven, Hij is een Vader van Liefde! God is rechtvaardig. Hij staat niet toe, dat ons maar een haar wordt gekrenkt. Wel echter moeten wij goed maken, wat we mis-

deden. Tikt Hij ons dan op onze vingers? Integendeel. Hij laat ons begaan, anders zouden we niets leeren! Hij weet, dat we eens voor onze eigen daden komen te saan en dan aan het goed maken moeten beginnen. Thans staat u daarvoor!
Ook wij hebben dat beleefd. U leeft er thans in. Is er één onder u, die zeggen kan: in al mijn levens bleef ik rein en mijzelf? In al die duizenden levens bleef ik in harmonie met de wetten van God? Leeft zoo een wezen in de ruimte? Neen! Niet één mensch heeft dat wonder beleefd, wij allen vergaten ons en groeven onze eigen graven. God wilde dit niet. Hoe vreeselijk zijn onze levens geweest. En velen leven nog zoo, ze schoppen en slaan, rooven en moorden. Anderen echter maken reeds goed en worden op hun beurt geslagen en geschopt. Zij hebben thans geen macht meer, zij kunnen het leven op Aarde niet vernietigen. Nu zijn het onbekende zielen, die bezig zijn opwaarts te streven. Zij legden haat, geweld en hartstocht af, in hun leven kwam geestelijk ontwaken en zij zijn nu de gelukkigen van geest. Anderen namen hun macht over en dezen bezetten hooge maatschappelijke posten, terwijl zij in aanzien daalden. Voor de Aarde beteekende dit stoffelijk achteruitgang, voor onze wereld evenwel boekten zij geestelijke winst. Wat is waardevoller?
Wij menschen laadden zonde op zonde, we leefden maar raak en niemand hield ons tegen, we waren immers heer en meester over ons zelf, ons eigen bestaan, over ons denken en voelen en ons handelen? Dat dachten we tenminste. Toch is alles anders, want we kwamen erdoor in botsing met Gods wetten. Om u dit vreeselijke proces duidelijk te maken, u aan te toonen, dat dit de onontloopbare werkelijkheid is, verhaalde ik u het leven van Mozes en zijn kinderen. U leerde er het oorzaak en gevolg van den enkeling en van de massa door kennen en het moet u duidelijk geworden zijn, dat zij de gevolgen van hun daden niet konden ontwijken. In dat geval is ook uw eigen eeuw u duidelijk. U staat nu voor uw eigen ellende. Dacht u, dat u iets geschonken kon worden? Nu moet u goed maken en daarvoor staan de massa en de menschheid. Niemand ont-

komt eraan. Iedere verkeerde daad werd een wet en die wetten, die de enkeling, de volken en de menschheid zèlf wakker riepen, trokken de ellende tot zich, waarin u thans leeft.
Als eenling had u geen kwaad mogen doen, maar wat richtte u niet aan? De menschheid had als massa de Tien Geboden Gods moeten aanvaarden, moeten opvolgen, maar zij deed het niet. Mozes zondigde in zijn verlangen om u te dienen en u de geboden Gods te doen kennen. Hij schreide als een kind, toen hij het eeuwige leven binnentrad en de gevolgen van zijn gewelddaden moest aanvaarden en de sferen van licht voor zich gesloten zag. Maar had God hem gevraagd daarvoor te zondigen? Dwong men hem er toe? Ook aan dezen dienenden mensch kan God niets schenken! En zoo verging het Mozes' volgelingen en zoo vergaat het u.
Nu de eeuw van Christus begint, wil God, u voelt het zeker, dat wij met het verleden afrekenen. Thans worden ons de rekeningen gepresenteerd en het is aan ons ze te vereffenen. Gods wetten leggen uw levens op de weegschaal. God ziet toe, dat u geen gram wordt geschonken of gij zoudt als mensch uw eigen leven vernietigen. God waakt hiervoor over uw leven. Deze afgrijselijke oorlog is het, die de gevolgen van het door u in uw levens aangerichte kwaad wegvaagt. En dit is ook voor de massa en de menschheid.
Millioenen zielen zijn er thans, die leed en smart beleven, maar daardoor goed maken wat in de eeuwen door hen aangericht is. Er zijn er evenwel talloozen, die nieuw carma scheppen. Zij meldden zich voor den strijd, komen er in om en gaan te vroeg over. Deze zielen handelen tegen de wetten Gods. Wie den dood zoekt, pleegt zelfmoord en moet hiervan in het astrale leven de gevolgen beleven. Hij staat voor de astrale wetten, die hem onmiddellijk het geestelijke halt toeroepen.
Wanneer de menschheid dit alles kon begrijpen, zouden de volken geen oorlogen meer voeren! Toch trekken millioenen thans ten strijde, maar waartoe eigenlijk? Om uw vaderland te verdedigen? Maar God kent geen vaderland. Hij kent alléén

Zijn eigen leven en dit mag u niet ombrengen, u mag het om geen enkele reden dooden. U moordt dan en dat is in strijd met de Tien Geboden, is in strijd met al de wetten van God voor het stoffelijk leven en het leven na den dood. U moet toch alles weer goed maken. De sferen van licht blijven onherroepelijk voor u gesloten als het bloed uwer medemenschen aan uw handen kleeft. Zoo zeggen het de wetten van God en zij zijn onveranderlijk. Nimmer en onder geen omstandigheid staan zij toe, dat u uw evennaaste krenkt. De wetten van oorzaak en gevolg dwingen u het begane kwaad goed te maken, ze dwingen u leed en smart te aanvaarden naarmate u het zelf over het hoofd van een ander bracht. Toch is de winst aan u, want door dit goedmaken treedt u het hoogere leven binnen, tenminste in het geval, dat u leert door uw ellende, zoo niet, dan staat u voor nieuw leed en nieuwe smart. Eens echter zal uw hoofd naar beneden gaan en zult u den geestelijken weg verkiezen boven dien van het kwaad.

Het Koninkrijk Gods eischt dit van u, van de massa en van de menschheid. In de Eeuw van Christus moet het geschieden. God wil, dat u eindelijk ophoudt met moorden en haten. Hij dwingt u thans aan het opwaarts te beginnen!

U leeft in dit stadium. U hebt goed te maken. Zoo niet, dan zou u een der onzen zijn en niet meer op Aarde leven.

Adolf Hitler brengt leed en smart over de menschheid. De massa denkt en spreekt hierover. Velen vragen zich af, hoe deze ziel alles dragen kan. Hoe ontzettend is het, wat hij op zijn schouders heeft genomen.

Maar voelt u niet, dat u zelf hem helpt dragen? Denkt gij, dat ge uw eigen leven niet behoeft te beleven? Al de millioenen zielen, die voor hun eigen carma staan, helpen hem dragen. Daardoor bezwijkt Adolf Hitler niet. Hij zal ook niet door dit leed bezwijken, hij is slechts de man, die de zweep in handen heeft genomen, die het heeft aangedurfd de menschheid af te ranselen, wat hij op zijn beurt weer goed moet maken. Dit is de beteekenis van Adolf Hitler en dit verklaart, waarom hij ook niet bezwijkt, al wil men hem nog zoo graag dood zien.

Hij moet zijn werk afmaken, ten behoeve van de menschheid gaat hij geen seconde te vroeg over. Wat hij voor zijn leven beleven moet is de ondergang van zijn grootheid, het tanen van zijn kracht en het uitblusschen van zijn eigen intuïtie. Hij zàl beleven, dat de menschheid zijn leven niet aanvaarden wil. Hij moet thans slikken, dat God, Christus noch de menschheid hem hebben gewild. Hij zal beleven, dat de Aarde geen heerschers van zijn soort meer wenscht. En het leed en de smart, die hierdoor ontstaan, moet hij dragen, dit ligt weer buiten het carma van den mensch, de massa en de menschheid.
Hij brengt door deze ellende intuïtie aan den mensch, hij maakt het mogelijk, dat de massa goedmaakt. Hij voert u en haar opwaarts, want u leert door hem, dat het zóó niet moet. Voelt u hoe ontzettend het is wat hij u leeren wil? Hij breekt af om op te bouwen. In werkelijkheid is heel uw geschiedenis zoo opgebouwd, want door leed en smart kwam in u de ontwaking.
Adolf Hitler draagt de ellende niet alleen, ook u helpt hem dragen. Iedere ziel doet het, want dit is het oorzaak en gevolg van de massa.
Zelfs het ongeboren kind heeft schuld aan dezen oorlog. Of gelooft u nòg, dat de ziel slechts eenmaal op Aarde leeft? Iedere ziel heeft millioenen levens beleefd, en zoo zal ook het pasgeboren kind het eigen leed en de eigen smart niet kunnen ontloopen.
Zoo komt het, dat Adolf Hitler niet instort. De oorlogsellende is door de menschheid zelf ontstaan. Hij kàn er niet door instorten, omdat uw leed hem niet aangaat, zoomin als het een ander aangaat. Alleen het leed en die smart, die hij schept buiten uw carma om, zijn voor zijn rekening. Dat wat hij den Joden oplegt bijvoorbeeld. Iedere marteling, die hij uit haat en hartstocht aandoet, valt op hem terug en wreekt zich op hem. Wat u in uw dagen beleeft, heeft de menschheid nog nimmer ervaren. Doordat de volken der Aarde in één strijd zijn gewikkeld, zijn het leed en de smart overheerschend voor iedere ziel, wat wil zeggen, dat u nu in korten tijd goed maakt, waar

u anders vele levens voor noodig hebt. In vredestijd kunt u zooveel niet goed maken, een dergelijke ellende niet beleven, u kunt zich dan alleen zelf iets aandoen. Thans moet u het van anderen ontvangen, zonder dat u zich er tegen verzetten kunt. Daarom is het leed zoo afgrijselijk geworden.

Adolf Hitler veroorzaakt dieper leed dan ooit één heerscher voor hem heeft gedaan. Hij is voor de ruimte het éénige wezen, dat het meeste kwaad doet en kan doen. Na hem komt er geen mensch meer, die zooveel macht krijgt, en geen mensch meer, die zooveel leed scheppen zal, want het is dan niet meer mogelijk, niet meer noodig! *Daarom is Adolf Hitler het laagste wezen in de ruimte, Christus het Hoogste!*

Door de macht, die hij kreeg, schept hij al dit leed, anderen konden die macht immers niet krijgen? Doordat de menschheid dit stadium nog niet had bereikt, waren die heerschers ook niet noodig. Voelt u thans, hoe natuurlijk alles is?

Als u nu de volken der Aarde volgt, kunt u vaststellen, hoe veel oorzaak en gevolg de volken moeten beleven. Duitschland zal vreeselijk te lijden hebben, alsook Italië en Japan, volken, die oorlog hebben gewild. Er blijft van Duitschland eigenlijk niets meer over. Zegt het u niets? Het groote rijk zal verpletterd worden, eerst dan weten de millioenen van dit volk, dat het zóó ook niet moet. U zult het beleven. Geen stad zal onbeschadigd blijven, de groote steden van het Duitsche volk zullen worden vernietigd.

Ook Rusland zal afschuwelijk veel leed te verwerken krijgen, omdat dit volk nog moet ontwaken en omdat het in een stadium leeft, waarin andere volken zich reeds lang niet meer bevinden. Omdat Rusland opdringerig is ten opzichte van de andere volken, de eigen opinie wil opdringen, ontvangt dit volk nú in de Eeuw van Christus een gevoelige les, die het niet zal breken, maar toch zeer zeker zóó zal neerslaan, dat het de lust om oorlog te voeren ontgaat. Rusland stelt zich nog steeds op het kwaad in en dat moet niet! De volken van Israël zullen den strijd eveneens op verschrikkelijke wijze beleven, zij weten nú echter, waarvoor ze vechten, wat vroe-

ger niet is aangevoeld. Zoo vergaat het elk land — het ontvangt leed en smart al naar het in het verleden heeft verricht. Ook uw eigen volk zal ontzettend te lijden hebben. In de eerste plaats om wille van het eigen verleden, en hierna om wille van het gevoelsbewustzijn, waaruit af te leiden valt, dat ook uw volk een taak te volbrengen heeft. En gij moet niet vergeten, dat ook uw volk nog steeds afstemming heeft op het schemerland en dat het de eerste sfeer moet zien te bereiken. Er zijn dus volken, die in de eerste plaats goed maken om der wille van het verleden, maar in de tweede plaats leed en smart zullen ondergaan om tot een hooger peil te komen, wat door dezen strijd mogelijk wordt. De smartelijke ervaringen, die worden opgedaan, geven een volk een stoot in de goede richting en wel voor ons leven. Uw volk krijgt te lijden, zooals andere volken het zelfs niet kunnen beleven. Weet dan, dat God steeds de sterksten in Zijn leven optrekt en dat alléén de sterksten een taak te vervullen krijgen, omdat de zwakken er onder zouden bezwijken! Voelt u dit, dan kunt gij alles aanvaarden. Weet dat, indien gij moet leven, ge het leven van God ontvangen zult, doch zoo ge uw aardsche leven tijdens den oorlog verlaten moet, géén mensch, geen wet kan u dan tegen houden, gij zult sterven!

Wat er geschieden zal, is onmenschelijk, maar het is waarachtig volgens de wetten van God tot uw leven gekomen. Millioenen menschen zullen het aardsche voor het eeuwige leven verwisselen. Zorg ervoor, dat gij niemand door uw hand uit het aardsche leven slingert, want gij vergrijpt u aan het leven van God. U dient den duivel!

Vele volken zullen bezwijken, toch zal deze afschrikwekkende levensles aanvaard moeten worden. De een zal er door goedmaken en de ander komt erdoor tot het hoogere bewustzijn; dat geldt voor den enkeling zoowel als voor de massa en de geheele menschheid. Nogmaals, onthoud dit: God trekt steeds de sterksten tot zich op, zij krijgen een taak, zij kunnen hierdoor het andere leven van God wakker schudden. Maar nog geen gram leed zal u geschonken worden!

Indien u thans een geliefde door den oorlog verliest, dan is het mogelijk, dat dit leven te vroeg naar onze wereld komt, maar het kan ook zijn, dat dit leven op tijd hier binnentreedt. Het móest dan bijvoorbeeld door een bom worden getroffen en uiteengescheurd worden om ons leven binnen te treden. Want God kent geen sterfbedden! Zij, die dit leven naar onze wereld zenden, scheppen echter nieuw carma, want God verbiedt u te dooden, onder welke omstandigheden dan ook!
Op Aarde vraagt men: Als het vaderland in nood is, moet men dan weigeren het te verdedigen? De geloovigen spreken en behandelen dergelijke vraagstukken, maar kunnen deze problemen niet beantwoorden. Ik antwoordde u al op deze vragen. Wie desondanks denkt te moeten dooden, moet dan maar aanvaarden, dat hij zichzelf voor onze wereld vernietigt. Ge verliest er uw Koninkrijk Gods door. Wie het aardsche leven zoekt, zoekt de duisternis. Het doodelijke schot stemt u op haat en hartstocht af, zoodat de hellen u zullen ontvangen. Niemand heeft het recht te dooden, ook ú niet, want de „Tien Geboden Gods" gelden ook voor u. Als u geestelijk te gronde wilt gaan, zet dan uw eigen leven voor het nietszeggende aardsche in. Maar er is een eeuwigdurend leven. De bewuste ziel steekt geen vinger uit voor het geweld, zij volgt Christus na. Wie Gods wetten navolgt, treedt de sferen van Licht binnen. Dat hebben u, de massa en de menschheid te leeren!
Als de massa dit alles goed inziet, kunnen er geen oorlogen meer komen. De massa roept dan den naar heldendaden dorstenden mensch het geestelijke halt toe. Deze oorlog zal u het bewustzijn ervoor brengen. Deze oorlog brengt u het betere-ik! Kaholieken en Protestanten en al de gemeenschappen, die God en den mensch willen dienen, móéten weigeren om te dooden, dan zullen geen genieën van het kwaad u meer kunnen vernietigen. Deze moeten weten, dat ze zichzelf in den afgrond storten. Sterft daarom liever voor God en voor Christus, dan voor hen die geen geestelijke beteekenis hebben. Dan blijft u vrij van oorzaak en gevolg. Uw vaderland is stoffelijk, is tijdelijk. Moet u daarvoor anderen en uzelf dooden?

Christus leerde ons onze vijanden lief te hebben. Leef naar dezen regel en u treedt het geluk binnen, want een dood is er niet!

De enkeling, de massa en de menschheid moeten nú ontwaken. De duisternis volgen of de wetten van de liefde, de sferen van licht of de hellen, Christus of den duivel! Zelf moet u het weten, zelf staat u voor de ellende, door u aangericht.

Vraag u af, hoe uw leven is geweest en aanvaard dan dat wat nu over u komt. Het verleden spreekt nu! Haat niet, als u niet zelf gehaat wil worden. Schep geen nieuw leed. Volg Golgotha. Buig uw hoofd voor de waarheden, die Christus u van deze plek af leert. Wij aan deze zijde hebben ze moeten aanvaarden, het goede dan wel het kwade te volgen. Groot en geestelijk wordt uw leven als ge wilt neerknielen voor Golgotha. In uw eeuw komt het geestelijke ontwaken. Nu moet u besluiten en uw leven er naar moeten inrichten.

Ge zult dan leeren liefhebben, u, de massa en de menschheid. En dit is de wil van God en Christus!

Wat hebben de volken der Aarde goed te maken? Volgt alles wat er zal geschieden en gij kunt eerst dan het antwoord geven op de beklemmende vragen van uw eigen tijd. Maar geen vogel valt dood ter Aarde neer of het heeft beteekenis. God waakt over de menschheid. En Christus licht u voor, door Zijn Heilig Leven zullen gij, de massa en de menschheid het Koninkrijk Gods op Aarde en aan Gene Zijde binnentreden! Kan het anders?

DE TOEKOMST

DERDE DEEL

HOOFDSTUK I

Door de Duisternis naar het Licht

DE menschheid staat straks voor een puinhoop en kijkt naar alles, wat er in deze jaren is vernietigd. Maar hij staat tevens voor zijn toekomstig leven en wil dat vreeselijke verleden gauw vergeten. Nu eerst is te zien, welke volken het meest te lijden hebben gehad, wie veel goed moest maken en alles van zichzelf heeft moeten inzetten om het gigantische proces te doorstaan. En dit is ook te zien aan den enkeling, de massa en de menschheid. De menschelijke beschaving is een groote puinhoop en deze moet opgebouwd worden, men dient hieraan met spoed te beginnen, want het leven op Aarde wil voort. Deze menschheid moet verder! Er wacht de massa een nieuw en hooger ontwaken in den geest. Eerst nu voelt de mensch, dat het met geweld ook niet moet. Maar Europa is intusschen kapot. De oorlogswals reed alles omver wat in den weg stond, had voor niets ontzag, leven en dood hadden geen beteekenis. Al de heilige goederen van den mensch zijn bezoedeld. Maar de fundamenten voor het hoogere leven zijn gelegd en daarop bouwt men thans voort. Door te zien naar de wandaden door het kwaad begaan, is het gevoelsleven ontwaakt, nu voelt het zieleleven, dat de op den duivel afgestuurde persoonlijkheden het menschdom slechts te gronde kunnen richten. Het leven op Aarde was als een hel, maar het kwade in den mensch is thans overwonnen, dit ten koste van ontzettend veel bloed, van leed en smart, honger en ellende. Is deze ontwikkeling te duur betaald? Wij zullen zien, wat de menschheid te wachten staat en waarheen deze strijd u en de millioenen op Aarde heeft gevoerd.

Vreeselijk hebben de demonen der hel zich kunnen uitleven. Thans heerscht er stilte op Aarde, de stilte na een hevige worsteling van het kwade tegen het goede. Wie terug denkt aan

de geleden verschrikkingen, aan de uren van ondergang, hoort nog het vreeselijke gejammer en gekreun van de gewonden, van de moeders en kinderen, die ten onder gingen en door dezen afschuwelijken oorlog het aardsche leven moesten verlaten om het geestelijke binnen te treden. Wie dit voelt en nogmaals volgt, weet thans, hoe Caiphas en zijn soort huisgehouden hebben, hij rilt en beeft, denkend aan hen, die het schrikbewind op het leven van God toepasten. Peinzend over de verschrikkingen, gelooft hij in een groot wonder, hoe is het mogelijk, dat hij nog tot de levenden behoort? Zóó afschuwelijk was deze strijd voor het menschelijke wezen op Aarde, voor rijk en arm, oud en jong, kind, moeder en vader. Wij kunnen het woord dierlijk niet uitspreken, wij weten nu, dat wij het dier onrecht er door zouden aandoen, het heeft getoond hooger te staan dan de mensch! Zóó heeft de waanzin huisgehouden!

Er is geen volk, géén mensch op Aarde, of het maakte iets mee, het brute geweld heeft niemand en niets ontzien. Afschuwelijk is het geweest, hartverscheurend, ontzettend! In de eeuwen terug is er vreeselijk geleden, maar wat er thans beleefd is door de volken der aarde heeft geen mensch zich kunnen indenken, en Gene Zijde was wel zóó wijs en liefdevol, om al deze ellende niet te voorspellen, ook al werden door onze wereld verscheidene oogenblikken vastgelegd. Alleen de sterksten wisten er van, zij maakten zich gereed voor dezen strijd, door hun krachtige persoonlijkheid overheerschten zij het dagelijksche gebeuren rondom hen en konden zoo tal van menschen door hun voelen en denken steunen. Géén mensch had zich een dergelijk kwaad, zulk een bezetenheid en tirannie kunnen indenken en toch, millioenen zielen behielden het eigen leven. Een wonder is het, maar ook die wette hebben wij thans leeren kennen, de mensch heeft ze zelf in handen. Want wie leven móét kan niet sterven en wie zal overgaan, kan niet in leven blijven; deze wetten beslissen over al het leven van God. Dat is ook het eenige, wat u thans nog bezit — het naakte leven! Zóó diep is deze afdaling beleefd,

al de krachten en eigenschappen zijn hiervoor ingezet. En kan God dit goedvinden, vraag ik u nogmaals? God waakte toch over al Zijn kinderen. Hij heeft u geen seconde alleen gelaten. De beteekenis van dit Goddelijke waken leeft echter aan deze zijde, in de sferen van licht hebben wij dit bewustzijn leeren kennen.
Waar u kijkt, ziet u puinhoopen, ziet u dus ellende, daar leven nòg het leed en de smart, de ontzagwekkende ellende en de napijn van millioenen zielen, daar stroomt nog het bloed uit vele wonden en wandelen uw krankzinnigen, die door deze onmenschelijke wreedheid hun verstand verloren. Waar u kijkt, gaapt u een afgrond tegemoet en toch, het leven gaat verder. De heidenen zijn overwonnen, het kwaad is teruggekeerd naar de duisternis, er is licht gekomen op Aarde. Door het gebed? Hoe is er gebeden! Toch kon God al deze gebeden niet verhooren, zooals men zich dat op aarde voorstelt. U moet nu begrijpen waarom en beamen, dat het zóó goed is. Al het goud der Aarde is thans bijkans voor den oorlog gebruikt. Men had dat geld anders moeten besteden, maar voor dat bewustzijn moest de menschheid nog ontwaken. Millioenen werden gebruikt voor de afbraak, voor de vernietiging van Gods leven. Waar is op die wijze het einde? Hoet moet de vonk Gods ontwaken? Is er wel geestelijke voortgang? Is de menschheid waarlijk in staat een betere wereld op te bouwen? Heeft al die ellende werkelijk gediend om geestelijke bewustwording te verkrijgen? Het bloed vloeide als nimmer tevoren het geval was, dit kon geschieden door de technische vindingen van uw tijd, door deze sprak het menschelijke vernuft in ondubbelzinnige taal! Voor de vernietiging van het Avondland werden ontzaglijke rijkdommen ingezet — maar was dit Gods wil? Is Christus hiervoor aan het kruis gestorven?
Een ellendig smartelijk gevoel is het eenige wat overbleef van de heerlijkheden, die men vroeger, luttele jaren geleden nog, bezat. De vroeging, te zijn afgedaald tot de beestachtigheid van de duistere hellen, is het overheerschende gevoel, dat het zieleleven op Aarde thans kent.

Maakt men zich nú op tot het scheppen van een betere wereld of gaan we weer op den ouden voet verder? Zullen we ons nog langer bedienen van het bedrog, weer opklimmen door het bloed van anderen? Opnieuw ons verrijken door het leven van God uit te zuigen? Door handel te drijven met het bezielde product van den kunstenaar en den natuurmensch?
Het is voor niet één eerlijk oordeelend mensch moeilijk vast te stellen, dat alles op Aarde door leugen en bedrog, door bezoedeling van het bloed van anderen, door diefstal en moord, door het vertrappen en negeeren van eens anders levensrechten is tot stand gebracht. En thans kan deze mensch even makkelijk vaststellen, dat Gods wetten zichzelf herstellen, wat zeggen wil, dat alléén dat, wat door reine liefde werd geschapen, recht op bestaan heeft, maar dat daarentegen het geróófde bezit vernietigd wordt. En dat vervloekte bezit is nu vernietigd. Het ging kapot of in andere handen over. Hier spreekt het Oorzaak en Gevolg voor het aardsche bezit, dat wat tot uw leven behoorde, maar gedoemd was tot uitsterven, tot vergaan, omdat het eens door roof en moord werd verkregen. Zoo werden die rekeningen uit het verleden betaald, ze werden vereffend door het offeren van het eigen levensbloed of door het verlies van de vergaarde schatten. Uw eeuw dwong u er toe! De wetten van Oorzaak en Gevolg voltrokken zich over menschenlevens en goederen, in niets kan God u iets schenken. Vroeg of laat moest deze afrekening komen — tot voordeel van den mensch zelf.
Alle schandvlekken — hoe schoon en kunstzinnig van bouw ook — moesten verdwijnen om plaats te maken voor nieuwe gebouwen, die door een bewuster en gerijpter menschengeslacht zullen worden opgebouwd. Machtige maatschappijen speculeerden met het bloedgeld van de armen. Deze werden bedrogen, valschelijk voorgelicht, terwijl de ondernemers zich van hun zuur verdiende penningen uitleefden. Niet één huis op Aarde is vrij gebleven van deze besmetting, zelfs aan de, den eeredienst van God en Christus gewijde, tempels en kerken kleeft het levensbloed, de levenskracht van het ziele-

leven, dat alles voor den bouw er van inzette. Maar waartoe dienden zijn offer, zijn geloof? Hij kon zijn gebed opdragen in een gebouw, dat God een doorn in het oog moest zijn, doordat het met sjacheren tot stand kwam... De kerk pleegde zelfmoord voor het aardsche bezit, zij aanvaardde alles — vanwaar het geld kwam, werd niet gevraagd. Handelde de kerk hier naar het gebod van Christus? Hoe had de kerk in dat geval in de vervlogen eeuwen en tijdens dezen strijd moeten handelen? *Niet Gods zegen, doch een vloek rustte op alles!*
Door den laatsten wereldoorlog zou het gestolen en geplunderde goed van uw voorvaderen verdwijnen. De Eeuw van Christus heeft een aanvang genomen, deze spreekt thans tot u, zij zal de harten van u en de uwen overheerschen. Zij duldt niet langer bedrog, roof en moord, de hoofden moeten thans worden gebogen, de menschelijke handeling bewust worden. Nu is het goed maken en opbouwen de wet, die het leven op Aarde ingrijpend zal doen veranderen. En is dit niet dringend noodzakelijk??? Moeten God en Christus nog langer goedvinden, dat het menschelijke wezen op Aarde zichzelf onthalst? U kunt de Eeuw van Christus niet ingaan, als u onder een duivelschen en vernietigenden last gebukt gaat. Deze Eeuw wil, dat gij ziende gaat worden en dat ge voortaan eerlijk en oprecht uw aardsche leven leeft. Zij eischt, dat gij het oog van anderen door uw eigen levenslicht zult verhelderen — en dit omdat gij geboren zijt uit één Vader!
Er móest een oorlog komen om u uw bezoedelde bezit af te nemen, om u smart en ellende te doen beleven, want zoo alleen kon u uw carmische wetten naleven. Is dit een onnatuurlijke, een onrechtvaardige wet?
Op een goeden — ja, op een góeden dag — brak de hel los en stondt ge voor de afdoening van uw zelfgeschapen levenswetten, die u echter met hun pijnen, angsten en verschrikkingen ervaring zullen geven, waardoor ge kunt en zult ontwaken. Het zijn de onwrikbare wetten van uw en ons leven. Ze zullen u er toe brengen afscheid te nemen van het kwaad, zij stuwen u verder en hooger te gaan in den geest en te beginnen aan

den opbouw van een eigen Koninkrijk Gods op Aarde en aan Gene Zijde.
Voor geld dacht men bij u op Aarde een hemel te kunnen koopen, kocht men aardsch geluk, kocht men waarin men trek had, kocht men liefde en ontzag, ja, voor geld kocht men God en Christus!
Hoe is er in dit opzicht op Aarde huisgehouden! De hemelen zijn verkwanseld alsof het aardsche goederen waren, de kerken versjacherden Gods hemelrijk, ze voerden dit tot waanzinnige hoogte op. Met een rustig geweten kwamen deze transacties tot stand. Eeuwenlang is dit mogelijk geweest, maar door dezen oorlog komt ook hieraan een einde. Zulk een weerzinwekkend gesjacher zal straks niet meer mogelijk zijn. De menschheid zal dan weten, wat het zeggen wil zich een hemel eigen te maken!
De oorlog kwam en een razend geweld stortte zich over de menschheid uit, barbaarsch waren de wreedheden, ondraaglijk de pijnen. *En toch, geloof mij, God heeft u nog gespaard!* God toont zich in Zijn gansche schepping een Vader van Liefde en ook nu weer bewees Hij dit te zijn. Indien gij de door u in het verleden begane fouten in vollen omvang had moeten goed maken, zoudt ge bezweken zijn, ge hadt uw leven niet kunnen behouden. God zou dan het leven hebben moeten terugvoeren naar het oerwoud, terug in de stilte van het eerste levensstadium, daar, waar u als mensch aan uw bewuste liegen en bedriegen bent begonnen. Hij had u de schatten der Aarde moeten ontnemen, zoodat het u niet meer mogelijk geweest zou zijn nog langer kwaad te doen. Maar hoeveel liet Hij daarentegen nog in uw handen achter? Weer stelt Hij u in staat opnieuw te beginnen, een Vader van Liefde als Hij is. Aanvaard uw staat, dank God voor alles wat Hij u liet, buig uw hoofd in ootmoed en bid: „Mijn Vader, Uw wil geschiede!" Zoo God uw Oorzaak en Gevolg volgens de wetten had behandeld, zoudt u thans allen in holen en krotten leven en had niet één mensch nog onderdak. God liet u echter verder gaan, opdat het stoffelijke en geestelijke ontwaken in u zou

kunnen komen. Het kleine beetje beschaving, dat de volken en de menschheid zich in den loop der tijden eigen maakten, werd door het kwaad neergehaald, bezoedeld, gesmoord.
De demonen der hel en van de Aarde gaven u het beeld, de persoonlijkheid van de menschheid, tot zulke wreede, haatdronken daden was zij in staat. Dit is haar levensafstemming, ze is niet verder en niet hooger, voor de reine, liefdevolle geestelijke bewustwording moet zij nog ontwaken. Het leed, dat over u kwam, de pijnen, die u te dragen kreeg, het had alles nog erger kunnen zijn, doordat het Oorzaak en Gevolg van de menschheid alle wetten in de ruimte overschreden heeft.
De wandaden, waaraan de menschen zich schuldig maakten, hebben u aangetoond, tot welke gruweldaden de persoonlijkheid van de menschheid nog kon komen. Deze daden zijn niet in strijd met haar afstemming. Ik heb u uitvoerig aangetoond, dat de massa het hoogere bewustzijn nog moet bereiken. Elk harer handelingen wijst hierop zoo overduidelijk, dat een kind het u zeggen kan. Millioenen zielen voelen nog voor het geweld en leefden die gevoelens uit. Door die gevoelens en andere even giftige karaktereigenschappen kwam er bittere ellende over de wereld, zij waren het die steden en dorpen in puinhoopen veranderden en dooden en gewonden maakten.
Uw Vader in den hemel en Zijn heilig Leven werden bezoedeld — geweld aangedaan — door de ernstige karakterfouten van den enkeling, de massa en de menschheid. Het is noodzakelijk, dat u hieraan denkt, als u de schuldvraag aan dezen oorlog opwerpt. Denk er aan, als ge aan den opbouw van het vernielde, verwoeste bestaan gaat beginnen. Die wetenschap zal u de krachten geven uw verkeerde en afbrekende eigenschappen te overwinnen en gestadig aan dien opbouw voort te werken. Zij zal u zeggen, dat de wereldordening, waartoe ook u uw deel moet leveren, er één van geestelijken aard moet zijn. In die ordening moet de liefde zegevieren met de waarachtigheid! Te lang waren de daden van de menschheid en haar leiders onbewust. Had het anders kunnen gebeuren,

dat de kerk voor goud de hemelen versjacherde? Ik moet hier telkens op terug komen, het moet u goed duidelijk zijn, dat een maatschappij, die voortgaat dergelijke, ten hemel schreiende toestanden goed te keuren, doordat zij het onbewuste in die handeling niet ziet, nimmer in staat zal zijn zich tot een geestelijk volkerenrijk op te werken! Wat de Kerk doet, is welgedaan, denken haar geloovigen. Maar God denkt hier anders over! Heeft de kerk den kaakslag begrepen, dien Hitler haar toediende? Wordt de goddelijke betekenis er van door haar aangevoeld? Is het niet waar, dat door de kerk meer werd afgebroken, dan werd opgebouwd? Ge komt hiertegen in verweer, maar zegt u dan eens: hoe kan een door Christus ingestelde kerk haar geloovigen een God van Verdoemenis leeren? Hoe kan een kerk, die zegt in naam van den liefdevollen Christus te spreken, toestaan, dat haar kinderen elkander in den strijd ombrengen?

De kerk brak stuk, doordat zij onbewust is van de Goddelijke geboden. De kerk vloekte God — of is zij de Middeleeuwen vergeten, toen zij de brandstapels deed loeien om duizenden schepselen Gods daarin te verzengen, alleen om de eigen macht er door te verzekeren. Zijn dit soms onwaarheden? Zeg me dan, of u gelooft, dat het zegenen van kanonnen een hemelsche daad is? Ook al niet waar?

De kerk zou het heiligste op Aarde moeten zijn en voor den mensch de verbinding met God. Maar is de kerk, die tot zulke brute en ongelooflijk gemeene praktijken komt, heilig te noemen? Kan zij zóó de verbinding zijn met God?

Christus stichtte ons, zoo verzekert de kerk. En toch vielen er bommen op haar gebouwen en dit alleen wijl zij de Goddelijke inzegening niet kòn ontvangen: haar daden waren er niet naar!

Wij aan onze Zijde, in het leven na den dood, haakten ook eens naar bezit, we zochten ons even zeer te verrijken, eens stapelden ook wij de eene onbewuste handeling op de andere, maar we leerden onze fouten inzien en begonnen er aan ze af te leggen. Onze daden hadden de persoonlijkheid

naar de duisternis gevoerd, we moesten thans leeren het hoofd te buigen. We leerden, dat we door het aardsche bezit te gronde gingen, vele levens achtereen. Maar na hard vechten tegen die verkeerde, omlaaghalende eigenschappen in ons, zagen we eindelijk het licht van de eerste hemelen voor ons. We begrepen, dat Christus ons leven zegende, als we streng Zijn wetten navolgden. We moesten ons het geestelijke bewustzijn eigen maken om te voorkomen, dat het wegzinken in stoffelijke gevoelens opnieuw zou volgen. Toen eerst konden we Gods heiligheid binnentreden en neerknielen aan de voeten van onzen Meester. We bogen het hoofd, wetend dat nu alles goed was.

Zoo ge uw eigen leven voelt, begrijpt ge tevens de beteekenis van den stoffelijken en geestelijken opbouw voor uw evolutie. De ernstige, diepe problemen, die u thans hebt beleefd, waren voor u en uw innerlijk bewustzijn en voor dat van de massa en de menschheid. U heeft goed moeten maken, uw oude schulden moeten vereffenen. Het kwam overrompelend tot u, ineens stond u voor de wetten van God. Thans is de weg vrij, nu kunt ge voor u zelf en de uwen een betere toekomst bouwen. Nu gaat gij de wetten beleven, die ook voor ons leven gelden, gij kunt er niet aan ontkomen en ge zult er met wat u thans weet niet aan willen ontkomen.

Terwijl om u heen veel in puin ligt, komt gij tot uzelf. Het bewustzijn en de daden van den dierlijk ingestelden mensch hebt u tot in alle phasen kunnen aanschouwen. De naakte werkelijkheid is u getoond. En zoo was het de bedoeling, al deze ellende moest u de oogen openen en zij dééd het. De gansche menschheid heeft deze levensles geleerd: Nimmermeer mag aan één ziel op Aarde zóóveel macht worden verleend!

Verder weet zij thans, dat ze moet ophouden van roof en woeker een bestaan te bouwen. Zij dient het nu althans te weten, alsook dat elk gebouw, hetwelk niet volgens de wetten van ons leven is opgetrokken, tot vernietiging en ongeluk gedoemd is. Hij, die in alles eerlijkheid betracht en het goede

volbrengt, staat voor de poorten van het Koninkrijk Gods. Laat u thans niet breken door de ellende, u leegschreien helpt niet. Weet, dat achter de puinhoopen de toekomst wenkt. Het leege gedoe van de Aarde valt dan van u af. Door te dienen kan elkeen zich een eigen toestand scheppen. Wie met opgeheven hoofd voor den enkeling, de massa en de menschheid werkt, zal ondervinden, dat God waakt.
Iedere ziel zal nu de noodzakelijkheid gevoelen, verder te gaan en God danken, dat zij tot de levenden behoort. En zoo voelen het de massa en de menschheid.
Ook de groote massa heeft geleerd, dat het zóó niet langer moet. De verschrikkingen hebben ook haar de oogen geopend. Al haar haat zal oplossen, deze is slechts tijdelijk overheerschend geweest. Ook de massa heeft geleerd, dat alleen de liefde het aardsche bestaan kan zegenen. Wie dit voelt is gereed voor den stoffelijken en geestelijken opbouw!
Mozes is eens aan dezen opbouw begonnen, vele andere profeten en strijders volgden hem op, zij allen zetten hun eigen leven er voor in. Zoo deed Christus. Hij gaf alles van Zichzelf om u gelukkig te maken. Tot nu toe heeft het aardsche bewustzijn de draagwijdte van die offers niet begrepen. Maar thans is de menschheid ontwaakt. Na alle doorgemaakte ellende is dit begrip gekomen. Als zij het op eigen kracht en in vrede en rust had begrepen, zou heel deze verschrikking niet noodig zijn geweest. Toch is de winst aan u en de uwen, want deze afslachting schiep het geestelijk ontwaken.
In de toekomst zullen al uw daden het bewustzijn van uw goeden wil uitstralen, want het leven op Aarde voert u die waarachtigheid binnen. Door het geweld hebt u deze bewustwording verkregen, door de duisternis ging u naar het licht! Wie echter moet uw gewonnen bewustzijn nu betalen? Moet Duitschland opnieuw het slachtoffer zijn? Moet het Duitsche volk weer opnieuw aan handen en voeten worden gebonden? Moet het thans zoo worden geknecht, dat het geheele volk omkomt? Dan zou het volk van Israël niets hebben geleerd. De wetten van de Eeuw van Christus komen nu tot ontwik-

keling. Zoo afbrekend als de protocollen in Versailles van het jaar 1918 zijn opgemaakt, zoo opbouwend zullen de nieuwe zijn. De Meesters aan deze zijde hebben ook die problemen in handen. Zij zullen hierin beslissen, haat met haat vergelden kan niet langer, dit behoort tot het verleden. Het voert opnieuw tot afbraak en wie ter wereld kan dit nu nog willen?! *Het Duitsche volk zal voor langen tijd worden bewaakt, doch als het voldoende geleerd heeft en het het trotsche hoofd weet te buigen, zal het de eigen persoonlijkheid weer in handen krijgen!*

Het Duitsche volk zal offeren voor de gepleegde wandaden, het zal moeten aanvaarden, dat zijn land in stukken gesneden wordt, ten behoeve van de landen, die eens door de Duitsche legers meedoogenloos aangevallen werden. Maar eens, als het voor de volle honderd procent te vertrouwen is, zal het het eigen leven weer in handen mogen nemen en dienen voor Israël, vrede, rust, welvaart en opbouw.

God kan immers niet goed vinden, dat millioenen zielen aan de vernietiging worden prijsgegeven. Dat was in 1918 noodig, nu echter zullen de kinderen van Israël, die Duitschland telt, hun land tot Israël voeren!

Wanneer u de problemen van uw tijd begrijpt, klimt u op naar den Calvarieberg en gaat u tot Christus. U kunt dit thans doen, want u hebt goedgemaakt en alles teruggegeven wat u in vorige eeuwen gestolen heeft. De haters en vervloekers, de bloedvergieters mogen onder géén beding meer aan bod komen of u keert terug naar het oerwoudstadium en dit kan uw bedoeling niet zijn. Daarvoor zijn toch die stroomen bloeds niet vergoten! *Het haat met haat vergelden voerde de wereld naar den afgrond. Nu is het de eerste eisch, dat de volken trachten elkaar te begrijpen, ze moeten eens en voor goed voelen, dat zij allen zonder één uitzondering schuld hebben aan dezen oorlog!*

Daarom mogen de volken zoo min als de enkeling vertwijfeld terug zien naar de vernielingen. Het hoofd moet opgericht worden, bezield door een vasten, onwrikbaren wil moet de

toekomst in de oogen worden gezien. De volken mogen niet blijven stilstaan, zich niet leegschreien om hen, die ten offer vielen, want er is geen dood! Al de gevallenen zijn onze wereld binnengegaan, hier gaan zij verder. Ze zullen als u ontwaken, want ook zij zullen door de Meesters worden geholpen. Zij keeren als u terug tot God, als ze hebben goed gemaakt wat door hen werd misdaan.

Enkeling, massa en menschheid, de Meesters, Engelen uit de hoogste sferen, staan naast u, zij zullen u met hun wijsheid en hun brandende, bewuste liefde helpen. Het besef hoe gij na het sluiten van den vrede zult moeten handelen, zult gij ook door hen ontvangen, hun weten komt in uw leven. Ook nu zijn de staatslieden slechts de stukken op het wereldschaakbord, maar de meesters spelen thans niet om het verslaan van een duisteren vijand, de inzet is thans de stoffelijke en geestelijke opbouw van de geheele wereld. En ze doen zet na zet met dezelfde zekerheid als toen het er om ging de heidenen te vernietigen. Aan deze Zijde liggen de documenten, die beschrijven hoe de Aarde en de menschheid zullen worden. Het heet het „Boek des Levens" en het werd geschreven door de hoogste Meesters aan deze Zijde, door Christus zelf kwam het tot stand. Het behoort tot Zijn Eeuw. Het is voor elkeen op Aarde. Daarin staat beschreven, hoe die Eeuw gaat worden. Het Boek luidt den nieuwen tijd in, het vertelt hoe de wereld na den strijd zal zijn, dan, als de opbouw een aanvang heeft genomen.

In dit heilige Boek, dat tot uw leven behoort en tot uw innerlijk spreekt, staat:

„De Volken der Aarde moeten tot eenheid komen. Zij zullen zich met elkaar verbinden. In Mijnen Naam moeten de volkeren voortleven en aan den stoffelijken en geestelijken opbouw beginnen. Wie nu het verkeerde zoekt, wordt uitgesloten. Wie Mijnen Naam niet liefheeft, sluit zichzelf voor het Koninkrijk Gods af. Wie na al de beleefde ellende niet kan liefhebben, is in opstand tegen de wetten van Mijn Vader en zal ontvangen waar hij blijkens zijn houding om vraagt."

Christus zegt verder in dit Boek des Levens:
„Nu neemt Mijn Eeuw een aanvang. Ik leef opnieuw op Aarde. Voor de menschheid ben Ik gestorven, doch Ik ga met Israël Mijn Eigen Eeuw binnen. Wie Mij volgt, treedt tijdens het aardsche leven het „Koninkrijk Gods" binnen. God zegent al Zijn Kinderen. Maar wie nog twijfelt aan de wetten van God, zal de gevolgen daarvan moeten aanvaarden."
Er staat verder:
„De Volken der Aarde zullen tot eenheid komen en zijn als één gezin in Mijnen Naam. Dan kunnen Mijn kinderen het geluk op Aarde beleven en zullen alle volken der Aarde leven voor Mij, doordat zij Mij volgen. In Mijnen Naam zullen zij besluiten nemen, eerst dan zal Ik hen zegenen. In de harten van Mijn kinderen leeft liefde. De staatslieden van Israël gaf Ik Mijn Leven, voor het geluk van al het leven van God kwam Ik op Aarde. Door deze evolutie zullen de volken der Aarde het „Koninkrijk Gods" hebben gevestigd."
Christus zegt dan:
„De Volken zullen gelijke rechten bezitten, want in Mijn Eeuw zal niet één ziel worden uitgestooten. Ik wil, dat één voor allen en allen voor één werken en dienen en elkaar zullen liefhebben."
Het moet u opvallen, lezer, dat ook Adolf Hitler dit wilde. Hitler kreeg dus toch hoogere gedachten bij al dat kwaad? Ja, door hem werd dit hooge bevel op Aarde gebracht, in de toekomst zult u mede helpen het op de wereld uit te voeren in Christus' Naam.
Er staat verder:
„Opnieuw zal het Huis Israël gevestigd worden. Van dit gebouw uit begint de stoffelijke en geestelijke opbouw. Dan ziet het kind van God de „Vereenigde Volken der Aarde".
In het midden der Aarde zal dat gebouw een plaats vinden. Voor alle volken zullen de deuren open gaan, want op Golgotha heeft Christus dit mogelijk gemaakt. Gods Zoon heeft voor deze bewustwording geleden en is ervoor gestorven. Dat is de Tempel van Israël voor de volken der Aarde en hij zal nu

reine liefde uitstralen. Het machtige gebouw zal door alle volken vertegenwoordigd worden. God leeft in dezen Tempel. Dat hebben de volken zich mogen eigen maken, door al de geleden ellende is dit bereikt, de schulden van het verleden zijn goed gemaakt. Het gebouw straalt deze wederopstanding uit."

Indien u dit voelt, dan begrijpt u, dat zelfs Adolf Hitler niet voor niets heeft geleefd. Door hem heeft de menschheid deze eenheid verkregen. *Hij en Napoleon hebben er aan gewerkt!* Deze zielen hebben gewerkt aan dit licht, aan dezen opbouw, hun eigen verleden dwong hen ertoe. Zij legden den ondergrond, opdat de toekomst daarop zou kunnen verrijzen. Door deze zielen en duizenden anderen met hen, heeft de menschheid deze evolutie, deze ontwaking gekregen. In dezen strijd werden zij echter vernietigd, omdat God niet goed vindt, dat Zijn Leven blijvend door het kwaad geregeerd wordt. De massa echter won erdoor aan bewustzijn en gaat thans aan een ander leven beginnen. Toch worden die heerschers door de menschheid vervloekt!

U moet echter aanvaarden, dat ook zij niet voor niets hebben geleefd. Al brachten zij het leven van God om, zij hebben toch volgens de wetten moeten handelen. Het is het eenige en waarachtige, wat u van hen ontvangen heeft. U weet hierdoor tevens, dat ook uw leven niet voor niets is geweest.

Het Boek des Levens trekt thans onder al deze narigheden een streep. Want het leven op Aarde is gezegend door het stervens-proces en het volgende en nieuwe leven op Aarde. Dat is een genade van God, die beleefd moet worden. U ontvangt uw leven om goed te maken wat door u in andere levens misdreven is. In één leven is dat niet mogelijk. Christus en Golgotha spreken thans tot u. De rekeningen uit het oude verleden zijn thans vereffend. De menschheid begint aan een nieuw boek, dat geschreven zal worden door uw toekomst. Het zegt u echter bij herhaling, dat gij elkander moet lief hebben. In het boek van Christus staat geschreven:

„Er zal Vrede en Rust komen op Aarde en in de Menschen een welbehagen. Mijn Leven moet men aanvaarden!"
Ook dat wilde Adolf Hitler u brengen, maar in Germaanschen stijl. Hij bracht op Aarde het Germaansche geluk, maar dit kon door het kind van Israël niet worden aanvaard, daarom loste het ook weer zoo spoedig op. De duisternis brachten hij en zijn soort. Al deze menschen hebben afstemming op het prehistorische tijdperk en ze hooren in uw eigen eeuw niet thuis. Dat is thans door al het leven op Aarde beleefd. De prehistorische gevoelens hebben in de „Eeuw van Christus" geen beteekenis, het is afbraak! Er staat verder:
„Alle goederen der Aarde zullen nu verdeeld worden, want de staat neemt alles in eigen handen! De enkeling heeft zijn eigen bezit niet begrepen."
Ook hierover sprak Adolf Hitler. Hij wilde, dat de schatten der Aarde zouden worden verdeeld, volgens hem voerde hij daarvoor oorlog. Nu zal elk volk de eigen levensruimte ontvangen. Werd hem deze gedachte door de meesters gegeven? Het kan niet anders!
Er staat nog:
„De Moeder zorgt voor het behoud van het evenwicht tusschen leven en dood, zij is het, die Mijn wetten moet opvolgen, door haar is dat mogelijk.
Deze eeuw is voor de moeder. Het is het moederschap, dat het heiligste is voor de Aarde. Door het moederschap is de stoornis, door den oorlog ontstaan, te herstellen. Het is het heiligste geschenk van God aan Zijn kinderen.
Hoe dierlijk gemeen Duitschland dit heilige bezoedeld heeft, behoef ik u niet te zeggen. U kent dat. Maar hiervoor is Christus niet op Golgotha gestorven. Christus kwam door het moederschap op Aarde. Door de moeder krijgt ook uw leven verbinding met de Goddelijke ruimte. Het is het leven schenken aan hen, die thans door den oorlog te vroeg uit hun organismen worden gerukt, die afgemaakt werden door den waanzin van hun leiders.
Er staat verder:

„Het bloed zal van iedere besmetting gezuiverd worden. Wee hen, die denkt kinderen te verwekken op dierlijke afstemming, naar de ziekte van het eigen kleed."
Die gedachten werden ook al door de heidensche volken naar voren gebracht. Maar Adolf Hitler en zijn eigen soort namen krasse maatregelen voor de doorvoering ervan. Hij liet al die kinderen van God steriliseeren. Hij ontnam den scheppenden mensch en de moeder het voortplantingsvermogen, het moederschap! Dat het bloed gezuiverd moet worden en in de toekomst geen zieken mogen bevruchten, is heel natuurlijk, de Eeuw van Christus staat dat niet toe. Het is stoffelijke afbraak. Er staat:
„De gezonden zullen voor de zieken werken en hen dienen en indien noodig het eigen leven inzetten."
In Duitschland werden de zieken vergast. Hitler dacht er zijn eigen soort door te kunnen beschermen en het bloed te zuiveren. Maar dat is niet mogeijlk. Wisten zijn beroemde doctoren wel dat het menschelijk organisme door de eeuwen bezoedeld is en de natuurlijke afstemming verloren heeft? Hieraan hebben wij allen in de ruimte schuld. Wij zelf zijn het geweest, die een lageren graad voor het stoffelijke organisme bevruchtten, wij gingen geheel in dat leven over. Hierdoor zijn de eigenlijke kern en de stoffelijke afstemming verloren gegaan. Want ook onze kinderen verbonden zich weer met een lageren levensgraad en hun kinderen deden het op hun beurt. De natuurlijke afstemming van ons organisme is er door verbroken, dat is onze eigen afbraak! Graad na graad ging verloren en loste volkomen op. Nu wilde Adolf Hitler het zuivere bloed kweeken, doch het onderscheiden van rassoorten heeft zijn beteekenis verloren. Die tijden zijn voorbij! Wij zijn net te laat en het was toch niet mogelijk geweest het te voorkomen. Hitler en de zijnen zuiverden hun ras desondanks en op hun eigen wijze, ze vergasten de zwakken! De toekomstige mensch zal het zuiveren van het menschelijke bloed als volgt ter hand nemen — den zieken wordt verboden te bevruchten, om te voorkomen, dat zieken op deze wijze

kinderen verwekken. Dit is het eenige wat men op Aarde kan doen. Hierdoor komt de menschheid binnen enkele eeuwen tot het gezonde stadium. Het geschiedt dus anders dan Hitler en zijn soort het zich hebben kunnen indenken. Maar zij leefden als demonen niet hebben gekund, hun doen en laten zal spreekwoordelijk worden! Hitler bouwde schijngestalten op, hij wenschte kanonnenvleesch, om niets en niets anders wilde hij zijn volk sterk en gezond maken. Het Boek des Levens zegt verder:

„In Mijn Eeuw zullen er geen zieken meer zijn, het geluk van Mijn kinderen is dan verzekerd. Alle ziekten zullen oplossen, alle ziekten zullen in Mijn Eeuw overwonnen worden, de middelen daarvoor hebben de Meesters reeds ontvangen. Al de kinderen van God zullen op deze Aarde Mijn gelukzaligheid genieten. Ik ben daarvoor gestorven. Mijn Vader zond Mij er voor naar de Aarde."

Wanneer ik u straks over den toekomstigen mensch ga vertellen, zult ge eerst begrijpen wat de Eeuw van Christus voor u en het leven na u te beteekenen hebben. Hitler heeft deze evolutie gebracht, maar hij wist niet, hoe hij al die ellende moest oplossen. In Duitschland deed men dat op de bekende wijze. Toch zullen de volken der Aarde door zijn stoffelijke afbraak tot het geestelijke ontwaken komen en dan lossen al deze wantoestanden op. Zoo heeft Christus het gewild! Hiervoor gaf Gods Zoon Zijn Eigen Leven. Het reine Evangelie, dat u is geschonken, zegt het. De nieuwe gedachten ontstonden erdoor. Israël zal deze wetten opvolgen en de meesters van al de volken inspireeren bij al hun handelingen. Bovendien zullen de volken tezamen werken en zoo al de geleden narigheid doen oplossen en vergeten. In deze eeuw worden de dief, de leugen en het bedrog verbannen!

De menschheid staat voor ongelooflijke wonderen. En al die wonderen zijn door de beleefde ellende verkregen. Niemand behoeft dus te wanhopen. Het Boek des Levens komt op Aarde, regel na regel zal de menschheid ontvangen en daarvan de wetten beleven. En Israël zal daarbij leiding geven.

Zal men Adolf Hitler vergeten? Wordt er aan hem niet meer gedacht? Gene Zijde zegt u, dat de menschheid aan hem zal denken! Er komt een tijd, dat men hem zal vergeven, alles, alles wat hij in uw oogen misdaan heeft! Dat klinkt voor uw stoffelijk gehoor satanisch. Maar wij kennen de wetten voor zijn en uw leven en dat van den toekomstigen mensch. Wij weten dat hij en anderen slachtoffers zijn. Op zijn graf zullen dan de bloemen worden neergelegd, die door deze bewustwording zijn verkregen, ze komen uit het menschelijke hart voort en het zijn juist die bloemen, waarvan Christus houdt. Deze hartekinderen hebben beteekenis voor God! Gods wil is het, Christus vraagt het u en den uwen en den volken der Aarde, hem te vergeven, want hij diende uw geestelijk ontwaken! Zijn Mozes en anderen hiervoor niet gestorven? Natuurlijk, Hitler voerde de heidensche volken aan, stond lager voor de wetten van God dan al die andere leiders en toch, allen deden één werk, al begrepen hij en u dat niet. Hij is dan ook de martelaar voor de volken van Israël. De geschiedenis zal dat eens moeten aanvaarden! Die tijd is nu in aantocht. De menschheid zou zonder hem en op eigen kracht niet tot gezegende evolutie gekomen zijn.

Begrijpt u, waarheen uw tijd uw leven voeren zal? Waarheen het huidige probleem u zal brengen? Op weg naar ons Vaderhuis zullen wij elkaar nog weleens ontmoeten en dan wil ik u deze vragen nogmaals stellen. Gij zult dan alles moeten beamen, want dan behoort u tot de sferen van licht en bent u één der onzen. U weet dan tevens, waarom Mozes weer op Aarde leefde, waarom al dit leed gekomen is en welken weg ingeslagen werd. Het Boek des Levens roept u toe:

„Ga beginnen met den stoffelijken en geestelijken opbouw. Hebt nu alles lief wat leeft, eerst dan gaan de sferen van licht voor u open. Gij kunt dan uw „Koninkrijk Gods" betreden. Gij zult met elkaar de wetten van God beleven en niets meer afbreken, gij zult alléén opbouwen! Gij zult hierdoor tot God terugkeeren. Golgotha wacht op u en de uwen!"

De kinderen van Israël zullen zich daarvoor verzamelen.

Maar nu zonder wapenen!!! Het leven van God zal zich als massa niet meer vergeten. Nu leven het geluk en het geestelijke weten in u allen en het begrip van het uiteindelijke doel, dat het ontwaken is voor uw leven. Dit is tastbaar te voelen voor u allen, u kunt nu reeds aan uw toekomstige rijk beginnen. *Werk daarvoor! Bid daarvoor! Dien ervoor en ge zult de schatten des hemels ontvangen!*

Wat u op Aarde zag ontstaan, behoorde tot de duisternis. Het andere en hoogere werd u door de meesters van deze zijde gegeven. God heeft dat gewild. Toen wij aan onzen cosmischen weg moesten beginnen, God als een Vader tot Zijn kinderen sprak, hadden wij dit alles kunnen zien, maar wij als mensch hebben het niet begrepen. Niettemin zijn dat thans de wetten, die u en ons het geestelijke halt toeriepen. Toen wij van de Maan afscheid namen, leefden wij zèlf. Iedere verkeerde daad bracht ons dichter naar de menschelijke ellende. Nu is dat voorbij en goed gemaakt. In de Eeuw van Christus zou dat zich aan ons leven openbaren, u hebt dat op Aarde kunnen beleven en wij aan deze zijde. Wij leerden hier al deze Goddelijke wetten en hebben ze ons eigen moeten maken. Eerst daarna volgde het geestelijk ontwaken! Dat wil dus zeggen dat de mensch het verkoos door afbraak naar de wonderen van God te gaan naar het geloof en de liefde en het zegevierende einde van uw aardsche leven. Door de duisternis naar het licht, en dit is het wat thans door de menschheid is beleefd. *Vergeet èn vergeef!* Dit heeft Christus gewild, Hij is ervoor gestorven. Hij bracht het op Aarde. Sta niet stil, kijk vooruit! Heb moed om verder te gaan, weet nu dat gij hebt moeten goed maken. Uw goddelijken weg moet gij toch aanvaarden, niet één ziel kan er aan ontkomen. Meng de rust en den vrede in uw hart met die van Christus, eerst dan is uw leven gezegend!

Het geloof in God den Vader, vergeet nimmer, dat God liefde is en Eeuwigdurend zal blijven. Volg Jezus Christus. Niet één ziel kan de wetten van God ontloopen zonder dat haar leven zou stilstaan. Weet toch, dat uw eigen tijd lichtend zal zijn

voor de komende eeuwen en dat uw eeuw nimmer vergeten zal worden. U behoort bij uw eigen tijd, uw oorzaak en gevolg bracht u op Aarde, zoo niet, dan waart gij reeds voordien onze wereld binnengetreden. Moge de reine liefde van Christus in u komen, dit is het verlangen van al de Engelen in ons leven, want eerst dan kunnen zij u helpen! Uw leven is dan niet voor niets geweest!

Geef waar gij kunt daadwerkelijke hulp, buig uw hoofd voor het leven van God en ga in de wetten, die tot ons leven behooren, zij voeren u tot het „Heilige Avondmaal". Christus zal het brood voor u zegenen, Hij zal geheel bezit nemen van uw leven, Hij zal u Zijn Koninkrijk toonen!

In de Eeuw van Christus zullen de schatten der Aarde eerlijk verdeeld worden. In de millioenen eeuwen, die voorbij gingen, was dat nog niet mogelijk, thans kan hieraan gewerkt worden. Nu zullen de volken der Aarde zich deze persoonlijkheid eigen maken en komt de astrale eenheid op Aarde. U zult het nog niet kunnen beleven, maar uw nageslacht ontvangt van God het welbehagen in den mensch!

Vermijd aldus iedere omlaaghalende gedachte. Ze breekt u geestelijk af. Vergeet nimmer op te bouwen. Sta niet stil voor de puinhoopen, kijk naar de toekomst, waarvan de lichtstralen u reeds beschijnen. Laat uw hoofd niet hangen, want er is Eeuwigdurend voortleven. *Een dood is er niet! En God is Liefde!*

Nu komt het Koninkrijk Gods op Aarde. De Eeuw van Christus neemt thans een aanvang. Ga in Christus! Ga in Zijn Heilig Leven aan den opbouw beginnen! Wij zullen u daarbij helpen, millioenen zielen aan deze zijde wachten om aan hun taak te kunnen beginnen. Straks, als ik u uw toekomst mag binnenvoeren, zal het u duidelijk worden, waarom deze eeuw het kwaad overwonnen heeft. Gij kunt het eigenlijk al weten, de wetten er van heb ik u mogen verklaren, maar er is nog veel meer, de wonderen zijn het, die God aan de menschen zal schenken. Deze eeuw sprak tot uw eigen hart, tot uw vrouw en uw kind, tot uw vader en moeder, niet één ziel kon eraan

ontkomen. De heilige ernst van ons leven is thans op Aarde gebracht. U staat thans voor het eeuwige nú. U moet zich het geloof, de liefde en de hoop eigen maken en alles van uw zelf inzetten. Gij zoudt geven en dienen al het leven van God op Aarde en in de ruimte. Gods wil is het!
God wist, dat gij tot Hem zoudt terugkeeren, het „hoe" hebt gij nu leeren kennen. Hiervoor zond God Christus naar de Aarde, maar hoe is Zijn Zoon ontvangen? Toch gaf Christus u het geloof in God, de hoop en de liefde, het machtigste geschenk, dat God u geven kon! Zijt gij ingegaan in deze Goddelijke wetten en hebt gij hiervoor uw hoofd gebogen? Wees toch eerlijk en beken thans, dat gij God niet hebt gezocht, zoo min als de Goddelijke schatten, die op Golgotha het licht hebben gekregen. Gij waart levend dood!
Welke ontwikkeling hebt u thans achter den rug? Hoever is de menschheid op den geestelijken weg gekomen? Dat is op de Aarde niet vast te stellen, u moet ervoor aan deze zijde leven, in onze wereld is dat echter te zien. Daarom noodig ik u uit mij te volgen. Ik wil u verklaren hoe het mogelijk was, dat wij aan deze zijde konden zien, dat de heidensche volken moesten verliezen, hoe sterk zij zich ook maakten. Aan onze zijde leert u de persoonlijkheid van de menschheid kennen. Volg mij en de schatten des geestes worden u toegereikt!

HOOFDSTUK II

De astrale Menschheid.

OM u de geestelijke afstemming van de menschheid te verklaren en haar vast te stellen, dient u de wetten van ons leven te kennen. Alleen aan deze zijde zijn die wetten waar te nemen. Want hier is een sfeer als de mensch, die er in leeft, en zij is tegelijk de geestelijke afstemming na den aardschen dood. Ik vertelde u, hoe de astrale werelden zijn ontstaan. Als die eerste menschen, die hun aardschen kringloop hadden volbracht, niet hooger waren gekomen, zouden er geen hellen of hemelen in ons leven hebben bestaan. U moet dan eveneens aanvaarden, dat ook uw maatschappij nog niet zou hebben bestaan, want hiervoor zou de menschheid dan nog moeten ontwaken.

Doch de hellen en hemelen zijn ontstaan en ook uw maatschappij is er. U leeft niet in een prehistorisch tijdperk, want Moeder Aarde en al haar kinderen hebben een geestelijke en stoffelijke evolutie ondergaan. De eerste menschen, die hun stoffelijk leven hadden volbracht, gingen aan onze zijde verder. Thans leven die menchen in het *Al* en zijn Goden! Al dat leven is reeds tot God teruggekeerd. Ook u bent bezig om tot God terug te keeren, maar thans leeft u nog op Aarde, de eerste menschen en wij aan deze zijde zijn verder, doch ook gij zult onzen weg bewandelen en dan als wij alles van uw eigen leven inzetten en goed maken wat misdaan werd. Ons werd géén gedachte geschonken, deze wetten zijn ook voor u!

Ik vertelde u, dat de eerste astrale menschen de wetten van de Aarde aan deze zijde opnieuw beleefden. Zij keerden naar de Aarde terug, want dit aardsche contact lag in hun bereik. Doordat zij het leven op Aarde lief kregen en dienden verdichtte zich een andere wereld en veranderde hun eigen toe-

stand. De ziel als de persoonlijkheid ging ontwaken. Er kwam evolutie en wel een ten goede. Zij vertegenwoordigden het zieleleven en een eigen wereld voor het astrale leven, dat zij eerst nu leerden kennen. In de sfeer der Aarde zagen zij eerst nu de geestelijke en stoffelijke wetten en maakten zich die eigen. De zielen begrepen toen, dat er geen dood was! Zij zagen tevens, dat zij, indien zij dat wilden, hooger konden gaan. En daaraan begonnen zij te werken, zij beleefden nu den stoffelijken en geestelijken opbouw.
Die millioenen zielen bleven in de sfeer der Aarde voortgaan, want daardoor leerden zij de wetten van God kennen. Zij gingen nu eerst voelen, dat er een hoogere macht bestond, Die al dat leven bestuurde, zij zagen, dat zij tusschen leven en dood leefden en begrepen nu hun eigen denken en voelen in vergelijking met dat van den stoffelijken mensch van de Aarde. Het leven aan deze zijde bood hun alles, want zij konden gaan waarheen zij wilden.
Ik vertelde u, dat, wanneer zij voor het aardsche wezen zorgden en zij het goede volgden, niet alleen hun karaktereigenschappen en vanzelfsprekend de persoonlijkheid veranderden, maar ook hun omgeving. Die persoonlijkheid ging in een andere wereld voelen en ging daarin over, en al waren dat nog hellen, zij beleefden toch de Goddelijke wonderen. Het gaf hun de bezieling om verder te gaan. Zij wilden steeds hooger klimmen in de geestelijke ontwikkeling en beleefden toen de eene evolutie na de andere. Zij zagen, dat er woningen tot stand kwamen en dat zijzelf die hadden opgetrokken. Die wereld en die woningen behoorden hun toe en ze waren daardoor heer en meester in eigen rijk.
U begrijpt zeker, dat zich toen de sferen en de hellen gingen verdichten en zij begrepen, dat dit door henzelf geschiedde. Zij beseften, dat zij tot het eeuwigdurende leven behoorden, en verwelkomden reeds hun eigen familieleden, die zooals zij op Aarde waren gestorven. Zij vatten liefde op voor al die menschen en voor de Oppermacht, waarvan zij deel waren. Tevens begrepen zij, dat er nog veel was, dat zij moesten leeren.

Deze menschen zagen toen reeds hun eigen levensgraad voor de astrale wereld en voor de Aarde. Zooals zij zich voelden en hun bewustzijn was, was ook de wereld waarin zij leefden. Zij gingen nu de karaktereigenschappen begrijpen van den mensch, die tot hun eigen soort behoorde. Iedere seconde beteekende voor hen nieuw leven en ondervinding, een ander ontwaken, zij gaf hun daarenboven meer intuïtie en wilskracht, omdat zij bewust aan den geestelijken opbouw waren begonnen.

Ik zei u ook nog, dat er millioenen zielen van hen op Aarde werkten en weer andere in de duistere sferen bleven om het leven daarin te helpen en ook dit, zooals zij het hadden beleefd, tot het geestelijk ontwaken te brengen. En in die eeuwen veranderde hun leven steeds mer, de sferen werden ruimer en lichter en zoo zagen zij de sferen van licht ontstaan. Graad na graad zagen zij tot stand komen. Dat werden de zeven hellen en de zeven hemelen, die ook wij hebben leeren kennen. Het is in één van deze hellen of hemelen, waarin ook u binnentreedt, wanneer u den kringloop der Aarde hebt volbracht.

Het leven op Aarde ging verder en veranderde gelijk Gene Zijde veranderde. Vele uitvindingen kwamen door de astrale wezens op Aarde tot stand, want zij inspireerden het stoffelijke wezen ertoe. Maar de astrale mensch zag, dat ook het aardsche wezen aan de duistere hellen bouwde, deze verdichten zich schrikbarend, wat zij niet konden voorkomen. Die het goede zochten en beleefden, bouwden met hen aan de sferen van licht, zij begrepen er uit, dat het leven in de ruimte die wetten in eigen handen kreeg. De hellen kregen de eigen uitstraling, er ontstonden holen en krotten als woningen en prachtige paleizen door hen, die in die hellen hun bestaan hadden moeten aanvaarden. De hoogere astrale wezens gingen in hun eigen leven zien en voelden aan, dat al die menschen zich voor het hoogere bestaan afsloten. Al die gebouwen zouden eens weer moeten worden afgebroken, als het menschelijke wezen er toe overging te bouwen aan de sferen van

licht. Maar in die hellen kwamen steeds meer woningen en dat opbouwen van de hellen ging millioenen jaren door.
Wij kunnen hierdoor vaststellen, dat de ééne ziel reeds verder was dan de andere. Iedere hel vertegenwoordigt een levensgraad en deze is tevens de geestelijke afstemming en de uitstraling van een sfeer. En die sfeer is weer zooals het innerlijke leven zich voelt en de persoonlijkheid is. Hieraan herkende men het wezen uit die wereld. En u op Aarde behoeft hieraan niet te twijfelen, want stof en geest waren en zijn volkomen één.
De laagste of diepste hel in de astrale wereld is de gemeenste. Het leven, dat daarin leeft, bezit eigenlijk geen leven meer. Het zieleleven in deze hel ligt er neer en is onbewust van al het andere leven van God, doordat dit menschelijke wezen al de bestaande wetten overschreden heeft. Die menschen hebben afstemming op den voordierlijken levensgraad. — Zoo u hierover meer wilt weten, leest u dan: „Een Blik in het Hiernamaals" [1]) en alles wordt u duidelijk. Ik vertel er thans alleen dat van, wat noodig is voor dit werk.
De astrale mensch met de millioenen anderen, die met hem deze wereld vertegenwoordigen, hebben zich uitgeleefd. Er is geen kwaad te bedenken, of zij hebben het bedreven. Zij martelden het leven van God en vernietigden het en deden dit bewust! Dit zijn de hyena's der menschheid, ze leven hier tezamen en zijn voor hoogere werelden afgesloten. Dit is hun eigen wereld, hun sfeer en hun geestelijke afstemming. Alléén God kan hen uit dezen toestand, uit dit onmenschelijke bestaan, dat rottend slecht is en stinkend als hun levensaura, verlossen, want een geest van het licht, noch hun vader of moeder zijn hiertoe in staat. Zij overvielen op Aarde duizenden menschen, hebben deze levens gemarteld en gepijnigd tot de dood intrad, maar ontvingen na hun aardsche leven deze wereld, dezen stinkenden poel van ellende, waarin ze

---

[1]) „Een blik in het Hiernamaals", een trilogie, door Jozef Rudolf eveneens van Gene Zijde ontvangen. Uitgave: Mouton Uitg. Mij. Den Haag.

thuis hooren, doordat ze er zich op afstemden. Zij brachten leed en smart, hel en duivel over de massa, maar schiepen zich er een duisternis door, een hol in deze wereld, zooals gij wellicht op Aarde niet kent. Hierin zouden zij hun eigen leven beleven! Er aan ontkomen was niet mogelijk, hun sfeer hield hen gevangen!

Menschen met deze vreeselijke afstemming leven ook nu op Aarde. Ze beteekenen voor duizenden menschen een verschrikking, het ongeluk! Deze oorlog bracht ze bij massa's in uw midden, gij hebt hen dus leeren kennen. Velen van u hebben hun martelingen moeten ondergaan en bezweken er door. Deze onderste hel zal ook hen aantrekken, zij, die dachten zich aan het leven van God te kunnen vergrijpen. Maar in ons leven zien zij zich voor deze wetten geplaatst, op Aarde echter kennen zij ze niet en leven maar raak.

In de vale hellen leeft de eigen soort bijeen, op Aarde is dat niet mogelijk, bij u leven al deze soorten van menschen door elkander over de Aarde verspreid, uw maatschappij vormde zich zoo. Na hun aardsche leven overheerschen hen evenwel de goddelijke wetten, God weet waar zij zich in de laagste hellen zullen bevinden. En deze geestelijke afsluiting heeft die mensch zelf gewild. Hij sloot zich tevens voor het hoogere leven en bewustzijn af. Alleen door wilskracht en door het dienen van Gods leven zijn andere en hoogere werelden voor hen te bereiken. Het zieleleven in de diepste hellen begint daar echter nog niet aan en zal daarom naar de Aarde terugkeeren om daar goed te maken, wat het in vele levens heeft vernietigd. Het ligt aan ons zelf welk leven wij willen volgen, welke wetten wij ons willen eigen maken. Zoeken wij in het leven op Aarde het kwaad, dan moeten wij na het stoffelijk einde de hellen aanvaarden. De mensch zelf schept zich dus een eigen hel of hemel, en deze is de geestelijke afstemming na den dood!

De menschen, die een hel in zich dragen, kunt u op Aarde toch herkennen. Zij brengen heel veel leed over anderen, zij kunnen op Aarde over duizenden levens beslissen, hun taak en

het stoffelijk bezit op Aarde geeft hun deze mogelijkheid. Ze hebben zich dien maatschappelijken toestand eigen gemaakt. Als deze menschen nu maar een ander leven hadden beleefd, zouden ze een hoogere wereld zijn binnengetreden en behoorden ze wellicht tot de sferen van licht. Door het kwaad gaan zij evenwel ten onder.
Al uw sadisten, die thans meenen het menschdom te mogen martelen en vernietigen, zullen na hun dood hier binnentreden en maken dan deel uit van deze hellewereld. Het kwaad van die wereld zuigt dan hèn leeg, zoo zullen zij ontvangen, wat zij op Aarde anderen aandeden.
Dat zijn de wetten van ons leven en die wetten roepen hun hier het geestelijk halt toe. God wil, dat wij Zijn Leven liefhebben, maar hoe beleefden zij hun levens? Iedere verkeerde gedachte zelfs moeten wij goed maken. Maar deze onmenschelijke wezens gaan over lijken! Elke seconde komen dergelijke demonen van de Aarde hier aan en behooren nu tot deze wereld.
Op Aarde kunt u hen herkennen, zei ik u zooeven, zij moorden, rooven en scheppen er genoegen in u levend te zien verbranden, zij genieten van uw ophanging, zij vergiftigen uw levensdronk en zijn de verkrachters van uw levensbestaan. Zij brengen litteekens aan door hun eindje sigaret, dat ze op pen harten, zij zuigen uw kind leeg en gooien het als een wrak uw naakte lichaam uitdooven, zij slaan wonden en vertrapvan zich af, duivelsch, satanisch zijn hun handelingen geweest tijdens de uren, die de menschheid thans heeft moeten beleven. Zij vergrepen zich aan kinderen en aan ouden van dagen, zij hebben voor niets en voor niemand ontzag, deze sadisten van de twintigste eeuw, die aan deze zijde de laagste hellen zullen bevolken. Ik behoef ú niet te vertellen, hoe zij zich in deze oorlogsjaren hebben gedragen, het is u bekend. Mij gaat het er om, u aan te toonen welke afstemming deze zielen voor ons leven vertegenwoordigen en dan leert u al deze levensgraden en astrale werelden kennen.
Duivelsch is hier de stank van hun rottend leven, slecht en

afgrijselijk is zijn gestalte, maar dit heeft God niet gewild, dat hebben deze menschen zichzelf aangedaan! In deze laagste hel leeft de heerscher van het kwaad, deze mentaliteit bevindt zich in de eigen levensafstemming. De diepste duisternis aan deze zijde wacht hen op en niemand of niets kan daar iets aan veranderen.

Gaan wij thans hooger, dan treden wij meteen een andere wereld, een andere hel binnen. De mensch, die hierin leeft, is reeds veranderd, aan de atmosfeer, het geestelijke licht en de eigen uitstraling is dat te zien. In de sfeer hieronder, waarover ik sprak, ligt het zieleleven neer als uw kwal aan het strand, hier boven kruipt het leven als een pad over den grond en wil weg uit deze omgeving. Maar dat kan niet, de sfeer houdt het zieleleven gevangen. Toch moet hierin eens verandering komen. Hoe, dat vertellen u de drie boeken waarover ik sprak. Want voor God moet ook dit leven verder en tot Hem terugkeeren.

In deze hoogere sfeer is reeds ontwaking gekomen. De menschen hier zoeken naar de hoogere bewustwording, naar de samenleving, naar het licht dat zij door hun vreeselijke leven hebben verloren. Ook deze menschen zijn diep gezonken, toch schenkt God ook hun een nieuw organisme, door het stoffelijke leven komt die ontwikkeling tot stand. Maar deze menschen hadden op Aarde niet zooveel als zij in de hel beneden zaten of zij zouden door diezelfde wereld aangetrokken zijn. Toch leefde ook deze hel zich volkomen uit.

Deze zielen als stoffelijke menschen leven onder uw midden, gaan goed gekleed, hebben een pracht van een maatschappelijke baan, maar vertegenwoordigen voor onze wereld deze hel. Zij klimmen over uw rug op in de maatschappij en kunnen over duizenden beslissen, wat echter toch hun eigen ondergang zal zijn, indien ze de wetten van God erdoor verwaarloozen. Deze menschen leven voor den ondergang, ze brachten verdierlijking, wat Chistus hun toch niet heeft geleerd.

Dit zijn nu reeds twee hellen, twee werelden, twee soorten

van menschen voor onze en uw wereld. Hier zijn die werelden afgesloten voor elkaar, op Aarde leven deze menschen bijeen en onder uw midden en vertegenwoordigen met u de maatschappij. Om deze menschen op Aarde in hun eigen bestaan en buiten de maatschappij om te herkennen, dat is niet eenvoudig. Vele eeuwen lang heeft zich dit wezen voor de massa kunnen verbergen. Dat is thans echter niet meer mogelijk, de Eeuw van Christus eischt van u en van hen kleur te bekennen. En vooral in dezen oorlog kunt u dat wonder op Aarde volgen, nu ziet u wie de duisternis volgt en wie daarentegen de sferen van licht en het goede wil beleven. Dit heeft het menschdom op Aarde nog nimmer gekend, die mogelijkheid was er niet. De Eeuw van Christus eischt het van al het leven van God. Ik kom hier straks nog op terug.

Hierboven ligt nog een vreeselijke hel, het zieleleven dat daarin leeft, ligt er gevangen in holen en krotten. Uit spleten steken hun vangarmen om te grijpen wat er te grijpen valt. Ook zij zijn niet te helpen. Millioenen menschen leven er hier, ze zijn slechts wat meer bewust dan de levensgraden hieronder. In de laagste hel is de menschelijke uitstraling diep zwart, iets hooger is het zwart doorschoten van flitsend groen en naarmate wij hooger gaan, zien wij die atmosfeer veranderen. In het land van haat, de vijfde hel, schijnt ons het valsche rood-bruine licht van den hater tegemoet. Maar u ziet het, er is toch licht gekomen in deze duisternis, wat in al die millioenen eeuwen tot stand kwam. Voor ons leven zijn de hellen dus bestaande werelden, voor de Aarde is het uw maatschappij, de wereld van thans. Dit alles geeft u een klein beeld van de wijze, waarop de astrale wereld toch één is gebleven met de Aarde, uw eigen leven daar. Hierdoor kunt u aavaarden, dat elk mensch zich in het astrale leven een eigen wereld schept. De persoonlijkheid stemt zichzelf af op één van deze sferen, hellen of hemelen.

Ook in het land van haat leven millioenen zielen bijeen en zij behooren tot het bewuste kwaad. Deze menschen zijn bewust, zij weten dus waar zij leven en ze weten óók, dat hun graad van

leven duisternis beteekent, ook al kunt u er hier ontmoeten, die niet eens weten, dat zij op Aarde gestorven zijn. Deze zullen echter spoedig ontwaken, de anderen helpen hen wel om nog dieper te vallen, dan zij reeds deden. Deze menschen kunnen hun sfeer verlaten, zij kunnen naar de Aarde gaan en zich daar uitleven, en beleven wat zij willen, want alle levensgraden en geestelijke afstemmingen bevinden zich op Aarde. Zij klampen zich dan ook aan die levens vast, zuigen die organismen leeg en gaan verder om de vreeselijke verlangens in hen te bevredigen. Wat zij er willen beleven behoort de onderwereld toe, zij volgen de hartstochten. Zij hebben meer bewustzijn dan zij, die de lagere hellen bevolken, omdat zij zooveel kwaad niet konden beleven. Macht op Aarde is dus voor onze wereld voor deze levensgraden het verlies van de eigen geestelijke persoonlijkheid! Al deze menschen denken nog niet aan een hooger leven, al zijn er onder hen, die dit wel doen en die zich van de eigen levensgraad los willen maken. En ook dat kunt u op Aarde volgen.
Waar menschen leven op Aarde, zijn er die zich uitleven en de duisternis volgen, naast anderen, die streven naar de hoogere bewustwording en dus een geestelijk bestaan leven. Weer anderen spreken over een God van liefde, deze menschen willen dienen en zetten alles in voor de menschheid en volgen Christus. Dacht u, geachte lezer, dat deze menschen in één van deze hellen leefden? Dat de geloovige mensch, de waarlijk goede ziel, deel uitmaakt van deze vreeselijke werelden? Dat is niet mogelijk, dat is een geheel ander soort mensch dan deze demonen. Het spreekt dan ook vanzelf, dat wij nog hooger moeten gaan, willen wij de geestelijke afstemming van de menschelijkheid vaststellen. Want in deze hellen leeft het echte kwaad bijeen, het verdierlijkte menschenkind. In het land van haat leven moordenaars en dieven en noemt u maar op, menschen dus, die het kwade beleven, die niets en niemand ontzien, christenen bevinden zich hier niet! Natuurlijk kunnen ook christenen een dierlijk leven beleven, ik bedoel hier dus alléén het zieleleven, dat waardig is dezen naam te

dragen. In deze hellen leven ook katholieken, protestanten en andere dogmatisten der Aarde, zielen, die zich op Aarde hebben uitgeleefd. Alle soorten leven hier bijeen, alle rangen en levensgraden van uw maatschappij, hoog en laag, rijk en arm, geleerd en ongeletterd tezamen in één wereld, in het land van haat, hartstocht en geweld.
Zij, die hier in het land van haat leven, of zij, die op Aarde die afstemming bezitten, zouden nimmer Hitlers taak hebben kunnen beleven, omdat zij de afstamming daarvoor niet bezitten. Deze menschen zijn dus verder, ze zijn niet zóó laag gezonken, kennen deze macht ook niet. Dat is voor onze wereld hun redding, of zij traden de diepste hel binnen. Die zielen kunnen thans niet zooveel kwaad doen, zij leven boven de sfeer, de hel van Hitler en diens eigen soort. Macht is dus afdalen, indien men op Aarde de vernietiging volgt en haar het leven van God oplegt.
Boven het land van haat leeft een andere sfeer, het is een hoogere wereld voor de ziel, al leeft ook daar nog het onbewuste kind van God. Niettegenstaande al de tegenwerking op Aarde en aan deze zijde, is het leven van God dus toch hooger gekomen, want ander sferen wachten ons. Wij kennen nu reeds millioenen zielen, soorten van menschen, die ook op Aarde leven en de persoonlijkheid van de menschheid vertegenwoordigen. Is er dan niets goeds aan dit karakter, kunt gij thans vragen? Leven er op Aarde alléén demonen? Dat kan niet!
Wij moeten dus verder! Maar verwondert het u nog, dat er in het verleden steeds weer nieuwe oorlogen kwamen om het aardsche leven te vernietigen? Wat kunt u anders van een demon verwachten? Eeuwen terug leefden millioenen zielen in deze duistere afstemming en het hoogste bewustzijn, het christen-kind moest nog ontwaken. Dit ontwaken hebben deze zielen zich eigen gemaakt, waardoor het aspect van de Aarde veranderde. Dit hebben wij in ons leven leeren kennen en moeten aanvaarden en zoo werd ons het aardsche leven en het huidige probleem duidelijk. Er leven millioenen menschen onder u, thans heele volken reeds, die het goede zoeken en

willen vertegenwoordigen. Als er alleen maar roofmoordenaars op Aarde leefden, ik verzeker u, won Hitler dezen oorlog, maar omdat er zooveel goedwillenden zijn, moet hij dezen oorlog verliezen. En dit is uw eigen verkregen geestelijk bezit voor de Aarde, dit is de persoonlijkheid van de Menschheid!

In de eeuwen, die voorbijgingen, kwamen er dus telkens weer oorlogen, doordat het hoogere bewustzijn nog in den mensch moest ontwaken. Dat hoogere bewustzijn moest gaan overheerschen om het kwade te overwinnen, wat eerst nu mogelijk is geworden. Scherp gescheiden staan de goeden en de gewelddadigen tegen over elkaar, de eersten willen de rust en den vrede op Aarde, de laatste ellende, overheersching, vernietiging van al het goede.

Millioenen jaren heeft het geduurd, voordat u de laatste worsteling tusschen goed en kwaad zoudt kunnen beleven, den strijd van laag tegen hoog, van den onbewusten tegen den bewusten mensch.

Doordat de Eeuw van Christus een aanvang neemt kunt u op Aarde geestelijke wonderen beleven. En toch valt dit de massa niet op. Is het niet wonderbaarlijk, dat men in uw eigen eeuw kleur moest bekennen? Iedere ziel toont u nu de eigen verkregen levensafstemming voor ons leven. Hiervan vertelt u de Bijbel. Dat is reeds eeuwen geleden voorspeld. U leeft nu in den wonderbaarlijken tijd, waarvan de profeten hebben gesproken.

Duizenden eeuwen lang heeft men zich op Aarde kunnen vermommen, thans is dat voorbij! *Dit is de Eeuw van Christus! En de Eeuw van Christus eischt van u den vollen eerbied voor al het leven van God.*

Herkent u thans op Aarde de laagste soorten? Als u ziet, hoe hun handelingen zijn, kunt gij een cosmische analyse trekken, want deze persoonlijkheid ontleedt dan zichzelf voor u. Hij staat naakt voor u, ook al heeft hij zich volbehangen met ridderkruisen. Voor u hebben die moordprijzen geen beteekenis meer, het is de medaille van den duivel. Er kleeft bloed

aan van uw vader, moeder, zuster, broeder en uw kind, van uw vrienden! zegt u dit niets? Ons zegt het, dat zij hun eigen hel scheppen!
Wij zullen nu het land van haat verlaten en verder gaan met de astrale menscheid te volgen en het bewustzijn er van vast te stellen. Buiten dit land van haat gekomen, zien wij dadelijk dat het lichter wordt. Er is geen angst meer, die uw leven overweldigt, u kunt nu ruimer adem halen. De spanning van het land van haat ligt achter u en er is meer bewustwording in uw leven gekomen. U moet het kunnen voelen, ook op Aarde kunt u dat van het aardsche bewustzijn aflezen. U treft nu reeds een andere persoonlijkheid aan, deze wil niet moorden, deze mensch wil opwaarts, wil geestelijk ontwaken en Christus volgen. Dit leven heeft wroeging over alles was beleefd is en wil thans een andere wereld opbouwen.
Deze sfeer grenst nog aan het land van haat, maar zij moeten verder. Ook de menschheid heeft een hooger stadium bereikt. De satanische invloed van het land van haat ligt achter ons, de afschuwelijke haat kan ons niet meer bereiken, zijn koude is nu niet meer te voelen. Wij gaan ineens door naar het schemerland — de geestelijke afstemming van de menschheid. Dit is nog een schemerige sfeer, maar zij grenst al aan den eersten hemel voor onze zijde. Dicht in de omgeving van het „Koninkrijk Gods" ligt die wereld.
Hoe voelt zich het menschelijke wezen op Aarde? Aanstonds zal u dat duidelijk worden, wij krijgen al den tijd om die wetten te volgen en het is zeer zeker de moeite waard, want daardoor herkent gij uw eigen tijd en uw leven en dat van de massa en de menschheid.
De natuur gaat thans veranderen in een mistachtigen toestand en deze geestelijke afstemming van de menschheid. Voordat het zieleleven deze hoogte heeft bereikt, beleeft het een gevecht op leven en dood. Maar het loskomen van het land van haat is niet zoo eenvoudig. Telkens weer zakt de persoonlijkheid terug. Ook voor u op Aarde is dat eenzelfde strijd. Hoe moeilijk is het niet om één verlangen te dooden? De strijd

voor beide werelden is precies dezelfde, omdat de astrale persoonlijkheid juist als die van de Aarde het leven in eigen handen heeft.
Tot hier is de menschheid gekomen, dit is de geestelijke afstemming van de menschheid. Zooveel heeft de menschheid zich eigen gemaakt in de eeuwen, die voorbij gingen. Mozes is begonnen aan die bewustwording te werken. Mozes beleefde in deze sfeer de wonderen van het Heelal. Op deze plaats heeft een Engel met hem gesproken over al de aardsche problemen, voodat Mozes dus op Aarde geboren zou worden. En na zijn taak te hebben volbracht, voerde de Engel Mozes terug naar deze sfeer, waar Mozes bedroefd neerzat, doordat hij zijn eigen leven en zijn afstemming niet begreep. Aan deze sfeer stelden wij de geestelijke afstemming van de Aarde vast. De menschheid heeft dezen langen weg moeten afleggen, zij werkte zich van de duisternis op naar het licht, ook al is dit licht dan nog niet de uitstraling van de eerste sfeer, want deze moet die massa, moeten de volken der Aarde zich nog eigen maken.
Hier in het schemerland is te zien, hoe het innerlijk leven van de menschheid op Aarde gestemd is. Hier is te volgen, welke volken tot het kwade en welke tot het goede behooren. Dit en duizend andere zaken, die het ontwaken van de menschheid betreffen, zijn in deze sfeer te volgen, zoodat wij volkomen gereed waren, toen Hitler dacht Polen te moeten aanvallen en daarmee de rust en den vrede op Aarde verstoorde. *Wij konden van hieruit onze berekeningen maken en onfeilbaar vaststellen, wie nu winnen moest. Hoort u het! Winnen móest. Dit waren de volken van Israël, die het goede, die de goede eigenschappen voor de Aarde vertegenwoordigen.* '14—'18 gaf de menschheid meer beheersching, de menschheid van voor '14—'18 wikte en woog niet, die stortte zichzelf in de ellende. Zonder er lang over te denken, werd een ander volk den oorlog verklaard. In 1939 duurde dat langer. Israël dacht aan alles, ook aan het land van haat, Israël wist, welke eigenschappen den mensch, die het kwade zoekt, nog aankleefden. '14—'18 bracht de menschheid tusschen het land van haat en

dit schemerland na '14—'18 ging de menschheid even verder en trad de sfeer binnen, waarin wij thans zijn. *)
Nu was het wachten. Waarop? De mensch in het schemerland wacht ook af. Maar dan komt het eigenlijke weten, het geestelijk instellen op het hoogere leven, het willen dienen, het bereiken van den eersten hemel aan deze zijde, Maar er is diepe overgave voor noodig om te kunnen wachten op het inzicht, hoe met zichzelf van deze sfeer kan verlossen. Daarna volgt het verdienen van al die heiligheid, die de eerste sfeer is. Eerst dan treedt de ziel de hoogere bewustwording binnen. Het leven in deze sfeer gaat er toe over het andere leven van God lief te hebben en komt daardoor zelf verder.
En voor de aardsche menschheid is dat precies hetzelfde. Voor haar gelden dezelfde Goddelijke wetten, die ook de enkeling en de massa zich moeten eigen maken. De enkeling in het schemerland daalt in de duistere sferen af om daar het leven van God te dienen, duizenden zielen bereiken hierdoor de eerste sfeer en het Koninkrijk Gods aan deze zijde. Voor de Aarde is dat ontwaken het gevecht tegen het kwade, dat de massa alléén door oorlog beleven kan! Voelt u dit? En daarom wisten wij, dat Hitler moest aantreden en aan oorlog zou beginnen, want de menschheid moest het oorzaak en gevolg afdoen, de volken als eigenschappen van de menschheid moesten ontwaken en aan een hooger leven beginnen. Het meerendeel van deze volken zou zich echter naast Israël opstellen, omdat Israël de persoonlijkheid is van de menschheid. Dat zijn de wetten voor uw en ons leven en deze hebben wij hier op Aarde te aanvaarden.
Duitschland is dus een eigenschap voor het land van haat, met Japan en Italië wil het de aardsche persoonlijkheid overheerschen. Maar zij, die deze eigenschappen bezaten, kenden de aardsche persoonlijkheid niet, anders zouden zij nimmer

---

*) Als u meer van deze sfeer en de wetten van deze wereld wilt weten, lees dan het Boek „Zij, die terugkeerden uit den Dood", eveneens door Jozef Rulof van Gene Zijde ontvangen.

aan deze opstanding zijn begonnen, zij hadden dan geweten, dat zij zouden moeten verliezen! Zij hadden dan begrepen, dat de menschheid niet meer te overheerschen valt, want Christus staat vóór in de rij en voert Israël aan met alle Engelen aan deze zijde.
Mozes kreeg het allereerste woord voor het volk van Israël, andere volken sloten zich bij Mozes aan en zoo ontstonden, uit het eigenlijke volk Mozes, de volken van Israël van thans, die de menschheid op Aarde vertegenwoordigen!
Kan het duidelijker? Duitschland, Japan en Italië — Rusland heeft voor dezen oorlog een geheel andere beteekenis te beleven gekregen — hadden moeten weten, dat dit zieleleven niet terug te trekken is naar het land van haat, temeer, omdat de meesters het helpen overwinnen. Duitschland, Japan en Italië vechten tegen God, tegen Gods Heilig Kind Jezus Christus en tegen alle Engelen aan deze zijde. Dezen strijd zullen zij verliezen, maar hierdoor weer als al de andere eigenschappen voor Israël ontwaken. Eerst dan komt er rust en vrede op Aarde en in den mensch het welbehagen, waarvoor Christus Zijn Eigen Leven gaf! Hiervoor wordt thans op Aarde gevochten.
En dat is ook voor den enkeling in deze sfeer, zooals ik reeds opmerkte, het gevecht op leven en dood, het gevecht tegen het verkeerde, de strijd van het duister tegen het licht, van hel tegen hemel, van het bewuste tegen het onbewuste. Is uw strijd anders? Hij dient om te ontwaken, om die kwade eigenschappen te overwinnen. Aan deze zijde beleeft het zieleleven dat en dit is het overgaan naar een hoogere wereld.
Het spreekt dus vanzelf, dat in deze sfeer geen moordenaars meer kunnen leven. En voelt u nu eens de volken van Israël aan. Willen al die volken weer niet precies hetzelfde? Willen die volken niet de rechtvaardigheid? Dáárvoor vechten zij, zij vechten voor de liefde en de rechtvaardigheid, zij verlangen het duistere geweld te overwinnen. Dat zijn de wetten voor uw en voor ons leven, Gene Zijde en de Aarde bewandelen één weg, beide willen het kwade in den mensch onschadelijk

maken. Dat is uw oorlog, de strijd tegen Hitler en zijn soort! De goede volken willen geen moord, geen doodslag meer, maar nu is Israël er toe gedwongen. Dit weet Hitler, ook al wil hij dat verbloemen, hij kan er voor ons leven niet aan ontkomen. En al zou de geheele menschheid hem helpen dragen, omdat dit de strijd is van u allen, hij is het toch geweest, die den oorlog begeerde en zijn volk en zijn vrienden op Aarde wilde laten overheerschen. Maar God wil het anders; En dat zal hij thans leeren en moeten aanvaarden, want hij en zijn vreeselijke helpers worden uitgeroeid!

Deze sfeer, als schemerland, is bevolkt door al het leven van de Aarde, dat reeds bezig is om God te zoeken. Het is heel merkwaardig, wat u hier alzoo voor menschen ontmoet. Aanstonds, in een volgend hoofdstuk, zult u dit leven leeren kennen en dan kunnen wij meteen onze vergelijkingen maken omtrent de aardsche en geestelijke afstemming voor den enkeling, de massa en de menschheid.

Hoe is de astrale menschheid? Waar leven al de billioenen zielen, die op Aarde hebben geleefd? Die als u en wij van de Maan heengingen om aan hun cosmischen weg te beginnen? Waar zijn al die volken van God heengegaan?

De Maan is stervende, andere planeten eveneens. Nog zijn de tweede cosmische levensgraad en Moeder Aarde bewoond. Aan deze zijde ging al dat leven verder. De hellen en de hemelen zijn bewoond. Al die werelden zijn door den mensch ontstaan. Dit gaf God ons menschen in eigen handen. Al het leven aan deze zijde vertegenwoordigt de Astrale Menschheid. In hellen, in hemelen leeft de vonk Gods, alsook in de wereld van het onbewuste, maar dan om terug te keeren naar de Aarde en het organisme daar tot bezieling te brengen. Op de Maan waren wij allen cellen, nu zijn wij menschen, bewust en onbewust van de wetten van God. In deze ontzaglijke ruimte leven al die vonken. De eene vonk als mensch is verder dan de andere. De Meesters aan deze zijde kennen de hellen en de hemelen en daardoor het aardsche leven en zij zijn het, die hun zuster en broeders op Aarde zullen helpen.

HOOFDSTUK III

Het geestelijk Ontwaken van den Enkeling, de Massa en de Menschheid

DE persoonlijkheid van de menschheid heeft afstemming op het schemerland en staat dus als de zielen daar voor de geestelijke evolutie, voor het ontwaken in den geest, want het schemerland is eigenlijk nog een hel. In deze wereld bezit het leven nog geen liefde en het moet zich daarin dus bekwamen. Hier vindt het leven van God geen rust, het wil verder, hooger, om het beoogde doel, de eerste sfeer, te bereiken. Eerst dan treedt de ziel het Koninkrijk Gods binnen. Daar het schemerland de afstemming is van den enkeling, de massa en de menschheid, staan deze ervoor zich los te maken van het onderbewuste-ik. Het is voor ons leven het gevecht tegen al de kwade eigenschappen, waaraan niemand ontkomen kan, maar tevens het terugkeeren tot God.
Waar ook in de ruimte Gods leven zich bevindt, is het bezig te ontwaken en zijn wetten te leeren kennen. Eerst dan, wanneer die duistere sferen overwonnen zijn, komt er rust en vrede voor de ziel en kan ze bewust aan het hoogere leven beginnen. Het geestelijke ontwaken voert het zieleleven in al de Goddelijke wetten en deze moeten worden eigen gemaakt. De persoonlijkheid treedt nu naar voren, zij gaat door de duisternis naar het licht, van graad tot graad, stoffelijk en geestelijk. De enkeling doet daar honderden jaren over, voor de massa duurt het nog langer, en voor de menschheid heeft het millioenen eeuwen geduurd, voordat zij deze afstemming had bereikt. Wat er voor het geestelijke ontwaken noodig is grenst aan het ongelooflijke en toch moet de massa voort, steeds verder, hooger en hooger, waar het Koninkrijk Gods wacht. De eenling kan deze sfeer spoedig verlaten; wanneer de ziel aan den opbouw is begonnen, het leven van God in al deze werelden dient, is zulks in korten tijd het geval. Maar het

kost de eigen persoonlijkheid als inzet en bovendien de volle honderd procent wilskracht, zoodat het hoofdbuigen wordt geleerd. In dezen toestand echter overwint het zieleleven al de kwade eigenschappen en voelt zich eerst daarna meester over zichzelf!

Het onbewuste leven daar heeft zichzelf lief. Kent u dit verschijnsel ook niet op Aarde? Is de enkeling daar soms anders en kunnen de massa en de menschheid getuigen, dat het boven de eigenliefde staat? Dit is niet het geval. Dit is dus het geestelijke peil, de geestelijke afstemming voor de massa en de menschheid. Al de zielen in dezen toestand leven voor zichzelf. Dat vervloekte ik overheerscht steeds het goede en daarom vechten zij hier op Aarde op leven en dood om dat kwade te overwinnen. Daaruit zijn uw afschuwelijke afslachting, het vreeselijke leed en de smart geboren, die de geheele menschheid thans aanvaarden moet.

Het verwende en zelfgenoegzame ik moet afgebroken worden aan deze zijde, eerst dan buigt de ziel haar hoofd voor de wetten van God en krijgt het leven van Christus beteekenis. Maar wat hier afgebroken moet worden, dient op Aarde hetzelfde lot te ondergaan en daarvoor zorgt een oorlog, die op groote schaal en met razend geweld het leven en bezittingen vernietigt. Het zieleleven wil verder gaan, wil zich veranderen, en daartoe dient al dat leed, daarvoor is die strijd op leven en dood ontstaan. Dat beleeft nu de geheele menschheid. God heeft zulks niet gewild, God schonk ons alles! Maar wij hebben maar raak geleefd. Millioenen zielen schiepen zich een eigen hel door die onbewuste wijze van leven, door het zoeken naar hartstocht en het zich willen uitleven, niemand was in staat hen tegen te houden. Eens echter komt het bezwijken en het schreien, zooals kleine kinderen dat doen, en is de wroeging ontwaakt. Waarom luistert het leven op Aarde niet naar Christus? Hebben wij allen anders gehandeld? Nu wij weten hoe de sferen bereikt kunnen worden, komt Gene Zijde naar de Aarde om de menschheid voor nog grooter onheil te behoeden. Leer toch van ons, wij hebben die wetten leeren kennen

en ze ons eigen kunnen maken. Blijf niet halsstarrig weigeren: het kost u uw levensgeluk.
Op Aarde luisterde de enkeling naar de woorden van Christus, de massa en de menschheid bleven doof en blind voor de wonderen van God. Christus werd prevelend aanbeden door het ijskoude, nuchtere ik.
De mensch van dit schemerland ging op Aarde naar de kerk, lag neergeknield en bad en toch verhoorde God deze gebeden niet. Maar zij hadden ook alleen hun steenen gebouw lief, zij mompelden slechts woorden! Bidden en smeeken en toch niet verhoord worden moet beteekenis hebben. Hier leeft deze beteekenis. Al deze zielen kenden geen God en ze hadden niet lief, zij volgden alléén het doode woord. God eischt echter daden! Ze baden en beleefden eigenlijk niets. Hun innerlijk leven bleef als deze sfeer mistachtig koud. Ze moesten voor al de wetten van God en hun eigen karaktereigenschappen nog ontwaken. De één bad meer dan de ander, toch zagen zij elkander hier terug. Dit zijn de ware christenen niet. Deze gaan zelfs over de lijken van hun eigen soort. De katholiek haat den protestant en omgekeerd en toch zeggen beiden in denzelfden God te gelooven. Daarom leven zij in deze sfeer, in dit schemerland.
De menschheid is als uw protestant en katholiek, die bidden en daarbij tegelijk haten en zelfs ten strijde trekken om de leden van hun eigen kerk af te maken. De menschheid moet hierin het ontwaken beleven. Zoo de afstemming van de menschheid de eerste sfeer ware geweest, zouden er geen volken meer geweest zijn, die het kwade zochten, maar het eigen maken van de eerste sfeer moet nog beginnen. Dat komt eerst na den strijd, dan is het mogelijk het hoofd omhoog te richten en neer te knielen in Naam van God, voor Golgotha en Christus. Als het geestelijk ontwaken komt, beginnen al die millioenen aan het betere-ik te werken, waarvoor duizenden zich in dezen oorlog hebben opgeofferd, bewust en onbewust. Toch zijn beide levensgraden voor deze wereld fout, want God wil niet, dat het leven vernietigd wordt met welk doel dan ook.

Golgotha zal het u zeggen! De menschheid kostte dit ontwaken stroomen bloeds en den enkeling al zijn krachten, tot de ineenzinking volgde.
Een struisvogelpolitiek volgen voor ons leven kan niet, dat is alleen op Aarde mogelijk. Wie dat denkt te kunnen doen, stemt zich reeds bij voorbaat op één van de hellen af en verloochent zichzelf. Hij is in botsing met ons leven en de eigen wereld, waarop hij is afgestemd. Het leven na den dood is waarachtig, hier helpen leugen en bedrog of verzachting u niet meer, om bestwil ging de menschheid door een zee van ellende.
Hier aan deze zijde leven honderden menschen van één kleur en die massa helpt den eenling. Ook op Aarde ziet u dat. Op Aarde trekt de menschheid de massa naar één toestand en dat is om het kwade te overwinnen. De menschheid overheerscht nu, de massa en de enkeling moeten volgen. Het betere-ik van de menschheid spreekt thans voor Christus en het geestelijke ontwaken, wat geen mensch op Aarde heeft verwacht. Aan deze zijde hebben wij dat sinds eeuwen kunnen waarnemen, want wij kennen het innerlijk leven van deze enorme persoonlijkheid. Dat optrekken heeft voor de menschheid millioenen eeuwen geduurd. Toen Mozes het geloof ontving waren de sferen van licht toch reeds tot stand gekomen. Dat wil zeggen, dat het ontwaken in den geest steeds is beleefd, ook al was het slechts door den enkeling. De enkeling heeft in al die millioenen eeuwen bezit genomen van het *Al* en is tot God teruggekeerd. Toen volgde de massa. Thans wil de menschheid ontwaken! Is dit geen verheugend verschijnsel? Hiervoor hebben al die zielen het beste van zichzelf ingezet en nu kunt gij er in uw leven niet aan ontkomen.
Iedere sfeer heeft aan deze zijde een eigen uitstraling, al naar het innerlijke bewustzijn, want de persoonlijkheid is het die de eigen levensfluïde uitzendt. Daarvan zijn de hellen en de hemelen opgetrokken en is alles ontstaan wat wij hier als verdichte substantie mogen aanschouwen. En die substantie is welsprekend, want wij zien daarin onze eigen levensafstem-

ming. Wij zien terug in al onze vorige levens, als tenminste het ontwaken in ons gekomen is. Buiten het geestelijk ontwaken is ons eigen-ik levend dood, bidden en prevelen wij, we hebben op Aarde het steenen kerkgebouw lief en haten het andere-ikzijn van God nog bovendien. De persoonlijkheid aan deze zijde straalt de verkregen levensafstemming uit en verwarmt het andere leven erdoor. In dit schemerland is er niets om te stralen, dat licht moet het leven zich nog eigen maken. Hier is dat licht mistachtig. Is het op Aarde anders? Kent gij de levensuitstraling van de menschheid? Is het warmte, die u tegemoet komt, en voelt u zich gezegend door deze mentaliteit? Voelt u zich waarlijk gelukkig op Aarde? Wie kan dat zeggen? Wie voelt op Aarde de gelukzaligheid van de eerste sfeer, van het Koninkrijk Gods? Wie voelt zich door de heiligheid van Golgotha verwarmd? Gaf Christus u dat niet op Aarde? Of straalt Golgotha soms dierlijk bewustzijn uit? Maar wat geeft het u en uw kerk? Het voert u tot de Goddelijke wetten van ons leven, waarvoor gij uw hoofd moet buigen en welke gij u tijdens uw leven op Aarde eigen moet maken. Gene Zijde, de engelen uit de hoogste hemelen zijn het, die terugkeerden naar de Aarde, omdat ook zij uw aardsche leven hebben beleefd. Millioenen zielen moeten het ontwaken in den geest beleven en dat kan nooit op eigen kracht geschieden. U hebt hiervoor hulp noodig! Christus gaf Zijn Eigen Leven ervoor. Wij doen niet anders en zoo zal de menschheid nú tot het ontwaken komen.

Peil uw eigen innerlijk leven en voel of u nog tot dit schemerland behoort. Ga in u zelf na, welke karaktereigenschappen weigerend optreden, leg die aan banden, breek in u af wat u kan tegenhouden, of het „Koninkrijk Gods" gaat niet voor u open.

Wees scheppend, bouw op en daal niet terug in al die ellende, het aardsche leven is maar tijdelijk. Laat u niet knechten in den geest, denk zelf! Indien u zóó handelt, bent u reeds een der onzen en staan de hoogere sferen voor u open. Het geestelijke ontwaken is dan in u gekomen. Uw wil om uw hoofd te

buigen wordt door uw eigen soort en levensafstemming gezien en deze komt u te hulp. En Christus legt nu Zijn beide Handen op uw hoofd en zegent het bewuste-ik. De sferen van licht zijn hierdoor ontstaan. Dan bouwt u mede aan het versieren van onze gebouwen, want uw steenen hebben thans geestelijke beteekenis gekregen. Nu wordt uw gebed verhoord, gij hebt immers lief alles wat leeft en u staat voor het leven van God open.

Kijk het onbewuste leven op Aarde maar in de oogen. Wat ziet u? Volg deze zielen maar in het doen en laten. Wat ziet u? Kent u deze levensafstemming thans? Welke mentaliteit spreekt er nu tot uw eigen leven? Kan dàt bewustzijn u het geestelijk ontwaken schenken? Is uw dominee, die over een God van verdoemenis spreekt, in staat u te helpen? Of is uw pastoor een geestelijk bewuste, die al even hard met hel en verdoemenis dreigt? Ze zijn levend door deze zielen en moeten nog ontwaken.

In die kijkers ziet u licht noch bewustzijn, slechts geestelijke armoede ziet u erin. De koude in die oogen doet u versteenen, ze zijn kil als hun gebeden en hun kerkgebouw, waarin zij gelooven en een God van liefde willen vinden. Maar Golgotha blijft mistig voor hen! Dit komt door hun eigen bewustzijn, pas als zij zorgen, dat zij het geluk van het leven leeren kennen, zal uit hen de waarachtige liefde schijnen en zal hun eigen levensuitstraling veranderen. De spiegels der ziel vertellen u, wat innerlijk beleefd wordt, wat de persoonlijkheid nastreeft en wat de karaktereigenschappen te zeggen hebben ten opzichte van het eeuwigdurende leven na den dood. De spiegels der ziel stralen of ze zenden hun haat uit, en ze verwijzen tegelijk naar een wereld aan deze zijde, naar een hel of een hemel.

Er zijn menschen in dit schemerland, die apathisch blijven neerliggen, niet in staat zijn om aan de ontwaking te beginnen en vooreerst maar blijven slapen. Totdat ook voor hen het wonder gaat spreken en ze zich wakker geschud voelen. Het meerendeel van deze voelen het onbewustzijn, millioenen

zielen zijn echter actief bezig geweest zichzelf te bevechten en strijden tegen het kwade in hun levens. Al die eigenschappen moeten overwonnen worden!
Er zijn menschen in dit schemerland, die zich niet van het aardsche bestaan kunnen losmaken, ze geven zich nog steeds aan die stoffelijke gevoelens over. Toch komen ook zij eens tot de geestelijke ontwaking en gaan dan aan den opbouw van zichzelf beginnen.
Voor de aarde in cijfers omgezet vormen zij slechts vijf procent. Vijftien procent wil naar het land van haat terug, t.w. Duitschland, Italië en Japan, welke volken nog niet willen ontwaken. Rusland en andere volken bevinden zich in een geheel anderen toestand en deze wordt ons straks duidelijk. Tachtig procent van de menschheid wil ontwaken en roept nu het onbewuste deel het geestelijk halt toe. Dit is het kind van Israël. Deze volken gaan één weg en zijn daarin al eeuwen geholpen. Dit is de afstemming van de groote massa en dit kunt u op Aarde volgen en als wij vaststellen. Al die levensgraden leven nu op Aarde verspreid, zij moeten bewijzen wat ze eigenlijk willen. Er is thans maar één weg te bewandelen, de Eeuw van Christus heeft alle andere wegen uitgeschakeld! Het begaan hiervan was vroeger mogelijk, nu niet meer. Daarom is deze strijd ook zoo verschrikkelijk. Het is het hoofd buigen voor God òf het aanvaarden van de duisternis.
De menschen in dit schemerland aanvaarden op Aarde een God, die verdoemen kan, en in die overtuiging treden zij na hun dood de astrale wereld binnen. Hier moet hun bewustzijn voor een God van liefde nog ontwaken. Die verdoemenis leeft in hun eigen leven, want God verdoemt niet. Op Aarde reeds heeft het hen tegen gehouden, zij kwamen door die opvatting omtrent verdoemenis niet van het onbewuste-ik los en traden dus ook in ons leven een onbewuste wereld binnen. Dat is dit schemerland! Nu moeten zij leeren, dat God alleen liefde is, en dan volgt vanzelf het geestelijk ontwaken. Aan deze zijde vragen zij waar Christus leeft, zij willen Christus zien. Dat heeft men hun op Aarde verteld, doch de wetten van ons

leven hebben een andere beteeekenis dan hun dominee heeft gedacht. Zij zoeken hier naar hun geestelijken, maar ook dezen kunnen niet antwoorden, ook zij moeten nog ontwaken. Op Aarde werden zij van Christus' leven overtuigd en nu, aangekomen aan Gene Zijde, vinden zij Christus niet. Een enorme teleurstelling is het gevolg en dan schreien zij als kinderen, omdat zij voelen, dat men hen op Aarde heeft bedrogen. De katholieken zoeken hier naar hun pastoor en willen ook hier te biecht gaan en de heilige communie ontvangen, maar deze geestelijke mist hier zijn toebehooren en zoekt zèlf. Ook hij moet nog in den geest ontwaken. De astrale wetten zijn op Aarde niet begrepen, men weet er weinig van en toch bracht Christus u het Heilige Evangelie.
U moet hen eens hooren, deze armen van geest, eerst dan begrijpt u, hoe noodzakelijk het is, dat al deze wantoestanden oplossen. Het ontwaken voor de astrale wereld staat erdoor stil. De mensch remt zichzelf erdoor. Die aardsche onwetendheid houdt het Koninkrijk Gods voor het zieleleven gesloten. Men leert op Aarde wanbegrippen. Men leert het kind van God, den volwassen mensch, zaken, die geen beteekenis meer hebben, maar desondanks geleerd moeten worden. De kerk bewijst daardoor, niets af te weten van ons leven. In de toekomst wordt dat anders, u zult dat straks leeren kennen. De Meesters werken aan een groot plan voor de Aarde. Alle volken van Israël zullen geestelijke wijsheid ontvangen, Gene Zijde heeft contact met de Aarde en onze instrumenten leven er reeds.
Het menschelijke wezen in dit schemerland stelt vragen en wil alles van God weten. Hier dreigt men niet meer met de verdoemenis, het leven kan zonder bijgeloof ontwaken. Al deze zielen zijn diep getroffen door de op Aarde heerschende onbewustheid, de onwetendheid, die het leven mismaakt voor de astrale wereld. Precies als op Aarde voelt het innerlijke leven, dat er een God is, maar op Aarde dringt men nog niet tot de waarachtigheid van God door. Maar hier kunnen wij hun vragen beantwoorden. Nu komt er bewustzijn in hen.
Het vragen stellen alleen helpt hen aan deze zijde niet, zoo

wij in den geest willen ontwaken, moeten wij het leven van God dienen. Christus zelf gaf het voorbeeld en zette Zijn Eigen Leven er voor in. Dat is het overwinnen van den lageren levensgraad en het alles geven van onszelf! De dood op Aarde zou aan dit leven heel veel hebben kunnen zeggen, maar wie innerlijk levend dood is kan tijdens dit gigantische proces niet waarnemen, de astrale oogen drukken zichzelf toe. Ingeslapen komen zij hier aan en ze slapen zich eindelijk zelf wakker, waar het vragen stellen volgt. Niet één van al deze millioenen zielen in het schemerland heeft gediend, want wie dient leeft in Christus en die zielen gaan hooger en beleven de heiligheid, waarop zij afstemming hebben. Tijdens het stoffelijke leven leerden zij zichzelf en het leven van God kennen.

Wist de menschheid maar dat er een eeuwigdurend voortgaan zònder een eeuwigdurende verdoemenis is, dan zou het aardsche leven spoedig veranderen, want dit bewustzijn voert u onmiddellijk naar het geestelijk ontwaken. Uw maatschappij zou direct veranderen en in het menschelijk hart zou liefde komen. Nu de „Eeuw van Christus" een aanvang heeft genomen, komt deze wonderbaarlijke afstemming en wetenschap over uw wereld en dit zal de menschheid naar het geestelijke bestaan optrekken. De stoffelijke ontwikkeling heeft de geestelijke bezieling tegen gehouden. Nu echter de massa voor Christus voelt en zij rechtvaardigheid wil betrachten, komt hierin verandering.

De satanskinderen van uw Aarde zuigen zich nu vol aan de Joden en het kind van Israël, maar betreden na het aardsche leven hun eigen hel. Het koelbloedige villen van Gods leven zal hun in rekening worden gebracht, hier staan die menschen voor hun eigen kwaad en ze zullen hun duisternis moeten aanvaarden. Voor hen is het geestelijk ontwaken nog niet gekomen, dat zal nog eeuwen duren. De kinderen van Israël walgen van dit bewustzijn en, God dank, de massa ziet, dat dit geen beschaving is.

Dit alles zegt u, dat er andere tijden zullen komen. Zoo intens

en vernietigend is het kwaad nog niet opgetreden, in al de eeuwen die voorbij gingen heeft het kwaad zich niet zóó kunnen vertoonen. Maar de satan voelt thans, dat zijn rijk zal instorten en zet alles op alles. De duivel voert oorlog tegen Christus. Dat is uw oorlog van thans! De duivel ziet, dat het menschdom wil ontwaken en spoort nu zijn eigen soort aan, zich aan het leven van Israël te vergrijpen en het desnoods af te maken. En u ziet het, hoe deze satanskinderen huishouden. Het is hemeltergend, zooals deze zielen zijn. De ongelooflijkste dingen bedenken zij om den Jood of christen, die hun bevelen weigert op te volgen, te kwellen. Dat is duivelswerk! En wie deze individuen volgt, kan God niet lief hebben. Hoe lang zal het duren, voordat deze menschen geestelijk ontwaken? Zij vergrijpen zich aan het leven van God, mannen en vrouwen spelen voor beul. Is die soort thans zoo onbegrijpelijk? Als de eene mensch in staat is den anderen grondig te vernietigen, dan spreekt tot u de laagste hel. Nu wil de goede massa Christus volgen! Is dit gevoel niet het bezit van hen uit de eerste sfeer? Dat wijst op het ontwaken voor ons leven, het is het volgen van Golgotha en het aanvaarden van een God van Liefde. Nu ziet u aan de verschijnselen, dat de hellen zich uitleven, de duivel voelt aan, dat zijn tijd voorbij is. Het duurde millioenen eeuwen voor het zoover was en al die eeuwen overheerschte het kwaad op Aarde, maar voor dezen strijd komt het hoogere in den mensch. Eindelijk kunt u straks op Aarde uw geestelijk Kerstmis vieren, want dan staat gij voor het waarachtige welbehagen!

Zij, die thans op Aarde gemarteld worden, moeten niet gaan haten, want daarna zouden zij zich weer afstemmen op het land van haat. Zoo al die menschen zich aan God en Christus kunnen overgeven, toont zich het geestelijk ontwaken en treden zij de eerste sfeer binnen. Bedenk, dat God niet toestaat, dat er van Zijn kinderen een haar gekrenkt wordt, indien het geen eigen carma bezit!

Wat u thans door de soort van Hitler ondergaat, heeft met uw eigen carma te maken en dient om tot het geestelijk ont-

waken te komen. Als dat door u goed begrepen wordt, komen de Engelen van ons leven uit tot u en brengen u de geestelijke boodschap, want gij hebt u zelf in ons leven opgetrokken. Daarom kan deze oorlog voor ontelbaren geestelijke winst beteekenen, terwijl hij anderen naar de duisternis voert, want in deze eeuw worden de rekeningen uit het verleden vereffend. In de eerste sfeer leeft het zieleleven voor Christus en den medemensch. Deze zielen zijn zoover gekomen en ze zetten het eigen leven voor dat geestelijk bezit in. Maar ook op Aarde leven die menschen, die dienen, uw eigen tijd spreekt over hen. Deze menschen liegen en bedriegen niet meer, deze mentaliteit ziet alles onder de oogen en kan aanvaarden. Deze menschen zijn zich van de wetten van God bewust en gaan rustig voort om het geestelijk ontwaken in een hoogeren levensgraad te bereiken. Het menschelijk wezen uit de eerste sfeer heeft Golgotha leeren kennen en weet thans, dat het aardsche leven is om te ontwaken. Zij, deze millioenen, bezitten reeds het eigen Koninkrijk Gods en leven bewust in deze heiligheid. Zij weten, dat de menschheid op Aarde dezen strijd beleven moest, want ook zijzelf moesten zich eens gereed maken voor het opwaartsgaan, wat hun heel veel leed en smart heeft gekost. Zij overwonnen het lagere-ik en betraden het Koninkrijk Gods. Niet één van deze millioenen zielen zou een ander mensch kunnen dooden. Voor Christus geven zij alles van zichzelf! Wat doet thans de menschheid? Is ook de menschheid niet bereid om te sterven voor de rechtvaardigheid? Hieraan is vast te stellen, dat ons leven en het aardsche één toestand zijn. Beide werelden volgen één weg om tot het geestelijk ontwaken te komen.

Het ongelooflijke leed, dat nu op Aarde geleden wordt, is door het onbewuste-ik tot stand gebracht. Dat onbewuste en overheerschende ik-leven wordt nu overwonnen, de massa en de menschheid willen hooger gaan en de geestelijke bewustwording verdienen. Nu wordt het onbewuste-ik op Aarde vervloekt, want het martelt de massa. Dit onbewuste-ik gaat over lijken. Dit onbewuste-ik voert u naar het prae-historische tijd-

perk terug, martelt u in de concentratiekampen en steekt zijn hand op om u een groet te brengen, die duivelsch is! Dat leege en nietszeggende-ik tracht de eigen en waarachtige persoonlijkheid te verbergen, doet zich mooi voor, maar liegt en bedriegt, zooals dit voorheen nog niet is geschied.
Ofschoon er nog, zooals ik al zei, een aantal procenten is, dat dit bewustzijn nog volgt, heeft het toch geen beteekenis meer voor de astrale wetten, want het land van haat is overwonnen. Dat onbewuste-ik speelt thans voor beul, elkeen, die zich er toe geroepen voelt, krijgt de zweep in handen en ranselt er op los, totdat de Jood en het kind van Israël erbij neer vallen. Ziet de menschheid niet, dat dit de vijand van Israël is, die bezig is het betere-ik te vernietigen? Moet dat voortgaan, wat al de vervlogen eeuwen kenden? Wat zich voltrekt is de afrekening met het kwade-ik, het cosmische vonnis wordt voltrokken, want God wil, dat al Zijn kinderen tot Hem terugkeeren. Deze eeuw spreekt tot uw eigen leven, tot uw bewustzijnsgraad, tot uw betere-ik! Nu moet gij zelf weten hoe gij moet handelen, of ge den duivel of Christus wilt dienen.
De man van het diepste kwaad in de ruimte speelt voor beul over u en de uwen, over de massa en de menschheid. Maar dat moet hij weten. God waakt! Hoe verschrikkelijk zijn carma nu reeds is, want nog is de oorlog niet ten einde, voelt u zeker. Deze ziel, dat is één vonk van God, staat tegenover billioenen zielen en vonken en voert er oorlog tegen. Had deze onbewuste even nagedacht, dan zouden de sterren en planeten hem hebben kunnen zeggen, dat in deze eeuw het kwade moet verliezen. Maar de beul van de menschheid wist niet beter. Deze man vergreep zich niet aan één wet, maar aan millioenen wetten. Deze ziel vindt, dat Christus geen beteekenis heeft. Deze man slaat dan ook toe waar hij kan, maar hoe meer hij slaat, des te schooner wordt de Eeuw van Christus, die nu ontwaakt! Deze ziel weet niet, dat hij het tegendeel zal bereiken van wat hij beoogt, deze ziel kent de Tien Geboden niet, de Tien wetten van God voor *alle* leven hebben voor haar geen zin. Dit leege-ik moet nog ontwaken.

Het land van haat is overwonnen en de menschheid ziet thans de eerste lichtstralen uit de eerste hemelsche sfeer. En dit is het houvast, dit is de steun voor dezen strijd, of de beul van de menschheid nog zou overwinnen. De menschheid ziet naar Jeruzalem. Het is Golgotha, waardoor deze massa geïnspireerd wordt. De menschheid bewijst nu eerst, dat het den kinderen van Israël heilige ernst is. En dat moet de enkeling, de massa aanvaarden! Vergeet ook u straks het afschuwelijke proces, houd er den wil uit over, voortaan te dienen, werk verder aan uzelf en aan anderen, Gene Zijde helpt u bij uw streven.

De zielen in dit schemerland moeten verder en hooger, maar het meerendeel van hen kan nog niet vergeten of vergeven. En daardoor staat hun leven stil. Zij blijven denken aan alles wat zij op Aarde hebben gekend en liefgehad, maar dat nu van hen weg is, dat op Aarde is achtergebleven, terwijl zij naar een andere wereld overgingen. Dit blijven treuren is hun ondergang in dit leven, ze komen niet tot het ontwaken. Als daar het aardsche bewustzijn blijft overheerschen, dan kan het heel lang duren vooraleer de ontwaking volgt. Deze eeuw èn de wetten van het leven vragen daarom ook u, een streep te trekken onder hetgeen is beleefd, dat hebben wij allen, die de sferen van licht bereikten, moeten doen. Het oude is hun lief, omdat zij het nieuwe nog niet kennen. Zij schrikken terug voor dit nieuwe. Ook dat gekreun is op Aarde te hooren, maar weet dan, dat God voor al zijn Leven meer weggelegd heeft en dat de eerste sfeer en nog zes andere hemelen u opwachten. Na het schemerland wenkt de eerste sfeer u toe en zij is te bereiken door het leven van God te dienen!

In ons leven moet het lagere-ik bevochten worden en het kost heel veel strijd en inspanning voor het overwonnen is. Het is het krachtige halt, toegeroepen aan al het gevaar in u zelf. Dit lage-ik heeft den mensch eeuwen lang bergafwaarts gevoerd. Dit vervloekte eigen maaksel, deze rammelende persoonlijkheid, dat menschelijke monster, moet overwonnen worden,

eerst dan komt er vrede en rust in u zelf en op Aarde. Zoo moet de menschheid het Germaansche-ik overwinnen, dat door den duivel en zijn soort wordt geliefd. Die omlaaghalende persoonlijkheid, deze vervloekte instincten zijn in uw tijd tot vol bewustzijn gekomen en willen het goede overheerschen. Maar wij hier weten, dat Israël, dat Christus overwint!
Om tot God terug te keeren moet het zieleleven de vonk Gods leeren kennen en lief hebben, eerst dan kan de cosmische bezieling, waarover Christus tijdens Zijn aardsche leven gesproken heeft, ontvangen worden. Het is die kracht, waardoor de ziel in dit schemerland naar de duisternis afdaalt om het onbewuste kind van God te helpen. Als dit gevoel om anderen te helpen in uw leven is gekomen, behoeft gij u niet angstig meer te maken, u bent dan bezig om te ontwaken. Dan kent u den dood. De dood heeft nu geen beteekenis meer voor uw leven en gij leeft op Aarde reeds eeuwigdurend.
In dit schemerland leven echter millioenen zielen, die niet eens weten dat ze op Aarde gestorven zijn. En dat is ook weer heel natuurlijk, want zij bezitten een God van wraak en vernietiging, dien zij in hun Kerk leerden aanvaarden. En doordat er geen licht in dit leven is, het onbewuste dit leven overheerscht, duizenden karaktereigenschappen nog moeten ontwaken, schreien ze als kleine kinderen om hun verloren geluk. Ze gelooven, dat een ziekte hen uit hun dagelijksche omgeving heeft gehaald en dat men hen in een ziekeninrichting heeft gebracht. Zelfs na hun dood voelen ze zich nog ziek.
Vanzelfsprekend worden al deze menschen geholpen. Er zijn steeds zusters en broeders aanwezig, die hen van dit leven willen overtuigen. Maar velen willen die hulp niet eens aanvaarden. Omdat zij denken in een ziekenhuis te zijn ondergebracht, schelden zij op een ieder, die hen nadert en hen wil overtuigen, dat ze gestorven zijn. Vreeselijk gaan ze te keer tegen hen, van wien zij aannemen, dat ze tot een ander geloof behooren. Hen stellen ze aansprakelijk voor hun toestand. Deze menschen moet men alleen laten, straks komen ook zij uit eigen beweging om hulp vragen en kunnen wij hen helpen

om te ontwaken voor dit leven. Deze menschen zullen vele eeuwen noodig hebben om tot het astrale bewustzijn te komen. Men moet hen overtuigen van alles, wat losgelaten moet worden, omdat het tot het stoffelijke bewustzijn behoort en ballast is voor dit leven. Op Aarde gingen zij door deze eigenschappen te gronde, zelf schiepen zij zich al deze astrale narigheid. Deze menschen wandelden maar wat rond in de mistige sfeer van het schemerland en denken aan al het aardsche, waaraan zij geen einde willen zien. Hun geheele leven is verward, zij voelen zich stoffelijk en geestelijk apathisch. Een graad lager en wij treden het psychopathische bewustzijn binnen, ook die zielen leven in deze wereld. Wanneer de zusters en broeders tot dezulken spreken en hen willen overtuigen van de astrale wetten, maken zij zich uit de voeten, want zij willen niets van deze godslasteringen weten. Wat die broeders en zusters hebben te zeggen is duivelsgedoe, en ja, dat is ... dat is ... ! Niets willen ze daarmee te maken hebben. Zoo zijn deze zielen verstard in hun dogma's. Hoe ontzettend moeilijk het is om deze zielen uit dit onbewuste op te trekken en hen te overtuigen van den toestand waarin ze leven, kunt u beoordeelen, wanneer u hen zelf eens zoudt kunnen volgen. Van al de feiten, waarvoor zij in dit nieuwe leven staan, aanvaarden zij er niet één, doordat men hen op Aarde dol heeft gepraat over een hiernamaals, dat alleen in de fantasie van hun geestelijken bestond. Indien u eens wist, hoe vreeselijk hun ontgoocheling is te moeten aanvaarden, dat letterlijk alles anders is, dan kunt u vaststellen, hoe de kerk het zieleleven van God verminkt. Zij durven aan niets anders denken dan aan hun eigen Christus en vinden het verschrikkelijk, dat in het ziekenhuis, waarin zij denken te zijn, geen kruisbeeld opgehangen is. Maar dat kennen wij niet in ons leven, wij leven in de werkelijkheid en hebben Christus anders leeren kennen. Steeds weer vragen ze waarom het hier zoo onchristelijk is, maar ze weigeren intusschen de astrale wetten te aanvaarden. Het duurt lang, voordat deze zielen tot het geestelijk ontwaken komen. En daar hebben de kerken en de geestelijken schuld

aan, zij hebben Gods wetten vervormd en aangepast aan hun eigen leege bewustzijn. En daardoor maakten ze het innerlijke leven van deze geloovigen kapot. Zoo vreeselijk is hun lijden, dat ze dóód willen zijn, en ze weten niet, dat zij door den dood dit leven binnentraden... Ook hier vragen zij nog om eten en drinken en ze vinden het leven maar saai, omdat er voor hen niets te koop is. Deze persoonlijkheid heeft dorst en wil lekker eten, hoewel ze voor de astrale wereld geen eten of drinken noodig hebben. Deze gevoelens en verlangens behooren tot de stoffelijke wereld, waarvan zij nog geen afscheid hebben genomen. Al die zielen moeten zich dus volkomen losmaken van hun aardsche gedachtenleven en voor dit leven ontwaken. Ze willen naar huis terug. Zij vragen waar de dokter is en denken bewust aan de ziekte, waardoor zij dit leven binnentraden. Ze zien met verlangen uit naar de familieleden, die op ziekenbezoek zullen komen. Ze gelooven thans herstellende te zijn en spoedig als genezen ontslagen te zullen worden. Als men hen ervan tracht te overtuigen dat zij op Aarde zijn gestorven, halen ze hun schouders op en kunnen het niet aanvaarden. Wij overtuigen hen dan van dit leven door hen te verbinden met hun familieleden, die reeds eerder de Aarde hebben verlaten. Het herkennen volgt en nu staan zij voor de feiten! Ze schreien zich leeg en ze voelen nu pas terdege, dat zij alles van de Aarde hebben verloren. Toch blijven zij hunkeren naar al het mooie van de Aarde, dat in dit leven geen beteekenis heeft. Zoo beleven wij hier duizenden toestanden, die alle voortvloeien uit de persoonlijkheid van menschen, die nog voor Gene Zijde moeten ontwaken. De mensch in dit schemerland is als een klein kind, want haat en ruw geweld heeft hij afgelegd, of hij zou nog behooren tot de lagere hellen. Dit kind als volwassen mensch is moeilijk te overtuigen van de wetten Gods en toch moeten zij deze eens aanvaarden. Eerst dan kunnen wij hen van al het verkeerde in hun leven overtuigen, waarna de persoonlijkheid voor een gevecht op leven en dood staat — de leege en toch overheerschende persoonlijkheid moet overwonnen worden.

Het is machtig al deze verschillende soorten van menschen in het schemerland te leeren kennen. Hiervan een studie te maken voert u naar onbegrensde mogelijkheden, een arbeidsveld, waarover u vele eeuwen doet. Velen aan deze zijde geven zich dan ook volkomen voor deze zielen en verdienen daardoor hun eigen en hoogeren levensgraad. Deze studie is cosmisch diep, omdat al de menschen, die toch tot één sfeer behooren, een eigen wereld bezitten, niet één mensch is als de millioenen anderen, elk leven vertegenwoordigt een cosmische diepte. Het vreeselijke is hier wel, dat allen hun eigen taal spreken. Daardoor is hier nog geen sprake van een geestelijk gesprek, van geestelijk éénzijn van gevoel tot gevoel, waardoor de aardsche spreekwijze geen beteekenis meer heeft. Het is het overgaan in alles en in elkaars leven. Door het gevoel spreken deze zielen met elkander. Pas in de eerste sfeer verstaat het eene leven het andere en voelen zij elkaars spreken aan. Nu moeten zij zich nog volgens de aardsche talen behelpen.

In hun stoffelijke bewustzijn is geen verandering gekomen. Ik behoef u niet te zeggen, dat de zusters en broeders, die hen van dit leven moeten overtuigen, hen in hun eigen taal aanspreken. Nu is er contact en kan er aan den geestelijken opbouw begonnen worden. Dit schemerland is diep en waarachtig, zooals alle hellen en hemelen zijn, het stelt u voor de stoffelijke en de astrale wetten. Het heeft enorme beteekenis, ook al is het een hel, een onbewuste wereld. Wie geestelijk hooger staat en de eerste sfeer als het Koninkrijk Gods kan binnentreden, is natuurlijk los van de Aarde en heeft zich dezen hemel eigen gemaakt door het leven van God te dienen. Maar wie is er op Aarde zoover? Het zijn liefdegeesten. Wat uit hun handen komt, draagt hun eigen bezieling, hun levens zijn er op gericht het onbewuste kind van God voort te helpen. Voor deze taak geven al die menschen de eigen persoonlijkheid. Het spreekt weer boekdeelen, dat de meeste van de menschen, die de eerste sfeer binnentreden, reeds op Aarde een geestelijke taak verrichtten. Hoeveel verschillende taken

kunt u op Aarde niet volbrengen, die feitelijk geen beteekenis voor de astrale wereld hebben? In deze wereld zijn kroegbazen niet meer noodig, uw slagers evenmin, honderden van die ambachten vertellen u, dat deze menschen stoffelijk werk verrichten en de geestelijke overgave niet kennen. Deze menschen hebben het hier dan ook het moeilijkst, omdat zij hun doode leven van de Aarde hebben meegebracht. Daarvan moeten zij zich losmaken. En dat losmaken ervan is niet zoo eenvoudig, ook al denkt en zegt men op Aarde, dat men onmiddellijk bereid is iets anders aan te pakken. Hun leven lang hebben deze zielen zich op hun werk ingesteld en dan komt men niet zoo gemakkelijk los van het stoffelijke denken en voelen. Anderen, die bijvoorbeeld als dokters en verpleegsters een taak hebben verricht, menschen, die hun heele aardsche leven reeds dienden, zijn in het schemerland spoedig te bereiken en gaan hier dan ook dra verder. Opnieuw zetten zij zich voor al het leven van God in en behalen daardoor de eerste sfeer. Pas in de eerste sfeer kan de aardsche geleerde zijn studie voortzetten. In het schemerland is dat niet mogelijk, hier bevinden zich geen laboratoria. Het geestelijk ontwaken aan deze zijde is dus noodzakelijk, anders staat uw leven hier absoluut stil! Het groote geluk voor u als aardsch mensch is, steeds gereed te zijn voor het leven hier, u verliest nu geen tijd en beleeft thans bewust al de wonderbaarlijke wetten van het stervensproces en den overgang naar hier. Het kreunen, dat aan dit loskomen vastligt, is dan verre van u. Ontwaking aan deze zijde doet pijn, schokt het bewuste denken en voelen en de persoonlijkheid moet dat allemaal verwerken. Ontwikkeling aan déze zijde beteekent smart, houdt groot verdriet in, doordat al dat nieuwe en hoogere hier uw leven uiteenrafelt.

U wordt hierbij evenwel geholpen door een persoonlijkheid, gelijk aan de uwe, een zuster of een broeder, een meesteres of een meester voor dit leven. Heiligend is het samengaan met hen! Bij het leeren van deze levenslessen voelt u zich duidelijk zitten aan de voeten van uw meester. Met hem of met

haar bereist u de ruimte, als de wetten van ons leven zich aan u moeten openbaren. Want elkeen gaat weer een anderen weg om tot ontwaking te komen. Dat, waarvan u vol bent, moet uit u weg, dit is het allereerste waaraan wij hier beginnen, wij breken u geheel af, maar zijn in staat daardoor een geheel andere persoonlijkheid op te bouwen. Dat opbouwen is wonderbaarlijk, want wij kunnen u dan van al de wetten van God overtuigen. Daarom is het schemerland voor het aardsche bewustzijn toch weer gelijk een hemel. In deze sfeer bent u bewust, hier lééft u, terwijl u op Aarde ingeslapen waart. Hierover zijn boeken te vullen en al die stof is machtig interessant en vooral leerzaam, doordat al de menschelijke soorten van de Aarde hier bijeen zijn. Alle volken, nationaliteiten en godsdiensten treft u er aan, arm en rijk, geleerd en ongeletterd, alle maatschappelijke toestanden leven hier en spreken tot uw eigen bewustzijnsgraad. Denkt u zich dit eens in. Dit is op Aarde niet te beleven.

Het schemerland is daardoor feitelijk tot een universiteitsstad geworden. De menschen vormen groepjes en zoo kan het gebeuren, dat er zijn, die een wereldbeschouwing bezitten en zich gereed maken voor een studie. U voelt zeker wel dat de dragers van die theorieën en hun volgelingen levend dood zijn. Als hun oogen eindelijk wat meer opengaan, vallen ze hun genooten af, beseffend, dat het leven hier niet meer van de Aarde is, maar ontwaken in den geest eischt. Dit zieleleven ziet den weg, de waarheid en het leven dan voor zich, waarvoor Christus is gestorven. Hier leeft ge in de waarachtigheid en als ge u hier voelt zooals u zich op Aarde voelde, moet dit veranderen. Het is dus zeer zeker belangrijk welk ambacht gij op Aarde koos. Ge moet hier alles doen om in harmonie te zijn met het oneindige. Tal van wetten spreken nu tot uw leven en eigen bewustzijn en vragen om ontleding. Uw sport bijvoorbeeld is prachtig, indien zij u maar in niets overheerscht, anders bent u reeds in botsing met ons leven, met uw wereld na den dood!

Ik zei u, wij beleven al die toestanden en verkrijgen er ons

hoogere bewustzijn door. Niet één ziel, die de hemelen vertegenwoordigt, is buiten het schemerland om daar gekomen. Al het leven in de ruimte van God ging door dit schemerland naar de hoogere werelden, omdat hier de waarachtigheid tot het leven spreekt. In deze sfeer volgen en beleven wij de levensgraden van de Aarde en komen nu tot de geestelijke openbaring ervan, wat het ontwaken is in den geest.
De geest in het schemerland stelt vragen gelijk uw eigen kind. Dit volwassen menschenkind, dat nu den aardschen ouderdom afgelegd heeft, wil weten. En dat weten ontvangt het van ons alleen, als het zich voor honderd procent wil overgeven. Voor al de wetten van God, die tot dit ontwaken behooren, vraagt de geestelijk bewuste, die zijn meester is, van hem de volle overgave of er komt toch geen verandering en is alles krachtverspelen. De aardsche mensch kan hier oud en verschrompeld binnentreden, doch naarmate hij ontwaakt wordt hij jonger en ziet gij dezen mensch als een veertigjarige, den leeftijd, die de afstemming is van deze sfeer. Het geestelijke ontwaken verjongt de persoonlijkheid.
In de eerste sfeer is het menschelijk wezen ongeveer dertig tot zes en dertig jaar oud. Het lichaam aanvaardt den leeftijd in de sferen. Hoe hooger u daar komt, des te jonger wordt het zielelichaam. U kunt in de hoogste hemelen een jongen man ontmoeten en toch is hij een cosmisch meester, een bewuste en een vorst van liefde. Hoe hooger wij gaan, hoe dichter wij tot God komen, des te meer verjongt zich ons hart en straalt het als alléén God kan stralen! God kent geen ouderdom!
Wij willen elke ziel uit het schemerland wakker maken voor de hoogere werelden en dan moet alles, wat geen geestelijke waarde heeft, onherroepelijk uit dit karakter verdwijnen. Dat is de geestelijke opbouw en het ontwaken voor de eerste sfeer en dit geldt voor den enkeling, de massa en de menschheid.
Deze zielen gingen door den dood naar het eeuwige leven, beleefden dien dood — en toch, wat hebben zij geleerd? Is het niet afschuwelijk, dat een geestelijke ook hier nog over

een God van verdoemenis spreekt? Grijnst u uit deze opvatting niet de geestelijke armoede van dit gevoelsleven toe? De man spreekt zijn heele leven over God als over een Vader van liefde, maar daarnaast ook — hoe rijmt het? — over een God, die verdoemt. Hier staat deze ziel voor zijn eigen schemerland, zijn onbewuste-ik van de Aarde. Die man moet ontwaken, het allereerst op Aarde, het is broodnoodig, want door zijn afschuwelijk gepreek smoort hij de ontwaking voor het zieleleven. Hij is een levend doode en toch wil hij het menschenkind op Aarde leeren ontwaken? Voelt u, hoe noodzakelijk het is, dat op Aarde deze wetten gaan spreken? Voelt u ook, hoe afschuwelijk het is voor degenen, die hen volgden en zich in onze wereld teleurgesteld zien?
Het is dringend noodig, dat de menschheid op Aarde de wetten van God en die voor het eigen leven leert kennen. Die wetten te leeren kennen zal voor de Eeuw van Christus het geestelijk ontwaken blijken te zijn. Radeloos zijn de volgelingen van de kerk, menig dominee krijgt van hen een aframmeling, waarna hij eerst beseft, wat een onzin hij als voorlichter op Aarde te brengen heeft gehad. Die zielen moeten niet alleen stoffelijk ontwaken, maar tevens géestelijk. Het vreeselijke drama kunnen wij hier volgen, het ontwaken van uw aardsche geestelijken is hartverscheurend. Hun lijden is ontzettend, want moeten ze nu gelooven dat dit leven voor niets is geleefd? Zij willen terug om het over te doen, maar dat terugkeeren is niet zoo eenvoudig. Zij kunnen dit van God ontvangen, maar dan moeten zij de eerste sfeer hebben bereikt, een onbewuste is voor een geestelijke taak nog niet gereed. Daar zijn zij pas bewust en volkomen gereed om deze genade te kunnen beleven. Is er in hen het absolute verlangen om naar de Aarde terug te keeren, dan lossen zij vanzelf op en zien ze zich daar geboren. God geeft hun het mannelijke kleed. Deze wetten te leeren kennen, doet u ontwaken, wetten die zoowel aardsch, geestelijk, cosmisch als Goddelijk kunnen zijn. Dit alles leeren wij in het schemerland. Deze wetten brengt gij met u, zij maken deel uit van uw eigen onbewuste-ik.

Deze oorlog is het, die u de heiligheid van het geestelijk ontwaken brengt. De menschheid is nog onbewust. Maar nu beleeft de groote massa het geestelijk peilen en aanvoelen van de lagere persoonlijkheid. Nu treedt de daadwerkelijke wil om te dienen naar voren. Christus' leven zal spreken! Voor elken levensgraad geldt dat. De geestelijkheid moet ontwaken, hun volgelingen tot bewustzijn komen, dan treden al die zielen bewust het bereikte Koninkrijk Gods binnen. De katholiek zoekt hier naar den Voorhof van onzen Lieven Heer, doch vindt niets wat maar op een Voorhof lijkt. Deze ziel is daardoor geradbraakt. Maar op Aarde leerde men haar niets anders. De protestant klampt zich vast aan het bloedoffer, deze heeft zijn handen neergelegd op de wonden van Christus en denkt zijn eigen hemel te kunnen betreden. U moet deze armoedige zielen gadeslaan wilt u de beleefde ellende kunnen voelen, hun innerlijk leven is als een kerkrat zoo arm. Arm in gevoel, arm aan geestelijk weten en arm is deze persoonlijkheid ten opzichte van de astrale wereld, arm voor God en Christus, voor Golgotha en het geestelijk ontwaken. Zij staan onbewust in de Goddelijke wetten, leven erin en zoeken, zoeken, zoeken, naar het goede, dat zij op Aarde nimmer hebben gekend. Deze Bijbelzieken zijn ook in ons leven apathisch, velen psychopathisch en dezen zijn niet te helpen. Het is echter de moeite waard hen te volgen, hiervan is een groote studie te maken. Deze persoonlijkheden moeten volkomen omgeploegd worden, alles moet eruit, wat men dit innerlijke leven geleerd heeft. En dit geldt voor den enkeling, de massa en de gansche menschheid! Maar voor deze aardsche ellende komt het eeuwigdurend ontwaken in de plaats, de opvoeders aan deze zijde zijn dan ook voor hun taak gereed, zij kennen de wetten van ons leven.

Is het niet de moeite waard dit alles te leeren kennen? Aan Gene Zijde breekt men deze persoonlijkheid af, maar daarvoor ontvangt de ziel God, zooals wij God leerden kennen als een Vader van Liefde! Hier ontvangt de ziel het eeuwige bewustzijn, de verdoemenis wordt volkomen uitgeschakeld.

Waar is de Heiland? Waar is Christus? „Ben ik," zoo vraagt uw katholiek, „in den Voorhof? Is deze stinkende hel de Voorhof van God? Is dit de Voorhof? Wie heeft mij wijs gemaakt, dat wij na den dood den Voorhof betreden? Wat hebben de kerken voor ons leven te beteekenen?" Niets, niets geen beteekenis, niets, want de kerken moeten nog voor het Goddelijk weten ontwaken. Het ineenzinken van deze zielen is te begrijpen, nu schijnt haar alles verloren. Maar dat alles ligt in de handen van hen, die hen helpen om tot het geestelijk ontwaken te komen. Zij zelf bezitten niets, de astrale persoonlijkheid daarentegen alles! En dat alles wordt hun geschonken, ook den aardschen geestelijke.
De eerste sfeer is de Voorhof van uw katholiek, maar ook de Jood en de andere dogmatisten leven daar, zij hebben Christus leeren kennen. De eerste sfeer geeft antwoord op al deze vragen en opent u de oogen voor de wetten van God. Daarin wordt beleefd, dat u een stoffelijke Voorhof toegezegd werd, want het geestelijke moet u zich nog eigen maken. Wie niet aanvaarden kan, halsstarrig blijft weigeren, laten wij volkomen los en aan het eigen denken en voelen over, want deze zielen zijn tè onbewust voor de wetten van de eerste sfeer. Zoo spreken de astrale wetten tot iederen levensgraad en afstemming, en eraan ontkomen is niet mogelijk.
Christus kon daardoor zeggen: „Ik en Mijn Vader zijn één!" En zoo is het, want wie zich niet kan openen, het hoofd niet wil buigen, kan dit astrale en geestelijke éénzijn met het leven van God ook niet beleven. Die sluit zichzelf voor het ontwaken en al deze heiligheid af. Wij trachten tot uw leven te spreken en u te helpen, zoodat u zich reeds op Aarde die eenheid kunt eigen maken. Hiervoor zond God ons naar de Aarde, door dezen oorlog is dit tot stand gekomen. U ziet nu, dat u niet voor niets hebt geleefd, en niet om niets de verschrikkelijke oorlogsjaren doorstond.
Deze armen van geest, die niet hooren willen, loopen iedereen in het schemerland, dien zij ontmoeten, omver, alsof een giftig insect hen gestoken heeft. Als waanzinnigen voelen zij

zich, alléén door dien vreeselijken onzin, dien men hun op Aarde vertelde. Als deze menschen echter een goed en liefdevol leven hadden geleid, zouden zij tot de eerste sfeer hebben behoord en zou deze onzin geen gat in hun astraal bewustzijn hebben geslagen. Nu liggen er gaten in hun bewustzijn, welke wij moeten dichten, willen zij normaal en menschelijk kunnen denken en aan hun opbouw beginnen. Eerder is dat niet mogelijk, ze komen er door ten val! Houdt hen nu maar eens tegen. Denkt u eens in, wat er wordt gesproken als zij hun gebeden opzeggen. Ze voelen zich nog op Aarde en leven toch aan Gene Zijde, de enorme kloof tusschen leven en dood wordt door hen eerst na eeuwen overbrugd, want zij willen niet ontwaken. Wij volgen deze zielen, wij zijn met hun levens één en weten precies wat zij elkaar te zeggen hebben. Is het levenswijsheid? Is het ruimtelijk diep, waarover zij spreken? En straalt hier op Aarde ook maar iets Goddelijks uit hun geleerde opvattingen? Aan deze zijde is dat evenmin het geval, ze blijven levend dood! Als ge deze zielen in het schemerland kent, kent ge tevens de heele menschheid, want de menschheid heeft afstemming op het schemerland. Hoe meer u op Aarde thans beseft, dat er een leven na dit leven is en dat u als ziel voortgaat en eens de astrale hellen of de hemelen zult betreden, des te schooner kan uw leven daar en in onze wereld worden, want dit weten geeft u de ontwaking. Gij weet dan, dat leed en smart en ondervinding tot de geestelijke evolutie behooren en dat gij bezig zijt u de schatten van Golgotha eigen te maken.
Op Aarde wordt er gevloekt, maar in deze sfeer vloekt men, zooals u op Aarde het niet kunt. Dit doen de teleurgestelden. Zegt u hun, dat zij Christus nog niet kunnen zien en zij eerst over jaren wellicht een glimp mogen voelen, dan volgen de krachttermen en vervloeken zij hun geestelijken. De vloek is gericht tot de kerk, de kerk, die het hoogste is op Aarde en welker voorlichters het weten als geen ander. Maar wat weten ze van de Goddelijke wetten af? Ik herhaal het: steekt er zooveel Goddelijkheid in hun beweringen, moet u

zich geen geweld aandoen de zonderlinge verhalen ten aanzien van God en Zijn Heilige Schepping te gelooven??? Niet het onbewustzijn, maar het onlogische, het onwaarlijke ligt er duidelijk boven op en toch dwingt men u er toe het te aanvaarden. Wij roepen u van deze zijde toe: ook de kerk moet nog ontwaken!

Het valsche geschetter van de kerken maakt de geloovigen tot dwazen en verwaarloosden, het schept geestelijke zwakkelingen. Moet God zóó vertegenwoordigd worden? Moet de kerk verder gaan Gods kinderen inzake het leven na den dood te bedriegen? Onzin lanceeren als Goddelijke waarheid? Denkt de kerk, dat Adolf Hitler voor haar niets heeft gebracht? Heeft Adolf Hitler haar voor niets die kaakslagen toegediend? Hij werd van deze zijde er toe gedwongen, er toe geïnspireerd om de kerken wakker te schudden. Dat heeft hij kunnen doen, omdat de kerk aan het geestelijk ontwaken moet beginnen. De Eeuw van Christus is ook voor de kerk begonnen en zij zal de kerk het Goddelijke halt toeroepen. In de Eeuw van Christus onzin te lanceeren als goddelijke waarheid is niet meer mogelijk! De kerk moet ophouden de hemelen te verkoopen voor geld en goederen, dat is afdalend, dat is onbewust, het schept dierlijk talent! Hemelen moeten *verdiend* worden! Door te bidden en missen te lezen, kan het zieltje geen hemel betreden, dit te denken is onbewust, het is het gesar van het geestelijke ik en het vervloeken van Gods Almacht. De mis van uw pastoor voert u daarom dan ook geen streep verder! Een aflaat heeft voor onze wereld en de wetten van God geen beteekenis! Het biechten en vergeven worden kennen wij niet in ons leven, ook dat is aardsche onzin! God kan u vergeven, maar het oorzaak en gevolg blijft. Gij moet toch alles zèlf weer goed maken! In onze wereld zit ge aan uw eigen bidden vast, want ge speelt met uw uitstraling en die wordt door elkeen, die licht bezit, waargenomen. Men stelt er uw ware liefde aan vast. U staat dus naakt voor elkeen. Maar voor de kerk hebben deze wetten geen beteekenis.

Daarom is de biecht voor het onbeholpen kind, voor den onbewusten mensch, aan Gene Zijde kennen wij haar niet, daar voeren de wetten van God ons tot de kern van het leven en daarin spreken wij tot het Allerhoogste! God komt dan tot ons leven, géén ziel of meester in ons leven kan ons daarbij helpen, ons iets schenken, omdat daardoor het ontwaken in den geest den zin zou verliezen. Voor de eigen levenswetten moeten wij ons hoofd buigen, dat gebuig kunnen we niet afkoopen. Doch de kerk verzekert u van wel, gij kunt een hemel koopen met al de heiligheid daarin, maar het kost geld! Verkoop uw leven niet aan de kerk, maar laat het leven in de natuur en al het leven van God tot uw ik spreken en gij beleeft het goddelijk ontwaken! Zet alles van uw eigen persoonlijkheid hiervoor in en gij betreedt de eerste sfeer, waar de gelukkigen u zullen verwelkomen. Ik zeg u: de kerk wordt in het schemerland vervloekt, omdat zij al deze zielen bewust heeft vermoord! De kerk heeft haar doodgeslagen en ongeschikt gemaakt voor onze wereld! ! !

In de Eeuw van Christus moet de kerk tot het geestelijk ontwaken komen. Tweeduizend jaar lang wroet de kerk al in het onbewuste. De kerk blijft slapen, maar nu zullen haar gebouwen ineen vallen. Deze oorlog zal hen met den grond gelijk maken, omdat deze gebouwen het leven van God en Christus hebben bezoedeld en versjacherd.

De Eeuw van Christus roept de kerk het Goddelijke halt toe! En daarvoor was Adolf Hitler noodig! Adolf Hitler sloeg raak, de beul van de menschheid werd er toe gedwongen. Niet alles van uw ellende komt op zijn dak, ook de kerk heeft dit te aanvaarden. Dat is Gods wil. De wetten van ons leven spreken, de kerk heeft zich deze eigen te maken of ze houdt straks geen ziel meer over.

Is de kerk het grijze verleden vergeten? De kerk moet nu ophouden met het leven van God af te breken, want de kerk van Christus wordt niet blijvend opgebouwd door stoffelijken en geestelijken moord. Is Christus hiervoor gestorven? Hoeveel menschen werden er in het verleden door de kerk

op de brandstapels gruwelijk gesmoord? Moet Gene Zijde dit aan de kerk zeggen? De kerk heeft voor beul gespeeld, maar dat wil nu vergeten worden. Is de beul van de menschheid dieper gezonken dan de kerk? Ontelbare zielen werden door de kerk levend verbrand, hoe voelt de kerk zich thans? Dacht u, dat God deze ontzettende fouten kon vergeten? Dat de kerk al deze onmenschelijkheden werden vergeven? Maar waarom praat de kerk niet over de Goddelijke liefde? Het is niet mogelijk, want de kerk heeft het recht om te spreken verloren, bezoedeld, versjacherd, door de levens, die werden afgemaakt, viel haar heiligheid!!!! Is dit óók onzin?
De kerk zegent kanonnen. Is dat het bewustzijn, dat de kerk u kan schenken. In dezen oorlog krijgt de kerk geen kans haar onbewuste en verschrikkelijke handelingen uit te voeren, want de beul van de menschheid heeft de kerk niet noodig, ook de priesters werden afgemaakt. De kerk valt, als er niet ingegrepen wordt, als niet opgehouden wordt met dat vloeken, met de hemelen te verkoopen, want dit gesjacher behoort tot de laagste hellen in ons leven. Christus zal ingrijpen en afdoende handelen, maar dan verdwijnen de kerken van de Aarde en hebben die geestelijken geen beteekenis meer. En ook dat komt, uw toekomst leert het en bewijst het u en den uwen en die na hen komen!
De kerk voelt zich op Aarde oppermachtig, maar waardoor? Door wien? De kerk spreekt van liefde en rechtvaardigheid, maar worden het leven en de wetten van Christus door de kerk aanvaard? Wij weten beter! Wij zien achter de schermen van uw kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders en kennen hun levens. Maskers dragen is niet meer mogelijk en aan politiek doen is ongewenscht, armzalig bedroevend, het is voor de kerk de geestelijke afbraak! De kerk heeft zichzelf hierdoor vervloekt en is diep gezonken. Elkeen hier in het schemerland kan het u verklaren. De kerk voert het leven van God niet opwaarts, niet tezamen, maar brengt u naar den afgrond. Toch zal de Eeuw van Christus ook voor de kerk het geestelijk ontwaken brengen.

Christus zegt: „Vertel op Aarde wat Mijn Eeuw beteekent!" De hoogste Engelen zullen het u zeggen in Naam van God, als een Vader van Liefde. Wij, als hun afgezanten, spreken tot uw leven.

Wij zeggen u: Adolf Hitler is een heilige vergeleken bij de kerk. De beul van de menschheid is niet zóó diep gezonken als uw kerk in den loop der eeuwen gezonken is. De kerk zèlf kan dit woord niet aanvallen, want wij spreken uit Christus!

Als u dit verschrikkelijk in de ooren klinkt, dan blijkt er wel uit, dat u nog nimmer hebt gedacht over de leerstellingen van de Kerk, die den God van Liefde tot een God van verdoemenis maakte en met een eeuwige hel dreigt, dan kent u ook de barbaarsche geschiedenis niet van uw kerk. Gods wil is het, dat de Aarde en al haar kinderen zijn woord ontvangt. Gods wil is het, dat de menschheid ontwaakt. Daarom moet dit alles gezegd worden.

Wij zetten thans recht, wat door de menschheid scheef geslagen is en waaraan de kerk schuld heeft. Met leugen en bedrog heeft de kerk haar zending willen volbrengen. Maar dat kan niet, dit is in strijd met de wetten van God, voor uw aardsch en ons astraal bestaan. De kerk zocht het in de politiek, Adolf Hitler zei: dat moet afgeloopen zijn. Was dit een verkeerde opvatting? Bracht Adolf Hitler alleen onzin? Bij alle ellende bracht hij tevens het goede, hij bracht het stoffelijk ontwaken op Aarde. Hij bracht door zijn revolutie: evolutie! Hij bracht het ontwaken in den geest voor den enkeling, de massa en de menschheid! Dat wilt u van hem niet aanvaarden, maar de Eeuw van Christus dwingt u ertoe. *De heele wereld heeft de rampzalige houding van de kerk beleefd, niets, niets heeft zij kunnen doen voor het innerlijk en stoffelijk leven van het christenkind. Stond de kerk niet toe, dat de eene geloovige den anderen afslachtte? Was de kerk in staat u het antwoord te geven op de klemmende vragen van het oogenblik? Krijgt u niet het àlles zeggende beeld van haar ontreddering? Haar machteloosheid en on-*

volkomenheid jegens God en voor Christus? Deze oorlog trekt u in ons leven en in de wetten van God op, of hij voert u tot de laagste hellen aan deze zijde. Indien gij niet aanvaarden kunt, heeft Golgotha voor uw leven geen beteekenis, maar aanvaard dan tevens, dat gij tot de heidenen behoort. De kerk werd niet opgetrokken, ze viel dieper dan ooit in dezen oorlog.

De hoogste meesters aan deze zijde zullen de kerk eens overtuigen van de wetten van uw en ons leven en dan leert de menschheid het „Onze Vader" kennen. Hoe en waardoor zij zullen spreken is een heilig wonder, de Eeuw van Christus schenkt hun deze macht! En dit wonder wacht aan deze zijde op de aardsche geboorte, eenmaal op Aarde, zal het de biecht en alle onnoodigheden uitschakelen. Die wonderen behooren den toekomstigen mensch toe, Christus stierf er voor.

Dit wonder van God zal de geestelijkheid, die van verdoemenis spreekt, eens totaal uitschakelen. Zegt het u niets? Uw kerken krijgen dan een geheel andere beteekenis. Niet één geestelijke is dan nog in staat onzin te lanceeren, want het Goddelijk wonder spreekt voor hem! En eerst dan voelt gij u door God gedragen en komt het innerlijk leven tot Golgotha. Christus spreekt dan onmiddellijk tot het innerlijk leven, tot al het leven van God. Al uw priesterschappen houden op te bestaan, want de Eeuw van Christus heeft haar niet meer noodig. Voelt u iets van het groote en machtige wonder, dat aan deze zijde op zijn geboorte wacht? Straks zal ik u het gansche geheel verklaren.

Vroeger werden er profetieën geuit, maar ook deze voorspellingen behooren ertoe, ze komen uit dezelfde bron, want de meesters willen, dat gij, de massa en de menschheid ontwaakt. Waarvan en waarover ik vertel zijn geestelijke wonderen voor de Eeuw van Christus. Door deze wonderen spreken de Goddelijke wetten en niet één vraag zal onbeantwoord blijven. De Eeuw van Christus roept allen onbewusten het Goddelijk halt toe en tot dezen behoort de kerk!

Ook de Jood moet hier in het schemerland ontwaken en die ziel heeft het als vele kerkgangers ellendig. Maar hier voelt de Jood zich niet achteruitgezet, in ons leven krijgt hij het natuurlijke gevoelsleven, indien hij zijn bedrog kan vergeten, zijn geloof naast zich neerleggen. Kan hij dat niet, dan staat hij stil in zijn ontwikkeling en is er van ontwaken geen sprake. Want de Messias komt niet op de wolken, de Messias heeft reeds op aarde geleefd. Hier zoekt de Jood de ruimte op, hij begrijpt, dat die mist hier hem het halt toeroept. Dat is zijn hemel, moet hij ervaren, en hij bezit dien door zijn mistachtig bewustzijn. Heel zielig is het, hem te zien zoeken naar den Messias. Deze ziel is blind geslagen. De heiden bezit niets, maar dit is beter dan zich in te graven in een bezit, dat geen bestaan heeft. De Jood stikt hier in dit schemerland, waarin hem alles moet worden geleerd. Maar dit stikken geeft hem het geestelijk ontwaken, als een nieuwe persoonlijkheid treedt hij dan naar voren en voelt hij zich gereinigd. Nu is uit hem weg de gedachte zijn eigen vleesch te besnijden, want hij weet dat dit onzin is en aftakeling. Hij weet nu ook, dat hij z'n leven versjacherd heeft, dat hij leefde door het levensbloed van anderen. Hij heeft in ons leven niets te koop, want de wetten van God sloegen hem z'n handel uit handen, zóó, dat hij er zelf onder bezweek!

Het Joodzijn heeft aan deze zijde geen beteekenis, want iedere ziel is van Joodsche afkomst. Het Jodendom bracht het christendom voort, dat eerst aan deze zijde bewezen leven wordt. In het schemerland leeren wij het innerlijk van den aardschen Jood kennen. Die levens hebben iedere geestelijke beteekenis verloren, zoo ver ging hun gesjacher, zóó hebben de Joden zich uitgeleefd. Nog druipen zij van het christenbloed, nog stinken zij van de onrechtvaardigheden onder elkaar bedreven. Het is alweer de Eeuw van Christus, die den Joden van alle volkeren het Goddelijk halt toeroept. Of dacht de Jood na den oorlog voor martelaar te kunnen spelen? U ziet het, deze oorlog heeft beteekenis voor elkeen, voor al het leven van God in de ruimte. Elkeen krijgt een aanvaardbare levens-

les te leeren, goed- dan wel kwaadschiks, de ontwaking komt voor elkeen. Het sjacheren kan de Jood op Aarde doen, aan deze Zijde is dat afgeloopen. Honderdduizendvoudig roepen de wetten van God juist het Joodsche ras het halt toe, want dit volk heeft zichzelf vervloekt. En die vervloeking hebben de kinderen van Abraham zelf over hun hoofden geroepen, Caiphas voltrok dit proces! In het schemerland gaat de Jood eigenlijk eerst beseffen, dat al het leven van God van Joodschen oorsprong is — en tevens, dat het Sieg Heil van Adolf Hitler ook diende om hem wakker te schudden! Is dat zoo onwaarschijnlijk, nu wij weten, door wien Christus gekruisigd werd? De wetten van God zullen het u aantoonen, in het schemerland reiken ze u de hand of ze worgen u, maar dan is het uw eigen schuld, ge wilt dan uw aardsche persoonlijkheid niet buigen! Toch heeft deze in ons leven geen beteekenis, ook al stroomt er blauw bloed door uw aderen. Voor God en Christus hebben zelfs kronen geen beteekenis. Is ook dit onwaarschijnlijk? Indien de mensch echter ontwaken wil, staan de Engelen naast hem en voeren hem tot de Goddelijke wonderen. En die wonderen scheppen voor u een ruimte, waarvan de Jood in het schemerland echter geen begrip heeft; hij zoekt het nog steeds bij zijn kalotje en het rein gestreken overhemd van zijn voorvaderen. U voelt het zeker, zijn geloof heeft geen levende bezieling meer, het is versleten, het is aftandsch geworden. En dat door eigen schuld. Waarom kan de Jood Christus niet aanvaarden?

Gene Zijde is oneindig. Géén stap kunt ge in deze oneindigheid doen of ge volgt het voetspoor van Christus. Door Hem is de Eeuwigheid opgebouwd.

Christus kende de mentaliteit van den Jood. Hij noemde hem een farizeeër, een huichelaar, omdat deze in alles met Gods wetten in strijd is. De Jood in het schemerland staat voor deze realiteit, hier kan hij het door Christus gesproken woord niet loochenen.

Het schreeuwen van den Jood om zijn Messias zegt ons hier niets, wij laten hem schreeuwen, totdat zijn stembanden het

woord niet meer doorlaten en hij is als een rochelende gestalte, als het lijkwit van zijn kerk, want dit moet hem het ontwaken geven. Hij moet zich losmaken van zijn bewust stoffelijke, bedrieglijke, sjacherige ik, of hij tuimelt lager en lager, tot hij zijn gezicht verliest, doordat het hellegedrocht hem heeft omarmd.

Waar is de Messias? In u leeft Hij, en op Golgotha is Hij voor elkeen gestorven, ook voor den Jood! Zoek niet langer, lieve, lieve ziel van Joodsche afkomst, ziel van God, houd op Jood te willen zijn, want gij vervloekt uzelf. U moet, als wij, als iedere katholiek en protestant, als alle dogmatisten, Christus aanvaarden, u moet het leven van God leeren liefhebben — of gij staat stil in de geestelijke ontwaking en dan is het onmogelijk, dat de Eeuw van Christus tot uw gevoelsleven spreekt. Is het dan niet beter dat u nu het hoofd buigt? Gij behoeft het dan aan onze Zijde niet te doen. Waar is de Messias? Uw vonk is door het leven van dien Messias gezegend. U gelooft het nog niet? Breek dan nog maar langer uw Goddelijke-ik af. Of verkoop het, gij blijft dan Jood — om te stikken, om te verdrinken in uw zondige ras, dat Christus op afschuwelijke wijze ombracht.

Goddank, nu zijn we zoo ver dat we het doel van Christus kunnen volgen. Dat, waar Mozes over sprak, waar hij en de profeten hun leven voor inzetten, gaat thans geschieden. De massa en de menschheid gaan tot geestelijke ontwaking komen. De enkeling is al verder, die heeft de eerste sfeer reeds bereikt. De Eeuw van Christus roept u toe: geleerdheid, die u naar den afgrond voert, heeft thans geen beteekenis meer. Het halsstarrig weigeren te ontwaken geeft afstemming op de duistere hellen, men toont er door blind te zijn, doofstom. Het is heel hard te moeten bekennen fout te zijn, doch dit behoort toch, als al het andere, bij het geestelijk ontwaken, Christus heeft het gewild. Het wanbegrip, de intellectueele hoogmoed, het geestelijk dogma — dit alles sloeg wonden in het lichaam van Gods Heilig Kind en deed het angstig donker worden op Golgotha!

Leg het kuddediereninstinct af, wees in uw aardsche weten niet waanwijs, maak u los uit de bekrompenheid van uw dogma's, word als het kind, dat ontvankelijk luisterend Christus' woorden genoot, want dan wordt u het Koninkrijk Gods gegeven, op Aarde zoowel als aan deze Zijde! Ge zult dan mèt Christus en dóór Christus tot in alle eeuwigheid daar zijn, waar Gods leven bloeit en groeit en waar Zijn licht uw leven verwarmt en opvoert. Het is te bereiken door de Eeuw van Christus te aanvaarden en deze te dienen. Gij hebt alles zelf in handen, want God schonk u Zijn Bewustzijn!

HOOFDSTUK IV

De Volkeren der Aarde als Eigenschappen bezien

DE volken beleven een zelfden strijd. De volken zijn voor ons leven eigenschappen van de persoonlijkheid, die menschheid heet, zoo zei ik. Dat moet u thans duidelijk zijn. U kent nu het leven op Aarde, maar hoe zullen de volken voor deze persoonlijkheid handelen? Wie tot de goede eigenschappen behoort en welke de volken van Israël zijn, hebben wij op Aarde reeds kunnen vaststellen. Thans staan wij voor de eigenlijke afstemming van elk volk.
Engeland is de eigenlijke stam Mozes, leerde ik u al, het vertegenwoordigt de persoonlijkheid voor de menschheid. Alle andere volken zijn karaktereigenschappen van Engeland en moeten tot eenheid komen. Dit wil niet zeggen, dat Engeland overheerschen moet. Het spreekt vanzelf, dat Engeland, als de eigenlijke stam Mozes, liefde moet geven, op straffe dat andere eigenschappen in opstand komen. Deze persoonlijkheid wilde thans het goede, Engeland wilde geen oorlog. Dat staat vast! Israël vecht voor het goede, vecht om de rust en den vrede op Aarde te verzekeren. In alle eeuwen heeft Engeland oorlog gevoerd, maar daarachter stond het doel van de meesters de menschheid tot eenheid te brengen. Maar er zijn eigenschappen als volken, die zelf willen overheerschen, en dat kan niet. Dat is uitgesloten! Wie desondanks in opstand komt, zal gedwongen worden het hoofd te buigen, naar de geschiedenis van Israël bewijst. Dit hadden Duitschland, Japan en Italië kunnen weten. Niet om niets kreeg Engeland de sleutels van de Aarde in handen, de vestingen voor Europa. De heidensche volken als karaktereigenschappen kunnen deze taak nimmer overnemen, zij is door de Engelen aan deze zijde voor Israël bevochten. De heidensche volken zullen tot Israël moeten komen en niet Israël tot de heidensche eenheid, want deze eenheid

heeft voor God en Christus geen beteekenis. Zij vertegenwoordigen de afbraak, de overheersching en de vernietiging. Israël daarentegen vecht voor de rechtvaardigheid! Is het niet wonderbaarlijk, dat alles toch astrale beteekenis heeft op Aarde? Aan deze zijde is dat te volgen. Ge weet nu waar de eigenlijke stam Mozes leeft. Dacht u, dat hij uitgestorven was? Dat God al dat bloed voor niets had laten vloeien? De menschheid gaat door de duisternis naar het licht.

Zie nu al de volken als eigenschappen, ga dan tevens na welke beteekenis deze eigenschappen voor Israël hebben. Amerika en Engeland zijn samen Israël, deze groote en bewuste eigenschappen zijn eigenlijk één massa, één volk, ze vertegenwoordigen één toestand voor de menschheid. Ze zijn vader en moeder voor al de kinderen van Israël, voor al de volken, en geven leiding. Deze karaktereigenschappen hebben de persoonlijkheid gemaakt, haar opgebouwd. Zoo Amerika niet tot Israël behoorde, u voelt dit zeker, zou u nog in den tijd van Mozes leven. De eigenlijke Mozes heeft zich gesplitst, dit moest geschieden, het was noodzakelijk. Nu komen deze volken bijeen en overwinnen de heidensche volken, die karaktereigenschappen, welke het kwaad nog vertegenwoordigen en zelf willen heerschen. Maar er valt in de Eeuw van Christus buiten Israël om niet te heerschen, Christus roept al dien eigenschappen het geestelijk en Goddelijk halt toe. En dat is nu voor alle volken op Aarde de hoogere bewustwording en uw strijd op leven en dood!

Onfeilbaar is het Huis Iraël, het plan van de meesters, op Aarde opgebouwd. De volken zijn tezamen gebracht. Daarvoor zijn die oorlogen bevochten. Uw technische wonderen gaven u die zekerheid. Mozes kon dat in zijn tijd niet bereiken.

Duitschland, Japan en Italië moeten voor de menschheid nog ontwaken. De kleine volken hebben geen beteekenis, zij sluiten zich vanzelf aan. Wie nog niet bewust is voor de menschheid en voor Israël, zal in dezen strijd zoover komen, het is een gang door de duisternis naar het weten en het geestelijk

ontwaken. Nu zullen al die kleine volken handelen, zooals Israël heeft gehandeld. Duitschland, Japan en Italië willen beslist naar het land van haat terug. Maar de persoonlijkheid, die zich daarvan los gevochten heeft, wil dit voorkomen, zij voorziet den teruggang en de knechting van de geheele menschheid en vecht thans tegen die nog onbewuste eigenschappen een strijd op leven en dood. Die heidensche volken als eigenschappen wilden de persoonlijkheid in den slaap overvallen, doch nu is Israël wakker en bewust. De rust heeft de persoonlijkheid goed gedaan. Hoe verschrikkelijk de kwade eigenschappen zich ook ontplooien, toch kunnen zij de persoonlijkheid als Israël niet overwinnen, want deze heeft de eerste sfeer in zicht. Heel Israël verzet zich tegen de heidensche overheersching, en zoo zien de lagere eigenschappen op Aarde zich het goddelijk halt toegeroepen.

Al de groote oorlogen hebben dus één beteekenis: het loskomen van het kwaad. De persoonlijkheid is genoeg gemarteld, de afschuwelijke duisternis heeft dit leven bewust gemaakt, het winst gebracht aan liefde. '14-'18 gaf Israël en den anderen volken ontwaking, doch Duitschland haatte en bleef haten. Als Duitschland het trotsche hoofd had kunnen buigen, zou u thans vrede en rust op Aarde hebben gekend. Maar dit volk zou nog éénmaal terugkeeren — en u beleeft thans hóe het terugkeert. Nooit heeft een volk zich zoo tergend-gemeen aan de menschheid getoond als het Duitsche. Nimmer is een volk tot zulk een dierlijk gedoe vervallen. Duitschland is des duivels en behoort tot het land van haat. Mag men zulk een volk volgen? De volken, die het deden, bewijzen er door, hoe laag ook de eigen afstemming is.

Waarom is deze oorlog zoo fel? Waarom heeft Hitler zulk een ontzaglijke macht gekregen? Is u dat thans duidelijk geworden? De feiten spreken voor zichzelf. Nog is de eerste sfeer niet bereikt, maar spoedig zal de menschheid als Israël aan deze geestelijke taak beginnen. Christus, als hoogste Meester in Gods ruimte, heeft den enkeling, de massa en de menschheid tot dezen strijd gedwongen — zonder hem zou de

geheele menschheid nog in het land van haat leven. Waarom is Christus anders naar de Aarde gekomen? Om zich voor niets te laten afmaken? Duizenden jaren reeds vecht het kind van Israël tegen de heidensche volken. Maar de geleerden en schriftkenners, die van die heidensche volken deel uitmaken, weten van den hoogeren zin van dien strijd niets af. Zijn zij zoo blind? Was hun studie zoo onvolkomen? Waarom verhieven zij hun stemmen dan niet en zetten zij niet alles van zichzelf in om hun volken tegen te houden op den weg, die hen naar de afgronden van de hel voert? Hun volken toonen God niet noodig te hebben, en zóó zullen zij door hun onkunde en onbewustzijn te gronde gaan. Die verschrikkelijke les zullen deze machtige volken te aanvaarden krijgen, het komt zoo ver! Dit zal geschieden door de wetten van Moeder Aarde, of dacht u dat God al Zijn leven voor niets schiep? Hebben Moeder Aarde en Haar kinderen geen beteekenis? Denk toch even verder en ge staat voor die cosmische en Goddelijke beteekenis! Door in Christus te gaan komt u achter den zin van dit Goddelijke raadsel.

Christus, Christus! — door Hem kunt ge de wetten Gods leeren kennen. Door Zijn Eeuw zullen zij tot uw hart gaan spreken. Als ge u open stelt en u ontvankelijk toont!

Adolf Hitler heeft Europa op de knieën willen brengen, hij overviel Israël daartoe in den slaap. De volken, die kinderen van Israël zijn, zien ras in wat het kwaad bereiken wil en ze snellen toe. Duitschland moet dit aanvaarden. Al scheldt het nog zoo hard, het helpt niet. De andere karaktereigenschappen zetten alles van het verkregen bewustzijn in, want deze persoonlijkheid wil naar de eerste sfeer!

En dan geschiedt het wonder van deze eeuw, het ongeloofelijke: God grijpt in. God als het Goede, als de bewuste Meester aan deze Zijde, grijpt in en verleent deze omhoogstrevende persoonlijkheid hulp. Dit is voorspeld, uw Bijbel zegt het duidelijk.

Er is nog een eigenschap voor de menschheid, die tot de duisternis behoort. Dat is Rusland. Ook dit volk moet nog ont-

waken in den geest, het is nog niet begonnen zich los te maken van het land van haat. De overheerschende massa is er zich nog niet bewust van de eigen kracht, maar bezit toch de oerafstemming, het natuurlijke instinct. Als Duitschland die persoonlijkheid aanvalt — en u zult dit beleven — zal die massa tot bewustzijn komen. Gene Zijde is dan bij Stalin. Stalin heeft reeds lang uit onze wereld het bevel gekregen zich gereed te maken. Rusland ziet goed in, dat die eigen soort het overwinnen wil. Duitschland weet echter niet, dat die oerkracht zóó paraat is. Terwijl Duitschland bezig is Israël neer te halen, treft Rusland zijn laatste toebereidselen. Hoe ontzettend dom, hoe verschrikkelijk onbewust Hitler en de zijnen gehandeld hebben, zal hij aanstonds moeten aanvaarden, als hij er toe overgaat Rusland aan te vallen. Want Duitschland versnippert zich. *Niet Engeland, maar Rusland — de eigen soort — is voor Duitschland het groote gevaar.* Als Duitschland in gevecht komt met het Russische rijk krijgt Israël even gelegenheid zich terug te trekken om zich van zijn opgeloopen wonden te herstellen. Zoo dit wonder niet geschiedde en Duitschland en Rusland elkander hadden begrepen, zou niet alleen Europa, maar ook Amerika zijn vernietigd. Geen volk zou ooit tegen die samengebundelde, gewelddadige krachten hebben kunnen standhouden. Dit zal en moet echter niet!

Rusland is gereed, daarbij geholpen door de Meesters. En nu u weet, dat wij aan onze Zijde een ziel uit het land van haat nimmer helpen, alleen omdat zij niet voor hoogere gevoelens openstaat, moet u kunnen aanvaarden, dat wij gezien hebben, *hoe Rusland bezig is zichzelf los te maken van de eigen sfeer en levensafstemming.* De Meesters zouden Rusland anders nimmer tegenover Duitschland kunnen stellen! Door zijn snelle en verpletterende overwinningen op de volken van Israël overheerscht Duitschland nu ook in het schemerland. Volgens de wetten van God is dit ontoelaatbaar. Wij kunnen niet in twee sferen tegelijk leven, wij moeten in onzen eigen toestand blijven of bezwijken.

Een hoogere sfeer laat zich de wetten niet voorschrijven door een lagere, want zulks is niet mogelijk, aan onze Zijde niet en op Aarde niet. En toch wilde Hitler dat. Het zal de oorzaak zijn van zijn bezwijken! Dat hij en zijn volk dit niet begrepen is al weer heel eenvoudig: de mentaliteit van het land van haat is niet in staat zulks te begrijpen.
Rusland zal nimmer op eigen kracht kunnen overwinnen, het behoeft daartoe de hulp van de andere volken, van Amerika en Engeland voornamelijk, de hoofdeigenschappen van Israël. Rusland leeft tusschen goed en kwaad, het zal het moeilijk krijgen tegen het intellectueele kwaad, dat Duitschland is. Met den steun van Israël zal het de Duitsche legers evenwel op de knieën dwingen.
Door dezen strijd zal Rusland zich naar het hoogere leven opwerken en zich losmaken van de eigen sfeer en levensafstemming, om zoo een machtige eigenschap voor het Huis Israël te worden. Als het zoover is, zal ook Duitschland tot rust gekomen zijn en de massa daar hebben geleerd, dat in de Eeuw van Christus geweld en overheersching onduldbaar en onmogelijk zijn, het zal dan ook het kwaad in zich overwonnen hebben.
Dit gigantische proces zal dan tot stand gekomen zijn door de geestelijke politiek van de Meesters. Rome als machtig kerkelijk middelpunt had hierin zeker een belangrijk aandeel kunnen hebben, maar het was er niet toe in staat. Rome volgde de stoffelijke politiek en brak zichzelf er door af. Nu kan het geen rol van beteekenis meer spelen in dit ontzagwekkende gebeuren. Rome is stervende, de toekomst zal het de menschheid te zien geven. Rome staat stil in ontwikkeling, reeds eeuwen lang wroet de kerk in het onbewuste. De geestelijke sensitieven daar gelooven niet, dat wij als menschen in het eeuwige leven voortgaan en toch met de aarde in contact kunnen blijven. Onze astrale wereld wordt voor duivelsgedoe uitgekreten. De Goddelijke wonderen, waarvan ik u sprak, zullen het haar echter wel anders bewijzen. De kerk kan de menschheid niet leiden in den doolhof van vragen,

waarin deze nu ronddwaalt. Is het dan zoo onnatuurlijk, dat zij zich afkeert van deze geestelijke „gidsen" en zonder zich door dezen te laten intimideeren elders naar het antwoord zoekt op de levensvraag: „Waarheen voert het leven op Aarde de menschheid?"

Ik hoop u nu duidelijk te hebben aangetoond, dat al de volken der Aarde in dezen strijd de eigen levensafstemming moeten aanvaarden, er aan ontkomen is niet mogelijk. Zich anders voordoen dan men in wezen is, boven zijn geestelijken stand leven — het is uitgesloten. Holle heilige praatjes en maskers dragen duldt de Eeuw van Christus niet. Door zijn handelingen geeft een volk zich aan de andere eigenschappen bloot. Zoo moet het u thans mogelijk zijn de geestelijke afstemming van een volk te bepalen.

Kent u thans de mentaliteit van Rusland, van Frankrijk? Kent u die van uw eigen volk? Alle levens tusschen het land van haat en het schemerland. De eene karaktereigenschap is iets sterker, iets bewuster dan de andere, maar elk wordt nu opgetrokken om bij te kunnen dragen tot het geluk van de aardsche menschheid.

Daartoe moet het Duitsche intellectueele kwaad zijn levensmogelijkheid ontnomen worden. Hitler en zijn soort zijn demonen, zij bezitten geen grein liefde voor God en Diens heilige schepping, hun idealen zijn als vergif voor alle volken. Maar straks wordt deze soort overwonnen, zij vroeg er om te worden uitgeroeid. Rusland zal dan met het goede Duitsche kind één weg gaan, ook al moeten zij zich de mentaliteit van Israël nog eigen maken. Dit zijn wetten van God, die door de volken der Aarde zullen worden beleefd. God waakt over de menschheid. Dit is een heilige en onaantastbare waarheid, die ieder menschenkind eens als zoodanig zal erkennen. Zij bereikt u uit het leven na den dood en het is Christus, die er met Zijn Heilige Leven achter staat.

Als God goedvindt, dat Rusland Israël helpt overwinnen, wat wilt gij hier dan nog tegenin brengen? Geeft u toch over aan deze wetten. *Aanvaard thans, dat Engeland oorlog voert om*

de volken der Aarde tot eenheid te brengen. Engeland weet dat zelf niet eens, straks, als het geweld zwijgt, zal Engeland van de Meesters deze wijsheid ontvangen. Het zal dan den zin kennen van zijn strijd en zijn offers.

De landen, die nu de meeste slaag krijgen, offeren. Zij hebben het grootste carma te ondergaan òf zij vechten voor het goede en om zich van het schemerland los te maken, want ook hiervoor is strijd noodig. Vergeet niet, dat nog niet één volk de eerste sfeer heeft bereikt, en ge leerde zoostraks, hoeveel leed en smart, hoeveel strijd het kost om zich uit de lagere sferen los te maken.

Rusland zal, als het door de eigen soort is overvallen, spoedig weten, hoe het land van haat leeft en hoe die mentaliteit handelt. Hierdoor zal Rusland het noodige leeren. Die leerschool spreekt voor het verdere leven, ze bewerkstelligt het ontwaken in den geest. Rusland zal alles inzetten om dat vreeselijke oord zoo spoedig mogelijk te verlaten. Stalin heeft dit te aanvaarden en moet er zijn hoofd voor buigen, want de wetten van God spreken thans tot al zijn volgelingen. Zoo heeft ieder land, al naar zijn afstemming, bewustwording en carmische wetten, het zijne mee te maken.

Het „Uebermenschen"-intellect heeft voor deze wereld geen beteekenis, wij weten nu, dat er geen Uebermenschen op Aarde leven. Deze mentaliteit is onbewust. *Daardoor zal Duitschland in zijn gulzigheid stikken!*

Valt u nu niet het goede Duitsche kind aan, het kind van Israël heeft geen schuld aan dit verval. Alle volken bezitten de goede soort, kinderen van Israël, die God liefhebben, die niet kunnen haten, doch het eigen leven willen opvoeren tot Golgotha. Ook gij hebt daartoe tijd en leven gekregen, geef dus nu ook hun de gelegenheid zich te herstellen, geef hun de mogelijkheid hun goeden wil te toonen. Zoo zult ge hen en uzelf dienen en van gevoel tot gevoel één worden. Door zoo te handelen zult ge u een waarachtig Christen toonen. Hoe handelde Christus? Hij vergaf zijn beulen van ganscher harte! Zult ú dan het Duitsche kind van Israël niet willen aanvaarden?

Zooals de enkeling handelt, zullen de volken der Aarde moeten handelen. Niet één volk kan er aan ontkomen. Rusland zal het beest met al zijn koppen vernietigen, maar daarna zal het zijn aanvallers en kwellers toch moeten kunnen vergeven. Mèt Rusland zal Israël eens het Lam Gods op de handen dragen en dan zal er welbehagen zijn in den mensch van de geheele wereld. Zij, die voorgingen naar het Hiernamaals, helpen u daarbij. Wanhoop dus niet, alles gaat naar wensch. Alle volken moeten goed maken, uw volk ook, maar bedenk, dat wat u ook wordt opgelegd, het niet meer zal zijn dan u aan Oorzaak en Gevolg heeft geschapen. En bij het beleven er van zult gij geestelijk groeien, wat wil zeggen, dat ge u losmaakt van het schemerland.

Opwaarts dus naar de eerste sfeer, het Koninkrijk Gods op Aarde en aan deze Zijde. De hemelen van God zijn geopend voor elkeen, die het goede wil en volbrengt. Zoo zeggen het de astrale wetten voor den enkeling, de massa en de menschheid.

Vroeg of laat staat ge voor deze werkelijkheid. In de Eeuw van Christus moet ge tot een besluit komen, het goede te volgen, dan wel te volharden in het kwaad. U moet kleur bekennen, u moet kiezen. Zoo ge het niet zelf kunt, wordt u er toe gedwongen. In deze Eeuw voltrekt zich dit en niemand, die aan die werking ontkomen zal. Niet één ziel van God kan thans nog langer een eigen weg bewandelen en zijn medemenschen negeeren. De volken zullen elkaar moeten zoeken en dienen, de volken en gij, de enkeling.

Vergeet en vergeef. Deze gevoelens brengen u naar de eerste sfeer. Zij voeren u in de armen van Christus. Gun elkander alles, deel uit, al is het dat, wat gij denkt zelf noodig te hebben. Stel u open voor onze wereld en voor de wetten van God, die wij daar leerden kennen. Ook wij hebben uw weg moeten bewandelen. Geen voetstap wordt u en ons geschonken, ook de massa en den volken niet. Zullen de volken niet schreien van geluk, als ze weten, dat al de offers, die zinloos schenen, het zaad blijken, waaruit het eeuwigdurend geluk

voor de menschheid zal opbloeien? Als ze weten, dat ze niet voor niets gevochten hebben? Dit zal voortaan uw levenswijsheid worden. Ge zult er uit putten, u er door gedragen weten. Wij zullen u en de volken helpen bij uw strijd om een hoogeren bestaansvorm. Wij leefden eens op Aarde en wij hebben nog steeds aan Haar goed te maken. Zij schonk ons schatten, is het dan zoo onnatuurlijk, dat wij nu iets daarvoor terugdoen? Dit zou in strijd zijn met Gods wetten?
Om de eerste sfeer binnen te gaan, moeten u en de volken, die zich hier zagen ontleed, het hoofd buigen en onze analyse aanvaarden. Wij hebben niet één volk ontzien, stelden geen volk boven het andere — zóó wij die hier beschreven zijn de levensafstemmingen van de volken en niet anders. U kunt ons niet op één leugen betrappen, wij kwamen tot u als boodschappers van Christus. Het bewuste kind Gods sprak tot uw leven. Het is ons doel op te bouwen en niet af te breken!
Zoo God het wil, zullen uw oogen en die van de volken der Aarde thans open gaan en zal er rust, vrede en begrijpen komen in uw harten!

HOOFDSTUK V

Naar de Eerste Sfeer — Het Ontwaken aan Gene Zijde

WIJ zullen nu verder en hooger gaan en het schemerland verlaten. Zoo wij het ontwaken in de wetten van God willen beleven, moeten wij wandelend verder gaan. Een geest van het licht kan door wilsconcentratie hooger gaan, hij zweeft door de ruimte en kan in één seconde zijn doel bereiken. Maar doordat de concentratie op het voortzweven ingesteld is, lost het leven in de natuur voor hem op. Wij gaan nu liever langzaam verder om onderweg te mediteeren en beleven zoo het ontwaken van de natuur en ons eigen leven. Van het schemerland voelen wij ons bevrijd. Dat oude, nietszeggende leven en bewustzijn hebben wij volkomen afgelegd. Het hoogere in ons leven is verdiend en niemand is in staat het ons af te nemen. De wetten van God voor dit leven zijn ons geopenbaard. Het astrale weten hebben wij ontvangen. Onmiddellijk wordt ons duidelijk, dat, wat wij voor anderen deden, tot ons eigen leven is teruggekeerd. Wij dienden het leven van God en dachten, dat wij ons voor anderen hadden ingezet. Nu blijkt, dat wij niets voor anderen hebben gedaan, want door dit dienen maakten wij ons het bezit van de eerste sfeer eigen, het machtige licht van den eersten hemel in het leven na den dood.

In deze natuur zullen wij het nieuwe leven en bewustzijn waarnemen. Die bezieling is in ons gekomen. Wij zijn vol vertrouwen heengegaan en voelen ons opgewekt en gelukkig. Van hetgeen achter ons ligt hebben wij afscheid genomen. Deze hooge evolutie leeft in ons, we zijn voorbereid en putten thans uit dit nieuwe weten en begrijpen nu tevens, dat hoogergaan steeds mogelijk is. Wij gaan voelen, hoe de eerste sfeer en de volgende hemelen zijn opgebouwd en dat wij een weg volgden, dien wij móesten volgen en die tot God voert.

De heele menschheid zal dit moeten aanvaarden. Haar strijd van thans is het gaan naar de eerste sfeer!

Onze eerste schreden op den weg omhoog voeren ons naar openbaringen. Wij zien het leven in de natuur ontwaken en dit ontwaken is tevens in ons zelf gekomen. Er ontbloeit leven rondom ons en wij zien bloemen, die in het schemerland nog niet konden groeien, omdat daar de bestaansmogelijkheid ontbrak. Hier kunnen wij ruim en diep ademhalen, een overgelukkig gevoel komt in ons. Door deze verandering voelen wij ons sterker geworden, onze levensadem wordt krachtiger en in ons denken en voelen komt meer diepte. Wij staan thans open voor reine liefde, deze goddelijke macht overheerscht nu reeds ons leven. Een hoogere kracht heeft ons in het eigen leven opgetrokken en voert ons naar de eerste sfeer.

„O God, hoe moeten wij U danken!"

Die woorden willen wij steeds weer uitspreken, ze zijn een gebed, dat ons leven verlaat en regelrecht tot God zal opklimmen. En toch hebben wij de eerste sfeer nog niet bereikt.

Wij denken thans terug aan de duisternis en zien nog het schemerland in al zijn verschrikkingen voor ons. Wat wij ervoor moesten dragen, schijnt ons thans onmenschelijk zwaar toe, hoe vaak zijn wij niet bezweken? Maar toch hebben wij ons van de ellende onzer eigenschappen kunnen los maken en leerden zoodoende deze heiligheid kennen. Leed en smart bereidden den weg voor het verdere opwaarts gaan, we werden gebroken en geslagen, maar geheeld kunnen wij thans met dankbaarheid in ons hart jegens de broeders en zusters aan deze zijde den eersten astralen hemel binnentreden. Nu laten wij die verschrikking los, wij willen nu leven!

Hetgeen in ons komt overweldigt ons. Jubelend is het! Hiernaar hebben wij eeuwen verlangd, geloofden niet, dat het bestond. Ondanks alles is het gekomen. God is liefde! Nu twijfelen we niet meer, wij knielen neer om Hem voor Zijn geschenken te danken. Heerlijk bewustzijn is er in ons leven

gekomen, wij zijn stralend gelukkig, dat wij tot dit leven behooren. Deze blijheid verjongt ons.
„Ga in," hooren we in ons. „Ga nu in de eerste sfeer. Treed Mijn Koninkrijk binnen. Keer terug tot Mij."
Deze hemelsche vreugde zullen de enkeling, de massa en de menschheid op Aarde beleven. Als deze oorlog voorbij is, komt het! Dan begint de menschheid aan haar wandeling naar de eerste sfeer, dan begint men op Aarde aan geestelijken opbouw en komt het ontwaken. Dan ontspringt er vreugde en geluk in de harten van de menschen. De geheele menschheid zal jubelen, ze weet nu waarvoor deze strijd gevoerd is. Gods leven zal dan de groote openbaring voor de menschheid zijn!
Ons gebed is innig en diep, zij zijn er heilig van overtuigd, dat God ons alles van Zichzelf geschonken heeft. De lichtstralen uit de eerste sfeer overstralen ons leven, de natuur wordt steeds mooier. Bloemen en vogels lachen ons toe en spreken tot onze nieuwe persoonlijkheid, wij worden van gevoel tot gevoel met hen één. Dit is het aanvoelen, het overgaan in het andere leven, het is de hoogere bewustwording. In het schemerland voelden wij ons armoedig, daar leefden wij onder den grond, nu staan wij midden in de bloeiende natuur, nu is ons leven geheiligd.
De menschheid op Aarde ontvangt dit ook, uw strijd brengt het u. Het is de geestelijke bewustwording. Zij komt straks op Aarde. Maar de wandeling van de menschheid duurt wat langer, zij kan eenige eeuwen duren, eerst dan is de eerste sfeer bereikt. Maar wat zeggen eenige eeuwen, nu wij weten, dat deze ontwikkeling duizenden eeuwen heeft geduurd? De enkeling kan de eerste sfeer in korten tijd bereiken, indien deze persoonlijkheid ernstig aan zichzelf werkt, indien alles wordt ingezet. De menschheid doet er dus langer over, duizenden oorlogen zijn er voor noodig geweest om deze hoogte te bereiken, toch is deze bewustwording gekomen. Nu staat de menschheid voor het laatste probleem en worden al de lagere eigenschappen overwonnen.

In deze eeuwen wordt het Koninkrijk Gods op Aarde gebracht. Wie dan op Aarde is kan zeggen: het leven is de moeite waard om geleefd te worden, die menschen voelen zich gelukkig. Het menschdom heeft zich de geestelijke liefde eigen gemaakt en kan thans aanvaarden. De wetten van ons leven komen op Aarde, elkeen wordt astraal bewust. Millioenen zielen volgen nu één weg en beleven het *één voor allen en allen voor één!*

Dat, wat wij aastonds zullen ontmoeten, wordt het bezit van de menschheid. Het leven lacht ons toe en wij buigen het hoofd voor alles in de natuur. Het leven van God glimlacht ons toe en dat heeft groote beteekenis. Wij voelen dat mensch en dier hier voor elkaar open staan, en dat wondere gevoel hebben wij ons eigen gemaakt. Het is het overheerlijke gevoel niet meer alleen te staan in deze ruimte, waarvan wij de wetten zullen leeren kennen. Iedere hartstocht is uit ons weg, heeft plaats moeten maken voor dit zuiver geestelijk gevoel en gedachtenleven. Dit is het geestelijk ontwaken! Thans beseffen wij zoo heel goed Gods wil, dat wij tot Hem zouden terugkeeren, thans openbaart het zich in ons. Nu kan de liefde van de eerste sfeer de persoonlijkheid overstralen, het is niet meer mogelijk, dat wij ons hierin vergissen. De wetten spreken! Christus, zoo voelen wij, heeft met millioenen zielen deze reinheid opgebouwd. Het „Wie Mij volgt, ontvangt het Eeuwige Leven", is voor ons werkelijkheid geworden. Die woorden leven voor ons. Nu begrijpen wij, dat het niet mogelijk is stukken over te slaan, het opwaarts gaan wordt innerlijk beleefd. En niets houdt ons thans meer tegen, dit is ons verkregen bezit!

Het uitspansel verandert, daarginds ligt de eerste sfeer. Duizenden zielen gaan met ons en zullen er binnentreden. De natuur wordt steeds ijler en schooner, haar stilte treft ons, heiligend is deze invloed. Het uitspansel van de Aarde is hierin niet waar te nemen, wij weten echter, dat wij daarin kunnen terugkeeren, zoo we het willen, die genade heeft God ons geschonken. Wij zijn thans stoffelijk en geestelijk

bewust. Ons innerlijk leven is in harmonie gekomen met de oneindigheid, met dezen levensgraad, die de eerste sfeer is. Het is ons duidelijk dat, zoo wij niet aan dezen strijd waren begonnen, het schemerland ons nog steeds gevangen zou houden, hetgeen straks ook de menschheid zal aanvaarden. Door het vele leed en de groote smart kwamen wij zoover. Door leed en smart, door de duisternis naar het licht — zóó was onze weg!

Door Duitschland is dit geluk tot stand gekomen. Het is het verkregen bezit van een menschheid, die daartoe door zeeën van ellende moest gaan. Indien God aan dezen strijd een einde had gemaakt, de gebeden had verhoord, zou de menschheid nog steeds in leegte en ellende leven. Nu is dit stadium door toedoen van Hitler voorbijgegaan. De meesters waakten, brachten op Aarde ellende, maar die ellende hielp u loskomen van het land van haat en schonk u het verdergaan in den geest, het geestelijk ontwaken en het betreden van de eerste sfeer. Op eigen kracht zou de menschheid er niet zijn gekomen. Als uw gebeden verhoord waren geworden, zou de menschelijke evolutie hebben stilgestaan en dat kan niet! Steeds weer kwamen die vreeselijke tijden voor de geestelijke ontwaking. Deze oorlogen bouwden aan den mensch, daardoor ontwaakte het innerlijk leven van de menschheid. Nimmer zou er anders aan al die duisternis een einde zijn gekomen, nu lost zij volkomen op. De demonen der hel worden thans overwonnen. Omdat God wilde, dat Zijn Leven tot Hem terugkeerde, bracht Gene Zijde voor de menschheid strijd en kwamen er technische wonderen om haar in één strijd te betrekken. Dat is nu geschied!

Nu wij dichter bij de eerste sfeer komen, valt het aardsche leven van ons af, wij gaan nu geestelijk denken. Het Koninkrijk Gods straalt ons tegemoet.

De hoogere eigenschappen in ons leven treden naar voren. Voordien was dat niet mogelijk, in het schemerland voelden wij ons levend-dood. Een geestelijk wonder heeft zich aan ons voltrokken. Open zijn wij voor alles. Uiterlijk overstraalt

ons dit leven, al deze heiligheid. Hetgeen ons wacht is machtig. Hiervoor hebben wij ons eigen *ik* vernietigd, de leugen en het bedrog in ons gedood en den haat uit ons leven verbannen. Dat, wat wij nu zijn, kwam ervoor in de plaats. Wij voelen die levende kracht door ons bewustzijn stralen en zij is ons betere *ik*. Wij zien en weten nu, dat wij ten goede zijn ontwikkeld, het duistere in ons hebben wij overwonnen, afgelegd!

De poorten van de eerste sfeer zijn nu niet meer gesloten, wij mogen het Koninkrijk Gods binnentreden.

Wij volgden Christus. Wij zien voor ons, hoe de allereerste menschen aan de sferen van licht hebben gebouwd, hun werken en dienen hebben wij moeten volgen en we leerden toen al deze wonderbaarlijke wetten kennen. Ook de menschelijke geschiedenis van Mozes af ligt open voor ons, wij lezen daar in en het geweldige probleem leeft als het Koninkrijk Gods voor ons. Dit behoort ons thans toe. Voor ons is er geen God meer die Zijn kinderen verdoemt, die opvatting behoort tot het onbewuste leven. Wij hebben deze verdoemenis leeren kennen. De mensch heeft zichzzlf verdoemd, maar niemand gaat verloren, iedere ziel in de ruimte keert tot God terug.

Maar nu mogen er geen omlaaghalende gedachten in ons zijn, want dan sluiten de bloemen hun kelken, ja, verwaast deze sfeer voor ons. Wij moeten in harmonie blijven met deze voor ons nieuwe wetten, die tot de eerste sfeer en het geestelijk ontwaken behooren. Het leven in deze sfeer vraagt van ons het open-zijn te aanvaarden en wij willen dit gaarne en zuigen ons van de heiligheid hier vol.

De eerste sfeer is als bij u op Aarde een zonnige zomermorgen, wanneer de natuur in reine rust ontwaakt, wanneer u voelt, dat alles tot u spreekt, u toelacht, zoodat gij rondspringt van geluk en het leven de moeite waard vindt om geleefd te worden. Dat is de afstemming van de eerste sfeer. En toch, deze beschrijving is armoedig, het astrale leven is niet te beschrijven, dit moet u zelf kunnen beleven. Bloemen zenden hun heerlijke en verfrisschende geuren tot ons, vogelen zingen ons

blij en verwachtend toe en zetten zich op deze uitgestoken handen neer. Dit leven voelt zich één met het onze, het weet, dat wij de overwinning op ons zelf hebben behaald. Grootsch is alles, wat wij van hieruit waarnemen. Wij hebben er geen oogenblik aan kunnen denken, dat alles zoo ongelooflijk zou zijn. We zien de tempels oprijzen, ze zenden het eigen licht over al het leven hier uit, majestueus zijn deze gebouwen en wij zullen straks weten, wat zij te beteekenen hebben.
Dit wacht de geheele menschheid op Aarde! Het is het betreden van de eerste sfeer, maar dan leeft de menschheid in het Koninkrijk Gods! Wij zien de menschen in prachtige gewaden gekleed, deze gewaden stralen licht uit, het licht van het wezen, dat deze reinheid bezit. Schoon is de mensch in dit leven en van deze afstemming. Wij weten nu, dat wij de grens van de eerste sfeer hebben overschreden en zullen nu het eene wonder na het andere beleven. Diep en waarachtig is dit leven, geestelijk rein en vrij van iederen hartstocht. Het trekt ons op en wij gaan verder, steeds dieper dit leven binnen en voelen ons nu tot eenheid komen. Bij iederen voetstap worden wij overweldigd door een pracht, die onzen levensadem versnelt. Wij zuigen de reine krachten hier in ons op. Hoe voelt zich de mensch in de eerste sfeer? In dezen toestand, in deze wereld kan geen hard woord meer gesproken worden. Iedere gedachte wordt door ons gewikt en gewogen vooraleer wij haar uitzenden. In deze sfeer leeft het leven voor Christus en voelt zich één met Hem. En dat heeft God gewild, maar het is niet op Aarde begrepen. Wij willen danken en doen het ook:
„O, God van al dit leven, hoe moeten wij U danken? Dit behoort ons toe! Wij mogen weten! Wij zullen nu Uw leven niet meer bezoedelen. Wilt U ons vergeven? In ons leeft heilige en reine liefde!"
De meesters van deze zijde verwelkomen ons en reiken ons de hand, zij weten, welken strijd wij hebben gestreden. Glimlachend treden zij ons tegemoet en wij zien naast hen al onze vrienden en geliefden van vroeger, die al vóór ons aan

den strijd zijn begonnen. Wij omarmen elkaar en schreien als gelukkige kinderen om al deze ongelooflijke zaligheid en komen niet van elkaar weg, we zijn thans eeuwigdurend vereenigd! Niets rukt ons meer uit elkaar, God heeft dit zoo gewild nu wij Zijn Koninkrijk bereikt hebben.
Dat enorme geluk komt straks op Aarde. Daarvoor wordt thans gevochten, daarvoor is geleden, zooals er nog nimmer geleden is! Millioenen eeuwen heeft Moeder Aarde op deze gelukkige eenheid gewacht. Adolf Hitler wilde deze geestelijke eenheid ook op Aarde brengen, maar op Germaansche wijze, hij keerde ervoor terug naar het oerwoudstadium. Maar dat is de bedoeling niet. Zoo hebben wij de wetten van God niet leeren kennen, de menschelijke evolutie volgde een anderen weg. Adolf Hitler diende dan ook de afbraak, de menschheid den geestelijken opbouw! U ziet thans, hoe waanzinnig zijn bewustzijn is. Toch bracht hij u het schaduwbeeld van de werkelijkheid. De toekomst zal dat bevestigen en dan ontwaakt de menschheid voor de Goddelijke wetten.
In de eerste sfeer dient al het leven, daar staat de massa voor den enkeling open en dit is door Christus ontvangen. Ook dit komt op Aarde!
Voor de Aarde is deze massa Israël, zij trekt uw leven tot zich. Dan komt de geestelijke eenheid van de eerste sfeer ook op Aarde en onstaan de Vereenigde Volken der Wereld! Van deze instelling uit dienen de meesters van het Huis Israël de menschheid. Zooals aan deze zijde de meesters al het leven volgen, doen zij dat ook op Aarde en van den Tempel der Menschheid uit en dit beteekent, dat het geluk blijvend op Aarde zal wonen.
Voelt u thans wat er op Aarde zal geschieden? Israël zal daarom overwinnen. Niets wordt u geschonken, alles van uzelf hebt ge hiervoor moeten inzetten, doch de vrede en rust komen er door in uw bezit. De heidensche volken zullen zich aaneensluiten bij Israël en dan kunnen de wetten van het Koninkrijk Gods tot stoffelijke werking komen.
Door iedere goede daad verandert hier het leven. Maar ook

op Aarde is dat het geval. Zij voert u de reine en dienende liefde binnen. Zoo bouwt u zich uw paradijs op. Huiveringwekkend is het wat de menschheid weggesmeten heeft, wat zij aan goud en goederen en bloed geofferd heeft. Doch dat behoef ik u niet te vertellen. Nu is dat niet meer mogelijk en ook niet meer noodig. Heb voortaan geloof in de leiding van God.

Na uw oorlog zullen alle rijkdommen der Aarde ten goede moeten worden aangewend.

Door iedere goede daad bouwt u aan de sferen van licht, maar het kwade schept de duisternis. Door het goede straalt de Goddelijke vonk reine liefde uit en treedt gij uw hemel na den dood binnen. Dit moet u willen bereiken, het is het machtige geluk, dat wij na den dood leeren kennen en dat we ons hebben eigen gemaakt. De eerste Christenen hebben het moeten aanvaarden. Mozes zette er zijn eigen leven voor in. Niet één mensch kan er aan ontkomen.

God legde de hemelen in onze handen, de ruimte! Wie op Aarde kan u dit schenken? Wie gaf u het eeuwigdurende voortgaan? Begrijpt ge nu, dat al die Koningen en Keizers en Dictators slechts stukken zijn op het wereldschaakbord? Volg daarom het heilige Evangelie op, volg Christus! Christus voert u het hemelrijk binnen. Door Hem is het geestelijk ontwaken te bereiken en te beleven. Dat wacht u en den uwen, en allen die liefhebben.

Sta daarom niet stil op Aarde, dien en werk, het kan uw laatste leven voor de Aarde beteekenen!

In de eerste sfeer zien wij tallooze geestelijke woningen. Uw geestelijke woning kunt u eerst daar bouwen, doch op Aarde moet u er zich reeds op instellen en er aan beginnen. Door iedere goede daad legt u een steen naast den anderen neer, zoo bent u zelf de bouwmeester ervan. Waar wilt gij het liefst wonen? In de stilte, nabij het water, in bosschen, omgeven van groen en bloemen, of tusschen bergen? Wat is uw wensch? God zegt: „Mijn kinderen, in Mijn Koninkrijk is voor een ieder plaats." Op Aarde heet dat: „In Gods Konink-

rijk zijn vele woningen." Hier is plaats voor elkeen en ge kunt uw woning bouwen waar ge wilt. Het Heelal immers behoort ons toe. Zoo oneindig veel is hier te beleven. Velen bouwen zich in deze ruimte een woning en gaan er op uit om de ruimtelijke diepten van God te beleven, ze leeren sterren en planeten kennen en komen zoo tot het cosmisch bewustzijn. Dit geldt voor al het leven van God. Drie cosmische levensgraden hebben zich aan uw leven geopenbaard. De Maan, de tweede cosmische graad en Moeder Aarde. Al die millioenen levens en wetten behooren u toe, dat bewustzijn hebt u bereikt. Door te dienen bent u zoover gekomen!

Ons leven is een geestelijk wonder, een wonder van geluk en zaligheid, van verheven menschelijk eenzijn, van liefde en weten. Toch is ons leven aan deze zijde heel natuurlijk. In niets zijn wij abnormaal, wij denken en voelen als op Aarde, alléén is ons denken thans vergeestelijkt. In onze natuur zien wij al het leven van de Aarde terug, maar ook dat leven is vergeestelijkt, is ijler dan uw stoffelijke natuur, het heeft als wij een hoogere evolutie beleefd. De gevleugelde diersoorten hebben ons leven bereikt, gingen hooger en hooger en zijn als wij door God aangeraakt. Immers, de wilde of grove diersoort kan de eerste sfeer niet betreden, deze mentaliteit schept disharmonie. Wij zijn vrij van alles wat ons leven prikkelt of storen kan, geen angst of beven, niets kan ons samenzijn verstoren. In ons leven is de Goddelijke werkelijkheid gegroeid, de vonk Gods is in ons ontwaakt! God zegene ons leven. Nu begrijpen wij de astrale wetten, nu begrijpen we het Goddelijk Scheppingsplan en beseffen we de heiligheid van het huwelijk op Aarde. Christus trok ons in die heiligheid op.

Nu begrijpen wij Judas en de andere Apostelen en allen, die voor God en Christus den brandstapel bestegen of den leeuwenkuil in gingen.

Al die heiligen leefden eens in deze sfeer en gingen verder, hooger en hooger, om het *Al* te betreden. Nu wij weten, dat Christus als wij op de Maan geboren is, denzelfden cos-

mischen weg heeft moeten volgen, staan wij dichter bij God. Het is ons inderdaad mogelijk om met God te spreken. Nu wij het leven hebben leeren kennen is deze kloof overbrugd. Dat wij Goden zijn is ons temidden van deze heiligheid duidelijk, eens voeren de Goddelijke wetten ons tot het *Al*-bestaan terug!

Wanneer u dit op Aarde voelt, is u niet meer in staat het leven van God te vernietigen, omdat een ander u daartoe het bevel geeft. Gij moet kiezen tusschen het land van haat en de eerste sfeer, tusschen God en duivel, Christus en de vernietiging van uw eigen leven. De Tien Geboden eischen het van u en de uwen. Gij stemt u zèlf af op ellende of het geluk van de Goddelijke ruimte, in niets kan het andere leven u dwingen. Christus heeft het ons geleerd en de openbaringen van Gene Zijde bewijzen Zijn woorden.

Christus heeft liefde op Aarde gebracht, Zijn Eeuw zal haar in iederen mensch doen ontwaken. Is dit niet te begrijpen? Hebt gij door de liefde niet uw eigen leven in handen gekregen? Kunnen de wetten van God en in de ruimte anders tot uw leven spreken? *Wie in liefde wil groeien moet weigeren om het leven van God te dooden! Eerst dan volgt u bewust Christus! Dan vertegenwoordigt u God in al de levensgraden en hebt u gehandeld zooals gij handelen moet! Géén macht ter wereld, die u dit kan beletten. Uw eigen wil overheerscht alles van de Aarde, God gaf u dit geschenk.*

Tracht in den geest te ontwaken en de schatten des geestes zullen u worden toegereikt. Laat u niet de duisternis injagen, nu gij ziet, hoe al de onbewusten nog willen leven, weet nú welken weg gij te volgen hebt.

De eerste sfeer is het paradijs, waarover Christus gesproken heeft.

Hoe wonderbaarlijk natuurlijk is eigenlijk alles, nu wij het doel van het leven op Aarde en aan deze zijde hebben begrepen. De wetten van Christus kunnen op Aarde beleefd worden, want Golgotha bracht die tot uw eigen bewustzijn. Eraan ontkomen kan niet! Niets kan de vonk Gods helpen,

indien de wetten van Christus worden overschreden, want gij hebt uw eigen leven in handen gekregen. Maar God wilde, dat wij in liefde Zijn Leven zouden tegemoet treden. Hoe hebben wij in al onze levens gehandeld?
Gij kunt thans zelf de vraag beantwoorden, hoe gij, de massa en de menschheid te handelen hadden en hoe zij deden. Dacht u, dat Hitler ooit de macht in handen gekregen had, indien de ziel, de goddelijke vonk in alle volken, de Tien Geboden zou hebben begrepen? Niet één heerscher zou dan nog in staat zijn geweest u en de uwen aan te sporen dat te vernietigen, wat God in Liefde heeft geschapen! Begrijpt u deze wetten, die door Christus zijn gebracht? Ga nú beginnen en volg de meesters, uw zusters en broeders, die de eerste sfeer hebben bereikt, want zij brengen u het geestelijk ontwaken!
Ook ik mocht eens dit ontwaken in den geest beleven en mijn sfeer bezit nemen. Hiervan zal ik u vertellen, eerst dan weet u, hoe al deze millioenen zielen handelen, die van de aarde af de eerste sfeer binnentreden, of zich hier van de duisternis hebben bevrijd.

HOOFDSTUK VI

Geestelijke en stoffelijke Wonderen in het Heelal

ALLES, wat wij thans zullen ontmoeten en waarnemen zijn stoffelijke en geestelijke wonderen. De eerste sfeer vraagt van ons de wetten van God te leeren kennen. Zoo wij hooger willen gaan en ons nieuwe leven begrijpen, moeten wij dien weg volgen, pas dan worden wij één met het leven van de eerste sfeer. De eerste sfeer dwingt ons te denken en tot geestelijke eenheid te komen. Het is het in het bezit nemen van de sfeer. Het is ook het éénzijn van ziel tot ziel en het ontwaken in den geest, eerst nú leeren wij het wonder van God kennen en spreekt het tot ons eigen leven.

Met tal van stoffelijke en geestelijke wonderen wil ik u verbinden. Straks keeren wij dan naar de Aarde terug en zien wij wat daar intusschen is geschied. Wij willen nu eerst dat één worden beleven. Want wij zagen zooeven geestelijke woningen en begrepen niet, hoe zoo'n astrale woning eigenlijk tot stand komt. En dit willen wij gaarne weten, want het is een geestelijk wonder. Wij willen de wetten van dit geestelijk paradijs beleven, alles willen wij leeren kennen, want het behoort tot ons bewustzijn.

Ik zei u reeds, dat er zeven sferen zijn, hemelen in den geest. De eerste sfeer is een bestaanssfeer. Door haar te betreden staan wij op den astralen bodem en hebben we het stoffelijke leven afgelegd. Maar er zijn nog aardsche gevoelens en gedachten in ons en wij moeten trachten daarvan vrij te komen. Maar hoe geschiedt dat vrijkomen van de Aarde?

U kunt hier bijvoorbeeld aan uw aardsche vrienden en geliefden, aan uw leven daar denken, dat zal u niemand verbieden, indien u maar rekening houdt met uw eigen toestand. En dat moet eerst aangeleerd worden. De eerste be-

staanssfeer zegt u, hoe ge moet denken, of u bent reeds in opstand met uw nieuwe leven. Willen wij hooger komen, dan moeten wij deze wetten kennen, want dat is het terugkeeren tot God. In dit leven kunnen wij als op Aarde geen stukken overslaan. Deze en de volgende sferen zijn om ons gereed te maken voor den vierden cosmischen levensgraad. Ook dat is weer een stoffelijke planeet, een wereld, waar zij leven, die eens op Aarde hun kringloop volbrachten en daarna de zeven hemelen doorliepen om nu op den vierden cosmischen graad Gods wetten te beleven gelijk eenmaal op Aarde, maar thans geestelijk. Al deze levensgraden vertegenwoordigen God en wij moeten hen leeren kennen en hen ons eigen maken.
Zoo u in de eerste sfeer aan uw aardsche leven denkt kunt u beleven, dat de eerste sfeer onder uw voeten wegzinkt. U hebt dan uw geestelijke concentratie afgelegd. Het is nu mogelijk, dat u in de sfeer der Aarde ontwaakt, terwijl u daar toch niet wilde zijn, ja er eigenlijk niet eens scherp aan hebt gedacht. U beleeft thans een astrale wet, die u moet leeren kennen en u eigen maken. Het zich eigen maken komt vanzelf, indien u het astrale leven volgt en wilt dienen. Nu moet u vliegensvlug uw gedachten wijzigen, de Aarde loslaten, in gevoel de eerste sfeer aanvaarden en u realiseeren wat u eigenlijk deed, omdat anders de eerste sfeer verwaast voor uw oogen. Velen dachten, dat God hen op dat oogenblik alles afgenomen had en zij uit hun hemel werden verbannen! De eerste sfeer riep hun het geestelijk halt toe. Het Koninkrijk Gods eischt van al het leven met de wetten van God in harmonie te blijven, omdat het anders eigen stoornissen schept. Die menschen dachten aardsch en terwijl ze tot de geestelijke wereld behooren, trok de Aarde dat leven aan en de eerste sfeer verwaasde. Zij moeten dus anders leeren denken. Zij moeten denken aan alles wat zij op Aarde hebben gekend, maar dan niet hun geestelijke persoonlijkheid afleggen, omdat zij zich daardoor weer met de stoffelijke wereld verbinden. Wij leerden hierdoor ons te splitsen. Het is het beleven van twee werelden. Hierdoor kunnen wij vergelijkin-

gen maken met de Aarde en ons nieuwe leven. Zijn aan deze zijde ons denken en voelen verkeerd, dan komen onmiddellijk de wetten in werking en zien wij later, hoe wij hebben gedacht. Zijn er in ons grofstoffelijke gedachten, dan sluiten wij ons voor deze sfeer af, want die gedachten behooren tot de stoffelijke wereld. Bloemen vouwen ras hun kelken toe en het is alsof ze zich door ons bezoedeld gevoelen. In wezen is dat ook zoo, want wij zielen zijn in botsing gekomen met de astrale wetten. De eerste schrik heeft velen doen neerknielen om God vergiffenis te vragen. Maar dat waren lessen, waaruit zij leerden, net zoolang, tot zij deze bestaanssfeer in eigen handen kregen. Eerst nu kunnen zij zich voor een studie bekwamen, want de wetten voor ons leven zijn thans geleerd.
Al deze menschen maakten door hun denken en voelen de wetten wakker. Zij leerden het groote verschil met hun denken op Aarde inzien en vonden het gebeuren een groot wonder. Dit is op Aarde niet te beleven!
Om dit te beleven en zich eigen te maken zonderen velen zich in de natuur af en komen daar tot de geestelijke meditatie. In dien toestand volgen zij de astrale wetten en gaan daar vergelijkingen maken met het stoffelijk leven. In deze stilte worden zij door niemand gestoord. Ze kunnen door hun meesters worden geholpen, die op hen inwerken. Zoo zij zijn losgekomen van de Aarde kan de geestelijke studie beginnen. Nu staan er zusters en broeders gereed om hen op te vangen. Zooals zij in het schemerland ontwikkeld werden, volgen zij thans een studie in de astrale wetten.
Wij denken en overdenken steeds weer ons leven, omdat hetgeen wij moeten kennen zich aan ons leven en bewustzijn openbaart en nu deel uitmaakt van ons geestelijk bestaan. Dat wat de eerste astrale menschen zich hebben opgebouwd, moeten wij volgen. Wat zij beleefden moeten ook wij ons eigen maken. Nu wordt ons duidelijk, hoever een Engel in de hoogere sferen wel is en wat deze ziel heeft leeren kennen. Wel mochten we hier binnentreden, maar van al de Goddelijke wetten weten we niets af. Toch hebben wij drie cos-

mische levensgraden beleefd. Men zal ons hier de stoffelijke en geestelijke wonderen verklaren, elkeen, die hier binnen treedt, ontvangt deze wijsheid en kan dan verder gaan. Hoe voelen zich de zielen, die de zevende sfeer hebben bereikt? Om daar te komen hebben wij duizend jaar noodig. Wat zullen wij ons in dien tijd eigen maken? Wat moeten zij dan wel niet hebben beleefd, die het Goddelijke *Al* binnentraden? Zoover moeten we echter maar niet doordenken en ons liever bepalen tot onze eigen sfeer en tot de stoffelijke wetten. Want ook daarvan willen wij nu alles weten.

Geestelijke menschen zijn geestelijke wonderen. Als mensch zijn wij het allergrootste wonder in de schepping. U op Aarde en wij aan deze zijde vertegenwoordigen dit Goddelijke scheppingswonder. En toch is dat wonder niet begrepen. Hoe denkt men op Aarde over dit Goddelijke wonder? Millioenen van deze wonderen worden er in uw eigen tijd afgeslacht. De mensch als Goddelijk wonder martelt, hij is duivelsch en als gif voor den anderen mensch.

In de eerste sfeer eischt men van ons dat wonder Gods te volgen, het lief te hebben en het te leeren kennen, of wij komen niet verder in ons leven en staan stil voor de geestelijke bewustwording. Ik wil u door u mijn eigen geschiedenis te verhalen, toonen, wat er in dit leven te doen valt.

Toen ik, komend uit mijn meditatie, die naar aardsche berekening jaren had geduurd, mij afvroeg, hoe kom ik tot het hoogere bewustzijn, geschiedde er een wonder. Plotseling hoorde ik in mij spreken. Luisterde ik wel goed? Was het waarlijk een stem? Vanwaar kwam deze stem? Ik hoorde: „Mag ik uw vragen beantwoorden, mijn broeder?" Ik gaf onmiddellijk antwoord, zond het de ruimte in.

„Indien u mij uw groot en heilig bezit wilt schenken, bid ik God dat Hij mij de kracht geve het op te nemen en het mij eigen te maken. Wie stuurt u tot mij? Is God tot mij gekomen? Wil God, dat ik ontwaak? Waar bent u, die zooeven tot mij gesproken heeft? Kunt u mijn woorden opvangen?"

En hoor, tot mij kwamen de volgende woorden:

„Wilt u de wonderen van ons leven leeren kennen, zoo aanvaard mij dan als uw broeder. Gods wil is het, dat wij elkaar helpen. Ik heb uw gebeden mogen volgen, ieder woord, en ik bad met u. Ik ben dicht bij u en toch ver weg. Wij zijn één van gevoel. Onze levens voelen elkaar en hebben elkaar iets te zeggen. Kom tot mij, mijn broeder, wij zullen elkaar in deze heiligheid ontmoeten. Ga en wandel in Gods natuur, u zult mij spoedig zien."

Mijn God, dacht ik, wat zijn dit voor wetten en wonderen? Welke wonderen hebt Gij aan uw kinderen geschonken? Kan een mensch zóóveel geluk ontvangen?

Ik had een geestelijk wonder leeren kennen en dat wonder sprak tot mij. Nu zou ik dat wonder zien. Ik ging de natuur in, verliet mijn eenzame plek en zag mij al spoedig in een geheel anderen toestand verplaatst. Rondom mij straalde het leven van God, vogels zongen en bloemengeuren zoog ik in mij op. Waar ik keek zag ik menschen, duizenden wezens, die als ik overtuigd wilden worden van deze wetten. Hoe en waar zou ik het wonder ontmoeten? Toen ik hieraan dacht, stond ik plots voor een geest van het licht, die mij zeide:

„Hier ben ik, mijn broeder. Nu kunt u mij vragen stellen. Ik ben gereed u op al uw vragen te antwoorden."

Ik keek in de oogen van een stralend wezen. Bent u, dacht ik, als ik op Aarde geweest? Was u daar mensch? Ik heb u daar niet gekend. Wie bent u? Mag ik u deze vragen stellen? Waarom komt u tot mij? U wist van mijn leven, mijn voelen en denken af? Volgt u mij in deze onmetelijke ruimte? Mijn God, waaraan heb ik dit te danken? Al deze vragen flitsen door mijn brein. Wij stonden tegenover elkaar, onze blikken vloeiden ineen. Deze meester kon mij in alles volgen, ik moest aanvaarden, voor mij evenwel bleef deze persoonlijkheid gesloten. Toen sprak deze geest:

„Al uw onuitgesproken vragen zult gij beantwoord zien. Ik ben tot u gekomen om u te overtuigen van de wonderen van God. Ik ben gereed! Vraag mij, mijn broeder, al mijn weten behoort u toe."

Onmiddellijk stelde ik mijn eerste vraag:
„Ik ben mensch als u. Maar waar zijn wij geboren? Ik weet, dat ik op Aarde ben geweest, vele wetten leerde ik kennen, toch ben ik mij nog niet bewust van al de heiligheid om mij heen. Hoe kan ik mijn ontstaan beleven, meester?"
De meester twijfelde geen seconde met zijn antwoord en sprak: „Ga met mij, ik zal u de wonderen van God toonen en verklaren."
Wij gingen naar de Maan. Daar beleefden wij tezamen het ontstaan van de schepping. Wij volgden niet alleen de stoffelijke wetten als Goddelijke wonderen, maar tevens de geestelijke. Ik leerde al de opeenvolgende graden van leven kennen en ik zag in dien tijd. Toen wij daar het leven van God hadden gevolgd, trokken de bijplaneten ons aan, ook daar volgden wij al de stadia van leven. Vervolgens gingen wij naar de Aarde. Daar zag ik al mijn levens als man en als moeder. Mijn meester verklaarde al die wonderen, hij voerde mij van de eene evolutie in de andere. Millioenen levens volgden wij zoo en toen traden wij de astrale wereld binnen. Wij hadden een reis gemaakt, die honderd vijftig jaar duurde. Nu begreep ik den mensch en zijn ontstaan en wist ik, waar ik geboren was en ik begreep Gods schepping. Ik had millioenen stoffelijke en geestelijke wonderen leeren kennen. Toch moest ik dit alles overdenken en trok ik mij daarvoor terug. Er volgden maanden van meditatie. Ik beleefde alles weer opnieuw en kon mij toen in al die millioenen graden oriënteeren. Toen ik dacht gereed te zijn, keerde ik tot mijn meester terug en vroeg:
„Ik heb het ontstaan van mijzelf leeren kennen, meester. Nu ik dit alles opnieuw heb gevolgd, rijst in mij de vraag, hoe deze natuur en al het leven erin ontstaan is. Dat ik hieraan niet heb gedacht, is mij een raadsel. De vogels zingen mij toe, bloemen zenden hun geuren tot mij. Maar waar is dit leven ontstaan?"
„Dan moeten wij opnieuw terug naar de Maan, mijn vriend, het is daar waar al het leven in de ruimte is geboren. Ik vraag

u echter, kniel neer bij een boom, omarm dit leven en vraag wat het u te zeggen heeft."
„Kan een boom tot mijn leven spreken, meester?"
„Uw bewustzijn is voor dit leven ontwaakt. Maak u één met al het leven van God en hoor dan, wat dit leven zal zeggen. Indien u zich volkomen kunt overgeven, u zich kunt los maken van uw eigen leven, spreekt dit leven van God tot uw eigen levensgraad. Ook een boom vertegenwoordigt het eigen bewustzijn."
En zie, de boom nam mij geheel in het eigen leven op. Ik beleefde een groot wonder in den geest. Ik zag mijzelf in de ruimte. Ik beleefde, dat in het onzichtbare alles leefde, wat ik tot nu toe had leeren kennen. Ik voelde den boom als energie, als kracht, als verdichte stof, ik zag de stoffelijke en geestelijke graden. Hij zelf trok mij in al zijn beleefde stadia. Ik zag alles voor mij en beleefde wonder na wonder, wet na wet door God geschapen. Eindelijk sloeg ik mijn oogen weer op en keek in die van mijn meester. Dadelijk gaf hij mij antwoord op m'n onuitgesproken gedachten en gevoelens en zeide: „Wij keeren naar de Maan terug. Kom, mijn broeder, daar is het waar wij het ontstaan van al het leven in de natuur kunnen volgen. Ook dit leven is millioenen jaren oud en uit het onzichtbare tevoorschijn getreden, door God kreeg al dit leven beteekenis. Het behoort tot uw bewustzijn, gij moet u al deze wetten eigen maken."
Opnieuw beleefde ik op de Maan het verdichten van de planeet, nu echter alleen om het planten- en dierenrijk te volgen. Ik zag het afsterven van al die stoffelijke cellen opnieuw, daarna het verdichten van de planeet en het ontstaan van het eerste groen, dat uit die verdichte aarde ontstond. Ik nam waar, dat het dier uit den mensch voortkwam, nadat de eerste menschelijke cel het afstervensproces beleefde. Toen zich dit alles aan mij had geopenbaard, gingen wij verder, volgden opnieuw de bijplaneten en beleefden ook daar, hoe de natuur evolueerde, het leven doorgaf aan andere planeten. Door God was dit ongelooflijke tot stand gekomen. God had

zich in miriaden deeltjes gesplitst en al dit leven splitste zich op zijn beurt om deel te nemen aan deze schepping. Uit het eene was het andere ontstaan, elk vonkje van God gaf zich weer aan het andere vonkje, nam deel aan het scheppingsplan en evolueerde. Daarna zweefden wij weer naar de Aarde. Flitsend volgden wij daar de graden van leven voor dier en plant, beleefden al deze wonderen van God in de ruimte, om hierna naar de sferen van licht terug te keeren en dit alles weer te verwerken. In alle bewuste en onbewuste stoffelijke en geestelijke stadia had ik Gods openbaringen nu leeren kennen. Nu begreep ik een boom, een bloem, een plant en een dier. Ik kende de geboorte van al dit leven in al die duizenden millioenen graden. Toen begreep ik beter mijzelf en de wonderbaarlijke machten en krachten, die ik als mensch had ontvangen, en moest getuigen:
Het machtigste wonder in de Goddelijke ruimte is de mensch!
Ik vroeg mijn meester:
„Wat kan ik nu doen, meester?"
„Ga met mij, mijn broeder. Wij zullen een wandeling maken. Leer eerst alles van uw eigen leven kennen. Wij zullen nu het leven van de eerste sfeer volgen, ook dit moet u kennen en zich eigen maken. Daarna kunt u mij opnieuw vragen stellen over dit probleem en weet u zelf wellicht al wat gij voor dit leven zult gaan doen."
Wij maakten een wandeling door de eerste sfeer. Onderweg stelde ik vragen, die mijn meester beantwoordde. Nu keek ik anders naar een geestelijke woning. Wat wist ik er eigenlijk van? Dit was een Koninkrijk op zichzelf. En daarin leefde een mensch. Wat waren de gevoelens van dien mensch? Ik dacht aan al die sferen van geluk, maar begreep het niet. Ik dacht aan heel veel dingen tegelijk, maar kwam er niet in. En toch wilde ik er alles van weten, want het behoorde bij mijn sfeer en mijn bewustzijn. Wat moest ik eigenlijk nog veel leeren en wat had ik nog weinig voor anderen gedaan! Ik moest aanvaarden, dat ik voor anderen nog niet gereed was. Ik zeide mijn meester:

„Meester, ik voel, dat ik in dit alles moet ontwaken. Ik ken duizenden wonderen van God, maar hier sta ik weer voor tallooze nieuwe wonderen. Ook een geestelijke woning is een heilig wonder. Ik wil bewust worden in mijn eigen wereld. Wilt u mij helpen?"
„Dat is het, mijn broeder, wordt één met uw eigen wereld. Wil daar alles van weten en u ontvangt uw Koninkrijk Gods."
„Hoe ontstaat een astrale, geestelijke woning, meester?"
„Ik zal u dit wonder laten beleven."
De meester zette zich neer. Ik nam waar, dat zich rondom hem iets ging verdichten. Ik zag de eigen uitstraling van mijn meester en die uitstraling verdichtte zich voor mijn oogen. Zijn geheele wezen was bijna door deze fluïde afgesloten en toen verdween mijn meester voor mijn oogen. Er was een hechte afsluiting gevormd, ik zag de geestelijke woning groeien en ontstaan. Ik stond naast mijn meester en bleef dit wonder volgen. Nu vroeg hij:
„U hebt het verdichten van mijn woning in deze sfeer kunnen volgen?"
„Ja, meester, maar hoe ontstaat deze afsluiting?"
„Door mijn eigen wil, mijn vriend. Ik doe dat door concentratie. Maar nu weet u nog niets. Als u de eerste sfeer hebt bereikt en u wilt een plaats hebben om uit te rusten, trekt God u in Zijn Leven op. Doordat ik mij op rust ga instellen, stroomt de levenskracht uit mij weg, die anders van mijn eigen leven en persoonlijkheid deel blijft uitmaken. Nu wil ik denken, ik wil mij ergens voor bekwamen en mediteeren. En zie, indien ik mij hier volkomen op instel, zal mijn uitstraling mij voor al het andere leven van God afsluiten. Alles wat in mij leeft vormt nu en schept. Iedere eigenschap in mij schept een eigen afsluiting. Voel ik voor kunst, dan zullen die eigenschappen mijn geestelijke woning versieren. Is mijn gebed volkomen ingesteld op de ruimte en de wetten van God, dan bouw ik aan een Tempel. Geloof en liefde scheppen, alsook de overgave, kortom al de eigenschappen, die van uw persoonlijkheid deel uitmaken, bouwen aan uw geestelijke wo-

ning. Ik kan mijn woning bouwen, waar ik dat wensch. In Gods paradijs zijn er vele woningen, voor elk kind van God is er plaats. Dat legde God in onze handen. God schiep op deze wijze het Heelal! Wij hebben ons leven in dezen levensgraad gebracht, in dit geestelijke stadium, maar wij moeten nog verder! Millioenen zielen aan deze zijde hebben nog geen tijd om uit te rusten, al dat leven wil verder, wil hooger gaan om de vierde sfeer te bereiken. Velen maken zich gereed om op Aarde het leven van God te dienen, anderen mediteeren in hun eigen woning en zullen daarna aan een taak beginnen, die hun door de meesters van de sfeer opgedragen wordt."

„De mensch in rust, meester, schakelt zich dus eigenlijk volkomen uit?"

„U denkt na over het leven, over dien mensch, wiens woning u daar voor u ziet?"

„Ja, meester."

Mijn blikken waren blijven rusten op een astrale woning, ik zag ook den bezitter er van en ik dacht aan hem. Wat deed die man daar? Leerde hij iets? Vele vragen kwamen er in mij op. Al die vragen wilde ik gaarne beantwoord hebben, want ik begreep dat ik niet bewust in mijn eigen toestand kon zijn, vóór ik alles van mijn sfeer wist. Ik vroeg:

„Er komen gevoelens in mij, meester, die mij zeggen, waarom deze ziel hier een eigen woning heeft opgebouwd. Kan ik deze gevoelens aanvaarden?"

„U moet steeds aanvaarden wat in u komt. In deze sfeer kan de leugen u niet meer bezoedelen. Op Aarde en in andere ruimten is dat wel mogelijk, in de eerste sfeer bent u vrij van leugen en bedrog. Indien u alles van uw eigen sfeer wilt weten, kunt u zich daarop instellen en zal het leven tot u spreken, u vertellen hoe het ontstaan is en in welken toestand het zich bevindt. Wat u voelt, is heel duidelijk en waarachtig. U bent nu bezig met het leven van God te spreken, zooals ik het deed. U maakt zich deze ruimte eigen. Al dit leven wil in reine liefde benaderd worden. En deze liefde kunt u beleven en ontvangen. Uw eigen leven wil thans weten. U, als de per-

soonlijkheid, vraagt, wil weten hoe dit leven is ontstaan. U hebt nu geen tijd om te rusten, maar andere zielen hebben dat wel. Zij beleven hun eigen verlangens en dat zijn soms wetten, de openbaringen van God.
Deze ziel hier voor u is wachtende. Deze ziel denkt en maakt zich gereed voor een toestand, dien zij straks zal ontvangen. Uw leven vraagt en wil zich de ruimte van God eigen maken. Deze ziel zal de heiligheid van de liefde beleven, het geestelijke éénzijn in deze sfeer, het Koninkrijk Gods. U bent op reis en millioenen met u, allen willen ontwaken. Deze ziel ontwaakt thans in het eigen bestaan en geeft zich geheel aan God over. U wilt weten hoe al dit leven geboren is en wat ook die ziel straks zal gaan doen. Niet één mensch is eigenlijk in ons leven gelijk, wij allen hebben andere verlangens en zullen alléén die kunnen beleven. Toch beleven wij de wetten van God, zooals God zelf dat wil. De eerste sfeer nu zegt u, dat gij uzelf moet leeren kennen en eerst daarna al het andere leven in uw eigen omgeving. U ziet welke studie u te volgen heeft. Deze ziel wacht op het leven, dat straks hier zal binnentreden. Dit leven verwacht de tweelingziel. Dat geluk kan men in de eerste sfeer ontvangen. Daarom heeft dit leven de woning opgetrokken en wil er zijn reine liefd in ontvangen. Beiden werken aan dit goddelijk bezit, hij aan deze zijde en zij op Aarde. Hun heiligheid hebben zij tezamen verdiend. Uw weg is evenwel anders, u volgt thans al de wetten van God en zult daarin ontwaken. Deze mensch zal straks met zijn tweelingziel de ruimte beleven en dan zal hij haar, zooals ik het u doe, van Gods Almacht overtuigen. Dan gaan beiden op reis, een reis van honderden jaren volgens aardsche berekening, ze helpen onderweg, waar zij helpen kunnen, en nemen zoo de eerste drie levensgraden van dit Universum in bezit. Wat dit zeggen wil en beteekent, is niet te vertellen, dat moet u kunnen beleven. U hebt dat beleefd, maar dat beleven is nog dieper, als het door tweelingzielen geschiedt. Zij volgen tezamen al de levensgraden, waarvan ik u de wetten verklaard, zoo lang, tot zij dit bewustzijn hebben verkregen.

Nu staan zij voor al het leven van God in hun eigen wereld open. Ze zijn gereed aan een studie te beginnen en voleinden deze. Daardoor bereiken zij de vierde sfeer.
Wat u leert, maken ook zij zich eigen. Maar zij doen dat tezamen. U alleen, omdat u niet gereed bent voor deze liefde, want uw leven is vol van studie. Gij zult u geen geestelijke woning optrekken, omdat gij nog overal wilt zijn om er te leeren. Deze ziel wacht nu en zal aanstonds heengaan om haar, die zijn tweelingziel is, op Aarde af te halen. Twee zielen vertegenwoordigen Gods ruimte. Twee menschen, mijn broeder, als man en vrouw, dragen de geheele schepping! Voor deze twee zielen heeft God het Universum geschapen. U zult dit alles leeren kennen, de wetten van uw eigen leven zullen u ervan overtuigen. En daarenboven zult u dàt volgen, waarvan uw leven zich bewust is, al het andere kan nu nog niet tot uw bewustzijnsgraad spreken.
Wat gij op dit oogenblik leert kennen, is het eigenlijke waarnemen van uw levensgraad. En daarvan moet u alles weten en in bezit nemen, eerder kunt u zich niet gereed achten voor een geestelijke taak. Dat zijn de wetten van God, die al het leven in de ruimte zich eigen moet maken, want door hen keeren wij tot God terug! Als u daarmee gereed bent, mijn broeder, volgt het andere, het hoogste en heiligste, dat God u als mensch schenken kan. Gij zult dan het cosmische wonder beleven, de hoogste en reinste liefde, het beleven van uw eigen levensgraad, u komt dan als een bewuste te staan tegenover uw tweelingziel. Dat te zien, het heiligste in de ruimte te mogen beleven, in dat leven te mogen afdalen als „Moeder", is voor dit leven het bezit van de „Groote Vleugelen" en wil zeggen, dat Gods ruimte in uw handen is neergelegd!
Een geestelijke woning trekken dus alleen zij op, die waarlijk willen mediteeren of uitrusten, het andere leven van God beleeft de millioenen levensgraden in de ruimte van God en maakt zich deze eigen, om daarna het allerheiligste voor ons leven te ontvangen, de „tweelingliefde" namelijk! Dan ontstaat deze werking, die dus van u zelf uitgaat. Iedere gedachte

schept en vormt. Maar u als de persoonlijkheid bent het die overheerschend is in uw eigen bestaanswereld. Dat is door het verkregen bewustzijn tot stand te brengen te beleven in den eigen graad en in de sfeer waarop u afstemming hebt. Het allerkleinste van uw leven komt tot het geestelijke scheppen. In ons leven zijn al de karaktereigenschappen ten volle geestelijk ontwikkeld. Dat kunnen wij in ons leven op Aarde niet zeggen, tal van eigenschappen vragen daar om afgebroken te worden, ervoor in de plaats komen de geestelijke graden voor iedere eigenschap. Het is het bewustworden van de persoonlijkheid en hiervoor zet men aan deze zijde alles in! Iedere goede daad van haar, die de tweelingziel is van dien mensch daar en thans nog op Aarde leeft, schept ook en bouwt aan deze woning. Beiden zetten voor deze woning dus hun heele persoonlijkheid in. Dat zij tot deze ontwaking zijn gekomen, mijn broeder, hebben zij zich in vele levens eigen mogen maken. In één aardsch leven is dat niet te bereiken."

„En als die vrouw op Aarde nu een ander toebehoort, meester?"

„Mijn lieve broeder, aan deze zijde kennen wij geen ander, aan Gods wetten valt niet te tornen. Zij hoort hem toe, die haar ziel is. Het aardsche organisme is geen bezit voor deze wereld. De ziel is het! De ziel heeft haar eeuwigdurende beteekenis, niet het organisme! De ziel ontvangt en móét ontvangen wat tot haar behoort. Dat wat mij toebehoort en God mij op de Maan geschonken heeft, kan niet van een ander zijn, wat God mij geschonken heeft keert in de eerste sfeer tot mij terug en samen gaan wij verder. Hij wacht nu op haar, die nog op Aarde is en daar en ander toebehoort, maar haar innerlijk leven behoort hem toe en het zijne aan haar. Dit is één wereld! Zij vertegenwoordigen het Universum! Zij hebben zich al de levensgraden in deze ruimte eigen gemaakt. Op Aarde heeft men het organisme lief, wij daarentegen het innerlijk leven. Het is Gods wil! Die andere persoonlijkheid zal zich gereed maken voor deze zijde. Al het leven schonk God naast het eigen bewustzijn het andere, beiden zijn van

één kleur, ze zijn in voelen en denken volkomen gelijk en in de liefde geheiligd. Eens vinden ze elkaar in de ruimte en beleven dan hun geestelijk, cosmisch of goddelijk geluk. Dat ontvangt de mensch na den dood en het is een machtig wonder."

„Maar als dit zielleleven nu gereed is en het andere op Aarde niet, meester, wat dan?"

„Dan is er geen geestelijke verbinding mogelijk, mijn vriend. Hoe wil dit leven zich gereed voelen, indien de wetten niet tot het innerlijk en de persoonlijkheid spreken?"

„U bedoelt, dat de wetten voor dezen toestand beiden tot dit ontwaken hebben gebracht?"

„Juist, zoo is het. Hij weet reeds dat zij komen zal, zij op Aarde verlangt — al weet zij niet, dat haar tweelingziel wacht. Geestelijk contact bezitten zij niet, maar ook dat is mogelijk."

„U weet dat van hem, meester?"

„Ik lees deze wijsheid uit zijn aura, broeder; zijn geestelijke woning, alles wat hij hier bezit, kan het mij vertellen. Ik zie in zijn leven! Dit leven spreekt tot het mijne, omdat ik een anderen en hoogeren bewustzijnsgraad bezit. Maar het is ook voor u mogelijk. Deze ziel vertoeft vaak op Aarde en helpt haar daar om tot het geestelijk ontwaken te komen. Hij is volkomen gereed om haar te helpen. In zijn leven op Aarde was hij een dokter."

„U kunt al deze levenswijsheid waarnemen, meester?"

„Ik zei het u immers zooeven, ik zie dit aan zijn levensaura, mijn broeder. Zijn persoonlijkheid straalt deze wijsheid uit. U voelt zeker dat wij aan deze zijde niets meer voor elkaar kunnen verbergen."

„Hoe wonderlijk, hoe machtig is alles, meester. En nu de menschen, meester, die deze liefde niet bezitten, hoe zijn hun verlangens aan deze zijde?"

„Die zielen moeten dan nog voor de reine geestelijke liefde ontwaken."

„Eén ziel in de ruimte behoort dus tot ons leven, meester, en zij is het heiligste, wat wij aan deze zijde ontvangen."

„Waarlijk, mijn broeder, wie géestelijk lief heeft, kan het

stoffelijk kleed niet meer beminnen. Aan deze zijde ontvangt de ziel het eigen leven; de andere ziel, waarmede God ons verbonden heeft, draagt dit leven door al de levensgraden van God en is gereed om het in al deze levensphasen te begrijpen, lief te hebben, zoodat het verhoogde stadium voor beiden kan ontwaken. Maar wie nog stoffelijk lief heeft, staat voor dit goddelijk geluk en deze geestelijke reinheid niet open. Toch is het samenzijn van twee menschen op Aarde voor de Goddelijke Schepping heilig, wanneer zij hun eigen leven en dat van de ziel, die aangetrokken wordt, voelen, liefhebben en begrijpen, of het éénzijn is grofstoffelijk en heeft niets met deze heiligheid uit te staan. Elk mensch moet voor deze levensgraden, voor deze geestelijke liefde ontwaken, het behoort tot ons leven en het in bezit nemen van de eerste sfeer!"

„U zegt, dat zij hier aanstonds zal binnentreden?"

„Dat aanstonds, mijn broeder, is over eenige weken volgens de lichamelijke berekening. Dan zal zij daar sterven, zoodat de ziel in dit leven verder kan gaan. Deze ziel wordt afgehaald door haar tweelingziel, God gaf hun deze genade, doch ze hebben haar zich op Aarde in vele levens eigen gemaakt. In geval van levens hebben zij elkaar ontmoet, om weer uiteen te gaan, maar na dit leven zullen zij aan deze zijde verdergaan en elkander hier erkennen. Zij zullen hier hun eeuwigdurende liefde in bezit nemen!"

„Het is zoo hoopvol, zoo machtig, meester."

„En heilig voor ons als mensch. Wanneer wij deze heiligheid mogen ontvangen beteekent dat, dat wij het bewustzijn van de eerste sfeer hebben bereikt en reeds dienende zijn, open staan voor al het leven van God, waardoor wij voor het verdere hoogergaan kunnen ontwaken. Hierdoor kan de ziel bergen verzetten en is zij nimmer buiten bezieling. God schiep Hemel en Aarde voor ons en als man en vrouw, als tweelingzielen, dragen en vertegenwoordigen wij den Cosmos! Wij dragen de geestelijke en stoffelijke ruimte en al het leven op Aarde als mensch moet zich deze afstemming eigen maken. Welk een geluk den mensch wacht na den stoffelijken dood,

zult u in de eerste sfeer kunnen waarnemen. En dit geldt voor de massa en voor de geheele menschheid!"
„Hoe groot is God om ons al deze heiligheid te schenken!"
„God is Liefde, in alles liefde. Voor God is er geen ontbinding, al het leven in de ruimte zal tot Hem terugkeeren. God is steeds liefde geweest! maar hoe hebben wij deze wetten van God op Aarde begrepen? In ons leven daar waren wij niet bewust. Hebben wij ontzag gekend voor al Zijn leven? Het zieleleven moet dus ontwaken voor deze levensgraden, eerst dan volgt het bewuste hoogergaan in den geest. Nu moet de mensch zichzelf leeren kennen en het „kwade ik" overheerschen, het voert hem tot de zichtbare en onzichtbare wetten in deze ruimte, die ons op de Maan zijn geschonken. Volgen wij deze wetten van God op, dan bouwen wij voor onszelf en anderen een Tempel op in deze en andere sferen, waarin wij het leven kunnen ontvangen. Door het leven van God te dienen komen wij zoover! Al het leven in deze sfeer, mijn broeder, zal u daarbij helpen. Daardoor treden wij de hoogere hemelen binnen."
Ik begreep mijn meester, een geestelijke woning vond ik een heilig wonder. En dit wonderbaarlijke behoorde den mensch toe. Dit was zijn eigen bezit, zoover waren deze zielen dus reeds gekomen, zij wilden tezamen op weg. In mij leefde het groote verlangen alles van dit leven te mogen weten. Ik zou geen rust hebben neer te zitten en te wachten totdat mijn ziel zou komen. Waar leefde mijn eigen levensafstemming, mijn tweelingziel. In deze ruimte moest zij aanwezig zijn. Maar waar? Ik voelde nog geen behoefte om haar te zien, maar wel voelde ik, dat deze heiligheid hierna tot mij zou komen. Wellicht leefde zij nog op Aarde en kon ik haar vanuit deze wereld helpen.
„In Mijn Vaders Huis zijn vele woningen." Hier had ik de waarheid van dit schoone woord leeren kennen en begrijpen. In mijn leven kwam dankbaarheid en de bereidheid het hoofd te buigen voor God. Wat weet men hiervan op Aarde af, dacht ik. Arme menschhheid!

Toen gingen wij verder. Waar ik keek, stonden tempels en geestelijke woningen. De eene mensch was verder dan de andere. Welk een bezit! Hoe machtig vond ik alles! Mijn meester bracht mij tot de geestelijke kunst. Ik zag vele meesters bijeen en aan het werk. Er waren er onder hen, die zich gereed maakten om op Aarde kunst te brengen. Toen wij dat hadden waargenomen beleefde ik, hoe een Tempel aan deze zijde opgetrokken werd. Dit bouwsel was eigen schepping. Een Tempel bestond door de krachten van hoogere meesters. Op dezelfde wijze als een geestelijke woning opgetrokken werd, bouwde men in dit leven Tempels. Ik voelde de oneindige diepte van al deze gebouwen. Hier kreeg al het leven van God vorm en kleur door de wetten van deze wereld, die de mensch zich echter eerst had eigen te maken. De eerste sfeer en al de hoogere hemelen waren erdoor opgebouwd.
Een wonderbaarlijke architectuur mocht ik bewonderen. Kunstig was alles in de sferen, rein en natuurlijk. Dit waren geestelijke wonderen en ze behoorden bij dit leven. Ik knielde neer om God te danken, dat ik tot het leven behoorde. Ik maakte als vonk van God deel uit van al deze heiligheid. Ik was het grootste wonder, want als mensch was ik als God! Tusschen al deze wonderen beleefde ik mijn geestelijk ontwaken, mijn voelen en denken en het in bezit nemen van al deze heiligheid!
Jaren gingen voorbij. In dien tijd leerde ik al het leven aan deze zijde kennen. Ik begreep nu het stoffelijke uitspansel en wist hoe het ontstaan was. Ik begreep nu, hoe al deze millioenen zielen hun schoone, licht-uitstralende gewaden hadden ontvangen en hoe het kon, dat al deze gewaden het bezit van den mensch vertegenwoordigden. Ook keerde ik van tijd tot tijd naar de Aarde terug om er verschillende vergelijkingen te maken tusschen onze wereld en het aardsche leven, waardoor mijn leven zich verruimde. In mijn leven was het bezit gekomen van de eerste sfeer, thans behoorde al deze heiligheid mij toe. En mijn verlangen groeide; naarmate ik mijzelf en al het leven van God leerde kennen, wilde ik iets

voor de wetten van God en al dit leven gaan doen, ik wilde mij geheel inzetten, ik wilde dienen!
Wie mijn meester eigenlijk was, wist ik nog niet, maar ook dat zou mij op tijd geopenbaard worden. Ik vroeg aan mijn meester:
„Wat kan ik nu voor het leven van God doen? Ik zou voor alles wat ik hier en op Aarde van God gekregen heb, mijn eigen leven willen inzetten. Mijn dankbaarheid voor hetgeen ik mocht ontvangen en leeren kennen raakt de diepte van dit leven. Ik wil nu gaarne een taak ontvangen, meester."
Mijn meester liet mij niet wachten en antwoordde:
„Werk voor het ontwaken van de menschheid."
„U denkt, dat ik naar de Aarde moet terugkeeren?"
„Is het Moeder Aarde niet, mijn broeder, wier leven door ons bezoedeld werd? Moeten wij al onze krachten dan niet inspannen om ook daar het geestelijke bewustzijn te brengen? Zoo u de hoogere sferen wilt betreden, werkt dan voor de menschheid. Keer terug naar de Aarde en sluit u in het menschelijk wezen op, tracht u al de physische en psychische wetten voor het leven op Aarde en dit leven eigen te maken, want straks heben de meesters u noodig. U zult dan een taak ontvangen! Maak u voor dat grootsche werk gereed. Ontzie u zelf niet, ga in de wetten van God, leer de stoffelijke levensgraden en de geestelijke gaven kennen en maak u die wonderen eigen. Volg alles, wat op deze evolutie afstemming heeft. Zie op Aarde, hoe de menschen het leven in de ruimte hebben begrepen. Volg alles daar, wat tot de geestelijke ontwaking behoort, en volg hen, die zichzelf vernietigen, leer al de onbewuste levensgraden kennen. Ga van uit den voordierlijken naar den geestelijken graad, beleef die graden stoffelijk èn geestelijk, maar in den mensch, en maak vergelijkingen met uw eigen bewustzijn. De mensch op Aarde gaat door zijn eigen geschapen ellende te gronde. Wij allen zijn op weg daarin verbetering te brengen, elkeen die dienen wil en zichzelf op de wetten van God wil afstemmen, moet helpen! Doe dat voor Moeder Aarde, zij gaf u alles!"

Ik nam afscheid van mijn meester. Op Aarde beleefde ik alles, wat de mensch kent en bezit en nog niet kent of voelt. Ik daalde in de aardsche onwetendheid af, in onkunde en ellende. Duizenden problemen van de Aarde zag ik nu anders. Millioenen menschelijke toestanden kon ik van dit leven uit volgen. Ik leerde alles van de geboorte kennen en begrijpen, het aantrekken van het zieleleven eveneens en het stervensproces. Het menschelijk lijden trok mij aan. Ik nam waar, hoe al die prachtige organismen door zieken werden vernietigd. Hierdoor ontwaakte ik geestelijk en stoffelijk. Na eenige eeuwen keerde ik tot mijn meester terug. Hij aanvaardde mij als voordien en vroeg:

„U heeft gezien, wat Moeder Aarde noodig heeft? Waardoor al die ellende op te lossen is?"

„Ja, meester."

„Hebt u tevens vast kunnen stellen, waardoor de menschheid moet ontwaken?"

„Ook dat heb ik in de sfeer der Aarde leeren kennen, meester."

„U heeft begrepen, dat wij als menschen krachten en machten bezitten, waarvan de Aarde niets weet?"

„Ik ben daarvan overtuigd, meester."

„Weet u ook, dat die ellende door ons is ontstaan?"

„Ook dat heb ik moeten aanvaarden, meester."

„Voelt u, mijn broeder, dat het geestelijk onwaken de menschheid het paradijs zal schenken?"

„Ja, meester, en dat is het, waarvoor ik mij geheel wil geven."

„Wij zullen de menschheid helpen, millioenen met ons zijn reeds op weg en geven alles van zichzelf om dat doel te bereiken. Er zullen wonderen op Aarde worden gebracht, geestelijke wonderen, die ons door de hoogste meesters aan deze zijde zijn geschonken. De menschheid zal hierdoor ontwaken. Moeder Aarde heeft deze geestelijke schatten noodig. Wij volgen echter een anderen weg en dienen den innerlijken mensch. Met Gods hulp zullen wij ons werk afmaken. Eeuwen zullen nog voorbij gaan, maar de Eeuw van Christus is op komst en daarvoor zullen wij dienen!"

„Ik wil dienen, meester, geef mij deze genade, ik beloof u, dat ik geen seconde tijds zal verliezen, doch mij gereed zal maken voor deze taak. Ik heb God leeren kennen; de stoffelijke en geestelijke wonderen maakten mij wakker. Kunt u dit van mij aanvaarden? Ik wil u in alles volgen, meester. Ik wil mij datgene eigen maken, wat deze twee zielen reeds bezitten, want ik ontmoette hen op Aarde. Ik heb hun geluk mogen aanvoelen en ik boog toen diep mijn hoofd voor deze reine liefde, voor al de heiligheid van hun levens. Zij bereizen thans de Goddelijke ruimte en zij helpen waar hulp noodig is, intusschen verdiepen zij zich in de wetten van God, voelen de eene afstemming na de andere in zich ontwaken, wat ik met eigen oogen heb mogen aanschouwen. Hun geestelijke woning is nu opgelost, meester, ook die wetten heb ik door deze tweelingzielen leeren kennen, maar ik ontwaakte erdoor!"

„Benijdenswaard is dit alles, mijn broeder, voor hen, die zichzelf begrijpen, want het is hierdoor dat wij aan deze zijde hooger gaan. Nu kan ik u van de andere wetten van dit leven overtuigen. Gij zult hierna aan uw taak voor de meesters beginnen en de menschheid treedt dan de Eeuw van Christus binnen. Ook ik dien voor de meesters en voor mijn Vader in den Hemel. Wij allen zullen de menschheid op Aarde overtuigen van ons geestelijk en eeuwigdurend voortgaan. Ge zult leeren kennen, wat God en de Engelen in ons bestaan tot stand willen brengen voor de aardsche menschheid. Het machtige doel is, de menschheid in ons eigen leven op te trekken. Ik ga u op dit oogenblik van het Koninkrijk Gods op Aarde overtuigen en dan leert u, wat wij in de sferen van licht aan openbaringen beleefden. U zult wonderen zien, mijn broeder, technische openbaringen, die op Aarde worden gebracht. Die wonderen zijn voor de Eeuw van Christus! U bent niet wachtende, ook de beide zielen niet, die u hebt mogen ontmoeten, ook zij dienen al het leven van God. Maar hij keert straks terug naar de Aarde om opnieuw geboren te worden, beiden hebben een grootsche taak ontvangen. Als geleerde zal hij op Aarde ontwaken en zichzelf en zijn heilig bezit voor de lij-

dende menschheid inzetten. Ook zij maken zich dus gereed voor hun taak, hij als dokter op Aarde, zij blijft aan deze zijde en zal hem van hieruit bezielen. Voelt u, mijn vriend, wat hiervoor noodig is? Zij nemen dan voor één leven afscheid van elkaar, maar diep in hen leeft de geestelijke eenheid, niets kan hen nog uiteenrukken. Hij zal op Aarde scheppen, door hem ontvangt de Aarde medicijnen om de lijdende menschheid van haar leed en smart, haar pijnen te verlossen. Dat is hun levenstaak en die van anderen."

Mijn meester voerde mij daarna naar den Tempel der Medici. Wat ik daarin beleefde zijn toekomstige wonderen. Moeder Aarde zal deze ontvangen. Zij behooren tot de Eeuw van Christus en zijn voor het Koninkrijk Gods op Aarde. De lijdende menschheid zal ze ontvangen, maar ze kwamen aan deze zijde tot stand. Deze technische wonderen zijn niet alleen voor het organische leven, maar bovendien voor het innerlijke, voor de geestelijke bewustwording. De Eeuw van Christus zag ik voor mij, grootsch en levend, sterk en waarachtig, onfeilbaar en bezield door God! Als dit de menschheid mag weten — voelde ik, móét het geestelijk ontwaken komen! Mijn meester zeide tot mij:

„De zieken moeten geholpen worden, u begrijpt zeker dat dit eerst nú mogelijk is. Spoedig zullen wij daaraan op Aarde beginnen en gij zult dat op Aarde vertellen. Ik zal u hierbij helpen, tezamen moeten wij ons gereed maken voor dien tijd, voor de Eeuw van Christus."

Geachte lezer. In de Eeuw van Christus moeten de ziekten der Aarde oplossen, of er komt nooit geluk op Aarde. Dat heeft Christus gewild en Hij is hiervoor gestorven. De technische meesters en andere geleerden leven nu reeds op Aarde, die zielen hebben voor deze geestelijke wonderen het nieuwe aardsche leven ontvangen. Velen zijn al aan hun taak begonnen, anderen bevinden zich nog in de wereld van het onbewuste en wachten op de geboorte. Zij hebben voor de Eeuw van Christus een grootsche taak te volbrengen. Voor God is alles mogelijk! Die genade heeft Hij hun geschonken! En aan

deze zijde staan al die wonderen gereed. Het zijn technische instrumenten, waardoor alle kwade stoffen in het menschelijk organisme zullen oplossen. Wanneer de mensch er mede wordt verbonden, moeten al die vreeselijke verschijnselen verdwijnen. Het is het machtigste instrument, dat ooit aan de Aarde geschonken kan worden. Weer andere instrumenten hebben een geestelijke beteekenis, maar alle zijn het wonderen voor de Eeuw van Christus! God heeft dit gewild! Christus zette er Zijn leven voor in, maar deze oorlog bracht het u! Thans eerst kunnen deze geestelijke wonderen op Aarde worden gebracht, want nú komt de menschheid tot geestelijke eenheid! De verschijnselen ervoor zijn reeds door u op Aarde waar te nemen.

De ziekten der Aarde zijn u bekend. Alle bestaande ziekten zijn echter in handen van de astrale meesters, d.w.z. dat men er aan deze zijde een geweldige studie van heeft gemaakt. Uw aardsche studie is de afschaduwing van de geestelijke en dat wil ik u straks verklaren en aantoonen. Wat u op Aarde bezit, is door deze wereld verkregen. Gene Zijde bracht het op Aarde, Gene Zijde schiep uw maatschappij, Gene Zijde leeft en denkt voor de menschheid, omdat God wil, dat al het leven van Hem dient!

Ik heb op Aarde al die ziekten leeren kennen, mijn meester zond mij er voor terug en ik sloot mij in uw zieken op en hielp waar ik kon. Ik heb op Aarde en aan deze zijde geleerd, hoe de meesters deze ziekten naar de sferen van licht brachten en ik mocht tevens bij dat geestelijke onderzoek aanwezig zijn, omdat ik er u over zou kunnen vertellen. Dit behoort, zooals alles wat u gegeven is, tot de Eeuw van Christus, de Bijbel heeft daarvan al gesproken.

In u zal de gedachte komen, dat het niet mogelijk is, alle ziekten der Aarde te doen oplossen. Wij zeggen u: God gaf ons de genade er voor! God schonk den meesters die kracht. Thans is het mogelijk, nú is de menschheid zoover gekomen, zij heeft zich van het overrompelende, verstikkende, afgrijselijke kwaad en het voordierlijke afbreken los gemaakt! God

is Almachtig, God heeft al Zijn kinderen even lief en in het *Al*, waar Christus leeft en millioenen zielen het Goddelijke leven hebben aanvaard, is deze astrale wijsheid beleefd. Ze is ontstaan uit het Goddelijk principe en toen intusschen doorgegeven aan de andere Cosmische levensgraden, waartoe ook Moeder Aarde behoort.
Hiervoor is Christus gestorven. Hij zette Zijn Goddelijke Bewustzijn er voor in. Hij schiep met anderen deze wonderen. Al deze zielen leefden eens op Aarde. Zij kennen dus de ellende, het leed en de smart van den Aardschen mensch, zij weten hoe ver Moeder Aarde en Haar kinderen voor de geestelijke bewustwording gekomen zijn. Ja, zij kennen het leven op Aarde in al die graden, want zij bouwden zelf aan uw maatschappij en aan dit machtige geluk, ook zij gingen door de duisternis naar het licht. Deze zielen, die thans het Goddelijke *Al* hebben bereikt, brachten een verbinding tot stand met de hoogste Meesters uit de sferen en door dit contact konden dezen aan den bouw van de instrumenten beginnen.
En nu alles gereed is en op de aardsche geboorte wacht, komen wij als Gods afgezanten tot u om hierover te vertellen en u die wonderen te profeteeren. Een hemelsche taak, waarvoor mijn broeders en ik ons gereed maakten en waarvoor wij onze levens hebben ingezet.
Er is geen ziekte op Aarde of de Meesters aan deze Zijde kennen haar. Het zijn er vele. God schonk ons Zijn Eigen Leven en Zijn Wijsheid, toch wist Hij, dat het leven op Aarde zich desondanks zou vergeten. Hij wist echter ook, dat Zijn kinderen door de duisternis bewust het licht zouden binnengaan. God wilde, dat de Eeuw van Christus wonderen zou ontvangen, die de door den mensch in zijn ontwikkeling naar het geestelijk bewustzijn te voorschijn geroepen ziekten zouden doen oplossen.
In de Eeuw van Christus zal de menschheid aan haar betere-ik bouwen en zich Christus' leven en bewustwording eigen maken. Nu krijgt uw leven op Aarde beteekenis. Christus sprak: „In Mijn tijd zal de menschheid wonderen beleven." Die wonde-

ren komen straks op Aarde. Het kind van de Aarde, dat het stoffelijk leven verliet en aan deze Zijde ontwaakte, keert er opnieuw terug om er die hemelsche schatten te brengen. Dat bewuste kind dient thans de massa en de menschheid. Dit is mogelijk geworden doordat millioenen zielen in den loop der tijden hun levens inzetten op brandstapels en in leeuwenkuilen. Zij gaven hun geestelijk bezit, het mooiste en aller-, allerheiligste van henzelf, de liefde, die zij voelden voor al het leven van God in de onmetelijke ruimte, waarin zij woonden. Al deze zielen zijn thans Engelen in den geest, zij gaven hun krachten voor deze wonderen, waarvan ik u vertellen mag.

Gij zult die wonderen door hen ontvangen, opdat gij de geestelijke bewustwording zult verkrijgen, die heiligend tot uw leven zal spreken en waardoor u en de uwen de opstanding wordt mogelijk gemaakt. Wij zijn er van doordrongen, dat gij u met dit bewustzijn geliefd zult maken bij hen, die u omringen, en dat gij door al die levensgraden op handen gedragen zult worden. Dan staan ook de sferen van licht voor u open en kunt gij ingaan in de heiligheid, die door Christus gevestigd werd en waarvoor Hij op Golgotha bloedde.

„O, mijn God," bid ik met u, „sta mij toe, dat ik opgenomen word in de vèrstrekkende wetten van uw leven, dat ik Uwe Onmetelijkheid beleven mag. Geef mij als Uw kind het geestelijk weten, opdat ik kan dienen en ook mijn leven zal worden geopend in al de door u geschapen stadia."

Gij zult deze geestelijke wonderen thans leeren kennen. Ga met ons, zoo spreken de Meesters aan deze Zijde. Ik vraag u, ga met hen, die gereed zijn uw leven te verwarmen. Zij willen u dienen, ze willen u in hun onmetelijkheid optrekken en u ziende maken, zoodat gij eens kunt zeggen: „Ik weet!"

HOOFDSTUK VII

De geestelijke Alwetendheid

TOEN de allereerste menschen de sferen van licht hadden opgebouwd, begrepen zij, dat er voor de menschheid op Aarde gewerkt moest worden. Zij hadden het leven op Aarde en aan deze zijde leeren kennen en door zichzelf in het stoffelijk organisme op te sluiten beleefden zij ook de ziekten der Aarde, waardoor zij ruimtelijk bewustzijn kregen. Zij volgden van de Maan af al de stoffelijke en geestelijke graden en keerden toen naar de eerste sfeer terug. „Wat moeten wij voor al die menschen doen?" vroegen zij zich af, in het weten, dat het leven op Aarde een lijdensgeschiedenis was. Zij zagen van deze wereld uit in al hun duizenden levens en begrepen nu eerst goed de ellende er van. Spoedig kwamen zij tot een besluit en gingen aan het werk. Duizenden van hen keerden naar de Aarde terug om er te helpen. Anderen werden er opnieuw geboren en werden van deze Zijde uit geïnspireerd en zoo ontstonden de eerste vindingen. Van deze Zijde uit zag men steeds scherper hoe de menschheid geholpen kon worden. Uit hen kwamen de eerste doctoren-medicijnmannen voort, want zij kenden de ziekten der Aarde, ook al wisten zij toen nog niet hoe die eigenlijk waren ontstaan. Maar alras leerden zij ook het ontstaan van de ziekten kennen en toen ontstond de Tempel der Medici aan deze zijde!

Zij bleven de zieken der Aarde volgen en maakten er een grondige studie van. Zij ontnamen den zieken de levensaura en keerde er mede naar de sferen terug om die ziekten te onderzoeken. Inmiddels ging het leven aan deze zijde verder, sfeer na sfeer werd opgebouwd en de hoogere stoffelijke cosmische graden voor het menschelijk leven kwamen tot stand. In de eerste sfeer bleef men in verbinding met de hoo-

gere werelden, gezamenlijk zette men het enorme werk voort. Waar menschen leefden, was evolutie gekomen, stoffelijke en geestelijke ontwaking!
In de eerste sfeer, vertelde ik u zooeven, werd de Tempel voor de Medici opgetrokken, nog is dit majestueuze gebouw waar te nemen, het heeft in al die duizenden eeuwen niets van de eigen uitstraling verloren, integendeel, dit gebouw is niet alleen stoffelijk, dus aardsch, maar bovendien geestelijk, cosmisch en goddelijk ontwaakt. Het gebouw van de Medici heeft een eigen ontwikkeling beleefd. Maar laat ik niet vooruitloopen.
Doordat de meesters zich tijdens hun aardsche studie met het aardsche wezen konden verbinden, leerden zij alles van de ziekte kennen. Dag in dag uit volgden zij die menschen en onderzochten de levensaura. De stoffelijke ziekte manifesteerde zich in deze fluïde, ze lag daaraan vast, en aan die aura konden zij den zieke ontnemen. Zij volgden van deze zijde uit al de stoffelijke organen, leerden de eigen taak van elk lichaamsdeel kennen en begrepen de diepte er van voor het organisme. Onder hun werk en dienen zagen zij de goddelijke kracht van het zieleleven en hoe de stoffelijke organen door het innerlijk leven werden gevoed. Zij begrepen en aanvaardden, dat men hiervan op Aarde niets wist, want dit bewustzijn moest zich de menschheid nog eigen maken. Dit is liefst duizenden eeuwen geleden en nog kent men op Aarde deze werking niet, noch de machten en krachten van God, die toch door Hem aan de menschheid geschonken zijn. Zij onderzochten het stoffelijk organisme en het zieleleven en leerden toen al die stelsels kennen. Zij voelden, hoe het organisme werkt ten opzichte van het innerlijk leven en waardoor al die narigheden waren ontstaan.
Duizenden helpers van deze meesters ontnamen den zieken de levensaura en brachten die naar de sferen, naar den Tempel der Medici. Toen de meesters daar dieper in de levensaura drongen, verloren zij zich echter in de ziekten der Aarde en stonden ze voor nieuwe problemen. Zij besloten toen het

allereerste verschijnsel er van te onderzoeken. Daarvoor keerden zij naar de Maan terug. Maar de Maan kende geen ziekten, de Maan had deze ellende niet gekend, en zij beleefden, dat God niets schiep dat ziek zou worden of zwak zou zijn om het stoffelijk bestaan te kunnen beleven. De Maan, zagen zij, bleef onbesmet. Ook al was de Maan één rottingsproces, dan beteekende dit nog niet, dat dit ziekten waren. Die rottingsprocessen behoorden bij de stoffelijke evolutie en waren niets anders dan het afsterven van billioenen stoffelijke cellen, waardoor weer ander leven ontstond. De eindphase van dit wonder was het verdichten van de planeet, terwijl door het vrijgekomen slib de verdichte substantie aarde tot stand kwam. De meesters konden dat volgen. Zij kregen nu reeds het inzicht, dat rottingsprocessen en ziekten twee verschillende problemen waren. Het ééne was een natuurlijk proces en beteekende reine evolutie, het andere daarentegen stoffelijke afbraak! Het was de vernietiging van cellen en weefsels. In het embryonale leven waren er geen ziekten. Zij begrepen reeds, dat de mensch zich dan zelf besmet moest hebben en in de volgende levensgraden voor het stoffelijk leven moesten ze dat dan ook aanvaarden. En dat wilden de meesters weten, het was hun studie. Zij konden gerust van de Maan afscheid nemen, in het allereerste stadium van het menschelijk bestaan had God al Zijn Leven de natuurlijke zaligheid geschonken. Dit reine bezit, begrepen de meesters, moest elders bezoedeld zijn. Maar waar?

De meesters gingen naar de bijplaneten. Maar op den tweeden cosmischen levensgraad, een planetenstelsel, dat het innerlijk leven als ziel van de Maan ontving, konden zij al evenmin ziekten vaststellen. Ook hier was het stoffelijk en innerlijk leven in niets besmet, want het bewustzijn er voor moest daar nog ontwaken. Mensch en dier begrepen dus niets van ziekten of van de verkeerde handeling, waardoor ziekten zouden kunnen ontstaan, dat was daar niet mogelijk. Mensch en dier beleefden de natuurlijke wetten en konden nog geen eigen weg volgen. De meesters stonden voor groote proble-

men, maar Moeder Natuur, het leven zelf wees hun den weg. Zij zweefden naar de Aarde terug en volgden ook op deze planeet al de levensgraden voor het stoffelijk lichaam. Toen zagen zij het ontstaan van de ziekten!
Het volwassen bewustzijn schiep ellende, omdat de mensch zichzelf niet kende. Op de Maan konden er geen ziekten bestaan, omdat het menschelijk wezen daar geen volwassen bewustzijn bezat. Op Aarde bezat de mensch dat bewustzijn wel en toen ontstonden de ziekten. De meesters zagen een geweldige studie voor zich. Alles gingen ze nu na en kwamen zoo tot ontleding. Zij zelf, leerden ze, hadden aan het ontstaan geholpen, door hun wil om te beleven, te bevruchten. Door met andere stoffelijke levensgraden het éénzijn te beleven, schiepen zij afbraak voor het organisme. Hun graad splitste zich er door. Die bewijzen er voor kregen ze, toen zij hun eigen levens volgden. Zij hadden zelf schuld aan al die ellende en moesten aanvaarden, dat zij niet de geestelijke, maar de stoffelijke afbraak hadden gediend. Ze stonden nu voor hun eigen gedrag, voor hun levens, die in onbewustzijn waren volbracht, en zij begrepen!
De ziekte der Aarde is een ziekte van de ziel, zij is terug te vinden in de persoonlijkheid. Moeder Aarde, stelden de meesters vast, schiep zeven stoffelijke graden voor het organisme. De meesters moesten vaststellen, dat de eene graad zich met den anderen had verbonden, de vierde graad paarde met den tweeden, de vijfde met den zesden en zevenden graad, en brachten kinderen voort. Ook die kinderen beleefden weer hetzelfde en dit verbrak een natuurlijk proces. De wet voor de lichamelijke kracht werd door hen bezoedeld. De meesters moesten tevens constateeren, dat familie zich met familie had verbonden. Deze stoffelijke afbraak werd tot een chaos. Ze was niet meer tegen te houden. Al dit leven vroeg zich niet af met welken graad het zich ging éénmaken, het ging eenvoudig tot bevruchten over en daaruit werden kinderen geboren. De verzwakking van het organisme trad naar voren en door deze verzwakking van het organisme, zoo

stelden de meesters vast, waren de ziekten ontstaan. Door de verbintenis van hoogere met lagere lichamelijke graden werden de levenskrachten ondermijnd. Het lichaam, dat tegen alles bestand moest zijn, verloor z'n natuurlijke levensafstemming, z'n door God geschonken weerstand. Het organisme was niet meer bestand tegen de natuurwetten, er volgde inzinking na inzinking en lichamelijk leed en smart voor al deze menschen. De eerste ziekte schiep weer andere en ook deze afbraak konden de meesters volgen en zuiver vaststellen. Het organisme, zoo zagen de meesters, was in al die eeuwen bezoedeld, bemodderd, benadeeld door het onbewuste kind van de Aarde, door de massa. De menschheid stond voor een ramp en in den loop der eeuwen zou de aftakeling nog verschrikkelijker worden! Er moest iets tegen dit onheil worden gedaan, het was meer dan noodzakelijk, dat zij den aard van de ziekte leerden kennen. En ook moesten ze nagaan, met welke middelen ze deze ziekte zouden kunnen bestrijden. De eigenlijke oerkracht van de Maan, begrepen de meesters, was verdwenen. Kind na kind, man na man, vrouw na vrouw hielp mee aan de stoffelijke afbraak. Deze meesters werden als gebroken door de natuurlijke bewijzen, die ze opdeden. Een berg van ellende zagen zij voor zich. Wie zou al die verschrikkingen kunnen oplossen? Wist men in de hoogste hemelen hiervan? Begreep men daar, wat Moeder Aarde noodig had? Zou de Oppermacht het weten? De meesters besluiten te doen wat zij kunnen.

Millioenen zielen schiepen voor de stoffelijke afbraak, en het ongelooflijke juweel van scheppingskracht, de mensch, was afschuwelijk verzwakt en bezat geen weerstand meer. De zeven reine natuurlijke graden voor het stoffelijke organisme waren volkomen opgelost. De splitsing van de natuurlijke wet voor het organisme konden zij niet meer voorkomen. Waar zij het menschelijk leven ook volgden, daar zagen zij het kwaad voortwoekeren. In al de graden voor het organisme viel de verzwakking waar te nemen. Ook het hoogste ras was bezoedeld, niet één graad was er aan ontkomen. Zenuw-

en spierstelsels leefden op halve krachten, want de ondergrond was volkomen vernietigd. Dàt was de afstemming van het organisme, die zij te aanvaarden hadden.
Niet één mensch in de ruimte was van schuld vrij te pleiten. Het menschelijk bewustzijn, het dierlijk verlangen in den mensch, had deze ellende geschapen. De man wilde stoffelijk bezit nemen van de vrouw, en waar hij haar ontmoette, overmeesterde hij haar en leefde zich door haar lichaam uit. In de bosschen speelde zich dit drama af en reeds hier begon de stoffelijke afbraak. Door zoo voort te gaan moest het leven op Aarde eens instorten. Maar nu begonnen de meesters aan hun machtige opgave. Toen de ontwikkeling op Aarde zoover gevorderd was, dat de menschen bijeen gingen leven, begonnen de meesters hen te inspireeren, toen de soorten eenmaal bijeen waren legden de meesters gevoelens in hen, zich in groepen aaneen te sluiten en wetten te maken, die hen en hun vrouwen tegen andere soorten zouden beschermen. Zoo werd een begin gemaakt met de bestrijding van de afbraak.
Nu keerden de meesters naar de sferen terug om daar hun werk voort te zetten. De helpers van de meesters ontnamen den zieken de levensaura, omwikkelden deze zieke levenskracht met hun eigen fluïde en keerden er mede terug naar de meesters, die reeds aan hun onderzoek waren begonnen. Daar werden ze bewaard. Iedere eeuw, constateerden de meesters, kent zijn eigen ziekte. Er moesten medicijnen komen om deze te bestrijden. Na een zekeren tijd kwamen die medicijnen op Aarde, de menschheid werd de oogen geopend voor de kruiden, het samenstellen van deze levende sappen om de zieken te genezen. Van ziel tot ziel, van gevoel tot gevoel, kwamen deze medicijnen op Aarde. De geheele ruimte werkte voor de menschheid, tot zelfs in het Goddelijk *Al* leefden menschen, die hun wijsheid door de lagere graden aan de Aarde schonken. Hemel en Aarde waren nu één geworden, waren één wereld!
Toen kwam het oogenblik, dat deze meesters berichten ontvingen uit de hoogere regionen, dat er instrumenten zouden

komen, die de menschheid van dit lijden zouden verlossen. Er werd reeds aan gewerkt. Zij behoefden dus niet te wanhopen, de meesters. Zij hadden al ingezien, dat de medicijnen maar een hulpmiddel waren. Medicijn alléén kon de ziekte niet overwinnen. Nu zouden er dus instrumenten op Aarde worden gebracht en deze zouden de ziekten geheel doen oplossen. De menschheid zou er evenwel eerst voor moeten ontwaken. En daarop was het wachten. De meesters kregen bericht, rustig verder te gaan en zich door niets te laten storen. Op Aarde gaat het leven verder, de menschheid ontvangt kennis, stoffelijke en geestelijke wijsheid, en dat alles dient om het uiteindelijke te kunnen ontvangen. En al zal dit nog eeuwen duren, er wordt door al het leven van God hard aan gewerkt. In de sferen kregen de meesters uit de eerste sfeer reeds vindingen uit hoogere bron en zij maakten deze af. Deel na deel werd naar de Aarde gebracht. Maar daar werden al die vindingen niet begrepen en voor de vernietiging verbruikt. Ook kwamen nu de instrumenten tot stand, die voor de lijdende menschheid zouden dienen, doch nog was de tijd niet daar die op Aarde te brengen. De menschheid moest eerst ontwaken. En ook daaraan werkt Gene Zijde. Er komen geleerden naar de Aarde, eenlingen, die dieper voelen dan millioenen anderen, en zij geven onderricht. Deze zielen vertellen van hoogere machten en krachten in de ruimte, en hierdoor ook ontwaakt de massa meer en meer.

Aan deze zijde zette meester na meester deze studie voort. Als de tijd verstreken was, een meester een hoogeren bewustzijnsgraad had leeren kennen en hooger moest gaan, werd hij door anderen opgevolgd. Deze zetten dan met degenen, die zich beschikbaar hadden gesteld, het gigantische proces voort. Elkeen gaf er zich geheel voor. Millioenen zielen keerden er voor in het stoffelijk leven terug en anderen bezielen hen van deze zijde uit. Zoo kwamen er wonderen tot stand. Dan nadert de Eeuw, waarin Christus naar de Aarde komt om de menschheid voor God wakker te schudden. Zijn geschiedenis en strijd zijn u bekend. Nu Christus Zijn taak heeft

volbracht, kan de opbouw van de intrumenten voor de Eeuw van Christus een aanvang nemen. Sinds Hij op Golgotha de stoffelijke oogen sloot, zijn eeuwen verloopen. De menschheid moet leeren Zijn Heilig leven te aanvaarden.
In de eerste sfeer zijn de wonderen intusschen gereed gekomen. Ze vragen om op Aarde geboren te mogen worden. Na dezen, uw strijd, kan Gene Zijde eraan beginnen, ze op Aarde te brengen, want nu is de menschheid zoo ver. Op Aarde zijn trouwens reeds technische vindingen, die afstemming hebben op onze wonderen, want men bracht al deeltje na deeltje naar de Aarde. Straks zal ik u vertellen, hoe deze instrumenten werken en welke bedoeling de meesters er mede hebben.
Uit dit alles moet het u duidelijk zijn geworden, dat de menschheid op Aarde Gene Zijde reeds millioenen eeuwen helpt bouwen. Het *Al* leeft eigenlijk nog steeds op Aarde, al die millioenen zielen werken onder leiding van hun Mentor Christus voor de menschheid. Christus en zij allen weten, hoe het leven op Aarde is en welk bewustzijn u thans bezit. Men weet daar, dat alléén Moeder Aarde bewust kwaad beleeft, op andere planeten voor uw eigen Universum moet het leven nog ontwaken. Alléén de kinderen van Moeder Aarde kennen een verzwakt organisme, zoodat het leven voor hen een lijdensproces is. Dáárom kwam Christus als Goddelijk bewuste naar de Aarde. Thans is het uiteindelijke, geachte lezer, dicht bij u, en in wezen is dat al sinds het ontstaan van Moeder Aarde zoo geweest. U behoeft op Aarde niet te wanhopen! Gene Zijde zorgt voor uw geestelijke ontwaking en nu voor uw stoffelijke evolutie. Dat doet zij uit naam van Hem, die voor ons allen Zijn Heilig Leven gaf. En God ziet toe, dat niet één kind wordt vergeten. Alléén Moeder Aarde kan deze geestelijke wonderen ontvangen, andere planeten weten er geen raad mee, het leven daarop moet nog naar de Aarde, wat het terugkeeren tot God is.
Na Christus stroomen de technische wonderen naar de Aarde. Uw Edison en anderen waren u gezonden, zij kregen het

nieuwe leven er voor en brachten dat, wat zij aan de Aarde hadden te schenken. Al uw uitvindingen zijn door de meesters ontstaan, ze zouden dienen voor de lijdende menschheid, maar dit is niet begrepen. De meesters uit de zevende sfeer hebben dit in handen en wij dienen hen. Straks krijgen deze technische wonderen geestelijke beteekenis, ze dienen dan voor het machtig instrument, dat alle ziekten van de Aarde zal doen oplossen.
Voelt u de macht van uw eigen eeuw? Voelt u bovendien, wat hiervoor in de vervlogen eeuwen aan deze zijde gedaan is? Begrijpt u thans, waarvoor Mozes en Christus naar de Aarde kwamen? Eerst moest de mensch den Eénen God aanvaarden en vervolgens geestelijk ontwaken.
Gene Zijde wil u dienen en Christus is hiervan het hoogste en heiligste voorbeeld. Hierdoor kreeg Moeder Aarde haar verbinding met God! Voelt u dit ongelooflijke? Wij als kinderen der eeuwigheid mogen deze wijsheid aan u op Aarde brengen. Door dit dienen, door het geven van uzelf, wordt aan ú gegeven!
De enorme beteekenis van u als mensch krijgt thans gestalte, die beteekenis is cosmisch. Door dezen oorlog heeft de menschheid den grooten sprong kunnen maken. Millioenen zielen op uw Aarde vragen om te dienen, zij willen helpen aan dezen geestelijken en stoffelijken opbouw. Straks zal dat mogelijk zijn. De gevoeligen zullen wij in ons leven optrekken. In elk uwer leeft de vonk Gods. Door deze vonk kunt u boodschappen ontvangen uit het leven na den dood. Door haar kregen wij verbinding met u en door dit contact werken wij. God gaf ons deze genade en door Christus konden wij de wetten leeren kennen.
Eeuwigdurend is Gene Zijde bezig geweest om voor het leven op Aarde alles van het eigen verkregen bezit in te zetten. Doordat al deze zielen het leven op Aarde en op andere planeten hebben beleefd en steeds hooger konden gaan door te dienen, kwam deze goddelijke eenheid tot stand. Moeder Aarde wordt nu door hen met al haar leven opgetrokken.

Tegen wie vecht Adolf Hitler? Eén aardsch menschenkind voert oorlog tegen de ruimte! Eén ziel, één vonk van God voert strijd tegen billioenen vonken, vonken, die het onbewustzijn overwonnen en thans bewuste astrale, cosmische meesters zijn. Adolf Hitler, vertelde ik u al, strijdt tegen God, tegen Christus, tegen al de cosmische meesters, tegen de sterren en planeten, waarop menschen leven. Is hij nu eeuwig verdoemd? De kerk zal zeggen ja! Wij zeggen u, néén! Want God is liefde. Gods kinderen moeten tot Hem terugkeeren. Ook hij! Hij zal goedmaken en met hem al de anderen, die hem volgden, maar Adolf Hitler hielp bespoedigen, dat Moeder Aarde deze geestelijke wonderen kan ontvangen! God wilde het!

HOOFDSTUK VIII

In den Tempel der Medici

IN de eerste sfeer staat een majestueus gebouw, het is opgetrokken van sneeuwwit marmer, en het is daarin, dat de geleerden hun machtige wonderen voor de volken der Aarde voltooien. Het gebouw is van Oost en West, van Zuid en Noord te bereiken, vele wegen voeren u naar den Tempel. Het was Gods wil, dat dit machtige bouwwerk opgetrokken werd. Het doel, waartoe de Tempel zou dienen, werd uit het *Al* ontvangen en de eerste sfeer kreeg er verbinding door met Moeder Aarde. Nimmer behoeft de menschheid te denken dat zij alleen staat, alle hemelen, iedere ziel helpt aan den opbouw van uw geestelijk ontwaken.

De Tempel is geheel open, omdat er in de sferen voor het leven van God niets gesloten is. Aan deze zijde heeft het leven van God als mensch niets te verbergen. In de eerste sfeer is elkeen bewust en kan een ieder het andere leven aanvoelen. Die eenheid is door te dienen verkregen. De mensch weet, dat God liefde is, en hoe de hoogere sferen bereikt worden. Hier voelt men de eigenlijke afstemming en daalt men in het andere leven af, omdat de ziel het heiligste éénzijn heeft opgebouwd. Al de gebouwen hier vragen aan ons er binnen te treden en hun wijsheid te leeren kennen en eigen te maken.

Op een hoog plateau, boven alles verheven, als het symbool van dienende liefde en opoffering, staat daar de Tempel der Medici. Wij zullen er in binnentreden. Voor den ingang zien wij een fontein, die wijsheid, kracht en liefde uitstraalt en ons vraagt, of ook wij deze eigenschappen bezitten. Het is anders niet mogelijk deze reinheid te naderen, ons eigen leven roept ons het geestelijk halt toe. Dit geestelijk product zegt tot ons bewustzijn al het leven van God lief te hebben

en alles van ons eigen ik in te zetten. Het is een stille wenk, niettemin een ernstige waarschuwing voor onze persoonlijkheid. Aan haar kunnen wij ons leven toetsen, deze fontein spreekt tot het innerlijk leven. Wij moeten voor deze eigenschappen ontwaken. Wie meer van dit gebouw wil weten en met de meesters in verbinding wil komen, moet het hoofd buigen en de boodschap, waarvan de fontein de belichaming is, ter harte nemen.

Deze geestelijke boodschap is als een sferengebed, ze heeft afstemming op alle graden in de ruimte, die wij van ons leven uit hebben leeren kennen. De fontein spreekt tot ons en uw leven, Christus leeft door deze fontein, want het is de wijsheid, de kracht en de liefde, waardoor Moeder Aarde verheerlijkt is.

Wij leven nu dicht in de omgeving van de meesters. Straks zullen wij hen ontmoeten en dan staan wij voor de toekomstige geleerden der Aarde. In dezen Tempel zullen wij wonderen beleven. Krachtige zuilen steunen het gebouw en zij hebben, als alles hier, geestelijke beteekenis. Het zijn zuilen met kunstig beeldhouwwerk, gelijk in de Egyptische tempels te zien is. Iedere pilaar stelt hier een meester voor, die aan den Tempel zijn eigen krachten heeft geschonken en waardoor het gebouw opgetrokken werd. Indien u het beeldenschrift kunt lezen, begrijpt u het leven van den meester. Deze zuilen vertegenwoordigen de hoogere wijsheid, de sferen waarin deze meesters leven en waarop zij afstemming hebben. Deze bewuste zielen dragen den Tempel, door hun uitstraling kwam dit gebouw tot stand. Andere Tempels, waar de kunstenaars hun wijsheid beleven, zijn weer door dezen opgetrokken en behooren dus tot hun bewustwording. Zoo heeft elke Tempel in ons leven een eigen beteekenis.

Iedere pilaar leeft voor ons en kan tot ons bewustzijn spreken. Kunnen wij ons geheel overgeven, dan trekt de meester ons in zijn eigen leven op en ontvangen wij zijn levenswijsheid. Door de liefde begrijpen wij deze genade, de kracht spreekt op verscheidene wijzen tot ons leven, waardoor ons

bewustzijn zal veranderen. Komen wij tot het eenzijn met een meester, dan spreekt deze hoogere sfeer over al het leven van God, evenals de wijze, waarop hij die sfeer bereikte. Dat is het geestelijk optrekken in een hoogeren toestand, die geldt voor al het leven in de eerste sfeer, dat zich die reinheid eigen wil maken. De meester vertelt dan van de eigen ontwaking, over de wetenschappen, waarvoor hij zich heeft ingezet, en hoe die wijsheid is te beleven. Het is het zuivere hand in hand gaan door de ruimte van God, wat door de meditatie tot ons komt. Het is daardoor, dat wij velen zien neergeknield en mediteeren, zij beleven dan dat opgetrokken zijn en lossen nu volkomen op. In niets zullen zij gestoord worden, deze verbinding is heilig. Waar wij kijken ligt de mensch in volle overgave neer om te ontvangen. Dat is op Aarde niet te beleven, uw gebouwen zijn stoffelijk bewust, aan deze Zijde spreekt God tot ons door Zijn Eigen Kinderen! Op iedere vraag krijgen wij nu antwoord, duidelijk verstaan wij elk woord, dat tot ons bewustzijn gesproken wordt, wij zelf en de meester zorgen voor dit contact. Duizenden zielen kunnen nu één toestand beleven, de meester spreekt tot ons allen en nu ontvangt elkeen antwoord op zijn eigen vraag. Wonderbaarlijk is dit éénzijn met een hoogeren meester, hetwelk men niet eerder dan in de eerste sfeer kan beleven. Wanneer wij de wetten in de ruimte hebben leeren kennen, mogen wij ons hiervoor gereed maken en de Tempels bezoeken.

In de diepte van den meester dalen wij af en nu zien wij die sfeer voor ons ontwaken. Wij krijgen nu wijsheid uit een hoogere bron, een sfeer, die nog ver van de onze verwijderd ligt, maar waarin wij ons niettemin zien. Dat schonk God aan al Zijn kinderen, de verbinding van levensgraad met levensgraad, sfeer met sfeer, alles ten behoeve van ons geestelijk ontwaken. Hierdoor heeft het leven van God verbinding met elkaar. Het is nu mogelijk om vanuit de zevende sfeer met het Goddelijke *Al* te spreken en tot goddelijke eenheid te komen. Er zijn er onder u op Aarde, die als instrument van de meesters in deze wereld werden opgetrokken en het gees-

telijke éénzijn mochten meebeleven, wat voor hen een ontzaglijke openbaring was.
Door dit éénzijn met een meester beginnen wij aan ons zelf te werken, deze bezieling geeft ons de kracht en het ontwaken. Iedere voetstap vooruit beteekent in het vervolg wijsheid voor ons leven. Wij wandelen in het hart van deze meesters, zij dienen daardoor al het leven, dat tot hen komt. Het is de geestelijke ontvangst voor de sferen van licht en bovendien het éénzijn met God. Deze graad verwacht van ons die heiligheid te eerbiedigen. Ons geluk kent geen grenzen meer, wanneer de meester zich opent, ons innerlijk voelen en denken tot zich trekt. Dit voelen en denken staat boven iedere eigen gedachte, het is op Aarde niet te beleven. Als een vader en moeder aanvaarden wij den meester, ook hij heeft al deze wetten beleefd en hij toont ons, waar zijn laatste levens zijn beleefd. Wij zien ons nu opnieuw op Aarde terug geplaatst, beleven met hen al de levensgraden in de ruimte, hoofdzakelijk die levens, waarin ons eenzijn met hem stoffelijke beteekenis heeft gehad. Wij wisten al, dat duizenden onzer moeders en vaders de sferen van licht hebben bereikt. Zij allen stellen zich voor ons open en de meester toont ons, hoe onze band toen op Aarde met hem was. Nu zijn wij zusters en broeders van elkander en we hebben lief gekregen alles wat door God geschapen is. Allen worden we gelijk kinderen van één Vader, niets van de Aarde kan ons éénzijn evenaren. Het toegewijde hart opent zich voor ons en wij leeren daardoor alles van onszelf in te zetten.
In de eerste sfeer spreekt alles tot ons bewustzijn, indien wij dat leven willen volgen. Wie wil dat niet? Elkeen verlangt open te staan voor het leven van God, een stadium, dat men echter pas bereikt, als wij de schepping bewust leeren kennen en ons de wetten van God voor den hoogeren levensgraad eigen hebben gemaakt. Dat is het in bezit nemen van ons geestelijk bewustzijn en het gereed komen voor het verdere opwaartsgaan in den geest.
Ook u op Aarde kunt in den geest denken en werken, want

iedere gedachte schept, bouwt aan de sferen van licht of aan de duisternis. Ik zei u immers, dat één goede daad de sferen van licht helpt verdichten. Gij bouwt door uw goede daden aan uw geestelijke woning. Velen van de Aarde zien aan deze zijde tot welke hoogte zij zijn gekomen. Hun streven werd hier beloond, hier kwam hun eigen bezit tot stand!
Mijn eigen meester heeft deel genomen aan den opbouw van den Tempel en draagt met anderen het groote wonder, waardoor millioenen zielen zullen ontwaken. De vorige meesters trokken zich terug en gingen hooger. Deze nieuwe meesters namen het geheel over, zoodat het voortbestaan ervan verzekerd is.
Het marmer lijkt op dat van u op Aarde, het onze straalt echter de eigen levensafstemming uit en leeft bewust. Dat van u op Aarde bezit den stoffelijken levensgraad, deze geestelijke stof is aan den cosmos onttrokken en heeft een heel andere beteekenis. Dit marmer is elastisch en toch stoffelijk verdicht. Ook de stof op Aarde leeft of ze zou oplossen. De onze is levend, maar straalt dat bewuste leven uit, omdat al het leven van deze sfeer een hoogeren graad van bewustwording heeft behaald. Zelfs die stof kan ons vertellen hoe het geheel ontstaan is. Wij behoeven ons er maar op in te stellen en dan nemen wij de geboorte er van waar. Deze substantie vertelt ons, hoe de verdichting heeft plaats gehad en dan doorkruisen wij de goddelijke ruimte. Maar de geestelijke afstemming er van blijft deze sfeer behouden en zegt ons dat de fundamenteele ondergrond dit leven raakt, of het gebouw zou voor onze oogen verdwijnen. Dat is de afstemming van de eerste sfeer, ook het gebouw heeft deze hoogte bereikt, het is eigenlijk een stuk van ons zelf!
Wat wij in den Tempel waarnemen is ons, zooals ik al zei, geschonken door de meesters. De bodem, waarop wij staan, kwam door hun denken, voelen en levenskrachten tot stand. Wij toeven nu in hun eigen leven en treden hun hartkamer binnen. Wij voelen hoe hun enorme kracht ons doorstroomt en blijven daardoor bewust, terwijl wij zonder hen zouden

wegzinken in hun diepte. Het hoofdbuigen hebben wij thans geleerd, niets liever willen wij dan onszelf inzetten, wij beseffen de grootte van de genade, die ons geschonken is.
In dit gebouw leeft de liefde — wie hier binnentreedt, dient. Hij leeft dan in alle cosmische graden. Wij begrijpen hoe machtig het leven van den geest is. Het gansche universum leeft in den Tempel. Hoog boven ons leeft het Heelal, fonkelen sterren en planeten en zien wij den stoffelijken cosmos. Beneden ons beleven wij de werkelijkheid van de eerste sfeer, wij weten, dat duizenden meesters in den Tempel leven en zij ons cosmisch zullen verbinden. Dit ontzaglijke leven roert ons, wij voelen de hoogere gevoelswereld van den meester. Alle faculteiten der Aarde, die geestelijke afstemming hebben, vinden wij in den Tempel terug. Wie hen volgen wil, zich een studie eigen wil maken, is gereed om te dienen en kan zich hier bekwamen. Deze zielen ontvangen de noodige wijsheid, de kracht en de liefde en zullen ontwaken. Wat wij thans aanschouwen grenst aan het ongelooflijke, doch het is Gods werkelijkheid. Dit alles schonk Hij aan Zijn kinderen!
Honderden jaren zijn er noodig, zoo wij alles van den Tempel willen afweten. Wat in het Heelal leeft en geboren is, vinden wij in den Tempel terug. Wij kunnen ons met dat leven verbinden en er van gevoel tot gevoel mee spreken. Iedere studie is voor deze zijde oneindig, omdat wij er de stoffelijke en astrale wetten door leeren kennen. Elke levensgraad is in den Tempel te volgen en voert ons naar alle bestaande levensgraden in het Goddelijk Heelal.
Als wij iets van de Aarde willen beleven, de een of andere wijsheid, dan lossen wij tijdelijk voor de eerste sfeer op en komen dan van gevoel tot gevoel met de Aarde tot eenheid. Dan kunnen wij de ziekten daar volgen en van deze wereld uit doorschouwen. Wij ondergaan nu bewust al die ellende en voelen ons waarlijk stoffelijk en op Aarde, zoo intens is deze verbinding. Van de eerste sfeer uit kunnen wij op Aarde waarnemen en ons met hen, die achterbleven, éénmaken, van hier uit volgen wij hen en omstralen deze levens door onze

heiligende liefde. Heiligend zijn deze wetten van God, indien wij ons hen eigen maken en de liefde er van in ons leven komt. Nu spreekt God Zelf tot ons leven en begrijpen wij de zielen, die zich voor den Tempel der Medici hebben ingezet.
Zouden wij niet alles doen om ons deze heiligheid eigen te maken? Wij willen dit bewustzijn tevens op Aarde brengen en dan kan het ontwaken in den geest geschieden. Voor deze geestelijke schatten zetten wij ons eigen bezit in. De bloemen in den Tempel zenden ons hun geuren toe en doen ons genieten van hun schoonheid. Alles leeft en spreekt van de eigen bewustwording uit tot ons leven. Duizenden soorten bloemen uit één graad vertolken wat het zeggen wil, waarachtig persoonlijkheid te zijn, ongelooflijk is het, wat wij mogen waarnemen. Al die bloemen stralen licht uit, een eigen licht bezitten zij, dat anderen van haar waarnemen! Overweldigd door de heilige kracht, leggen we ons neer en rusten uit op een bed van witte leliën en nieuwe kracht en energie stroomen ons toe en overladen ons met geluk. Reine stilte komt tot ons. Ziel met ziel gaan omhoog, tweelingzielen voelen zich door God omarmd. Mensch en dier der Aarde voelen zich één met God, de vogelen zingen, de mensch is stil van innerlijke ontroering. Voelt u ons geluk? Begrijpt u, wat het leven na den dood u schenken kan? Wij zenden deze gedachten tot de Aarde, tot hen, die nog moeten ontwaken. Dit alles wacht u na den dood, indien gij het beste van u zelf voor het leven van God kunt openen, wilt dienen; dan treedt ook gij straks het Koninkrijk Gods binnen.
Niemand kan ons storen, allen hebben ons lief, de liefde overheerscht in den Tempel der Medici. Wij volgen al de menschen hier en wij weten, dat zij zichzelf dit geluk hebben eigen gemaakt. Hoe zijn hun levens op Aarde geweest? Zie hun geestelijke gewaden. Zie naar de ongelooflijke uitstraling er van, hun persoonlijkheid en karakter worden er door vertegenwoordigd, dit geestelijk licht schept en dient, heeft waarachtig lief en is eeuwigdurend in dit leven op volle kracht, het staat altijd open en voor elkeen.

Wij staan nu voor de ruimte waar de meesters leven, die zich op Aarde zullen geven voor de lijdende menschheid. Om u een beeld te geven hoe zij deze studie van uw aardsche ziekten maken, zullen wij hen even volgen. Treden wij hier binnen, dan bemerken wij alras, dat wij voor een afsluiting staan en worden tegengehouden. Hoe moeten wij binnentreden? Dit is alléén mogelijk voor hen, die een studie volgen en er gereed voor zijn. Wie er niet klaar voor is, moet aanvaarden, dat dit heiligdom voor hem nog gesloten blijft. Wij echter kunnen door deze afsluiting heen, omdat de Aarde deze geestelijke wijsheid moet ontvangen. Ik vertel u thans, wat mijn meester mij gaf. Door hem trad ik binnen. U zult mij volgen en met mij binnengaan, omdat uw leven zich wel afstemt op dit reine bezit. Deze astrale afsluiting is als de stoffelijke verdichting, waarvan het geheele gebouw opgetrokken is. Deuren zijn er niet, wie hier leeft, wandelt er doorheen. Deze aura is elastisch en de geleerde heeft deze wetten overwonnen. Voor hen, die deze wetten willen beleven, is er geen afsluiting, tenzij stoornissen optreden. Dat is nu uitgesloten. In de sferen is alles te beleven, maar dan moet dit beleven op volle kracht geschieden en nut hebben, want hier wordt nieuwsgierigheid niet geduld.

Wij treden een zaal binnen en zien in een geestelijk laboratorium, dat zich echter in weinig onderscheid van een aardsch. Hier worden de ziekte-aura's van de Aarde bewaard en onderzocht, en wel die van den kanker. Een van de vreeselijkste ziekten, die het menschelijke organisme ondermijnt en grondig vernietigt, zullen wij thans leeren kennen. U weet zelf, hoe verschrikkelijk deze ziekte op de wereld huishoudt, zonder dat de wetenschap er iets tegen vermag te doen. En toch, in de sferen van licht heeft men deze ziekte leeren kennen, ja meer! *In de Eeuw van Christus zal het wonderbaarlijke instrument op Aarde worden gebracht, dat deze afschuwelijke ziekte met succes zal bestrijden en doen oplossen!* Wij zien de meesters aan het werk. Rondom ons merken we de zieke aura's op, ze stralen een eigen, maar verschillend

licht uit, waarvan wij de beteekenis zullen leeren kennen. Ieder mensch bezit een eigen uitstraling, zijn aura, die zijn persoonlijkheid vertegenwoordigd. Doordat de persoonlijkheid en de wereld van ieder mensch anders zijn, is ook niet één aura eender. Al het leven van God straalt de eigen levensfluïde uit. Zelfs het lijk geeft licht af. Tot aan de laatste seconde blijven die stoffelijke deelen de levensaura uitstralen, nu echter is die uitstraling onbezield, daar deze bezieling van het organisme, van de persoonlijkheid uitgaat.

Aan de aura is de afstemming van een mensch vast te stellen, door een meester aan deze zijde tenminste. Door hem is te zien tot welken levensgraad en tot welke sfeer een mensch behoort, of diens innerlijk leven afstemming heeft op een der zeven hellen, die u leerde kennen, dan wel op de sferen van licht. Alles wijst de aura uit, iedere karaktereigenschap is er in te zien. Ook het mannelijke of vrouwelijke kleed ligt aan de aura vast. Niet slechts het innerlijk leven van den aardschen mensch bezit de eigen levensuitstraling, maar ook het organisme, want het lichaam wordt weer door het zieleleven bezield. Nu kunnen onze geleerden aan de aura ook de ziekten van den mensch vaststellen. Zoo is de aura stoffelijk en geestelijk ontzagwekkend diep. Het zou u duizelen, wanneer u alles van haar afwist!

De aura, waarin ziekte leeft, kan u met verschillende werelden verbinden en u heel veel van het eigen ontstaan vertellen, wanneer u tenminste de astrale wijsheid bezit om achter het zieke leven te kijken. Wat weet uw geleerde eigenlijk van een ziekte af? Hij kàn er ook niets van weten, hij kent zichzelf niet eens, hij vermag niet àchter de dingen te zien: In de sferen is dit wel mogelijk, daar heeft men ervaren, dat een ziekte voor een aardsch, aan de stof gebonden en dus begrensd geleerde onpeilbaar is en slechts te doorschouwen door astrale meesters, die de middelen daartoe uit het *Al* ontvingen. Nu ziet men hier door elke ziekte heen, doordat wij de stoffelijke en astrale wetten volgen, die ons terugvoeren naar het *beginstadium* van de ziekte. Iedere ziekte is cosmisch diep en

bezit stoffelijke en geestelijke graden, die men op Aarde nog niet kent.
De astrale geleerde is bewust, niets kan hem het halt toeroepen, hij heeft de wetten overwonnen en is een geestelijk wonder.
Heel veel aardsche doctoren, die zelf aan den vreeselijken kanker te gronde gingen, leerden aan deze zijde zichzelf en hun kwaal kennen. Hier konden zij hun studie voortzetten en zich met de wonderbaarlijkste wetten vertrouwd maken — zooveel heeft het Eeuwige Leven te schenken aan de ziel, die zien en ervaren wil. Zij zullen den aardschen geleerde helpen bij zijn strijd òf van God de genade verkrijgen zelf naar de Aarde te gaan om er te werken voor het welzijn van de menschheid. De wijsheid, die tot nu op Aarde werd gebracht, ging zoo hoog als de gevoelsgraad van de menschheid toestond. Voor de wetenschappen kan geen stap worden overgeslagen. In de Eeuw van Christus zal men ook in dit opzicht veel verder kunnen gaan, dan zal ook uw dokter het geestelijk ontwaken beleven!
Terwijl het voor den astralen mensch mogelijk is in het organisme af te dalen om er alles te onderzoeken, wat hij voor zijn diagnose noodig acht, kan de aardsche dokter slechts een stoffelijke diagnose stellen. Wel beschikt hij over het röntgenapparaat, dat hem in vele gevallen helpt de zieke weefsels te doorlichten. Toch, u zult dit beseffen, is dit nog slechts een onvolkomen hulpmiddel, terwijl voor het bewuste astrale oog niets en niets verborgen blijft! Ik merk nog op, dat dit röntgenapparaat door onze zijde op Aarde werd gebracht en dat dit het eenige instrument is, dat afstemming heeft op en deel uitmaakt van het wonderbaarlijke apparatuur, dat u eens op Aarde zult ontvangen.
De wijsheid van den astralen geleerde is de Aarde duizenden eeuwen vooruit. Het is te wijten aan de onbekendheid met de wetten van het leven na den dood, dat de aardsche geleerde zijn machteloosheid moet aanvaarden. U kunt hieraan tegelijk het peil vaststellen, dat de menschheid en de massa nog

bezit. Nog staat de wetenschap voor de kist en denkt, dat het leven geen voortgang heeft. Als dit wanbegrip overwonnen is, zal het aspect der Aarde veranderen en treedt de massa het hoogere stadium binnen. De Eeuw van Christus zal u naar deze wijsheid voeren, niets of niemand zal haar er van kunnen weerhouden. Wanneer men op Aarde het innerlijk leven van de astrale persoonlijkheid aanvaarden kan, dan volgt daarop, dat de dokter zijn geheele studie moet veranderen, want nu staat deze voor het zieleleven. En dat leven denkt, voelt, spreekt en overheerscht de ziekten. Een enorme studie wacht hen, die in de Eeuw van Christus de lijdende menschheid willen dienen. En voor hen komt thans het ontwaken!
De aardsche geleerde staat voor het ongelooflijke zenuwstelsel van den mensch en hij moet zijn machteloosheid aanvaarden, omdat hij het innerlijk leven als de persoonlijkheid niet weet te peilen. Bitter weinig weet men op Aarde van deze wonderbaarlijke stelsels af. Aan deze zijde is dat te volgen en waar te nemen, hier kan men die stelsels in werking zien en de kracht er van op andere organen berekenen. Men ziet aan deze zijde, hoe het lichaam het werk verricht en al de deelen op elkaar ingesteld zijn. Onze geleerde ziet het centrale levenscentrum voor zich en kan nu volgen, waardoor het aardsche stofkleed ondermijnd is. Van de zonnevlecht uit is zulks waar te nemen, daar de stelsels van daaruit worden gevoed. Ook hiervan weet men op Aarde niets af.
Het instrument, dat de Eeuw van Christus ontvangen zal, is cosmisch ingesteld. Dat lijkt nieuw voor de Aarde en toch, vele eeuwen terug reeds heeft men de zieken natuurlijk genezen. De Egyptenaren waren hierin heel ver, maar ook zij kregen hun gegevens van deze zijde. Men genas daar door kruiden en door het volle Maanlicht. De Maan trok het zieleleven in zich op, waardoor de zieke stoffelijke organen nieuw voedsel kregen en op volle kracht kwamen. Wat weet men hiervan in het Westen? Is de Maan voor het Westen niet dezelfde? Toch kreeg zij alleen in het Oosten beteekenis. Door het diepgaande aanvoelen van den genezenden priester en

zijn overgeven aan de astrale meesters kregen de zieke organen de juiste ligging en kon Moeder Maan genezend inwerken. De kruiden spoorden de zieke organen tot werking en de zachte uitstraling van de Maan deed de rest. Duizenden zieken werden op deze wijze genezen van kwalen, waarvoor schijnbaar geen genezing bestond, geen kruiden waren gewassen. Aan deze zijde leeft nog de wijsheid, doch toen Egypte tot verval kwam loste ook die geneesmethode op. Als de Maan kracht oefent op uw zeeën, het verschijnsel van eb en vloed tot stand kan brengen, hoe groot moet dan haar werking zijn op het menschelijk organisme? Juist doordat de ziel dáár geboren is, is die moederlijke oerkracht nog steeds door het innerlijk leven aan te trekken. De Egyptenaren waren wijs en in vele opzichten almachtig, een almacht, die zij kregen door de meesters aan deze zijde. Zij hebben al de diepte van het menschelijk hart ingezet om hun zieken te genezen. Eerst toen Egypte verviel, loste, zooals gezegd, ook deze groote geneesmethode op. De Westersche beschaving wil alles koel wetenschappelijk verklaren en vaststellen, en dit is noodzakelijk, maar hierdoor zullen er eeuwen voorbijgaan. Voor de zieken is dat niet prettig, heel veel lijden en veel leed zouden voordien oplossen, indien het Westersche begrip iets van het zielebewustzijn kende. In de eerste plaats moet men toch aanvaarden, dat er geen dood is, en, eenmaal tot dat inzicht gekomen, op de wijze van Egypte voortgaan. Dan zou de wetenschap zeker duizenden jaren verder zijn geweest, terwijl zij thans ten achter is gebleven omdat men alles stoffelijk bewezen wil zien. In de Eeuw van Christus zal Gene Zijde echter met zulke verpletterende bewijzen op Aarde komen, dat ook de wetenschap zal moeten aanvaarden!

Het instrument, waarmede wij komen, is cosmisch diep, de zieke wordt er door met den cosmos verbonden. De Egyptische priesters gaven de cosmische bestraling aan de zieken, terwijl wij dezen straks door een technisch wonder met de ruimte verbinden. Indien de wetenschapsmensch zichzelf kende en ons bewustzijn had verkregen, zouden reeds vele ziekten door

de kracht van de natuur zijn overwonnen. Doordat er steeds oorlog gevoerd is en de gelden daarvoor werden weggesmeten, waren de volken ook niet gereed om elkaars zieken te kunnen ontvangen. De Westerling had dan naar het Oosten verhuisd, de Oosterling naar het Westen, want de klimatologische gesteldheden spelen een enorme rol, waar het zieke organen betreft. In de toekomst echter komt men op Aarde zoover en wordt het den zieke mogelijk gemaakt naar het oord te reizen, dat voor zijn herstel geschikt is.
De heelmeesters in het oude Egypte waren cosmisch bewusten, terwijl het Westen van heden nog altijd stoffelijk onbewust is. Daarom staat deze persoonlijkheid ook machteloos tegenover deze stoffelijke en geestelijke wetten en voelt zij er zich het halt door toegeroepen. Weet echter, dat de Maan scheppend en barend is. Talrijke genezingen zijn door de meesters aan onze zijde tot stand gebracht, genezingen, waarvan men in het Westen thans zou griezelen. En toch, wie de krachten van Moeder Maan in zich heeft gevoeld, kan bergen verzetten, deze oerbron is nog steeds onuitputtelijk, ook al is de Maan stervende. Het zieleleven van den mensch is nog altijd één met zijn innerlijk leven, waardoor het dan ook ontstaan is. Dat is het oerbewustzijn van de ruimte, dat is God!
Een moeder met innerlijke gezwellen, een ziekte, die men thans in uw tijd baarmoederkanker zou noemen, werd genezen door een Maankuur. Maar wat is een Maankuur? De priesters brachten de zieke bij het opkomen van de Maan in een slaaptoestand. De Maan deed dan de rest! De zieke sliep zich als het ware beter. Eenige kruiden waren voor de stofwisseling noodzakelijk, maar Moeder Maan trok dit leven op en genas het. Door deze enorme werking kwamen die organen weer op volle kracht en herstelden de zieke weefsels zich. Andere priesters gaven een bergkuur. In de kilte van den nacht moesten hun zieken genezen. Vele volken beleefden dezen nacht processies, nachtelijke openbaringen, waarin zij de levende mystiek leerden kennen, die een groote rol speelde bij de genezing. Deze genezingen kunt gij met uw spontane

genezingen door gebedsverhooring vergelijken. Ze zijn in wezen niet anders. Uw bedevaartgangers beleven iets dergelijks. Maar het Oosten werkte bewust, liet niets aan het geloof alleen over. Deze nachtelijke feesten brachten de ziel tevens het geestelijk ontwaken en tal van heiligheden meer, die door het directe contact van de priesters met deze wereld tot stand kwamen. Ook door handopleggen genazen zij, hoewel het toch de „Nachtgod" was, die het eigenlijke ziektebeeld genas. Weer anderen genazen door het koude water en brachten zoo wonderen tot stand. Of ze voerden hun patiënten door de warmte naar de koude en eerst dan naar Moeder Maan. Zelfs blinden werden door de Maankuur genezen en kregen het licht in hun oogen terug, indien er gedeeltelijke verlammingen waren vastgesteld. Onfeilbare diagnoses konden deze genezers stellen door de wijsheid van hun geestelijke, astrale meesters. De zonnekuur werd eveneens door hen toegepast, steeds gevolgd door het inschakelen van het nachtelijk duister op de zieken, waardoor er een cosmische verbinding tot stand kwam. De Egyptenaren begrepen reeds, dat de polen der Aarde elkaar moesten raken, ook al hadden zij er in dien tijd nog geen weet van. De genezers voelden echter, dat er na de zonnewarmte een afkoeling moest komen, wilde er genezing volgen.

Indien er op Aarde in de goede richting met warmte werd gewerkt, door dus op warmte-bestraling een afkoeling te laten volgen, zouden de zieke weefselen juist de natuurlijke reactie krijgen, die zij noodig hebben. De Egyptenaren hielden hierbij rekening met de persoonlijkheid, aan de persoonlijkheid werd vastgesteld, hoe de behandeling moest geschieden. Een stug karakter moest door krachtsoverlading overwonnen worden, anders sloeg deze persoonlijkheid de wetten van de natuur volkomen neer en bleef zij de behandeling overheerschen. De Egyptenaren stelden dus éérst de geestelijke afstemming van den zieke vast, daarna konden zij beginnen. Nu kon het niet gebeuren, wat uw aardsche geleerde zoo vaak overkomt, dat de persoonlijkheid hun het geestelijk halt

toeroept en medicijn en wetenschap volkomen uitschakelt. Boekdeelen zijn hierover te vullen.
Wie de ruimte kent, is een genezer! Wie onbewust is, kent zichzelf niet en moet eerst hierin ontwaken.
De oude Egyptenaren kenden den dood, uw geleerde vraagt zich nog steeds af, wat er met het innerlijk leven geschiedt. Anderen weten wel, dat de ziel eeuwigdurend is, doch zij kennen dit slechts door hun geloof, de Egyptenaren kregen directe bewijzen van hun geestelijke leermeesters. De kennis van uw onbewusten is gering ten opzichte van al deze wetten. Wat heeft hun wijsheid te beteekenen? Wat kan een onbewust geleerde het menschdom schenken? De Maan genas alle zenuwzieken, zelfs krankzinnigen. Wat doet men op Aarde voor hen? Het Westersche begrips- en gevoelsleven struikelt nog steeds over zichzelf, het moet nog voor al deze wetten van God en de ruimte ontwaken! Maar de Eeuw van Christus zal het hun schenken, nú komen uw geleerden tot het hoogergaan in den geest, maar vooral tot het hoofdbuigen voor al deze astrale heiligheid, die men eerst dàn op Aarde in toepassing kan brengen. Het koele en nuchtere Westen vindt de wijsheid van het oude Egypte kwakzalverij, doch u moet dan weten, dat deze kwakzalverij ons door God Zelf is geschonken. Aan deze zijde leerden wij de wetten ervan kennen en mochten ons deze tevens eigen maken.
Hierdoor is Gene Zijde uw geleerde duizenden eeuwen vooruit en dit is alleen mogelijk geworden, doordat wij het zieleleven hebben leeren kennen als de astrale persoonlijkheid. De aardsche medicus zet groote oogen op, wanneer hij het laboratorium betreedt en de astrale wijsheid leert kennen. Voor hem zijn alle mogelijkheden geestelijk tot stand gekomen wonderen en hij voelt zich nu door meesters gedragen. Hij is hier een leerling, ook al was hij op Aarde een genie. Hij duizelt van hetgeen hij te leeren heeft. De Mentor van al deze geleerden is een Engel uit de Vijfde Sfeer en naast hem staan zes andere meesters, die de wetenschappen voor de Aarde in handen hebben. Zij dienen de lijdende menschheid en wat

u thans op Aarde bezit is daar in den gang der eeuwen door hen gebracht. Deze geleerden moeten de levensaura grondig kennen, willen zij niet zelf in deze studie wegzinken, zichzelf verliezen. Ze moeten weten, waarom de aura's een zoo verschillende lichtuitstraling bezitten en waarom het eene licht het andere overheerscht. Waarom is de eene aura lichtgroen en de andere bruinachtig rood en flitsend scherp? Andere weer stralen het harde geel uit of het inktzwarte, dat wijst op de afstemming, waarin de betreffende zieke zich bevindt. Dat is hun geestelijke studie, ze moeten de afstemming van de aura kennen willen zij een scherpe diagnose kunnen stellen. Daarna staan zij voor het stadium, waarin de zielekrachten berekend moeten worden ten opzichte van het zieke organisme. De zielediepte moeten zij kunnen aanvoelen, om natuurlijk en scherp de wetten voor dit leven te kunnen peilen, zoodat zij het geestelijke éénzijn met den zieke kunnen beleven.

Hoe diep is de ziel geworden op haar langen en cosmischen weg van de Maan af? Toch moet de geleerde deze schier onpeilbare diepte kunnen meten en de levensgraad en afstemming kunnen waarnemen, anders zinkt hij in de ziekte weg. Daarna volgt hij de stoffelijke graden voor de Aarde, de zeven lichamelijke graden, die Moeder Aarde voor het organisme heeft geschapen. En ook de ziekte kent deze zeven graden. In duizenden toestanden zien wij die terug. De slaap heeft hen en de psychische trance en voorts zijn er zeven hellen en hemelen, enz. Deze geleerde moet die alle kennen. Dan moet hij alles weten van de moeder en haar organisme kunnen peilen, ook moet hij weten, dat de kanker voor de moeder anders is dan van het mannelijk kleed. De ziel speelt hier een groote rol en die leert hij kennen. Hij kan dan aan de hand van de kwaal constateeren of de vrouw kinderen gebaard heeft, want haar aura is door deze gebeurtenis beïnvloed. De zieke weefsels stralen die kracht uit en ze zijn duidelijk zichtbaar voor hem.

Nu deze geleerde het mannelijke en vrouwelijke aan de zieke

aura kan vaststellen, is het ook mogelijk voor hem de geschiedenis van deze ziel te volgen. Hij peilt de uitstraling en neemt al die doorleefde phasen over. De geleerde ziet in dit leven. Het eene visioen volgt na het andere. De aura vertelt den geleerde van het eigen bestaan en van de plaats, waar de zieke heeft geleefd. De geleerde ziet mooie en vreeselijke tafereelen, want zelfs de gedachte ligt aan de levensaura vast en niet één graad gaat er verloren. Het leed en de smart, de hartstocht en het geweld, de geheele persoonlijkheid kan hij aanvoelen en waarnemen, ja, hij wordt volkomen één met dit leven. Doch wat is eigenlijk deze aura? Niet meer dan een heel klein beetje licht en vaak zelfs een dof. Maar enkele menschen hebben een lichtende uitstraling en dan ziet deze geleerde in den zieke een sfeer van licht. Dat is de aura van de eerste, tweede of derde sfeer, de ziel heeft dan afstemming op deze werelden, die geestelijke hemelen zijn, en ze is op Aarde aan kanker gestorven. Leeft de ziel nog op Aarde, dan kan de geleerde ook dat waarnemen. Zijn studie is cosmisch diep, op Aarde wist hij van deze wetten nog niets af en hij ziet thans, dat Gene Zijde de Aarde duizenden eeuwen vooruit is.

Hier, in dit geestelijk laboratorium, liggen duizenden ziekteaura's voor den kanker, waarvan de geleerden niet meer het oerwoudstadium kennen. Ver moet de geleerde terugkeeren om het ontstaan van den kanker vast te stellen. Hier is voor hem waar te nemen, welke voorstadia de kanker heeft beleefd eer zij het huidige stadium kon binnentreden. De zieke aura wijst hem echter den weg. Hij kan nu de ongelooflijkste gevolgtrekkingen maken, de ziekte voert hem in alle graden voor het stoffelijk organisme. De aardsche geleerde, die hier binnentreedt, begrijpt, dat de wijsheid voor de Aarde tusschen Hemel en Aarde zweeft. En deze moet op Aarde ontvangen worden, zij is uit eigen kracht niet te peilen, te beleven of te scheppen. Door de geestelijke inspiratie komt ons weten op Aarde, ook al weet de geleerde daar zelf niet, dat een meester van het licht tot zijn gevoelsleven spreekt.

De kanker bezit zeven graden, men heeft die aan deze zijde kunnen vaststellen, op Aarde zijn ze nog niet bekend. De laatste drie zijn doodelijk, er is niets tegen te doen, de zieke moet er aan sterven. Deze menschen gaan meestal, voor zij veertig jaar op Aarde hebben vertoefd, naar deze zijde, sommigen zelfs reeds na omstreeks dertig jaar. Die organismen zijn door de hoogste graden voor den kanker besmet. Dan zijn de lichamen reeds ondermijnd en volkomen door den kanker vernietigd. De weefsels geven nu den strijd op, tegen een dergelijke oermacht valt niets te ondernemen, de ziekte overheerscht alle stelsels. De geleerden hebben aan deze zijde die verrotting kunnen volgen en vaststellen, het groote instrument heeft hen met de zeven graden verbonden. De zieken, die tusschen den derden en vierden graad leven, kunnen zelfs oud worden, weer anderen bezwijken, omdat het hun tijd van overgaan is. Al deze zieken kennen hun eigen geestelijke afstemming niet en ook de aardsche dokter kan hun dien toestand voor de Aarde en voor ons leven niet verklaren.
De eerste drie graden kunnen geholpen en zelfs genezen worden, Doch die genezing is meestal tijdelijk. Als de lichamelijke zwakte komt, keert ook de kanker terug en dan is hij niet meer te houden, dan moet de zieke er aan sterven.
Door den kanker sterven de weefsels af en de nieuwe krijgen geen voedsel, zoodat deze plaatselijke toestand niets anders is dan een verrottingsproces. Door de radiumbestraling doet men heel veel op Aarde, toch komen tal van geleerden er op terug, omdat dit machtige wonder de zieke weefsels meestal doodt! Deze kunnen die enorme kracht niet verwerken, zoodat onherroepelijk hun verbranding volgt. Ook dat, wat nog leven bezit, gaat nu te gronde en wordt door deze bestraling eenvoudig en natuurlijk vernietigd. Het radium is soms zoo hevig afbrekend, dat tal van doctoren het wonder niet meer durven toepassen. Wil de zieke in de eerste drie graden genezen, dan moet zijn organisme voortdurend kracht kunnen opnemen, maar de radium voorkomt nu deze natuurlijke wet en stelt zelfs nog de gezonde weefsels buiten werking. En de

kanker woekert intusschen voort en breekt af, wat maar eenigszins verzwakt is. De eerste drie graden zijn niet in staat het geheele lichaam aan te tasten, dit heeft men aan deze zijde kunnen volgen en vaststellen. De verschijnselen van de eerste drie graden zijn dan ook volkomen anders dan die van de laatste graden.

Het voor- en najaar op Aarde zijn verschrikkelijke tijden voor de ziekte en den zieke. In het voorjaar geeft Moeder Natuur het leven een impuls en opent zij zich. Ook het menschelijk organisme beleeft dit. De organen móéten nu werken, de poriën gaan open, het organisme ontvangt stuwing en voelt een enorme kracht. De zieke weefsels zetten er door uit en de kanker overheerscht nu in erge mate. Deze stuwing kunnen die zieke weefsels niet verwerken. Die plaatsen zetten dik op en dit is voor den zieke uitermate pijnlijk, zoo vreeselijk, dat alle grenzen van den eigen weerstand overschreden worden. Het najaar werkt anders, het is voor de organen het samentrekken van alle energie, waardoor de zieke plaatsen reageeren en er pijnen optreden. Zoo hebben warmte en koude groote beteekenis voor den kanker, de zieke weefsels kunnen die werking, die in alles overheerschend is en blijft, niet tegengaan, waarna het instorten volgt. De zenuwcentra's, die door den kanker besmet zijn, zorgen nu voor die afschuwelijke pijn.

De hoogste graden voor den kanker bezwijken dan ook meestal in het voor- en najaar en dan bezwijkt ook het zenuwstelsel. Zoo ontzettend zijn deze natuurkrachten! De kankerpatiënt beleeft nu een lijdensweg, totdat de natuurlijke stuwing verzwakt en het lichaam weer de eigen natuurlijke harmonie heeft verkregen, welke alléén het krachtige lichaam beleven kan. Vele andere zieken komen echter van dezen toestand niet los, zoodat de kanker blijft overheerschen.

Er zijn reeds geleerden op Aarde, die aan de medicijn er tegen werken. Ze zijn ervoor naar de Aarde teruggekeerd en worden straks door hun eigen meesters geïnspireerd. Nog kan de dokter niet meer doen dan wat verdoovende middelen

geven, want medicijnen, die in staat zijn den lijder aan kanker genezing te schenken, moeten nog geboren worden. Alleen de eerste drie graden zijn eenigszins te helpen. Anders is het met de hoogste graden, hier helpen geen verdoovende middelen meer. Medicijnen helpen evenmin, meestal breken zij nog af, wat de natuur in stilte heeft opgebouwd. Als nu nog een bestraling volgt, dan doodt deze de gezonde weefsels en is de zieke nog verder achterop. Door de verdoovende middelen zijn de gezonde en werkende weefsels stilgelegd en in dat stadium is bestraling funest. Er is innerlijk geen weerstand meer, de organen zijn lamgeslagen, doodelijk ziek en verzwakt, maar ze zullen na de verdooving toch weer gaan werken, waarna de pijnen weer naar voren treden.
Dat Gene Zijde in al die vervlogen eeuwen hiertegen niets heeft kunnen doen, komt, omdat er geen gelden beschikbaar waren. Nu is Gene Zijde bezig een middel aan de Aarde te schenken, dat dienen moet, tot straks het instrument op Aarde is. De geleerde moest proeven kunnen nemen, maar dat kostte stroomen gelds. En de staat geloofde het welzijn van de eigen massa beter te dienen door vernietiging. Dat was tot nu toe het bewustzijn van de menschheid, maar straks zal er een ander bewustzijn bevochten zijn. Dan kan de geleerde op groote schaal proefnemingen doen en zal hij zich door de geestelijke inspiratie gesteund weten. Dan kunnen de wonderen voor de Eeuw van Christus onstaan.
Het eenige, wat wij van deze Zijde uit thans nog kunnen doen, is het magnetische bestralen door onze eigen levensfluïde. Nu kunnen wij die zwakke lichaamsdeelen versterken, we geven hun kracht, zoodat ze weer werken kunnen en de pijnen daardoor wegtrekken. Wij trekken die zieke weefsels dus in het natuurlijk-harmonische werken op. En dat is soms spoedig te bereiken, omdat onze geneeswijze astraal is en de zieke deze aura opneemt. Maar ik zeg u, het zijn slechts de eerste drie graden, die geholpen kunnen worden, de hoogere graden zijn te ver van het normale gezonde stadium verwijderd, hebben te veel door deze afbraak geleden. Zoo wij het verder

afsterven van de weefsels konden voorkomen, zouden ook die graden te helpen zijn, maar wat vandaag opgebouwd is, breekt zich morgen zelf weer af. Niet één geest van het licht kan deze graden overwinnen, ze zijn voor den zieke doodelijk! Dat onze fluïde krachtig is, hebben wij op Aarde kunnen volgen. Zelfs het radium wordt door ons overtroffen. Dit lijkt ongelooflijk, doch wáár is het. Hoe enorm de radiumbestraling ook is, hoe ontzaglijk doordringend ook, toch verdreven wij het door onze eigen uitstraling, door onze levenskracht, uit het zieke lichaam. Het radium verbrandt de weefsels, onze geestelijke kracht wekt op! Het verschil is geweldig, doch niettemin weigert men onze genezende media te aanvaarden! In de toekomst wordt ook dat anders en zullen onze krachten begrepen worden.

Toen mijn meester mij naar de Aarde stuurde, leerde ik daar al deze wetten kennen. Later ging ik er op door en bewonderde ik uw radium. In uw eigen tijd beleefde ik het volgende. Ik vertel het u om te toonen dat er niets boven onze geestelijke krachten gaat, indien wij de wetten van leven en dood kennen. Ik doe dit tevens, omdat ik u straks toch in verbinding moet brengen met het wonderbaarlijke instrument. Intusschen leert gij deze gigantische wetten van God kennen en bovendien kunnen wij dan gevolgtrekkingen maken. Om te weten hoe het radium op den kanker werkt, sloot ik mij in een kankerpatiënte op en beleefde met haar deze vreeselijke ziekte. Deze vrouw leed ontzettend en toch leefde zij in den derden graad van kanker. Haar baarmoeder was er door aangetast. Men had haar reeds geopereerd, maar de ziekte keerde terug. Nu wilde men haar een tijd lang met radium bestralen. Haar onderlichaam was reeds half dood en deze moeder gaf niets meer om haar leven. Ik bleef met haar verbonden en wilde het proces met haar beleven om er u thans iets van te kunnen vertellen. Ik wist al vooruit wat er zou geschieden, want dat kon ik volgen. Onder de bestraling stelde ik de optredende verschijnselen vast. De behandelende geneesheer kon echter haar zenuwkracht niet berekenen en

schreef haar meer weerstand toe dan zij bezat. Dit was zijn eerste fout, spoedig zou hij dat waarnemen. Ik werkte snel op hem in, gaf hem mijn eigen weten en onder dezen invloed veranderde hij de bestraling. Dit redde haar het leven. Wel voelde zij zich even opgefrischt na de eerste bestralingen, maar even later liet het radium zich toch gelden. De vrouw kreeg een gevoel, alsof men haar levend had verbrand. En zoo was het!

Eindelijk werd zij uit het ziekenhuis ontslagen. Nu wandelde zij met haar innerlijken brand rond en wist zich geen raad. De dokter noemde het een radiumkater. Zij zei: „Ik was liever gestorven, liever de grootste operatie dan deze helsche brand. Het is niet uit te houden." De dokter was niet in staat gebleken den weerstand van haar zenuwstelsel tegen radium vast te stellen. En toch was dit noodzakelijk, anders had hij geen bestraling mogen toepassen. Den één helpt het, een ander wordt er door vermoord. Die bewijzen heeft het radium reeds gegeven, deze oerkracht is te sterk voor de zieke weefsels. Wat nu? Hoe kan men deze geweldige kracht gebruiken?

De geleerde is nog niet zoover, dat hij het weet. Hij moet den physieken toestand van den zieke en het stadium van zijn kwaal aanvoelen en op grond daarvan uitmaken hoe ver hij met deze bestraling kan gaan. Niet alle weefsels hebben één kracht, duizenden mogelijkheden moeten overwonnen worden, voordat het radium waarlijk genezend is!

Ik zond mijn beschermelinge naar een astraal genezer, een magnetiseur. Zij werd tweemaal in de week geholpen. De eerste behandeling gaf haar een zachte en toch verfrisschende koelte in het onderlichaam. De astrale genezende kracht van het medium en van mij tezamen brachten deze koelte tot stand. Ik zag en stelde vast, dat onze kracht nog sterker was dan die van het radium. En dat is heel eenvoudig, indien u bedenkt, dat het radium een stoffelijke kracht is en de onze een geestelijke. De stralen van radium dringen niet tot het zieleleven door, onze inwerking wel! De ziel en de persoonlijkheid nemen onze krachten in zich op en verdeelen

die over de organen. Daarvan zuigen de zieke weefsels zich vol en nu treedt er ontspanning in. Het radium verbrandde de stoffelijke weefsels echter, nu kon de geestelijke kracht van den zieke niet meer werken en zij werd uitgeschakeld. Onze kracht bracht koelte, het radium verstikkende hitte. Deze krachten zijn dus in strijd met elkaar. Welke is nu beter? De bewijzen kregen wij al spoedig.
Na vier maanden voelde de zieke zich beter. Maar onder dit bestralen leerde de zieke een andere werking kennen, die door het opgenomen radium werd veroorzaakt. Wanneer zij kwam, voelde zij een hevige hitte in haar onderlichaam. Onder de behandeling werd haar lichaam ijskoud. Het radium kreeg nu een geheel andere kracht. Deze elementaire wetten gingen door het levensmagnetisme tot deze werking over. Het andere stadium van het radium openbaarde zich aan mij: het was deze ijskoude stroom, waardoor de hitte overwonnen werd. Maar deze afkoeling in het radium kent men op Aarde nog niet. Hier liggen dus warmte en koude in één toestand bijeen, het zijn de levende, elementaire krachten van het radium. Wij kregen daar de bewijzen van. Het radium moet bij u nog ontdekt worden, men kent de ware persoonlijkheid van het radium nog niet. Ik snelde naar de meesters terug en toonde hun mijn beleven op Aarde. Zij kenden deze werking van het radium echter reeds lang.
Door de optredende koude verbeterde de stoffelijke toestand van de patiënte: de verschrikkelijke hitte loste volkomen op en zij voelde zich genezen.
Het radium kàn genezen, maar dan moet men het op een andere manier toepassen. Het radium wordt dan ook straks opnieuw ontdekt, want tal van mogelijkheden liggen in zijn bereik!
Wij als mensch overheerschten tijdens onze behandeling deze millioenenkracht. Ik vertel u dit, omdat — zooals ik reeds opmerkte — ik u straks met het machtige instrument ga verbinden. Dan kom ik hierop nogmaals terug.
Een langdurige radiumbestraling moet dus de zieke weefsels dooden, ten gevolge waarvan het organisme plaatselijk be-

zwijkt. De dokter moet daarom het zieke lichaam kunnen aanvoelen om die verbranding te voorkomen. De jarenlange bestraling is weer beter dan de korte, want deze breekt af, de eerste bouwt op.
Uw toekomstige dokter moet sensitief zijn, hij zal zich op het zieleleven instellen en dan weten, hoe hij de behandeling moet toepassen. Vele geleerden zijn al reeds zoover, zij peilen den zieke en trachten aan te voelen, wat zijn organisme kan verwerken.
Hoe overheerschend de kanker op Aarde kan zijn, is bewezen. In een dorpje werd eens iedere inwoner door den kanker besmet, zelfs de krachtigste organismen werden aangetast. De aarduitstraling daar zoog de ziel in zich op, eerst daarna werden de stoffelijke weefsels beïnvloed en trad de ziekte naar voren. Proeven stelden vast, dat al deze menschen zwaar of licht door den kanker waren aangetast, maar dat, wanneer zij zich van die plek verwijderden, de verschijnselen weer oplosten. Het innerlijk leven reageerde op die uitstraling, het zoog die kwade invloeden in zich op en verdichtte zich in het organisme, zij tastte de zwakke organen aan. Toen de pijnen te voorschijn traden en men de hulp van den dokter inriep, kon deze slechts kanker constateeren. Die plaatselijke rottende uitstraling besmette dus het organisme, doch het was de ziel, die haar in zich opzoog, waarna de stoffelijke deelen werden beïnvloed.
Moeder Aarde bezit kanker, maar waar leeft deze ziekte? Hoe is deze ellendige ziekte ontstaan? In de menschelijke aura, in uw levensadem leeft de besmetting, van de Aarde uit stijgt deze afbrekende kracht op en wordt daarna door het menschelijke wezen aanvaard. De zwakke organische stelsels bezwijken vroeg, de sterkere organen hebben een eigen bescherming en voorkomen besmetting. Het is wel merkwaardig, dat steeds die organen het meest besmet zijn, die voor het organisme ook het meeste werk verrichten. Dat is voor het moederlichaam en het mannelijk organisme precies hetzelfde.

Aan al deze ziekelijke toestanden zal een einde komen, als het technische wonder voor de Eeuw van Christus op Aarde zal zijn. Ons instrument bezit al de eigenschappen om de vreeselijke aardsche ziekten te overheerschen. Ons instrument reinigt en zuivert, meer doet het niet en dit is net voldoende. Daardoor komt er genezing! Dit wonder roept al de ziekten der Aarde het geestelijk halt toe, want het zieleleven en het organisme worden cosmisch verbonden. De ruimte straalt nu door de stoffelijke organen en de weefsels, een oerkracht, die overheerschend is in alle graden. God schonk ons deze heiligheid en deze genade behoort tot de Eeuw van Christus. Door Christus zal de menschheid een Goddelijk wonder ontvangen!

Het instrument verdicht de levensaura, het protoplasma. Door deze toepassing ontstonden er weer andere wonderen, technische instrumenten, die alle op Aarde tot stand zullen komen. Ze dienen den toekomstigen mensch. Uit het Goddelijke *Al* kwam de boodschap, dat het protoplasma te verdichten was en dat men daar aan instrumenten bouwde, die eens doorgegeven zouden worden!

Alle aardsche ziekten zijn in den Tempel der Medici overwonnen, maar de wijsheid moet nog op Aarde gebracht worden. Christus keert door de komende geestelijke wonderen naar de Aarde terug en schenkt opnieuw alles van Zichzelf aan de menschheid. En Zijn Eeuw roept u toe hiervoor uw hoofd te buigen, want gij zult er het geestelijk ontwaken door ontvangen!

HOOFDSTUK IX

Een Goddelijk Wonder

WIJ bevinden ons in het middengedeelte van den Tempel, hier staat het gebouw, waarin het instrument is ondergebracht. Bolvormig is het bouwsel, het is opgetrokken gelijk de ruimte, Het straalt een blauw licht uit, het licht van de eerste sfeer, want de atmosfeer van het bouwsel heeft op dezen hemel afstemming.

Zoo we willen binnengaan, moeten we opnieuw een afsluiting verbreken, maar u weet reeds, hoe dit geschiedt. De astrale afsluiting is noodig om het geheel voor iedere beïnvloeding van buiten te vrijwaren, zóó gevoelig is het instrument. Ik ga u er nu allereerst een en ander van vertellen, opdat u voorbereid bent als het technische wonder tot werking komt.

De gegevens er voor werden uit het *Al* ontvangen, vertelde ik u reeds.

„Maak eerst een afsluiting, waar dan ook, want overal leeft de goddelijke aura, overal leeft de mensch in Gods leven en ruimte. Het instrument vindt zijn plaats in de eerste sfeer, omdat die afstemming met het leven op Aarde verbinding heeft. Wij zullen de technische meesters helpen en onze vindingen aan u doorgeven. God wil, dat dit wonder in de „Eeuw van Christus" op Aarde wordt gebracht."

Op de plaats, waar wij nu staan, werd een astrale afsluiting opgetrokken, waarin het wonder zou worden gebouwd. De andere gebouwen plaatste men er omheen en zoo ontstond na een tijd het geheel, dat thans de Tempel der Medici heet. Het geestelijk licht, dat we er in waarnemen, is als uw atmosfeer op Aarde, uw eigen uitspansel. Ofschoon onze atmosfeer geestelijk en die van de Aarde stoffelijk is, zijn de beteekenis en de kracht van beide één toestand. Zoo zijn ook ziel en stoflichaam één, door de ziel ontstond het lichaam.

Het instrument heeft dus op de Aarde afstemming. Het moet natuurlijk nog verstoffelijkt worden. Maar dit komt spoedig, andere vindingen zijn al door de meesters verstoffelijkt en thans in het bezit van Moeder Aarde. Als voorbeeld hiervan noemde ik u reeds het röntgenapparaat en met dezelfde onfeilbaarheid zal ook het nieuwe wonder op Aarde worden gebracht.

Door het astrale leven is de Aarde verdicht, door die onzichtbare energie is al het stoffelijk leven ontstaan. Hierdoor is het mogelijk iets van onze wereld te verdichten en op Aarde te construeeren. De hoofdkracht er toe is de electriciteit en ook die is reeds lang door de meesters aan de Aarde geschonken.

Bezien we nu het instrument eens nader. U voelt zich hier in een observatorium. Vele van de onderdeelen, die we hier zien, zijn reeds op Aarde. Alleen door deze omstandigheid is het den meesters mogelijk het instrument zoo spoedig aan de Aarde te schenken. Iedere vinding op electrisch gebied houdt met dit wonder verband. Als voorbeeld noem ik uw radio en uw televisieapparaat.

Aan den bouw van het wonder werkten astronomen, wiskunstenaars, natuurkundigen en technische geleerden mede. Het zijn allen engelen uit de zevende sfeer, meesters in hun studie. Zij zijn het ook, die het aardsche leven in handen hebben en het voor u in de juiste banen leiden. Eens bouwden zij, geïnspireerd door de Goddelijke bewoners van het *Al*, de Pyramide, dit ongelooflijke wonder, welks raadsels tot in uw tijd nog niet zijn onthuld en waarin zij niet alleen de komst van Christus vastlegden, maar tevens het stoffelijk, geestelijk en goddelijk ontwaken van den enkeling, de massa en de menschheid voorspelden.

Als het hemelsblauwe licht, waarvan ik u sprak, straks verduistert, zullen wij het stadium van voor de schepping binnentreden. Door het instrument worden we dan met het *Al* als onzichtbare wereld verbonden en komen we er als volwassen en bewuste menschen mede tot eenheid.

Ook in uw bewust aardsch leven bent u met het *Al* in verbinding, doch het is voor u niet mogelijk het duistere en onzichtbare *Al* terug te roepen. Door dit technische wonder zou het echter kunnen!
Het instrument verbindt ons onfeilbaar met het eerste oogenblik van ons embryonale leven en voert ons die phase van onze evolutie weer binnen. Doch niet alleen dit stadium, neen, al de millioenen stadia, die wij als mensch doorleefden, zijn hier op een schaal vastgelegd. Het instrument toont ons een levensfilm, die alles van onze evolutie te voorschijn brengt. Wij in de sferen van licht keerden al vaker in ons eigen verleden terug, het draagt bij tot ons geestelijk ontwaken; ik vertelde u reeds van die reizen. Maar nu is het een technisch instrument, dat die graden en stadia tot bewustzijn brengt!
Wel moet ik hieraan toevoegen, dat het wonder straks op Aarde anders werkt dan hier in de sferen. Voor u op Aarde zal het niet worden aangewend om het verleden wakker te maken, maar zal het alleen en uitsluitend ingesteld zijn op het doen oplossen van ziekten.
De meesters benutten die mogelijkheid van het instrument om in het evolutieproces van de schepping den kringloop van de ziekten te kunnen volgen.
Om in de Pyramide den levensweg van de menschheid te kunnen vastleggen, berekenden de meesters eens den astralen en stoffelijken cosmos. Voor het instrument geschiedde dit opnieuw. Zoo werd door hen het evolutieproces van de Maan, van den tweeden cosmischen graad en vervolgens van de Aarde berekend en zooals ik u zeide, op een schaal vastgelegd. Men zou haar een cosmisch uurwerk kunnen noemen, waarop het mogelijk is zelfs stadia af te lezen, die billioenen jaren terug liggen.
Nu lag het gansche scheppingsplan van drie cosmische levensgraden voor hen open en konden de meesters het begin en het verloop van de aardsche ziekten volgen. Een belangrijke phase in hun werk was met succes beëindigd.
Toen toonden de Goddelijke menschen in het *Al* hun, dat

het instrument ook de Goddelijke Aura zou kunnen verdichten. *Hierdoor zouden de aardsche ziekten overwonnen kunnen worden.*

Het inademen van de atmosfeer op Aarde is het verwerken van Gods energie. In alles is die goddelijke atmosfeer aanwezig, zij is er stééds geweest. Alles bij u is ontstaan uit het protoplasma, uit de Goddelijke Levensaura, in stoffelijken toestand verdicht. Wij menschen ondergingen — uit God geboren en uit het Onzichtbare te voorschijn getreden — de eene verdichting na de andere. Zon, Maan, sterren en planeten, uw duisternis en uw stilte, het is alles uit het niets te voorschijn getreden, uit het stadium van vóór de schepping, om hierna billioenen verdichtingsgraden door te maken, bezield door de Goddelijke Oerkracht, die ook thans nog in haar gansche volheid werkt en nimmer kan oplossen, omdat zij onuitputtelijk is.

Zooals nu iederen graad van leven zichtbaar kan worden gemaakt, is het evenzeer mogelijk iederen levensgraad te verdichten. En hiervoor kan het wonderbare instrument van de meesters zorgen! U zult thans nog beter begrijpen waarom ik u het ontstaan van de schepping duidelijk maakte. Immers, voor het verdichten van de Goddelijke Aura is het instrument op het Goddelijke Openbaringsproces ingesteld.

Ik verheel mij niet, dat het voor u als aardsch mensch moeilijk is u uit deze beelden een voorstelling te maken van de geestelijke wonderen, die aan onze zijde op hun verstoffelijking wachten. Zoo oneindig vele wetten hangen met het wonder samen en het is mij in dit korte bestek niet mogelijk er uitvoeriger op in te gaan. Toch heb ik goede hoop, dat u bij het verderlezen tot een beter begrip komt.

Vooraleer wij het instrument nu in vollewerking zullen zien, vertel ik u iets over de onderzoekingen van de meesters. Dat de meesters elk gewenscht stadium van de schepping tot verdichting kunnen brengen, is u thans bekend. Toch wenden zij het instrument alleen aan om de levensaura te verdichten. Twee zielen uit de sferen van licht stelden zich voor hun

proefnemingen beschikbaar. Immers, zoo de meesters een ziekte, laten we als voorbeeld den kanker nemen, wilden verdichten, dan hadden zij menschelijke lichamen noodig.
De tweelingzielen, die de meesters hielpen en die wij straks, wanneer het instrument tot werking komt, naar voren zullen zien treden, wonen in de tweede sfeer. Met het kleed, dat zij daar bezitten, konden zij de meesters niet dienen, wat u straks duidelijk zal worden. Zij moesten dit kleed dus afleggen, wat eigenlijk een stervensproces is. Hoe nu, zult u vragen, in het astrale leven kan immers van dóód geen sprake zijn? Toch wel! Ook aan deze zijde kunnen wij sterven, maar nu geschiedt dit astraal, hetgeen wil zeggen, dat wij naar een andere sfeer overgaan. De mensch bijvoorbeeld, die van het schemerland naar de eerste sfeer, of van de eerste sfeer naar de tweede sfeer overgaat, legt het lagere ik af, zooals u op Aarde het stersvensproces beleeft en daarbij van het stoffelijke organisme scheidt, leggen wij de lagere persoonlijkheid af. Terwijl wij op weg zijn naar de nieuwe wereld, veranderen wij en verliezen alles van het vorige bestaan. Dit proces kan in een flits geschieden, maar meestal voltrekt het zich langzaam. We treden bij vol bewustzijn uit die lagere persoonlijkheid, laten haar achter en zien dan geschieden, hoe zij geheel oplost en alleen dàt ons volgt, wat wij van haar in het nieuwe bestaan noodig hebben. De rest wordt weer astrale energie, zooals dat ook voor uw stoffelijke resten geldt, want voor God gaat er niets verloren.
Van dit astrale sterven maakten de meesters bij hoogere ingeving gebruik. Zij hadden twee menschelijke aura's als gestalten noodig en namen daardoor de afgelegde aura's van den man en de vrouw, die naar de tweede sfeer waren gegaan. Deze afgelegde persoonlijkheden kunnen nu niet oplossen, omdat zij voor ons instrument een taak hebben te vervullen en door de beide zielen, waartoe ze behooren, in het leven worden gehouden. Zij zijn dus als de gestalten van de eerste sfeer, in niets zijn deze astrale organismen beschadigd, want verrotting is hier in het eeuwigdurend leven niet mogelijk.

Het opbouwen van een tweede ik is ook voor uw wereld bekend. De Oostersche fakirs en magiërs verstaan deze kunst, ze bouwen door concentratie en geestelijke splitsing een tweede persoonlijkheid op, een astraal lichaam, dat in niets van het eigen stoffelijke verschilt, en laten dit zelfs handelingen verrichten. Zouden wij, die als bewusten tot de astrale wereld behooren, deze stoffelijke en astrale wetten dan niet kunnen toepassen? We doen het volmaakt en zoo kan het geschieden, dat twee zielen de verdichting beleven van hun afgelegde levens.
In dit halfstoffelijk verdichte kleed komen nu straks de zieke aura's, de beide organismen zuigen haar in zich op en het instrument verdicht ze op zijn beurt, waarna de kanker duidelijk te volgen is. Van deze ego's kunnen de meesters dus prachtig gebruik maken om de ziekten der Aarde te ontleden, door er in af te dalen komen ze ook in het verleden en kunnen nu scherp vaststellen, wanneer een bepaalde ziekte vat kreeg op de stoffelijke organen, het is het volgen van de graden in de ziekte.
En nu kan het machtige wonder, bestemd voor de „Eeuw van Christus" tot u spreken. Al deze uitwijdingen waren noodig om u er iets van te doen begrijpen.
We zetten ons neer en genieten van een levensfilm, die cosmische en goddelijke diepte bezit. Een zacht gezoem dringt tot ons door, het teeken dat het instrument is ingeschakeld. Het sferenlicht verduistert nu, de eerste sfeer lost op. We worden thans met het beginstadium van de schepping verbonden en leven in een diepe duisternis. Toch zullen we straks kunnen zien en alles duidelijk volgen. Het instrument van de meesters schakelt het Nú uit en roept het Verleden terug, verdicht en belicht het volgens de graden, die wij menschen en ook het dier moesten beleven. We hebben nu onze eigen levensafstemming afgelegd en worden verbonden met de ruimte. Toch blijven wij bewust waarnemen. We zien in het oogenblik, dat er nog geen leven bestond, er alléén duisternis was en God zich nog openbaren moest.

We ondergaan nu een ontzaglijke stilte, de stilte van voor de schepping. Waar is een dergelijke machtige en heilige stilte te beleven? Nergens op Aarde, of ge zoudt in de oceanen moeten afdalen. Daar in die verborgen diepten heerscht de stilte van voor de schepping, ook al is deze stilte dan millioenenvoudig verdicht. Heiligend is de stilte, die het instrument voelbaar maakt, ze voert ons weg van het bestaande en geeft ons een blik in de oneindigheid van God. We voelen ons één met Hem en danken Hem uit den grond van ons hart, dat we dit wonder beleven mogen.

Het eerste leven, de eerste werking waren trillingen. Die trillingen verspreidden zich door deze onmetelijke duisternis. Dit ging millioenen jaren door, waarin de trillingen al krachtiger werden en de eerste verdichting tot stand kwam. En volmaakt als het instrument op het Goddelijke scheppingsplan is afgestemd, trekt het thans het volgende stadium aan.

Uit de trillingen zijn nevelen ontstaan. We zien eerst zwakke dampverschijnselen, die zich meer en meer verdichten, zoodat zich wolken vormen. Millioenen jaren is de schepping reeds oud en nòg is er geen menschelijk leven te aanschouwen. Dit leven zal echter eens uit deze wolken ontstaan en wij weten reeds, hoe dit zal geschieden, want ik voerde u al meermalen in dit boek naar de Maan terug om ons beginstadium te volgen. Het instrument verbindt ons reeds met de Maan en voert ons het embryonale stadium binnen.

Uit de wolken is een verdichting tot stand gekomen en er scheidt zich water af, waarin duizenden cellen leven. Ongelooflijke wonderen zien we voor ons. En reeds sterft hij zijn eersten dood, tienduizenden zal hij er sterven en intusschen evolueeren. De cel als embryo geeft zichzelf aan het andere leven en sterft. De ziel komt vrij. Waarheen voert de dood het innerlijke celletje? We zien thans twee werelden voor ons, de stoffelijke en de astrale, geestelijke. De ziel treedt de astrale wereld binnen en wacht daar om naar de stoffelijke ruimte terug te keeren. Deze ruimte verdicht en vergroot zich, de planeet Maan ontstaat. Zij zet het Goddelijke

werk voort, bezield door de Oppermacht. Het celletje bereikt het vischstadium. De Zon voedt dit leven, geeft haar krachten aan al deze graden voor het stoffelijke embryo. Zij wint meer en meer aan sterkte, zij steunt de Maan, die al haar kinderen als een Moeder verzorgt en dezen vonken Gods het evolutieproces schenkt.
Het embryonale leven leeft in de wateren, de natuur zal eerst op de planeet Aarde het eindstadium hebben bereikt.
Met het vischstadium heeft de mensch op de Maan het hoogste bereikt. Op de bijplaneten van den tweeden cosmischen graad zet hij z'n evolutie voort. Het Goddelijke instrument verbindt ons ook hiermee en we zouden duizenden jaren kunnen kijken naar al die wonderen, maar dat is de bedoelig niet. We moeten verder, terug naar het bestaande, naar onze eigen eeuw.
De mensch nadert de stoffelijke werkelijkheid reeds, hij is tot een behaard wezen gegroeid, dat al rechtop gaat. We gaan meer en meer den mensch herkennen. Millioenen phasen moet hij doormaken, in het Goddelijke scheppingsplan groeit z'n organisme geleidelijk naar zijn vervolmaking, niets kan hier met rukken vooruit, niets is er maar ineens te beleven. Het instrument verbindt ons met de planeet Aarde. De vonk Gods zal daar thans het embryonale leven ontvangen. De Maan werkte aan het zieleleven, de Bijplaneten aan het organisme en Moeder Aarde zal thans dit organisme afmaken. Het instrument laat ons duidelijk zien, dat wij in het Heelal leven. Rondom ons zien we het aardsche embryonale leven en hoog boven ons het hemelgewelf met sterren en planeten. De Zon schijnt krachtig, nu behoedt de ziel het stoffelijke cellenleven voor vernietiging en vangt die ruimtelijke warmte op. Alles in de schepping bezit een eigen beteekenis en een eigen afstemming. Niets kan er vernietigd worden, want God waakt over al het leven. Zijn schepping krijgt kracht en kleur, graad na graad onstaat.
Voor Moeder Aarde alléén kunnen we al millioenen stadia volgen en beleven, vooraleer haar kinderen het hoogste heb-

ben bereikt. Door het instrument kunnen we elk gewenscht stadium terugroepen en nader beschouwen. Het praehistorische tijdperk zien we voor ons. Grauw zijn de kleuren in de natuur, die nog bezig is zich te verdichten. Al het leven is grof van vorm en gestalte. Moeder Aarde is nog groeiende. Ook het zonnelicht heeft nog niet de kracht, die het in uw tijd bezit. De natuur wijst dit uit. We zien hoe Moeder Aarde voortgaat, de lichamen harer kinderen afmaakt. De mensch is op weg door de ruimte, gaat van planeet naar planeet, neemt het *Al* in bezit en keert terug tot God.

Verder rolt de cosmische film af. Het menschelijke organisme is gegroeid en verfraaid, het is zoo geworden als God het Zich had gedacht, Zich heeft voorgesteld. De natuur is weelderig in vorm en kleur.

Een technisch wonder openbaart 's menschen gang van de duisternis naar het licht. Al de vervlogen eeuwen en tijdperken worden er door teruggetrokken en verdicht.

De meester, die het instrument bedient, voert ons thans het leven na den dood binnen, het instrument wordt ingesteld op de eerste sfeer en de stoffelijke cosmos lost voor ons op. Nu zullen we tevens met de ziekten worden verbonden en zal de kanker voor ons gaan leven.

De afstemming van het instrument is niet die van de eerste sfeer. Zoo dit het geval was en het niet hooger kon gaan, zou het geenerlei beteekenis hebben voor de Aarde en ongeschikt zijn voor het doel van de Meesters. Immers, in dit geval zouden alleen zij er door geholpen kunnen worden, die deze afstemming nog niet hebben bereikt en dus tot het schemerland of de lagere sferen behooren. De aardsche mensch, die door den kanker is aangetast en dezelfde afstemming heeft als het instrument, zou moeten ervaren, dat het op hem zijn heilzame krachten niet kan uitoefenen. De afstemming van het technische wonder ligt daarom hooger en reikt tot de derde sfeer. Nu is het mogelijk het lichaam te verdichten en te belichten, zoodat de geleerden door het organisme kunnen heenzien. De meester toont het ons! We zien het licht van de eerste

sfeer veranderen, het blauwachtige licht trekt weg en maakt plaats voor het violette levenslicht van de tweede sfeer. En ook dit lost op en ons overstraalt het zilveren licht van de derde sfeer. Hoogergaan is niet mogelijk en ook niet noodig. Alle ziekten van de Aarde lossen op door de millioenenvoudige kracht, die het licht van de tweede sfeer bezit. Als deze ontzaglijke kracht door het zieke lichaam stroomt, houdt geen kwaal, hoe hardnekkig ook, stand. Zij schept en verbrandt niet, zij is zuivere levensadem van God, het protoplasma, waardoor alles is ontstaan!

Wij weten thans, dat de ruimte werking is, kracht, en voortgekomen uit God. Door die werking zagen wij het leven tot stand komen en vormen aannemen. De krachten, die het organisme op Aarde bezit, werden van Moeder Aarde ontvangen. De cosmische afstemming aan kracht en vitaliteit moet het aardsche organische leven nog behalen. Zoo het dus mogelijk is den zieken mensch met het instrument te verbinden, hem in een hooger leven op te trekken en hem op die wijze in contact te brengen met een atmosfeer die millioenvoudig boven de zijne staat, dan móet zijn organisme van alle besmetting worden gezuiverd. In de astrale energie, waarin wij leven, die los kwamen van de stof en de sferen betraden, kunnen geen ziekten of wonden bestaan. Door die astrale energie zullen uw vreeselijke ziekten verdwijnen, het instrument, dat haar u toevoert, trekt de aangetaste weefsels in een hoogere wereld van kracht en levengevende vitaliteit op. Onze geneeskracht hebt u op Aarde leeren kennen, ik vertelde u er van. Maar wat is mijn levensmagnetisme in vergelijking met die van de ruimte? Het instrument voert de Goddelijke energie door het organisme en is onschadelijk. In niets kan deze kracht het lichaam aantasten. Het beteekent nieuwe vitaliteit, vreugde en geluk voor de menschheid, dit wonder van de Eeuw van Christus!

God wekt op, maakt wakker en wil geen ziekten. Nu de mensch het *Al* bereikte, komt hij terug naar de Aarde om er zegen en gezondheid te brengen. Voor de zieken der Aarde konden

nu onderzoekingen volgen. Hier krijgt u een beeld van de proefnemingen.
Voor ons staan nu de twee astrale persoonlijkheden, de ego's, waarvan ik u sprak. Doch dit zijn afgelegde persoonlijkheden, de eigenlijke persoonlijkheid leeft in de tweede sfeer. Indien de ziekte thans met het instrument verbonden wordt, zal één van deze organismen de aura in zich opzuigen en weten wij meteen of de aura mannelijk of vrouwelijk is. De proeforganismen worden reeds met het instrument verbonden. Nu komt er leven in dezen mensch. Wij zullen hen voor ons zien in het normale stadium, want het instrument voert dit afgelegde kleed op, door het instrument treedt dit leven het bestaande binnen. De oogen kijken ons aan, ze zijn zonder bezieling, maar niettemin levend, en ze stralen het licht uit van de aura. In welken toestand bevindt zich de zieke aura? Dat zullen wij spoedig waarnemen. De meester, die het instrument verzorgt, ontdoet de ziekteaura van de afsluiting. Nu zoekt de aura zich een weg door de verschillende buizen, die wij waarnemen, en kruipt naar één van deze lichamen. De uitstraling van de aura, nemen wij waar, is mistig, wazig, het licht van het schemerland. De ziel als stofmensch heeft dus afstemming op het schemerland en is daar binnengetreden, want deze aura is reeds eenige honderden jaren oud. Het is allemaal aan de uitstraling te zien en vast te stellen. De aura is thans aan de voeten van het moederlichaam gekomen en klimt omhoog. Er valt uit op te maken, dat deze aura bij het moederlichaam behoort. Zij klimt hooger en hooger en nadert het onderlichaam. Het lichaam is als op Aarde, als Eva staat deze ziel voor ons. Levend en toch onbewust. Maar werkelijk en natuurlijk, wij zien den bloedsomloop, hooren zelfs den hartklop tot ons komen. Wij zijn één met dit leven, het instrument heeft ons met dit wonder verbonden. We vermoeden dat deze moeder aan baarmoederkanker is gestorven.
Dit veronderstellen wij, omdat de ziekteaura zich in het onderlichaam heeft vastgezet. Zoo er een ander lichaamsdeel besmet was geweest, zouden die weefsels de ziekteaura tot

zich gezogen hebben. Dat wil dus zeggen, dat zelfs de aura het eigenlijke instinct niet door den dood heeft afgelegd. En dit is ook weer duidelijk en heel natuurlijk, omdat zij tijdens het leven op Aarde weggenomen is. Ik zei zoojuist, dat we vermóeden, dat hier baarmoederkanker is opgetreden. We kunnen de ziekte namelijk niet duidelijk zien, doordat het organisme niet is belicht. We merken slechts een donkere schaduw op. Wanneer het instrument niet hooger zou kunnen gaan, hadden ook de meesters aan deze zijde niets verder van de ziekten kunnen vaststellen. Maar het instrument is in staat ons naar de derde sfeer te voeren, zooals ik al zeide. De meester zal ons nog eens hierin optrekken.

Weer lost het licht van de eerste sfeer op, dat van de tweede sfeer overheerscht aanstonds. Het lichaam zal daarin worden opgetrokken. Vóór ons geschieden wonderen. Het menschelijk organisme wordt doorschijnend, aanstonds zullen we de ziekte zelf kunnen waarnemen. Naarmate we de tweede sfeer dichter naderen en haar licht aan kracht wint, worden de weefsels zichtbaar. Thans is de tweede sfeer bereikt, het vrouwelijke lichaam is nu belicht en de ziekte verdicht. Deze aura heeft de halfstoffelijke wereld aanvaard. Nu is duidelijk vast te stellen, dat de kanker de baarmoeder heeft vernietigd. Scherp zien we die verdichte massa, de door den kanker gezwollen weefsels, voor ons. Het moet de vijfde graad van kanker zijn, waaraan de vrouw leed, we zien nog organen, die niet zijn aangetast door de besmetting. Dit opzetten van de weefsels is de kanker. Het is niet anders dan een natuurlijke verzwakking van deze organen, die het grootste en machtigste werk voor de voortplanting hebben verricht. De aangetaste plaats is ontdaan van iedere vitaliteit. Door het opzetten van de weefsels ontstaan de vreeselijke pijnen.

Daar nadert een andere aura. We zien, hoe het mannelijke organisme besmet wordt. De aura klimt omhoog en nestelt zich boven de maag. Nu komt het optrekken in de tweede sfeer, waarna wij de aura opnieuw kunnen volgen. Het organisme van den man wordt doorschijnend. De maag en dar-

men zichtbaar, het geheel is verlicht. Wij kunnen nu reeds vaststellen, hoe de ziekte is geweest. De man is gestorven aan maagkanker. Om den slokdarm heeft zich een verdichting gevormd. Dit is de kanker! Maag en darmen zijn besmet, overal zien wij plaatsen, die deze verrotting hebben gekend. Dit is het zesde stadium. Het astrale lichaam wijst ons den weg naar den stoffelijken leeftijd. De man is op acht en dertigjarigen leeftijd gestorven. Tijd en geboorte zijn te volgen, het astrale beeld geeft de werkelijkheid weer, niets stoort deze naturlijke belichting. Voor zijn ziekte zijn geen kruiden gewassen. Radiumbestraling doet de weefsels stikken. Door deze kracht worden de gezonde weefsels buiten werking gezet. Dat voert het organisme naar den dood!

Het licht verwaast weer, een andere aura komt zichtbaar. Opnieuw zien wij het moederlichaam besmet en weer zet de kanker zich in de buikholte vast. Deze ziekte heeft geen kracht genoeg om de weefsels tot verrotting te brengen, toch nemen wij dezelfde verdichting waar als bij de hoogere graden. De organen blijven in leven, de baarmoeder blijft intact, de bloedsomloop is echter iets gestoord. Dit opzetten van de weefsels verwekt de pijnen, maar is niet doodelijk. Deze moeder telt zestig jaren, de haren vergrijzen, de astrale gestalte neemt dien stoffelijken ouderdom aan. Het geheele organisme wijst ons naar dien tijd. Wonderbaarlijk is het beeld, deze menschen leefden eens op Aarde en zijn gestorven, maar bestaan toch in dit leven verder en komen tot werking door dit technische wonder. De ziekte-aura bezit nog alle eigenschappen en geeft onfeilbaar deze karaktertrekken weer.

Dit zijn alle verschillende graden voor den kanker, ook de andere kunnen ons worden getoond, alsmede die graden, die het eene lichaam na het andere hebben besmet en tot één familie behooren, van ouder op kind en kleinkinderen overgingen. En dan te weten, dat hier millioenen ziekte-aura's bewaard worden!

Toch hebben de meesters al die aura's onderzocht, meerdere malen zelfs. De eene meester volgde den anderen op, zoo werd

dit gigantische werk voortgezet en tot een goed einde gebracht. Hun instrument verdicht en belicht alle graden van den kanker en andere besmettelijke ziekten en wijst iedere besmetting aan.
Enkele graden lieten de meesters ons zien. De derde graad, waarbij de algeheele verrotting nog niet is ingetreden, maar waarbij de zieke toch wel ontzettende pijnen leed, doordat het aangetaste lichaamsdeel verdichtte, opzette. Bij het voortgaan van dit proces zagen we in de hoogere graden van den kanker, waar de verdichting een gezwel werd. Het eene weefsel vreet nu het andere stuk, waarop de algeheele vernietiging volgt, zonder dat de wetenschap er iets tegen vermag te doen. De organen, die voor het organisme hard werk te verrichten hebben, lijden het meest van den kanker. In de oververmoeidheid van de weefsels ligt de mogelijkheid van de besmetting. De aura's, die hier bijeen gebracht zijn, hooren allen volwassenen toe, want kinderen kunnen geen kanker beleven. Hun lichamen moeten zich nog ontplooien. Eerst op volwassen leeftijd manifesteert de ziekte zich en wijst dan duidelijk op verzwakking van de weefsels. Kanker is aldus zwakte, een natuurlijke verzwakking van de kern, die Moeder Aarde ons schonk. Voelt u dit? Wij menschen hebben die verzwakking zelf veroorzaakt, doordat wij ons met de lagere stoffelijke graden hebben verbonden.
Bij de moeder is steeds de baarmoeder verzwakt en besmet, het orgaan, dat voor haar een enorme taak te verrichten heeft, bij den man zijn het de maag en de darmen, die organen, die in het stoffelijke bestaan het meest te verwerken krijgen. Niemand weet in zijn jeugd wat hem te wachten staat, eerst op lateren leeftijd begint de ellende.
Daarom zal het een zegen zijn, als het instrument van de meesters eenmaal op Aarde is. Dan immers al zal het kind met de Goddelijke Aura, die het uitstraalt, verbonden worden, waarna het gevaar voor kanker en vele andere ernstige ziekten wordt voorkomen, wordt opgeheven!
Straks zullen de cosmische geleerden opnieuw op Aarde wor-

den gebracht en daar door hen verstoffelijkt worden. Dit is de wil van onzen Goddelijken Schepper!
Een korte behandeling slechts zal er dan noodig zijn om u van uw ziekten te verlossen. U wordt met de oerbron, met de Goddelijke uitstraling verbonden. *Deze kracht is onmetelijk diep, zij heelt en bouwt op en ze is zacht gelijk de moederliefde, iedere stoornis moet er door verdwijnen.* Als uw diathermie zal deze goddelijke stroom het organisme van kracht voorzien. De diathermie beleefde evenwel een stoffelijke verdichting, zij is niet te vergelijken met de levenskracht, die u uit de onmetelijkheid toevloeit, de kracht waardoor al het leven ontstond! Zoo zal ziekte na ziekte bestreden, geslacht na geslacht gezuiverd worden en hierdoor zal het geluk straks op Aarde wonen!
Ook de geleerde kan door dit instrument wonderen beleven. Als een mensch dan sterft en de geleerde diens stoffelijk overschot met de levensaura verbindt, zal het organisme niet tot verrotting kunnen overgaan. Uw geleerde zal beseffen, welk een mogelijkheden hem dit biedt. Hij zal thans sectie kunnen verrichten op een levend lijk! De ziel, de persoonlijkheid is naar onze wereld gegaan, zijn stoffelijk lichaam echter leeft en dient de wetenschap, het wordt door de levensaura van het Goddelijk instrument instandgehouden. Er zullen er onder u zijn, die dit alles als fantasie beschouwen of, erger nog, als onzin, maar zij dienen te beseffen, dat vindingen als uw telefoon, uw radio en televisie ook eens als fantastische onzin werden bestempeld. Gods wil is het, dat al de wonderen, die ik u mocht profeteeren, eens op Aarde zullen komen. Bedenk ook, dat uw menschelijk bewustzijn slechts aardsch is, de Aarde raakt en dat u, en met u alle geleerden, nog in den geest moet ontwaken. Wat nu nog onmogelijkheden schijnen, zullen in de „Eeuw van Christus" dagelijksch bezit zijn!
Aan deze zijde is te volgen, waarheen de menschheid gaat, anders had ook ons leven geen beteekenis. Hier is te zien hoe het geestelijk ontwaken op Aarde beleefd zal worden. Zoo wij vergelijkingen willen maken — en dit is nu mogelijk —

dan kijken wij naar ons eigen leven. Ons geluk zal eens het deel zijn van de geheele menschheid, het is het „Koninkrijk Gods" voor de Aarde!

Machtig zijn de wonderen, die Gene Zijde aan de Aarde te schenken heeft. Tot nu toe was het niet mogelijk, ik legde u dit reeds uit, ze zouden niet worden begrepen en voor de vernietiging gebruikt, en daarenboven worden de noodige gelden niet beschikbaar gesteld. Ongelooflijk zal echter deze eeuw tot het bewustzijn op Aarde spreken. De waarachtigheid van ons leven eischt dan de volle overgave van elk individu.

Veel zal juist Duitschland voor het oplossen van den kanker doen en daartoe bewuste zielen aantrekken. Ik vertelde u reeds, waarom dit land deze begenadigde instrumenten onder zijn bevolking zal tellen. Door zijn massa heeft het die afstemming. Duitschland zal genieën voor het goede aantrekken, zooals het in de eeuwen als massa-ziel ook kunstenaars aangetrokken heeft, want dit is als één toestand te zien. Het zal in de toekomst nog grooter naam op wetenschappelijk gebied verwerven, dan het reeds bezit. Maar dan gaat het hand in hand met de volken van Israël, er is dan wederzijdsch begrip, allen zetten zichzelf voor het goede in en beleven zoo de heiligheid van de „Eeuw van Christus"!

Ik heb u in de voorgaande bladzijden een klein beeld willen geven van het instrument, dat eens alle ziekten der Aarde zal doen oplossen. Het ging mij er niet om u een complete beschrijving te geven van de ziekten zelf, de strekking van dit boek staat dit niet toe. Wellicht staat mijn meester mij eens toe u een diepgaande ontleding te geven van het menschelijke organisme en de bestaande ziekten, wat een boekwerk op zichzelf is.

Toen den meesters bleek, dat de levensaura te verdichten was, ontstonden er door hen nog andere technische wonderen. Over deze instrumenten wil ik u in een volgend hoofdstuk een en ander meedeelen, want ook dit zijn vindingen, die de menschheid in de Eeuw van Christus gelukkig beoogen te maken.

HOOFDSTUK X

Technische Wonderen voor de Eeuw van Christus

OOK voor het innerlijke, geestelijke leven bezitten wij aan deze zijde technische wonderen, die aan de Aarde zullen worden doorgegeven. Om hen nader te bezien, betreden wij een ander, kleiner gebouw, ook weer een tempel op zich.

Het instrument, waarmede ik u allereerst verbinden wil, is niet veel grooter dan uw radiotoestel. Het vangt onze gedachten op en geeft deze aan u door. De gevoelige organen van het groote instrument leven erin. Het wordt electrisch gevoed en u behoeft straks niets anders te doen dan het contact aan te brengen en af te wachten. Dan spreekt „Gene Zijde" door een technisch instrument tot de menschheid en wel door het aanstippen van letters, waaruit u zinnen kunt bouwen.

Als het instrument ingeschakeld is, de aanwezigen gereed zijn en rondom het instrument hebben plaatsgenomen, mooie muziek de vereischte trillingen heeft geschapen, dan geschiedt het, dat wij tot u spreken. Gene Zijde manifesteert zich zonder daarbij de menschelijke krachten van een medium van noode te hebben, wij stellen ons op in de spiraal, die in het onderste gedeelte van het toestel bevestigd is. Deze spiraal is zeer gevoelig en neemt, als wij ons daarop concentreeren, dadelijk en zonder falen onze gedachten over. Zij komt in beweging en tikt de letters van het alphabet aan, dat op een schaal eveneens onder het toestel is aangebracht. De toeschouwers lezen de letters, die boven in het toestel zijn bevestigd en door lampen verlicht worden, zoodat het hun makkelijk valt de letters tot zinnen te vormen.

Gelijk uw hartcartogram legt dit instrument onze gedachten vast, dadelijk in letters omgezet, zoodat gij ons willen en denken nauwkeurig kunt volgen. Door een technisch wonder zijn

dan twee werelden geestelijk verbonden, de aardsche wereld en het leven na den dood. Dit zal een van de wijzen zijn, waarop wij u van ons bestaan overtuigen. Dan spreken de meesters van Israël tot u en nemen zij de ontwikkeling van het aardsche bewustzijn ter hand.
Reeds is een aardsch geleerde zoover, dat zijn instrument de menschelijke gedachten kan opvangen en registreeren. Nog is hij niet in staat de gedachten uit onze wereld vast te leggen. De kloof tusschen uw en ons leven moet overbrugd worden. Uw gedachten immers zijn aardsch, stoffelijk geladen, de onze astraal ijl, uw uitgezonden gedachten zijn dus zwaarder dan de onze, zij gingen door uw organisme en zijn stoffelijk bezield. Onze gedachten daarentegen zijn van de zwaartekracht ontdaan, ze zijn te ijl om door zijn instrument te worden opgevangen. Hij mist nog de lampen, die het vermogen bezitten onze aura en onze gedachten te verdichten, zoodat wij de halfstoffelijke wereld binnentreden. Deze gevoelige lampen zullen hem door weer andere uitvinders worden geschonken. Velen zullen hem helpen, allen werken voor één doel, al behooren zij tot verschillende volken: allen dienen Israël. Zijn opvolger zal zijn vinding vervolmaken. Dan zult u prachtige, geestelijke zittingen beleven, waartoe dan geen media meer noodig zijn, het technische instrument schakelt het levende instrument volkomen uit, zoodat geknoei niet meer mogelijk is! Uw charlatans kunnen dan een ander baantje gaan zoeken. Leugen en bedrog hebben op dit gebied Gods wetten overschreden en het „Eeuwig Leven" te lang bezoedeld. Dan spreekt een meester tot u en vertelt u van zijn eigen leven en over de wijze, waarop u zijn afstemming kunt bereiken. Deze meesters zullen uw zittingen leiden en u geestelijk voedsel geven.
Voor ons is dit technische instrument volmaakt, daar het alleen door onze concentratie zal kunnen werken. Uw parapsychologen echter zullen desondanks aanvoeren, dat de mogelijkheid niet uitgesloten is, dat het instrument tot werking komt door telepathie, door gedachtenoverdracht van de aan-

zittenden. Immers, zoo zullen zij zeggen, wie van de aanzittenden is vrij van gedachten, wie kan zich volkomen leegmaken? Niemand kan dat. Zoover zijn uw parapsychologen gekomen, zij deden bittere ervaringen op tijdens hun onderzoekingen. Zij moeten geen bedrog meer en blijven dus critisch. *En dit is noodig, wij willen niets liever!*

„Het instrument spelt, maar wie zegt ons, dat Gene Zijde spreekt? Door niets wordt vastgesteld, dat het waarlijk een geest is, die u die gedachten doorgeeft."

Zoo zal de parapsycholoog op ons instrument reageeren. En desondanks zullen wij het aan de Aarde schenken. Wij toch overzien, hoe het voor velen een zegen zal blijken!

Uw Wetenschap zal het bestaan van onze wereld eerst aanvaarden door het instrument waarover ik thans ga spreken, het instrument van de „directe-stem", hetwelk haar voor zulke onloochenbare bewijzen zal stellen, dat het hoofdbuigen moet volgen. Door het instrument van de directe-stem, dat van een geheel andere constructie is, spreken wij eveneens tot u, maar nu — de naam zegt het al — hoort u ons eigen stemgeluid. Het verschijnsel van de directe stem is al op Aarde bekend, het werd tot nu toe tot stand gebracht door de krachten van het medium. Dit gaf dan zijn aura af, waaarna deze verdicht werd. U ziet het, alweer is er sprake van verdichting, thans van de aura eener megafoon, een trompet, en van de aura van het medium, waarna u onze stemmen hoort. Tal van bewijzen hebben wij langs dezen weg aan de Aarde kunnen geven. Vele media zetten zichzelf voor het totstandkomen van dit wonderlijke gebeuren in en beleefden tal van verschijnselen, zooals materialisaties, dématerialisaties, aports en levitaties. In een volgend boek hoop ik dit verschijnsel nader voor u te ontleden. Mij gaat het thans alleen om het nieuwe technische wonder.

In het midden van het toestel is een ruimte, waarin de levensaura wordt verdicht, zooals wij zulks bij het genezende instrument hebben leeren kennen. De gevoelige instrumenten, die hier zijn ondergebracht, geven ons die krachten. Er stroo-

men wolken uit het toestel, zij zijn gelijk de nevelen van voor de schepping. U weet nu, dat Gene Zijde in aantocht is. Weldra hoort u onze stemmen. Als de natuur te verdichten is. moet het tevens mogelijk zijn, de menschelijke stem te verstoffelijken. De verdichting van het protoplasma gaf ons die mogelijkheid. Onze stemmen zijn te beluisteren als door uw radio. Niets is aan ons stemgeluid veranderd, onze geliefden zullen ons terstond herkennen.

Als dit apparaat op Aarde komt, neemt de Staat het in eigen hand. Het zal niet te koop zijn, geestelijke wonderen zijn met geld niet te bemachtigen. Het directe-stemwonder zal het bezit zijn van de geheele menschheid. Het is het geschenk van Christus aan het volk van Israël. Het zal als technisch instrument iederen gevoelsgraad overtuigen. De parapsychologen zullen al hun twijfels er door opgelost zien. En ook de kerken zullen overtuigd worden en tot aanvaarden komen. Nu spreken de bewuste meesters van Gene Zijde tot de volken der Aarde. De kerken en haar volgelingen ontvangen geestelijk voedsel uit onze wereld en krijgen een beeld van Gods Scheppingsplan, hetwelk zoo alomvattend en machtig is, dat zij hun in de eeuwen aangehangen onvolkomen begrippen hieromtrent gereedelijk verwerpen. Wetenschap en kerk betreden hand in hand het Koninkrijk Gods.

Nu is er waarlijk eenheid op Aarde! Straks kom ik nog op dit machtige technische wonder terug. Wij willen nu eens zien, wat er intusschen op Aarde is geschied.

HOOFDSTUK XI

De vereenigde Volkeren der Aarde

NA den verschrikkelijken strijd begint men op Aarde aan den geestelijken opbouw. De puinhoopen zijn opgeruimd, nieuwe woningen ontstaan en zoo werden langzaamaan alle sporen van het geweld uitgewischt. Nu kan het geestelijk leven een aanvang nemen. De volken der Aarde hebben zich aaneen gesloten, beseffend, dat voor deze eenheid alles geleden en geofferd is. Het gevoelsleven op Aarde is ontwaakt voor het hoogere bewustzijn. Alles is vergeten en vergeven! De volken zullen elkaar beter begrijpen. De verdragen, die nu afgesloten worden, krijgen geestelijke beteekenis. Zij blijven van kracht en ademen een geest van liefde en begrijpen, van waarachtige vriendschap. Nu is er geestelijke harmonie en overgave gekomen in al die millioenen harten, nu heerscht het één voor allen en allen voor één!

Uw kinderen zullen dezen gezegenden toestand op Aarde beleven, want dit behoort tot de Eeuw van Christus. Nu hebben de volken dezelfde rechten, niet één volk wordt vergeten of kan worden uitgeschakeld. De schatten der Aarde worden thans eerlijk verdeeld. Naar kracht en aantal zielen zullen de volken hen ontvangen.

Dit krijgen Moeder Aarde en al haar kinderen te beleven. De meesters uit het *Al* hebben het gewild en hiervoor is Christus naar de Aarde gekomen. De levensles, die men heeft geleerd, was afschuwelijk, niettemin is deze groote massa erdoor ontwaakt. Hoeveel bloed heeft dit ontwaken gekost? Alles van de geheele menschheid is ervoor ingezet. Niets is op zijn plaats blijven staan, heele steden werden met den grond gelijk gemaakt. Maar het gouden kalf is vernietigd! Het gouden kalf moest plaats maken voor de eenheid van alle volken. Wat jaren lang onmogelijk scheen, is thans waar-

heid geworden. Nu werken en dienen de volken der Aarde voor het goede en voor de rechtvaardigheid!
Op Aarde verrees het „Huis Israël", het groote en machtige gebouw van de Vereenigde Volken der Aarde. Daarin leven de hoofden van de volken. Ieder volk bezit een zetel. Hierin wordt beslist en geregeerd. Het Huis Israël is opgetrokken voor het verzekeren van den vrede en de rust op Aarde. Van Oost en West, Zuid en Noord is het gebouw te betreden, het is opgetrokken gelijk onze astrale Tempels. De vaandels van de volken waaien op het gebouw, ook die van Duitschland en Italië, Rusland en Japan zie ik er onder. Israël heeft geen vijanden meer, de volken kwamen tot eenheid! Israël brengt zegen en welvaart over het leven op Aarde.
De oude volkenbond heeft dit niet bereikt. Maar het was ook niet mogelijk, toen moesten de volken nog ontwaken. Ze begrepen zichzelf niet, al was het reeds zóóver, dat Israël geen oorlog wilde. Al de volken moeten nog tot dat bewustzijn worden opgetrokken. En door al de ellende is dat bereikt. De staatshoofden zijn thans voortdurend te zamen. De thuisregeeringen zorgen voor de innerlijke orde, maar ontvangen haar bevelen van het Huis Israël uit. Zoo komen vrede en rust op Aarde.
De volken van Israël trekken opwaarts, want het Huis Israël wordt ingezegend. Er leeft alleen geluk in de harten van al die millioenen zielen. Majestueus verheft de Tempel van Israël zich boven al het leven op Aarde. Op eigen kracht zou dit nimmer tot stand gekomen zijn.
In lange rijen staan voor het Huis Israël duizenden menschen opgesteld, vaandels en banieren worden meegedragen. Al deze zielen vieren het feest van de geestelijke ontwaking, ze zijn door hun volk uitgezonden om het te vertegenwoordigen. Niet één volk ontbreekt, blank en bruin en zwart zijn tot eenheid gekomen. Het Westen is met het Oosten, het Zuiden en het Noorden verbonden, de menschheid viert thans het feest van de opstanding. Is het wonder, dat de kinderen van Israël zingen? Zooiets is nog niet op Aarde beleefd, dit grenst

aan het ongelooflijke. Hiervoor werkten de geestelijke meesters onverpoosd, zetten alles van zichzelf in en voor het bereiken hiervan kwam Christus naar de Aarde. Hiervoor hebben de volken geofferd en geleden en thans begrijpt men op Aarde, dat dit noodig is geweest en dat alle volken schuld hadden aan de ellende. Oorlogen kunnen er thans niet meer gevoerd worden, want al de volken zijn één in liefde en dienstbaarheid.

De haat en de hartstocht zijn overwonnen en het leven op Aarde bezit het geluk der sferen. Het is alles door het eigen ontwaken verdiend. De volken werken nu uitsluitend voor Armen en hulpbehoevenden kent men op Aarde niet meer, het goede, ze staan open voor elkeen en geven zich geheel. dit behoort tot het verleden. Een ieder verkeert in welstand. De Eeuw van Christus heeft een aanvang genomen!

Ook de sferen zijn weer leeggestroomd, nu echter alléén de hoogere sferen, want de hellen hebben zichzelf gesloten. De demonen der hel komen niet meer naar de Aarde, ze kunnen er niets meer beleven, want de overheerschende massa stelt zich op de liefde in en volgt het leven van Christus. Deze satanische invloeden worden thans niet meer aangetrokken. Het lagere instinct kan zich op Aarde niet meer uitleven, de mensch geeft zich niet langer voor het geweld. Eeuwen achtereen heeft het kwaad de menschheid uitgezogen en vernietigd, thans begrijpt men daar, dat de wetten van God beleefd moeten worden om de sferen van licht te bereiken. En de helbewoners beseffen er door, dat het hoogere in den mensch overwonnen heeft!

Tot in het *Al* is nu het leven van God waar te nemen. Gene Zijde is van de Aarde af te zien. De sferen zijn thans geopend. Dat is altijd geweest, nu echter is de massa open en voelt zich tot in het *Al* opgetrokken. Wie gevoel bezit stelt zich er op in en kan het geestelijk geluk aanschouwen. Dat machtige is nu gekomen, want de meesters hebben zich stoffelijk verdicht en zijn verbonden met de Aarde. Wie het groote verlangen bezit, zal deze heilige verbinding van de Aarde af beleven.

De menschheid staat open voor Golgotha! Golgotha heeft de harten van al deze millioenen zielen geopend. Christus is het, alléén de Messias, die de menschheid dit reine geluk heeft geschonken. Nu bevinden de Koningen van Israël zich weer op Aarde, zij willen deelen in het geluk van de menschheid, wat hiervoor gaven zij hun leven en volbrachten zij hun taak. Ook de profeten keeren naar de Aarde terug, zij zijn verheugd, dat nu het Koninkrijk Gods op Aarde is gevestigd, het Koninkrijk, dat zij mochten profeteeren en dienen!
De Engelen uit de hoogste sferen zingen, zoodat men het op Aarde kan hooren. Duizenden sopranen, alten, tenoren en bassen weerklinken door de ruimte, zij zingen het lied van de liefde, van het geestelijk éénzijn en het ontwaken in den geest. „Eere zij God in den Hooge, in de menschen een Welbehagen!" Het halleluja weerklinkt. Dit alles heeft God de menschheid bij het Ontstaan der Schepping geschonken, maar toen is het niet begrepen.
Wie op te trekken is in deze heiligheid, beleeft, dat Christus is waar te nemen. Naast Hem ziet de mensch millioenen zielen in prachtige gewaden gekleed. Christus leeft voor de menschheid, leeft in de Ruimte en ziet naar de Aarde. Dat is het oogenblik, waarvan de Bijbel heeft verteld, Gods Zoon verschijnt. De nog stoffelijk ingestelde en afgestemde ziel mist dit alles en moet hiervoor nog ontwaken. Christus' Heilige materialisatie wordt alleen door de bewuste zielen waargenomen. Zijn heilig licht zal zich verdichten, zooals zich in het goddelijk heelal alles heeft verdicht. Het goddelijke licht, dat de Aarde en de menschheid bestraalt, schept vreugde en geluk. Al die millioenen zielen knielen neer en danken God voor deze gebeurtenissen. Eerst nu wordt gevoeld, waarvoor de mensch op Aarde is. Dan ontvangt de menschheid Christus' zegen. Het is het terugkeeren van den Messias. Wie ziende wil zijn, zal nu dit wonder beleven.
Nu trilt Moeder Aarde en beeft het moederlijke hart van geluk en inspanning. Thans is de kloof tusschen leven en dood overbrugd en is het oorzaak en gevolg van de mensch-

heid opgelost. Op Golgotha verduisterde eens de Aarde, nu zal er alleen licht zijn. De volken der Aarde hebben goed gemaakt. Waar de mensch ziet, is er licht, want Israël is ontwaakt!

Moeder Aarde trilt! Voel toch, o mensch, wat dit alles zeggen wil. Voel aan, dat nú de eeuwigheid voor de menschheid gestalte heeft gekregen en dat zij niets anders is dan geluk. Zoo vieren de volken het feest van de inzegening van het Huit Israël. En voor een ieder is waar te nemen, hoe het leven van God is ontwaakt. Nu is er geestelijk contact op Aarde, geest en stof zijn volkomen één. De dood is overwonnen, want God leeft in de harten van al die millioenen zielen. Het leven op Aarde is als een paradijs!

De grenzen zijn open, die haatzaaiende obstakels zijn vernietigd. De zuster- en broederliefde wordt beleefd door de volken. Koningen en Keizers drukken elkaar de hand, voorzoover zij nog in leven zijn tenminste, want Israël regeert. Het Koningschap behoort tot het verleden. De waarachtigheid straalt uit hun oogen, alle vijandschap is gedood. Hun taak als regeerders voor de Aarde is voorbij, op andere wijze dienen zij de menschheid, ze dragen ertoe bij het bewustzijn van de Aarde op te voeren en de eerste sfeer binnen te treden.

Moeder Aarde krijgt nu rust, zij draagt haar geluk door de ruimte, als te voren haar ellende. Eeuwen lang heeft men om haar leven gevochten en het gekastijd, bezoedeld en vernietigd. Nu vervolgt zij in geluk en rust haar weg en heeft geen angst meer voor haar kinderen. Moeder Aarde maakt haar taak af. Telkens, wanneer zij haar omwenteling heeft gemaakt en volbracht, ziet zij omhoog en schouwt in het aangezicht van den „Almachtigen God". En God als een vader van liefde grimlacht haar toe, Moeder Aarde voelt dan, dat zij één is met haar God. Hij weet, dat uiteindelijk toch alles goed is. Moeder Aarde heeft geen tijd om uit te rusten, nog moet zij verder. Millioenen eeuwen is zij al op weg, dag en nacht, iedere seconde dient zij haar kinderen. Heeft de mensch-

heid haar moeizaam voortzweven begrepen? Denkt de menschheid wel eens aan Moeder Aarde, aan de pijnen die haar door het oorlogvoeren werden aangedaan? Hoe heeft men op haar geleefd? Maar het leed is thans voorbij, nu kent Moeder Aarde slechts rust en vreugde. God heeft haar in al die eeuwen helpen dragen, op eigen kracht zou zij het nimmer hebben gekund. Nu gaat zij met al haar leven een hoogere ontwikkeling tegemoet. Moeder Aarde zal tot aan de laatste seconde haar weg blijven vervolgen, zoo lang, tot er geen leven meer op haar aanwezig is. Dan trekt zij zich in de duisternis terug en lost op. Haar kinderen gaan dan verder, zij wordt onzichtbare energie. Zij zal ook in dit stadium dienen en van de ruimte een deel uitmaken. Dan sterft Moeder Aarde!

Er is vreugde en geluk op Aarde, zegen na zegen wordt ontvangen. De millioenen slachtoffers worden intusschen herdacht. Even gaan de hoeden af en nijgt de massa het hoofd. Zachtkens zet de muziek in. De menschen zien elkaar aan en uit hun blikken spreken liefde, geluk en dankbaarheid. Door oceanen van leed gingen zij, maar om de eigen schulden af te wasschen. Gezuiverd mochten ze echter nu de stranden van het geluk betreden. Op het hoogtepunt van het feest treden de hoofden van Israël te voorschijn. Zij dragen iets, dat straks door een hunner ontsluierd wordt. Wat zal het zijn, dat zij met zich voeren? De volken der Aarde staan rondom de meesters opgesteld. Nu valt het kleed en met ziet, dat de beeltenis van den beul der menschheid een plaats krijgt in de tuinen van Israël. Ja, mijn lezers, in dien komenden geheiligden tijd van Christus' Eeuw ontvangt de beul van de menschheid *het vergeten en vergeven* van de menschheid. De menschheid is bewust geworden, zij leeft in het besef, dat zij door hèm is ontwaakt. Hij schudde deze onbewuste massa wakker! Israël is zoover, zij is ontwaakt door Adolf Hitler, hij en Caiphas voerden de menschheid naar dit bewuste stadium. En in dankbaarheid aanvaarden de volken deze daad van hun regeerders.

Adolf Hitler slaapt in onze wereld, toch komt al deze liefde tot hem en verwarmt zijn innerlijk leven. Hij zal er door ontwaken. In de duisternis van zijn leven komt nu licht. Hoe afschrikwekkend zijn optreden ook geweest is, de volken der Aarde kunnen vergeven. De menschheid heeft het eigen oorzaak en gevolg begrepen en is hem dankbaar, dat hij de zweep in handen heeft willen nemen, want zoo kreeg zij de geestelijke bewustwording.

Dit is een beeld, dat de menschheid beleven zal. Als uw strijd gestreden is, zal deze levensles worden aanvaard. Dan is het doel van Christus bereikt en zal de eendracht van de volken een feit zijn. Hij en zijn eigen soort begrepen niet, dat God over al Zijn leven waakt! Dat is door hen echter geleerd en zij zullen er voor naar de Aarde moeten terugkeeren om goed te maken.

Duidelijker nut zal deze oorlog niet kunnen afwerpen. Millioenen menschen hebben hun levens ervoor opgeofferd, al die zielen zien thans, dat zij niet voor niets hebben geleefd. Het is de winst van God! Nu ziet de mensch in Zijn wetten en leert deze kennen. Geen ziel zal er langer aan twijfelen, want de leerschool was doeltreffend. Hoe denkt u thans over Adolf Hitler? Straks zal de menschheid weten, dat hij weer op Aarde is en zal hij zijn vorig leven, zijn verleden en dat van de menschheid mogen zien en zichzelf kennen. Het zal zijn ontwaken bevorderen en zijn ziel het hoogere bewustzijn schenken. God is een Vader van Liefde. Als Hij weet te vergeven, zult ú het dan mogen nalaten? Eén voor allen en allen voor één, dit liefdevolle devies is het bezit van de massa, daarvoor stierf Adolf Hitler. Helaas onbewust! Nu zal hij het „Duizendjarige Rijk" helpen opbouwen en weer alles van zichzelf inzetten, maar nu voor het goede!

HOOFDSTUK XII

De Staat als een groot Huisgezin

NU de menschheid het land van haat heeft verlaten, wordt de menschheid als een groot gezin. In de sferen hebt u waargenomen hoe ons leven is en die levensgraad komt op Aarde. Het is de geestelijke bewustwording. Door dezen oorlog verandert het aspect der Aarde en komt de menschheid tot de geestelijke eenheid. De mentaliteit van de eerste sfeer heeft deze groote massa zich eigen gemaakt. De Staat is nu als één groot gezin. Het hoofd van een volk leeft in het Huis Israël en vertegenwoordigt van daaruit zijn volk en dient het. Zijn taak is het, vreugde en rust te brengen aan millioenen, zooals de meesters aan deze zijde dit ook doen. Nu is er rechtvaardigheid op Aarde, want de eerste sfeer is gewonnen. Eerst nu kan dàt geschieden, waarvoor Gene Zijde al die eeuwen heeft gewerkt. Het bewustzijn en het geestelijke leven groeien, de menschheid staat thans voor het „Duizendjarige Rijk" en dit heeft afstemming op de eerste sfeer.

Uw gedachten moeten nu wel teruggaan naar Adolf Hitler. Er zal blijken, dat hij vele toekomstgedachten heeft beleefd, die u in zijn tijd echter niet begreep of aanvaarden wilde, daar hij dacht ze met geweld te moeten verwezenlijken. In zijn tijd overheerschte de Staat in alles. Hij voorvoelde al, dat dit noodzakelijk was, om het geluk en de welvaart van heel het volk te verzekeren. Hij en zijn soortgenooten waren alleen niet de edele en voortreffelijke leiders, die de „Eeuw van Christus" behoeft om de volken te regeeren!

De wetten van Staat, die in de, toekomst voor alle volken en hun regeerders zullen gelden, zullen van deze zijde aan de Aarde worden doorgegeven. Kunst is nu van elkeen en het bezit van Staat, daarvoor leeft en sterft men, het is het eigen

verkregen bezit. Nu komt er geestelijke orde op Aarde, de orde van de eerste sfeer, die u van de vorige hoofdstukken leerde kennen. Moeder Aarde en al haar kinderen hebben daartoe een enorme leerschool moeten aanvaarden, het was het bewuste optrekken naar een hoogeren toestand. En van die hoogere gevoelswereld uit wordt er nu gehandeld en de volken luisteren.

De leugen en het bedrog zullen dan ophouden te bestaan, doordat de Staat alles in handen heeft. Een geweldige bouwwerk van liefde en eendracht is opgetrokken voor de menschheid, millioenen zielen gaven er hun leven voor.

Alles wat u op Aarde bezit en uw volk toebehoort, neemt de Staat in handen. Zoo dient de geleerde de massa en hij is een kind van den Staat. De Staat geeft hem de mogelijkheid om te werken, geen middel zal te kostbaar zijn om zijn experimenten te doen slagen. Ook de kunstenaar dient de massa en alweer is het de Staat, die hem daarvoor in zijn bestaan voorziet, zoodat hij zonder zorgen arbeiden kan.

De dokter is uw vriend en broeder, behoort u toe, hij dient u en u dient hem. Nu leeft de één voor den ander en beiden dienen den Staat als kinderen van één groot gezin. Het goud heeft de stoffelijke beteekenis verloren, alléén de arbeid zegeviert over de massa en brengt het geluk op Aarde. Wie uitvindingen tot stand weet te brengen, zal studeeren en zichzelf ervoor geven, maar alléén wanneer het vindingen betreft, die het geluk van de menschheid dienen. Nu is de maatschappij er voor otwaakt, geestelijk ingedeeld, armoede en gebrek kent men niet langer op Aarde. De hoogste wezens, die een taak voor het Huis Israël hebben aanvaard, zijn niets meer dan het laagste bewuste kind van het volk. Beiden dienen de massa, standverschil bestaat niet in het Koninkrijk Gods, dit behoort tot het verleden. Het eene kind van Staat meer geven dan het andere is niet langer mogelijk, hoewel de persoonlijkheid naar het gevoelsbewustzijn ontvangen zal. Dat wil zegge, hoe meer u géven kunt voor de massa, des te meer zult u ontvàngen. Dit beleven wij ook aan deze zijde. Een

meester voelt Gods wezen dieper dan wij, hij kent de wetten van ons leven en dient en voelt zich gedragen door die heiligheid. Gij ontvangt uw loon, al naar gij zelf te schenken hebt. Vroeger was dat heel anders, toen beslisten stand en het eigen bezit, maar die oude wetten heeft men begraven. Elk kind van Staat kan zich het meesterschap voor het Huis Israël eigen maken, zooals dat bij ons in de sferen het geval is, daar het behoort bij ons opwaartsgaan in den geest.
Nu bent u heer en meester in uw eigen toestand en toch zult gij dienen en wel uw eigen volk. Gij zult dienen door uw gaven van bewustzijn en het is voor iedereen mogelijk het hoogste voor de Aarde te bereiken.
Doodat de menschheid op den geestelijken weg gekomen is, worden de oude wetten overboord gegooid en treden er nieuwe in de plaats, zooals wij dat in ons leven moesten aanvaarden en leerden kennen, wetten, die alléén liefde beteekenen! Nu kunt gij uw gevangenissen sluiten, want er leven geen dieven meer op Aarde, iedere mensch is zijn eigen politieagent geworden. De Staat hoort u toe, u bent de Staat en vertegenwoordigt dit groote bezit. Wie dan nog zou stelen, besteelt zichzelf en dat is niet bestaanbaar.
Het is alles zoo eenvoudig geworden op Aarde. Deze eenheid kost geen hoofdbrekens meer, doordat de Staat als een groot huisgezin is. Allen zijn kinderen en de Staat, dien zij liefhebben, zorgt gelijk een vader en moeder voor hen. Voor dezen gezegenden toestand is al die eeuwen geofferd, is al dat bloed gevloeid. Maar nu is het ook waard op Aarde te leven, nu rust Gods zegen op het dagelijksche brood. Uw bakker en melkboer, schoenmaker en kruidenier, al die menschen werken voor den Staat. Het bezit van u zelf en van uw kinderen heeft de Staat in handen. Niets is er meer op Aarde, dat de Staat níet in handen heeft. Dat de één alles heeft en de ander niets, kent men niet meer. Woekerwinsten kunnen er niet meer gemaakt worden, want de handel behoort den Staat toe. De enkeling heeft niets meer te handelen, die wantoestanden behooren als alle verkeerde wetten tot het verleden.

Het gesjacher is nu voorbij, er valt niets meer te versjacheren. Nu koopt de Staat voor al het leven in en krijgt het zijn eten en drinken. Kan het eenvoudiger? Dat bezit Gene Zijde reeds millioenen eeuwen, nu is dat op Aarde gekomen en het bezit van elkeen. Wij hier eten en drinken weliswaar niet meer, maar toch is ons leven als het uwe. Het onze is geestelijk, dat van u stoffelijk, maar geest en stof zijn één.
De jeugd maakt zich voor de eigen taak gereed. Ook Adolf Hitler gaf de jeugd onderricht en pret, maar alleen om haar voor de afslachting te gebruiken. Hij maakte de jeugd krachtig om haar weer te offeren. In de Eeuw van Christus is dat voorbij en vergeten. De jeugd zal thans dienen en een grootere taak ontvangen om een eigen plaats te kunnen innemen. De jeugd moet den Staat eens in eigen handen nemen, van kind op kind gaat dit grootsche bezit over om in liefde bestuurd te worden.
Het is Gods wil, dat al deze geestelijke wetten thans op Aarde gezag krijgen. Het beleven er van beteekent tevens het opwaarts gaan in den geest en het aanvaarden van het hoogere leven. Dan is het leven op Aarde een geestelijk geluk en is de wet *één voor allen en allen voor één* werkelijkheid geworden. Nu leven er geen werkloozen meer op Aarde, zulks is niet mogelijk, de Staat eischt, dat iedereen werkt en dient. Maar de uren zijn verkort en de oude, maar nog jonge mensch, brengt zijn levensavond in vreugde door. De Staat zorgt hiervoor. De een lost den ander af, de een begint als de ander ophoudt om na volbrachte taak van het leven op Aarde te kunnen genieten. Dat is het Koninkrijk Gods op Aarde!
Niemand kon er in gelooven, toch is al deze heiligheid gekomen, al het leven van God leeft in vrede en rust. Het was in dien anderen tijd ook niet te aanvaarden, er leefde alléén haat op Aarde. Maar nu de massa de eigen fouten heeft begrepen en mocht ervaren, dat God ondanks alles toch liefde is, ontwaakte het innerlijk leven op Aarde. Nu ziet men op Aarde in, dat deze verschrikkelijke tijden beleefd móesten worden. Men weet thans reeds van Gene Zijde af, ook al zijn

de wetten van ons leven nog niet alle bekend, maar ook dàt komt!

De massa dient den enkeling en de enkeling schept voor de massa, duizenden eeuwen heeft de menschheid hier op gewacht, nu is het zoover! De staatshoofden handelen volgens Gods liefdesgebod. Zij dienen en betrachten de rechtvaardigheid. Zij stellen zich niet meer voor laagheden open. Er is overal vooruitgang ten goede. Men spreekt op Aarde reeds over technische wonderen, waarvan niet één mensch heeft gedroomd. Het zijn geestelijke producten en ze dienen voor de „Eeuw van Christus".

Wie zich hierop instelt voelt, dat het geluk de Aarde overwonnen heeft en het leven waard is geleefd te worden. Angst en beven kent men niet meer en niemand hoeft bevreesd te zijn voor een ander, allen staan open voor elkaar. Elk uur geeft het leven van God de volle vreugde. Wie heeft dit ooit kunnen gelooven? Niemand op Aarde dacht, dat het nog eens zoover zou komen. Nu stralen de menschen en hebben zij lief. *Dit is de wandeling naar de eerste sfeer, het is het loskomen van het schemerland, het overwinnen van het kwade ik.* Het betere ik-leven spreekt en overheerscht het verkeerde, harten gaan open en de mensch haalt rustig adem, voor huis en goed en kinderen zorgt de Staat. Onbegrensd is dit geluk, heiligend spreekt het leven van Christus tot den mensch op Aarde! Waarheen voert het Moeder Aarde en haar kinderen?

HOOFDSTUK XIII

Golgotha

NU de menschheid zoover is gekomen, begrijpt men op Aarde iets van het leven van God. Maar de mensch moet de wetten van Moeder Aarde en die van Golgotha nog leeren kennen. Het eigen maken komt daarna! Dat is het éénzijn met Golgotha. Het is tevens het afscheid nemen van Moeder Aarde en het binnentreden in de sferen van licht. Wat zeggen de wetten van Golgotha tot het leven op Aarde? Aan deze Zijde hebben wij voor hen ons hoofd moeten buigen en ze ons moeten eigen maken, eerst daarna konden wij verder gaan. Golgotha leerde ons de wetten van God aanvaarden!

De menschheid moet ze thans leeren kennen en er naar gaan leven. Op de Maan gingen wij in de wetten van God en verkregen daardoor het stoffelijke bewustzijn. Daar leerden wij Gods wetten en die van dood en leven kennen. Iedere volgende planeet legde ze aan ons leven op en wij kwamen er door op Aarde. Door lichaam na lichaam te beleven, bereisden wij de Goddelijke Ruimte. Eerst op Moeder Aarde gingen wij de wetten van God begrijpen, want die wetten brachten ons op Golgotha!

Christus vangt al het aardsche leven op, het is Golgotha, waar het leven van God leert bidden. Op Golgotha is voor de heele menschheid gebeden, nu moeten wij als mensch Christus volgen. De menschheid heeft het leven van Gods Zoon te aanvaarden! Iedere daad voert u daarom naar Golgotha. Eerst daarna overstraalt u het eeuwige licht en ontvangt u het laatste woord. Alléén op Golgotha kan Christus tot uw leven spreken.

Het geestelijk ontwaken dwingt u er toe die wet te gehoorzamen en haar te vervullen. Christus kwam hiervoor naar de Aarde

en stierf voor deze getuigenis. Niet één ziel kan Golgotha ontloopen. Eens moet de mensch aan het leven van Christus beginnen! Met Zijn lichaam te nuttigen komt ge er niet. Christus vraagt van u en ons het eigen leven in te zetten. En alléén door te dienen komen wij zoover!

De menschen op Aarde begrepen elkaar in de eeuwen niet, ze vermoordden de kinderen van andere volken, doch Golgotha verbiedt het u. Wie denkt toch te kunnen moorden, volgt een duisteren weg en stemt zich op het land van haat af. Maar dat is in de Eeuw van Christus niet meer mogelijk, want het menschelijke leven heeft beteekenis gekregen. Nu komt het hoofdbuigen en staat de mensch voor Christus. De mensch moet aan het geestelijke leven beginnen, want alléén dit is in harmonie met Golgotha. Onder het kruis van Christus zult gij uw gebed opzenden. Onder het kruis van Christus ontvangt gij het laatste woord, zooals ook Judas het ontvangen heeft. Niet één ziel in de ruimte ontkomt hieraan. Daarna eerst weet u of uw fouten en zonden vergeven zijn en de poorten van het „Koninkrijk Gods" zich zullen openen om u binnen te laten. Golgotha dwingt u neer te knielen en Christus te aanvaarden, want door Hem leert gij de goddelijke wetten kennen.

Aan deze Zijde spreken Gods wetten tot ons en stonden we er voor ze ons eigen te maken. Wij weten, dat we alleen tot het licht komen door Golgotha, waar de sferen en de meesters ons leven opwachten om ons het hemelsche geluk te schenken. Golgotha voerde ons naar dit geluk. Door op Golgotha in te gaan legt u het lagere af en staat u voor het betere en hoogere! Judas begreep het. Zijn ziel wilde het goede, het diepe onderbewustzijn voerde hem den Calvarieberg op, waarna het hoofdbuigen volgde. Nu komt de zaligheid van Christus tot het leven van God en betreedt gij allen het eeuwigdurende voortgaan, treedt ge het leven van Christus binnen!

Door dàt te volgen en Golgotha te aanvaarden, staan de sferen van licht voor u open. Wie dat niet begrijpt gaat eerst opwaarts

naar Golgotha en ziet daar de heilige beteekenis van Christus. Ook Judas heeft dat beleefd en millioenen andere zielen, allen bogen hun hoofden op Golgotha en kregen lief, alles wat leeft. Uit deze harten straalt Gods Eeuwige vreugde, het geheiligde levenslicht, het geloof en de rechtvaardigheid. Dat kan Golgotha u schenken!

Wie niet vermag te dienen, sluit zich voor de wetten van ons leven en die van Golgotha af. Maar Christus heeft aangetoond hoe wij ons kruis moeten dragen en Golgotha eischt het van ons leven. Al de wetten der Aarde kregen gestalte en kleur door Golgotha. De Goddelijke bezieling is het, die al dit leven deed ontwaken. Maar op Golgotha is er voor geleden en gebeden. Tusschen God en uw leven staat Golgotha, gij kunt God bereiken, als ge waarlijk wilt opklimmen naar Golgotha, want het is dáár, dat de vonk Gods in uw leven ontwaakt!

De dood is geen stilstand, maar vooruitgang, op Golgotha kreeg de dood beteekenis voor uw aardsche leven. Een dood is er niet, want Christus bracht door Golgotha het „Eeuwigdurende Leven" naar de Aarde en legde deze oneindigheid in uw handen. Dat heeft Golgotha u geleerd. U bent het dus, die zich op Golgotha moet instellen.

Toen wij als menschen de zeven stoffelijke lichamelijke graden op Aarde gingen beleven en daarna het eigen oorzaak en gevolg binnen traden, was dit door Golgotha. Nu eischten de wetten van Golgotha ons leven op en hielden ons aan de Aarde gebonden. Eerst toen wij alles hadden goedgemaakt, konden wij verder gaan en traden de geestelijke afstemming binnen. Wij stonden toen voor onze hel of hemel, maar Golgotha wilde ons alléén geluk schenken. Hebben wij Golgotha begrepen? Is er liefde in ons leven geweest voor Golgotha? Kan God goed vinden, dat er één kind aan ontkomt liefde te geven? Op Golgotha is Christus ons verschenen en daar begrepen wij Zijn Heilig Leven. Dat is ook voor u op Aarde! Iedere seconde kan Golgotha tot uw leven spreken en dan moet gij uw hoofd buigen, gij beleeft dan de wetten van leven en dood. De engelen uit de hoogste hemelen hebben

dit moeten aanvaarden, opdat niet ook hun leven zou stilstaan. En de Eeuw van Christus eischt het van iedereen of gij bouwt aan de duisternis. En dat vindt men in deze eeuw niet meer goed, gij zult nu dienen!

Het vreeselijke verleden is nu uw toekomst geworden. Golgotha wil, dat gij het verleden vergeet en uw oogen richt naar het nieuwe, waarvoor Christus bij u was. Dan voelt u, dat er met de wetten van Moeder Aarde niet te spotten valt, want Golgotha beteekent: àlles, wat komt, te aanvaarden! Indien u dat niet kunt, behoort u niet tot deze eeuw en zal Moeder Aarde u verbannen. Wie niet werken wil aan zichzelf, is in opstand en in botsing met Golgotha. Golgotha zet uw drinkbeker voor u en tot den laatsten druppel zult gij hem moeten ledigen. Eerst dan kunt gij verder gaan of Golgotha roept u het geestelijke halt toe. Het is de leerschool voor uw leven. Het is en zal zijn, zooals Judas het onderging, toen hij zijn Meester smeekte tot hem te spreken. Op Golgotha daalt Christus tot uw leven af en komt gij één met Gods Kind!

Pak uw kruis op en volg den weg, die u naar Golgotha voert. Hij gaat over den Calvarieberg heen naar ons leven, naar de sferen van licht! Vraag op Golgotha uw leven te openen, voor dit en uw eeuwigdurende leven, het „Koninkrijk Gods".

Ik maakte eens een einde aan mijn aardsche leven en onderging toen de verrotting van het stofkleed. Tegelijk stond ik voor Golgotha! Ik hing aan de tralies en zat vast aan mijn eigen lijk en ik voelde mij op Golgotha, ik zag in twee werelden en in duizenden wetten. Nu besefte ik, wat Golgotha tegen ons leven te zeggen heeft, als wij den dood en het leven leeren kennen. Golgotha riep mijn leven het Goddelijk halt toe! Ik moest goedmaken en wel direct, daarna weer voor de andere wetten. Christus eischte van mij Zijn wetten te volgen en niet die van mij zelf. Ik had mijn leven moeten aanvaarden en al het leed en al de smart, want zoo maakte ik goed. Golgotha dwong mij zijn menschelijk hoofd te buigen en daardoor leerde ik mijn betere ik kennen. Toen viel de angst van mij weg en werd ik „mensch". Ik leerde, dat er niets te

vernietigen is en dat God in àlles Oppermachtig is en Liefde beteekent! Golgotha leerde mij, dat ik ook de wetten van Moeder Aarde niet kon ontloopen. Eerst toen kon ik verder gaan. Ik was Christus dankbaar voor deze les, want het voerde mij naar de sferen van licht. Nu ontving ik de Goddelijke hulp en kwam Golgotha tot en in mijn leven. Ik kreeg licht en liefde!

Ik wil u waarschuwen, want Golgotha eischt van u het aardsche leven tot de laatste seconde uit te dienen en er maar niet op eigen gezag een einde aan te maken. Het geestelijke Amen kunt u toch eerst aan deze zijde uitspreken en wel in de eerste sfeer. Maar dan hebt u Golgotha beleefd!

Schiep u leed en smart, eens ontvangt u de rekening en moet u goed maken wat door u verkeerd werd gedaan, Golgotha vergeet niet één van uw fouten. Graaf geen graf voor een ander, of gij graaft aan uw eigen ondergang, Golgotha roept u tòch terug naar de Aarde om alles te vereffenen! Dan spreken de wetten van God tot uw leven en bovendien die van Christus. Hij gaf Zijn Leven op Golgotha voor al de levenswetten, die door u werden bezoedeld!

Op Golgotha legt de Schepper van al het leven u de sleutels van uw eigen Koninkrijk Gods in handen en treedt u het Hiernamaals binnen. U hebt dan de wetten van Moeder Aarde beleefd en uw Kringloop volbracht. Eeuwigdurend is dan het geestelijke en astrale geluk in u gekomen, want gij hebt het hoogere bewustzijn ontvangen. Aan deze zijde kunt gij met al uw geliefden verder gaan, thans behoort u dat toe, wat door het leven van Christus is ontstaan en waarvoor Hij naar de Aarde is teruggekeerd. Gods Heilige Zegen rust dan op uw leven, bloemen zenden u hun geuren toe, vogelen zingen en elk gebouw in ons leven staat voor u open. Gij zijt dan gekomen in het Koninkrijk der Liefde.

Wie in de Eeuw van Christus denkt te mogen dooden, doodt zichzelf. Het verjaagt u uit het paradijs van Christus, want u bent in botsing met Golgotha. Christus gaf Zichzelf en Zijn Dood gaat eerst nu voor uw leven spreken. Dienen moet u

het leven van God, zoo gij als mensch ziende wilt zijn en het machtige geluk van Moeder Aarde deelachtig wilt worden. Zelfmoord plaatst u voor de wetten van God en voor die van uw eigen kind, omdat u dit leven alleen achterlaat. Het vernietigen van uw stoffelijke kleed brengt u in een leege wereld, een wereld van vernietiging, van ellende, leed en smart, en wel, omdat gij de wetten van God in eigen handen hebt genomen.

Moeder Aarde gaf u het scheppende en barende organisme, u bent vader en moeder in één toestand, maar Christus bracht het op Aarde. Dat wil zeggen, dat gij ook deze wetten van God als man en als vrouw beleven zult, dat gij hierdoor zult dienen om aan het leven van God een nieuw lichaam te schenken. Maar door Golgotha leert gij de wetten kennen voor het aardsche beleven van deze lichamen en God eischt van u, dat gij ze zult eerbiedigen; door Golgotha maakt gij ze u eigen. Het is de liefde van Christus, die u dan opvoert, en waarvoor het kind, dat geboren wordt, ziende zal zijn; alléén door Christus kunt gij de geestelijke bewustwording ontvangen en beleven, voor Hem zult ge staan als man en vrouw, als kind, als vader en moeder, voor Hem, Die voor ons allen het Eigen Goddelijke Leven gaf! Daardoor zijn de hoogste hemelen te verdienen en ontvangt gij uw Engelentoestand. Golgotha te volgen en te beleven brengt u de geestelijke levenswijsheid en het ontwaken in Gods hemelen.

Aan u zelf is het, al deze heiligheid te verdienen en eigen te maken, gij hebt Golgotha in handen. Het is aan u uw leven met Golgotha en Christus in harmonie te brengen. Door Golgotha ontwaakt uw leven en sterft het lagere-ik in u. Maar dan komt er vrede en rust in uw hart en kan het leven van Christus u verwarmen, uw leven opwaarts voeren, het voor ons astrale leven zegenen en u met uw tweelingziel verbinden. Uw leven kan zegenrijk zijn, als gij Golgotha in u laat spreken. Hierdoor kunt gij de geestelijke cosmische en Goddelijke inspiratie beleven, doch dan zijt ge opgetrokken door Christus, zijt gij door uw hoofd te buigen over den Calvarieberg gegaan,

maar betradt ge de sferen in ons leven, die u zullen verwelkomen, die u zullen schenken, wat gij voor u zelf en de uwen geschapen hebt. Want God is in alles rechtvaardig! Gij betreedt dan de Goddelijke ruimte en hier spreekt al het leven van God tot uw eigen levensgraad. Dit bewustzijn is eeuwigdurend, zij is verkregen door de liefde. Nu spreekt het Heilige Evangelie tot uw bewustzijn, tot uw betere-ik.

Ga tot Golgotha en u ontvangt Gods Heiligen Zegen. Het is het geschenk voor de Aarde en voor ons leven. Wie het hoofd kan buigen staat voor de eerste sfeer en de reine liefde, waarna de ruimte u toebehoort. En het is daar, dat ge zult zeggen: „Mijn Vader, Uw wil geschiede". Golgotha hielp u deze geestelijke overwinning op u zelf behalen, Christus schonk het u en den uwen, allen, die het Eeuwige Leven willen leeren kennen. Golgotha is het. Christus is het, alléén Christus, alleen door Hèm kan het leven van God in alle levensgraden tot het uwe spreken!

HOOFDSTUK XIV

Het Huwelijk

HET huwelijk is het heiligste, dat God aan al Zijn kinderen heeft geschonken, het is niet alleen een band voor de Aarde, ook voor deze zijde is het huwelijk het allerheiligste en wel doordat man en vrouw met God in verbinding zijn. God toch legde Zijn oneindige Schepping door het huwelijk in 's menschen handen. Voor deze zijde heeft het huwelijk een andere beteekenis. Voor de Aarde is het moeder- en vaderschap het hoogste geluk, voor ons leven is het zelfs een cosmische band! Door de eenheid van ziel tot ziel ontvingen wij in de sferen het Universum, het universeele weten en de heilige liefde voor ons leven in eigen handen. God gaf den mensch door het huwelijk het eeuwigdurende contact met Hemzelf. Als dat op Aarde begrepen werd, zou het huwelijksgeluk onbegrensd zijn, dan zou soort bij soort, levensgraad naast levensgraad zijn en zou de schepping bewust worden beleefd.

Dat er maar weinig gehuwde menschen op Aarde leven, die begrijpen wat zij eigenlijk bezitten, kunt u aanvaarden, want de menschheid moest ook in dit opzicht nog ontwaken. En dit ontwaken is thans dringend noodig! Op Aarde zijn man en vrouw vader en moeder; aan deze zijde dragen wij beiden de ruimte. Op Aarde bezit u als man en vrouw één toestand, wij bezitten als tweelingzielen het Universum. Het huwelijk krijgt daarom dan ook eerst aan deze zijde cosmische beteekenis. Op Aarde is die hoogere toestand toch ook te beleven, maar dan moeten man en vrouw voor de wetten van God willen ontwaken! In ons leven treden wij de wetten voor het huwelijk binnen, daar legt God het Uitspansel in onze handen en kennen wij de Moeder.

Nu de Eeuw van Christus is begonnen, kunnen wij iets er

van aan de Aarde doorgeven. Het huwelijk heeft een stoffelijke, een geestelijke en een Goddelijke beteekenis. Doch het zieleleven moet zich deze graden voor het huwelijk eigen maken. In de Eeuw van Christus wordt het huwelijk dan ook geestelijk, het is in al de vorige eeuwen voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk en stoffelijk geweest, doordat de menschheid het geestelijke huwelijk niet kent. In de Eeuw van Christus daarentegen, wordt man en vrouw verteld, hoe zij moeten leven en wat zij door het huwelijk kunnen ontvangen. Het is noodzakelijk, dat beiden weten, waarvoor zij op Aarde zijn en waartoe zij hun organismen hebben ontvangen. Het is hoofdzakelijk de moeder, de ziel die in het moederlichaam leeft, die begrijpen moet, waarom zij moeder kan worden. Millioenen vrouwen vergeten, dat zij het heiligste bezitten, wat God aan ons menschen kan schenken, want zij kennen het moederschap nog niet. De Staat zal eens de moeder van haar eigen kleed overtuigen!

Eeuwen lang is er maar raak geleefd en traden er menschen in het huwelijk en gingen na een wijle weer uiteen. Niemand kon deze menschen helpen. En toch waren deze zielen oud en wijs genoeg om zichzelf te kunnen redden. Maar ze stonden machteloos tegenover elkaar en gingen uiteindelijk maar uiteen. Het vlotte toch niet!

Hoeveel hierover is geschreven en gepraat, behoef ik u niet te vertellen. Boekdeelen zijn er mee gevuld, op verschillende wijze toonde men aan hóe de mensch moest leven en toch hielp dat alles niet. Door het huwelijk, door dezen band tusschen twee zielen, is er ontzaglijke ellende in de wereld gekomen, door haar ontstonden er vreeselijke toestanden. Er waren wel menschen, die het geluk er door beleefden, die het geheim kenden om in het huwelijk te slagen, doch dit waren uitzonderingen. Voor die menschen was het huwelijk een geschenk van God en zij waren dankbaar voor die ongelooflijke genade. Zij begrepen elkaar en hadden lief en leerden tevens de wetten van het huwelijk kennen en begrijpen, zooals Christus het heeft bedoeld! Anderen vonden het hu-

welijk een wreede en onzinnige instelling en alleen doordat zij elkaar niet begrepen. Was dit geschenk van God? Het groote geschenk kon hun dan gestolen worden. Zoo praatten zij, heel die heiligheid drong niet tot deze zielen door. Millioenen echtparen leefden in duisternis en disharmonie met elkander, man en vrouw werden er door als demonen.
Wat de mooiste en heiligste levensband had moeten zijn, was voor hen zonder eenige beteekenis. Het huwelijk was een hel! Nimmer was er rust, nooit een kleinigheid geluk. Voor al deze menschen was het huwelijk een vreeselijke marteling. De zwaarste kerkerstraf was niets vergeleken met den huwelijksband. Niets bleef er van het Godsgeschenk over. Met veel moed waren zij begonnen, maar het geluk duurde slechts luttelen tijd, toen was het gedaan en stonden zij als vreemden tegenover elkaar, om niet te zeggen als vijanden.
Van den aanvang af is het huwelijk niet begrepen. Doch thans, nu de Eeuw van Christus beginnen gaat, zal de Staat voor beiden zorgen en het huwelijk naar de geestelijke beteekenis optrekken. Door man en vrouw is dit Goddelijk geschenk bezoedeld. God zeide: „Hebt elkander lief, zooals Ik ú lief heb", maar de mensch faalde. Deze zielen kennen geen liefde, zij hadden alléén zichzelf lief en wilden hartstocht beleven, zij begrepen het huwelijk niet! En toch schonk God aan man en vrouw Zijn Eigen Leven en het bezit van de ruimte. God schiep door de Moeder het Universeele contact met Zichzelf. Kent men dat op Aarde? De Eeuw van Christus zal het u leeren. Dit Goddelijke contact is niet aangevoeld. En toch heeft God gewild, dat de mensch door het huwelijk Zijn wetten zou leeren kennen. Nu worden er kinderen geboren en toch, wat weten vader en moeder van hun eigen kind af? Ze zien slechts het lichaampje, de ziel van hun kind is een onbekende voor hen, die niet eens zichzelf kennen... God wilde tevens, dat Zijn kinderen door het huwelijk zouden dienen. Maar ook dat is niet aangevoeld of begrepen. De mensch beleefde het scheppingswonder nog niet eens als het dier, dit was hierin verder dan de mensch. Door het huwelijk zouden

de menschen elkander echter leeren kennen en liefhebben, doch millioenen hielden er slechts haat en hartstocht uit over. Was dàt nu het moederschap? Het huwelijk beteekende voor de moeder alleen maar kinderen baren en andere ellende beleven, meer was er niet in te ontvangen, zoo vloekten vele moeders. Als een zware druk lag dit huwelijksgeluk op 's menschen schouders. Velen bezweken dan ook onder den last of wierpen hem af. Het huwelijk beteekende slechts ellende voor hen, verschrikking. Dit was geen geluk, alleen narigheid. Dat kon elkeen krijgen, dit soort geluk lag voor het oprapen, dit was geen Godsgeschenk!

Het allerlaatste houvast verbrak Adolf Hitler. Toen was er voor zijn volk welhaast geen huwelijksgeluk meer te beleven, hij maakte er een mestput van. Hij bracht een kloof tusschen God en den mensch en deed er zich te goed aan. Hij schiep een ontzaglijke ellende, hij verbrak den huwelijksband, ontnam den schepper het vermogen om te scheppen en maakte van de moeder een straatslet! Maar nog moest dat gebroken leven hem dienen. Hij maakte zich meester van alles, zelfs het moederschap eischte hij op, hij ontnam den menschen Gods geschenk, vertrapte den vader, deed de moeder verkrachten, terwijl hij het kind aanzegde hem te dienen. Hij bezoedelde alles op Aarde, zoo iets ongelooflijks had men nog niet beleefd.

Hij steenigde niet alleen zichzelf er door, maar vooral het huwelijk en de Goddelijke wetten. Nu kwam hij in botsing met Moeder Aarde, doch dat wist hij niet, onbewust als hij is. Moeder Aarde houdt hem nu gevangen. Als ieder mensch zal hij zijn eigen carmischè wetten moeten goed maken en beleven, ook hij zal daaraan niet ontkomen. Hoe hemeltergend hij met de wetten van God heeft gespot, zal u de Eeuw van Christus verklaren en aantoonen. Alles in zijn handen voerde de menschheid naar het waanzinnige stadium, deze mensch scheurde al de wetten van God aan flarden, hij brak alle heiligheid tusschen God en den mensch!

De toekomstige mensch beleeft het huwelijk anders. Man en

vrouw moeten ontwaken voor het huwelijk en zullen een leerschool hebben te volgen, zoo beiden voor dit Goddelijke geschenk gereed willen zijn. Hitler bezoedelde alles in den mensch, maar het méést zichzelf! In de Eeuw van Christus leert de mensch het huwelijk begrijpen, want de Staat neemt dit Goddelijke geschenk in handen. Lang genoeg is het bezoedeld! Dan pas krijgt het huwelijk geestelijke beteekenis, want nu zorgt de Staat voor beide zielen en hun kinderen. Dan is het leven op Aarde een paradijs en begrijpen vader en moeder het doel, waarvoor ze leven.

Geen macht ter wereld kon in het huwelijk verandering brengen. Nu doet Christus het. Hierdoor is Christus naar de Aarde gekomen. Iedereen kon maar doen, wat hij wilde. Hij vestigde zich in een woning en was daarin oppermachtig. Hij kon maar raak leven en harten breken zooveel hij wilde, niemand riep hem het halt toe. De maatschappij kende de geestelijke orde nog niet, doch de Eeuw van Christus eischt thans de volle overgave voor het huwelijk. De mensch kon tot nu toe huwen wien hij wilde, dit is in de Eeuw van Christus echter onherroepelijk uitgesloten, voorbij! De Eeuw van Christus zegt den mensch, wie tot hem en wie tot haar behoort. De Staat zoekt dan voor den mensch de persoonlijkheid, den eigen levensgraad, en dan is het huwelijk niet meer te verbreken, te verkrachten of te bezoedelen, het zal dan het innigste geluk voor de menschen beteekenen. Op verschillende wijzen, het moet u thans wel duidelijk zijn, roept de Eeuw van Christus den mensch het geestelijke halt toe.

Geloof noch eenig ander bezit kon twee menschen in het huwelijk doen slagen, zij bleven op hun band kankeren, ze wilden niet voor elkaar buigen, noch ontwaken. In de Eeuw van Christus kan dat niet meer, want de Staat brengt man en vrouw begrip en waardeering voor elkaars leven en karaktereigenschappen bij. En indien zij dat niet willen, kunnen zij niet eens huwen, zij blijken dan niet gereed te zijn voor deze heiligheid.

Door het huwelijk komt er straks ontwaking, de moeder stuwt

den man opwaarts en de man dient de moeder, zij leven dan zooals God het heeft bedoeld. Dan wordt het huwelijk op de eenig juiste wijze beleefd.
Nog is het huwelijk voor velen een hel, massa's menschen maakten een einde aan hun leven om er aan te ontsnappen. Maar Christus kan dat niet goed vinden! En God wil, dat al Zijn kinderen Christus volgen. Hij bracht het allerheiligste niet op Aarde om het te mismaken en om te brengen. Dieren hebben geen menschelijk bewustzijn, maar zij beleefden het huwelijk inniger dan het menschelijk wezen, de goddelijk begaafde ziel...
Millioenen menschen gingen liever den dood in, maar waarheen gingen zij? Weten al deze zielen waarheen het leven na den dood hen voert? Wat zijn dit voor wetten? Aan deze zijde beleefden zij weer andere ellende, vrééselijker nog dan het huwelijk hen liet doorstaan — de verrotting van het eigen stofkleed.
Aan deze zijde hebben wij de beteekenis van het huwelijk leeren begrijpen. Hierover spraken wij met deze zielen en maakten hun duidelijk hoe zij op Aarde hadden te handelen. Toen wij de sferen van licht binnentraden, gingen wij in die wetten over. Aan deze zijde werd ons het huwelijk duidelijk gemaakt en verklaard waarom al die millioenen zielen op Aarde een hel beleefden. Wij leerden toen de zeven graden voor het huwelijk kennen, de bewustzijnsgraden voor het menschelijke bestaan, de werelden van gevoel en intuïtie. Al die graden leven met elkaar op Aarde. De hoogere graad is met een lagere gehuwd. Nu staat de ziel voor een chaos, want deze werelden liggen te ver uiteen. Wij gingen nu begrijpen, dat het huwelijk cosmische diepte heeft. Hoe kan de lagere graad den hoogeren lief hebben? Kunnen deze zielen het uiteindelijke beleven? Voelen zij elkaars volle overgave aan? Is de liefde, die zij elkaar schenken, diep? Geen wonder, dat men op Aarde niets voelt van dit machtige wonder. Het is immers niet mogelijk! Het huwelijk is voor velen leegte, geestelijke armoede. Aan deze zijde beseften wij eerst, wat God

door het huwelijk in onze handen heeft gelegd. Hier eerst begrepen wij de Universeele diepte van het huwelijk en het moederschap.
In ons leven leerden wij de tweelingliefde kennen. Deze liefde is eeuwigdurend. Het is het Cosmisch voortgaan van twee zielen van één kleur, één wereld, één geestelijke afstemming. Ook hier zijn wij man en vrouw, maar het aardsche gevoelsleven is geheel door ons afgelegd. Wij beleven thans de geestelijke liefde, het reine eenzijn voor God en Christus. Hier leerden wij zien, dat de moeder een cosmisch wonder is. Zij is het allerheiligste in deze ruimte, waarin wij leven. Zij is het reine en heilige contact tusschen God en den mensch, tusschen hemel en Aarde. Aan deze zijde leerden wij de Moeder zien en haar heiligheid begrijpen ten opzichte van ons eigen leven en bewustzijn, als scheppend wezen. Door het moederschap komen wij tot God terug. God legde die heiligheid in onze handen en toch is ze door ons door al de eeuwen heen bezoedeld.
In ons leven kennen wij zielen van één kleur, zij bereizen den cosmos, zij gaan van planeet naar planeet, maken zich de goddelijke wetten eigen en staan open voor al het leven van God. Als engelen volgen zij de wetten en ontvangen een ander en hooger bewustzijn. Machtig is het, wat zij bezitten, maar het had ook op Aarde begrepen moeten worden! Voor deze zielen openbaren zich hemel en Aarde, zij dragen tezamen de Goddelijke Ruimte. Het gansche Universum behoort hun toe! En dit bewustzijn komt nu op Aarde, de menschheid is er voor ontwaakt. In de Eeuw van Christus kunnen deze wetten beleefd worden, want de Staat neemt het huwelijk in handen. Millioenen zielen hunkeren reeds naar dit geluk en naar den eigen levensgraad, het gevoelsleven, dat bij dit zieleleven behoort. Nu het geestelijke ontwaken is gekomen kan Gene Zijde helpen, voordien was dat niet mogelijk. Straks krijgt een ieder den eigen levensgraad naast zich, waardoor het niet meer mogelijk is, dat het eene leven het andere dooddrukt!

HOOFDSTUK XV

Het Moederschap

„LIEFDE is het hoogste, het heiligste en het allerheiligste op Aarde en aan deze Zijde! Wie liefde bezit is een gelukkige en behoort tot de sferen van licht. De liefdeloozen, de armen van geest, treden daarentegen de duisternis binnen. Wat is liefde? Waar is de liefde geboren? Onnoemelijk veel is er al over de liefde geschreven en toch is zij den menschen nog niet duidelijk.

Wie de liefde wil leeren kennen moet in het moederschap afdalen en dezen geheiligden toestand trachten te begrijpen. De liefde en het moederschap zijn één toestand, tevens een wereld, een hemel of een hel. Zooals er menschen zijn, die liefde bezitten òf levend dood zijn, zoo telt de wereld moeders, die hun gezegenden staat beseffen en moeders die hem vervloeken.

De mensch moet God als man en vrouw vertegenwoordigen. In de onmetelijkheid, die God schiep, is geen wereld leeggebleven, man en vrouw hebben de Goddelijke ruimte in bezit genomen. Door de liefde zijn de ruimten ontstaan, door het Moederschap zijn ze te beleven. Door de liefde ontwaakt de ziel in al de cosmische levensgraden, die Gods schepping telt, en door de Moeder verkrijgt het zieleleven de onmetelijke diepte, die noodig is om de macht van die graden te verwerken.

Op de Maan ontving de vonk Gods als mensch de Goddelijke liefde. Daar begonnen wij als man en vrouw aan het cosmische leven. In ons ligt de Alziendheid, de Goddelijke kern, doch God schiep graden van lichamen, waarin wij de wetten zouden leeren kennen, die ons als bewuste Goden tot Hem zouden doen terugkeeren. Hij wilde, dat wij het Moederschap zouden leeren begrijpen en liefhebben, want alléén door de Moeder zijn deze goddelijke wetten te beleven. Hij schonk

ons het Moederschap als het allerheiligste in de schepping. Door het Moederschap schiep God de verbinding met Hemzelf. De moeder schept kinderen, uit haar wordt het leven geboren. Zij doet, wat God in het oneindige deed. Door de moeder leeren we God kennen. Moeder te zijn, in alle levensgraden te mogen voelen en te baren, is de evolutie van het huwelijk op Aarde. Door het moederschap krijgen wij lief. In den schepper groeit het gevoel zich volkomen aan de Moeder te geven. Door de Moeder rijst in hem het verlangen haar leven op te voeren en haar het wonder van de schepping te schenken. Hij volgt het groeiingsproces in haar, in het machtige weten, dat het eigen leven in haar innerlijk, onder haar hart leeft. Zoo groeit in hem de liefde en in dit heiligende gevoel gaat hij zorgen voor de Moeder en het jonge leven. De stoffelijke en geestelijke wetten, die God voor het Moederschap schiep, ze gelden voor vrouw èn man, want ook de schepper leert het Moederschap kennen en wordt moeder, zooals ook God Vader èn Moeder is! Door het Moederschap kan de mensch goed maken en de fouten uit het verleden doen oplossen, waarna we de sferen van licht kunnen betreden en de hoogere cosmische graden, tot we het *Al* bereiken en weer tot God zijn teruggekeerd.

Heilig, heilig, heilig is het Moederschap!

Het kleinste insect wil moeder zijn, want in dit diertje ligt het weten, het gevóel, dat het moederschap evolutie beteekent en het teruggaan is naar God. Daarom verlangt het dier de schepping te beleven, er wacht hem een hoogere levensgraad en daarin zal het iets machtigs ontvangen.

In dit opzicht is het dier meer bewust dan wij menschen, die het hoogste wezen in de schepping zijn. Waarom dat groote verlangen in het dier om te mogen baren? Waarom die enorme stuwing? Het dier in de natuur is heilig bezield, de mensch kent alleen het verlangen het moederlijk organisme te bezitten. Is dat liefde? Is dit Gods wil? Het Moederschap wil ons doen denken, maar dènken wij waarlijk over zijn macht en beteekenis?

In de sferen van licht staat een schoon gebouw, dat de Meesters aan de Moeder hebben opgedragen. Het machtige geheel wordt door den schepper in stand gehouden ter eere van de Moeder. Iedere bewuste man in de sferen en van de Aarde bouwde aan dezen Tempel en geeft er zijn krachten voor en het is hierdoor dat dit sferenbezit eeuwigdurend straalt. Door de Moeder kreeg het scheppende wezen verbinding met God en hiervan getuigt deze Tempel. In dit gebouw kunnen wij het Moederschap in al zijn heilige graden en stadia beleven. Hier leerden wij ons zelf kennen door de Moeder. Een dergelijk heilig bouwsel zal straks ook op Aarde verrijzen, al krijgt het dan bij u een andere beteekenis. Toch zal ook dat gebouw de moeder vertellen over de wetten van God en van haar grootsche taak voor de ruimten en ons leven. Deze tempel zal u van het eigenlijke Moederschap overtuigen. U zult er de graden van leeren kennen, wat uw geestelijk ontwaken bevordert. De geestelijke Moeder dient, geeft en schept. Zij brengt harmonie tusschen Hemel en Aarde! En deze Moeder zal door de „Eeuw van Christus" in u bewust worden.

De Tempel van de Moeder leerde ons, dat het Moederschap stoffelijk, geestelijk en cosmisch diep is, het directe contact tusschen God en den mensch, en het allerheiligste beleven in de ruimte. Door het Moederschap treedt de ziel de hoogere orde binnen. De Moeder schenkt in haar liefde het leven van God een lichaam om het de mogelijkheid te geven den kringloop op Aarde te volgen, te volbrengen en tot God terug te keeren. De Moeder heeft dit in handen.

Wanneer het dier in de natuur schept, bidt het door zijn daad en volgt het Gods wetten op. Het dier dient, geeft en schept. Dit is cosmisch bidden. De mensch bidt in dit opzicht niet, de mensch koestert zijn verlangens. Het dier volgt de wetten van God onbewust, maar de mensch is als God en toch begrijpt hij zichzelf en de schepping nog niet. Het dier dient de evolutie, omdat het voelt, dat deze moet voortgaan. De mensch als de Goddelijk bewuste kan nog weigeren te

scheppen. De „Eeuw van Christus" eischt van elk individu zichzelf te geven en dwingt de Moeder zich geheel voor het scheppingsproces in te zetten en haar taak af te maken, gelijk Moeder Maan en Moeder Aarde dit deden. Het dier leeft natuurlijk, de mensch heeft die natuurlijkheid afgelegd. Het menschelijke leven is gesplitst, de mensch heeft het reine, natuurlijke instinct verlaten, terwijl het dier er nog in leeft. Zie eens, hoe de natuur in het voorjaar schept, baart en dient. Zie, hoe het dierlijk leven zich op het Moederschap instelt en hoe machtig de liefde en de zorg zich ontplooien. Het dier bouwt, de mensch breekt af, ja vermoordt het andere leven van God. Hij is met alle levensgraden en wetten van God in botsing. De mensch kent zichzelf niet. *De Moeder moet nog ontwaken!*

In den Moedertempel hebben wij al deze wetten en toestanden leeren kennen. Wij knielden er neer en trachtten ons geheel leeg te maken. Dan geven wij ons aan de Moeder over, waarna haar denken en voelen in ons leven komt en tot ons gaat spreken. En nu zijn wij als scheppers door deze reine meditatie in staat te volgen alles wat God geschapen heeft, maar dat de Moeder door haar organisme ontvangt. De Moeder voert ons de Goddelijke evolutie binnen en zij verbindt ons met de hoogere sferen en wetten.

Eerst aan deze zijde leert de schepper de Moeder bewust kennen en nu keert hij naar de Aarde terug om Moeder te worden. Voelt u wat dit zeggen wil? Aan deze zijde leerde hij, dat de Moeder met God verbinding heeft. Nu wil hij die verbinding bewust beleven en zich eigen maken, wat voor hem evolutie beteekent. Deze ziel ontvangt van Zijn Goddelijken Schepper die genade, daalt in het Moeder-organisme af en baart kinderen. Hij ervaart nu bewust, dat het Moederschap het éénzijn beteekent met Gods leven. Zoo dalen ook vrouwen naar de Aarde af, in den Tempel van de Moeder leerden zij de ware beteekenis van het Moederschap kennen en thans willen zij dien genaderijken staat beleven, zooals God het bedoeld heeft. Zij ontwaken er door, keeren naar

onze zijde terug en gaan nu verder om het hoogere Moederschap te beleven, wat op den Vierden Cosmischen levensgraad geschiedt.
God gaf ons het Moederschap, maar daardoor gaf Hij tevens Zichzelf. In het Moederschap leeft God. God is er in te voelen, want God is Vader en Moeder, vooral Moeder! Door het Moederschap overheerscht God in de natuur en staat Hij het dichtst bij ons. Als Schepper bleef God in het onzichtbare, als Moeder werd Hij zichtbaar voor al Zijn leven.
Door het overgaan in de Moeder tijdens deze meditatie in den Tempel komen wij in de heilige stilte van vóór de schepping, als God Zich openbaart. Nu beleven wij God als Moeder. Dit is het binnentreden in Gods Koninkrijk, de Ruimte van de Moeder, dit is het beleven van het barende principe, het gevende en dienende ego. Nu ondergaan wij de wetten Gods, zooals deze het leven van de Moeder hebben opgebouwd, en het ruimtelijke bewustzijn overstraalt ons eigen ik.
Deze heiligheid komt naar de Aarde! In de Eeuw van Christus ontvangt de menschheid den Moedertempel. Als jonge menschen dan straks in het huwelijk willen treden zullen zij zich daar voor die heilige verbintenis moeten bekwamen. Het meisje moet leeren, hoe de natuur Gods wetten opvolgt, terwijl den jongen man geleerd wordt, hoe hij haar dienen moet. Het is noodzakelijk, dat de toekomstitge echtgenooten alles van de huwelijkswetten afweten. Zij dienen te weten, waarvoor zij op Aarde zijn en wat het doel is van de schepping. Wie zijn hun kinderen? Vanwaar zijn deze zielen gekomen? Hadden zij vroeger reeds met deze levens te maken? Waarom trokken juist zij hen aan? Duizenden vragen moeten zij kunnen beantwoorden, duizenden wetten kennen, pas dan zullen zij elkander kunnen dienen en liefhebben. De Staat wil, dat de parapsychologen en de zielekenners het huwelijk in handen zullen nemen, want door deze geleerden, die dan bewuste meesters zijn, zal de echtelijke band géestelijke waarde krijgen. De a.s. echtelieden komen onder hun contrôle, ja, zij zullen hun zeggen, of zij wel dan niet bijeen behooren. Zoo

dit *niet* het geval is, zal er van huwelijk geen sprake zijn. In de toekomst huwt soort met soort, levensgraad met levensgraad, scheiden is dan niet meer mogelijk. *Dit is het hoogste geschenk van God aan zijn kinderen.* In de voorbije eeuwen waren man en vrouw niet gereed voor elkaar, hooge en lage graden waren met elkander verbonden, met alle verschikkelijke gevolgen daarvan. In de Eeuw van Christus is zulks niet meer mogelijk, dan kan alleen gelùk op Aarde heerschen. De *Alvader* zond Christus er voor naar de Aarde. Voor het eeuwige geluk van de menschheid werd op Golgotha geleden!

In den aardschen Tempel zullen man en vrouw zich leeren openen, hun zal er worden bijgebracht, hoe zij elkander hebben te begrijpen en in àlle omstandigheden dienen op te vangen. Dàn zullen de kinderen van Israël het bewuste Moederschap en hierdoor de waarachtige liefde leeren kennen.

De geestelijke Moeder van dien tijd krijgt het cosmische leven in handen. Waartoe?

De geestelijke Moeder is dan gereed om de wetten van leven en dood in eigen handen te nemen. In uw tijd wachten tusschen leven en dood, in de wereld van het onbewuste, millioenen zielen op één organisme. De mensch zelf schiep cosmische stoornissen voor het huwelijk en Gods schepping, hij bracht disharmonie in Gods wetten. Zelfmoord en oorlogen veroorzaakten astrale ellende. Millioenen levens gingen tè vroeg van de Aarde weg! Zij moeten terug om Gods wetten te beleven, zij maakten haar niet af en dit moet toch geschieden, zoo de ziel de geestelijke werelden wil betreden. Hierin kan alléén de Moeder verandering brengen, zij zal den wachtenden zielen een nieuw organisme schenken.

De Meesters van Gene Zijde zullen de psychologen door de technische instrumenten helpen in de voorlichting van de massa. Zoo zullen de cosmische stoornissen oplossen! Man en vrouw hebben zich aan de nieuwe wetten te onderwerpen, de Staat eischt dit. *Zieken mogen niet huwen.* Eeuwen achter-

een is er ziekte aangetrokken en opgebouwd en werden er zieke kinderen geboren. Nu wordt dit verboden! De zieken zullen eerst moeten genezen en zij ontvangen daartoe wat noodig is, terwijl de gezonden voor hen werken, zoolang zij daartoe niet in staat zijn.
Ziek zijn en niettemin een huwelijk sluiten en kinderen verwekken is in strijd met Gods wetten. Dit schept nieuwe ellende, nieuwe stoornissen en de Eeuw van Christus wil alle afbraak voorkomen.
Adolf Hitler wilde zulks ook tegengaan, doch hij vergaste de zieken. Hij verkeerde in het oerwoudstadium, maar de menschheid heeft dit reeds achter den rug. Zijn dierlijk bewustzijn voelde de onrechtvaardigheid van zijn handelwijze niet. Toch leefde in hem het dienen voor de massa, maar daar hebben de Meesters hem niet voor nooodig.
De wetenschap roept den zieken straks het halt toe. En Christus eischt dit! Het is niet hard, het is heel natuurlijk. Aan deze zijde staan wij ook voor de natuurlijke wetten van God, voor deze hadden wij ons hoofd te buigen, pas daarna konden we de hoogere bewustzijnsgraden binnentreden. De wetenschap zal niet langer toestaan, dat het eene wezen het andere besmet, dat het Moederschap wordt bezoedeld. Elk organisme ontvangt dan het medische onderzoek. De stelsels zullen straks worden gesterkt, maar alléén om het Moederschap op te voeren, niet om oorlogsdoeleinden te dienen, zooals thans het geval is.
Veel zal er op Aarde veranderen. Zoo zal de jeugd reizen maken om zich voor het huwelijk te bekwamen. Zij beléeft dan de Aarde, wordt door andere volken ontvangen, ziet zich verruimd en leert. Het meisje is nu een hoog ideaal, daar zij eens moeder zal zijn. Alles wordt er op gericht dit bewustzijn in haar te ontwikkelen. Langzaam gaat de macht van het Moederschap in haar spreken, heiligend is de liefde, die zij te schenken heeft, en haar oogen stralen haar verlangens en verwachtigen uit. Zij is bewust en volkomen gereed voor de taak die haar wacht, en als het wonder van het Moeder-

schap tot haar komt is het zeker, dat zij de wetten er van rein geestelijk zal beleven. Nu weten ook de ouders waarvoor zij leven!
Moeder en schepper dragen dan beiden de Goddelijke Ruimte en bezitten door hun bewustzijn van de Goddelijke wetten en door hun liefde het Koninkrijk Gods op Aarde. Zóó heilig wordt het huwelijk!

HOOFDSTUK XVI

De zeven Graden voor het Huwelijk

GOD schiep graden en wetten voor het stoffelijke en astrale leven. De ziel beleeft deze graden om het hoogste stadium, het *Al*, binnen te treden. Het zijn overgangstoestanden, wetten, die bepalen, dat iedere graad een eigen revolutie te beleven heeft. De ziel maakt zich die wetten eigen, waardoor haar bewustzijn verandert. Aan deze zijde hebben wij al deze wetten als graden voor het onganische leven leeren kennen en ze ons moeten eigen maken. In alles vinden we de levensgraden terug. Er zijn bijvoorbeeld zeven hellen en hemelen geschapen, zeven graden voor den slaap, voor de psychische trance en de andere geestelijke gaven, alle overgangen om den eigenlijken graad en de eigenlijke wet te beleven. Er zijn zeven graden voor het stoffelijke organisme en voor het zieleleven. De Ruimte bezit de zeven cosmische graden. En zoo bezit ook het huwelijk zeven graden, die de mensch zich moet eigen maken, zoo hij op Aarde het hoogste wil beleven. Op Aarde kent men deze graden nog niet, toch liggen ze dicht in het bereik van den mensch, daar ze tot het menschelijk bestaan behooren.

U hebt de zeven hellen leeren kennen. In die hellen leven menschen en dit soort menschen leeft ook op Aarde, in een stoffelijken toestand. Die hellen geven tevens de graden van het huwelijk aan.

Op Aarde worden deze duistere en onbewuste graden beleefd door den mensch, die het kwade zoekt, van God noch goedheid wil weten en zich desondanks met een ander leven in een huwelijk verbindt. Wat kan dit voor een huwelijk zijn? Kunnen deze zielen elkander gelukkig maken? Zullen zij begrijpen, waarvoor zij op Aarde leven? Dit is uitgesloten. Die

zielen kennen zichzelf niet eens, zij moeten voor de waarachtige liefde nog ontwaken. En toch sluiten millioenen van deze menschen een huwelijk — met als treurig gevolg, dat ze als hond en kat naast elkaar leven. Zijn zij wakker te schudden? Te helpen? Kan men hun geluk schenken? Hun dàt geven, wat het zieleleven van de eerste sfeer zich heeft eigen gemaakt en tot het Koninkrijk Gods behoort? Integendeel. Zij zouden die hoogere liefde niet begrijpen, er geen raad mee weten. En toch verlangen die zielen naar geluk, zij huwden om het huwelijksgeluk te beleven, maar met al hun goeden wil bereiken ze niets, hun graad bezit de eigenschappen niet, die voor het harmonische huwelijk noodig zijn. Ze bezwijken, geven het maar op en dan duurt het niet lang of de echtelieden kunnen elkander niet meer zien en laten dit duidelijk blijken, ja, staan elkaar wel naar het leven!

Op Aarde is graad met graad gehuwd, een lagere met een hoogere, de laagste hel met de eerste sfeer! Kan dat? Zoo is het! Aan deze zijde hebben wij deze wetten en levensgraden voor het huwelijk kunnen vaststellen. Nu begrepen wij de aardsche ellende, die door het huwelijk ontstaan is. Het is door die verbintenis van hoog en laag, dat er zoo weinig menschen op Aarde leven, die waarachtig geluk kennen, Het is helaas niet anders. Heeft God dit gewild? Waarom kon God hiervoor niet zorgen? Deze ellende kan toch niet Zijn bedoeling zijn geweest? Nu is er niets geen geluk te beleven, het huwelijk is als een marteling. Een droevige toestand, niet te verdragen, velen maakten er liever een einde aan en gingen den dood in. Dat nog liever dan nog langer te moeten leven naast een mensch, die afbreekt, het heiligende waarover Christus gesproken heeft en waardoor sterren en planeten, al de ruimten zijn ontstaan, bezoedeld en besmet, genadeloos verkracht. Hartverscheurend is deze ellende, het breekt iedere ziel. Hiertegen is niet te vechten, het is moordend. Niets stompt zoo stoffelijk en geestelijk af als een huwelijk zonder wederzijdsch begrijpen. Dat is het ergste kwaad.

En toch — ik zei het u al — gaf God den mensch met het

huwelijk het aller-allerheiligste geschenk. Is dit begrepen? Is dit allerheiligste gevoel? In die katachtige natuur, leeft daarin het allerheiligste? In dat niets, nietszeggende, ijskoude leven, kan daarin warmte stralen? Kan dit leven liefhebben, liefde geven? Is er wel iets op Aarde, dat zoo verbijsterend onbegrepen is gebleven als het huwelijk? Is er daarentegen wel iets op Aarde, dat men vergelijken kan met het huwelijk? Is er een band, die de diepte bereikt, welke in het huwelijk mogelijk is, die door het huwelijk beleefd kan worden? Kan de mensch meer geluk beleven, diepere liefde voelen en ontvangen dan in het huwelijk? Is er één liefde die rijker, machtiger, rechtvaardiger is dan de huwelijksliefde? Kunnen menschen dichter tot God komen dan in het huwelijk het geval is? Kan de ziel dieper in het menschelijk leven en bewustzijn afdalen dan door het huwelijk? In welken toestand voert de ziel zich inniger gedragen dan in het huwelijk. Waardoor vermag de ziel dieper te peilen dan door het huwelijk? Alléén het huwelijk biedt de ziel alles, deze band van twee menschen, waardoor zij zich gedragen weten en elkaar leeren kennen en lief hebben. En toch, wat maakt de mensch van zijn huwelijk? *Afbraak!*

Wie van de twee heeft schuld aan deze ellende? Beiden! Want al deze lagere bewustzijnsgraden moeten voor het huwelijk nog ontwaken. Het huwelijksgeluk wordt overheerscht door het oorzaak en gevolg van de ziel. Er leeft niet één mensch op Aarde, die vrij is van oorzaak en gevolg. Al het leven van God op Aarde moet goedmaken en is teruggekeerd om de oude rekeningen te vereffenen. Soort zoekt soort op Aarde, zoekt de eigen levensafstemming, maar dat kan niet. Kan de mensch zijn eigen soort zoeken? Er leven millioenen mannen en vrouwen op Aarde en toch hebben hoogstens duizend menschen hun eigen soort ontmoet, de rest zag zich verbonden met een anderen graad, wordt dood gedrukt, beleeft een ijskoude, nietszeggende lage persoonlijkheid. Heeft God dat gewild, vraag ik u? God is liefde! God heeft hiermede niets uit te staan, er zich nimmer mee bemoeid, God legde al

Zijn geluk in handen van twee menschen. Maar wat dan? Waarom is er deondanks door het huwelijk geen geluk te beleven? Zij, die het geluk kennen, denken, dat zij alles bezitten en er niets hoogers bestaat. Zij voelen hun eigen toestand als geluk aan en zijn tevreden. Maar is dat geluk geestelijk? Wij hebben dit soort geluk leeren kennen. Wij weten, dat de man niet voor de moeder en de moeder niet voor den man gereed is. Dit zijn de wetten voor het huwelijk en voor ons leven en daarvan begrijpt men op Aarde nog niets. Waar leeft uw eigen soort, uw levensafstemming? Waar leeft uw eigen graad, uw eigen wereld en sfeer? Uw geluk? Uw reine liefde? Uw bezieling, uw eeuwigdurend ontwaken? De soort, die op uw eigen leven afstemming heeft, bevindt zich in de ruimte. Maar waar? Ook al is er een band tusschen man en vrouw en kind, toch weten zij nog niet wat geestelijk geluk zeggen wil. Wat is de hoogste graad voor het huwelijk? Hoe is die te beleven? Wie kent hem? Is het wel op Aarde? Nu vraag ik u: Bent u gereed voor deze liefde, waarover u spreekt en waarnaar u verlangt? Voelt u zich klaar en bewust genoeg om te kunnen huwen?

Hebben de millioenen zielen het bewustzijn om een huwelijk te kunnen sluiten? Kennen al deze menschen elkaars voelen en denken, iedere karaktereigenschap? Voelt de moeder, dat de man haar waarlijk in alles liefheeft en kan zij zich, hierop bouwend, op haar schoone taak instellen? Is in beiden het gevoel, dat bewustzijn heet en dat waakt tegen het stranden van het huwelijk?

Dit zijn wetten, overgangstoestanden en levensgraden voor het huwelijk, die direct met de karaktereigenschappen te maken hebben, maar waardoor het huwelijk geluk dan wel ellende beteekent. Ontstellende ellende vaak, die door beiden geschapen is, omdat deze karakters elkaar kennen noch begrijpen, doordat twee verschillende levensgraden bijeen zijn en met het eigen bewustzijn geen raad weten! Nu sluit het menschelijk hart zich, de ziel kwijnt weg, geeft het op, sterven kan niet, want het leven is eeuwigdurend. Doch het

aardsche leven is een chaos, een hoop droefenis. Waardoor? Waarom kunnen twee menschen niet gelukkig zijn? Waardoor wordt het toch zóó schoon aangevoelde gebouw door hen zelf weer afgebroken? Wie heeft dit in handen? Waardoor bouwt de ziel zich het sferengeluk? Wanneer is het huwelijk van blijvenden aard? Hoe is die fundamenteele ondergrond op te trekken? Is het huwelijk wel in staat u op Aarde het sferengeluk te schenken?

Het kan zeer zeker, maar de ziel is er nog lang niet voor gereed, zij moet er nog voor ontwaken.

Wilt u het waarachtige geluk op aarde beleven, dan moet u met uw eigen levensgraad verbonden zijn, anders is het niet mogelijk. Dan kunt gij er iets van maken en leeft in u de macht en de kracht. Maar voor dien toestand moet de ziel zich het bewustzijn hebben eigen gemaakt. Gij bezit dan levenswijsheid, uw leven is diep en waarachtig, het is ingesteld op de Ruimte van God. Wie kent dat op Aarde? Wie kent de wetten voor het zieleleven en den eigenlijken stoffelijken opbouw voor het huwelijk, het geestelijk éénzijn met het andere leven? Is die geestelijke kern in uw leven ontwaakt? Of slaapt dit bewustzijn nog en is er geen huwelijksgeluk te beleven, het groote verlangen van elkeen?

Waardoor beleven man en vrouw geluk? Wat is geluk? Hoe is het geluk — dat toch innerlijk wordt beleefd — ontstaan? Het geluk, waarvoor de menschen hun levens willen inzetten? Door het weten, door hun eigen diepte, door hun offeren en hun wil om te dienen, het eigen bezit, dat zich heeft geopenbaard als Moeder, als de „Algevendheid", het groote en onbegrijpelijke, waardoor het leven op Aarde het oneindige heeft kunnen beleven. Het oneindige in één levensgraad, het allesomvattende, machtige éénzijn van twee zielen, die ruimtelijk zijn ingegaan, maar waarin zij hun God beleven. Dat is de cosmische levenswijsheid en deze heeft afstemming op onze wereld, op de sferen van licht, op de hemelen in het leven na den dood, op God! Hierdoor beleeft de ziel Golgotha, alles, waardoor het leven op Aarde gezegend is.

Ik vraag u: Kan een zonde „zonde" zijn, indien ge voor de zonde nog moet onwaken? Kan het huwelijksgeluk u iets zeggen, als uw innerlijk leven er niet voor gereed is? Geluk, ontstaan door het beleven van Gods wetten, door het geestelijk dienen, het alles geven en inzetten van uw persoonlijkheid. Dient u? Kunt u zich zoo volkomen geven, dat al het leven rondom u uw warmte voelt? Het huwelijk stelt u in staat te dienen, het geeft u de mogelijkheid te schenken en te ontvangen, het kan u levenswijsheid, ruimte en oneindige diepte geven, want de Moeder is door haar echt met God verbonden, haar leven voert u als man tusschen leven en dood! Zoo machtig is het menschelijk huwelijk, zoo heilig eveneens, want God spreekt in dien band tot u beiden.
In de Eeuw van Christus is het voor het eerst mogelijk u hiervan iets te zeggen, tot voor korten tijd zou men ons hebben uitgelachen of, erger nog, onze media hebben verbrand. Maar thans kunnen wij spreken en nu ontvangt de menschheid de astrale wetten, nu krijgen man en vrouw de ontwikkeling tot een waarachtig huwelijksleven en kunnen hun beider levens ingezegend worden. Maar door Christus! De meesters vertegenwoordigen Hem, de kerk is hier niet meer voor noodig, zij is nog onbewust en heeft haar taak niet begrepen.
Op Aarde wordt het huwelijk door millioenen zielen op voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke levensafstemming beleefd, maar slechts enkelen kennen het geestelijke huwelijk. Hun band is volmaakt af. Nu is soort bij soort, graad bij graad. Dezulken hebben lief, hebben alles lief wat leeft en uit God is. Ze zijn cosmisch diep.
De overigen kennen het waarachtige geluk niet, op hun schouders drukt het huwelijk als een meedoogenloos zwaar kruis. We zien hoe de eerste sfeer met het land van haat verbonden is. Mijn hemel! Hoe moet een dergelijk huwelijk zijn? Deze zielen zijn voortdurend met elkander in botsing, van eendracht of gelijkheid in voelen en denken kan geen sprake zijn. Want als de moeder het hoogste bewustzijn van beiden bezit,

doet zij niet anders dan zichzelf opofferen. De man eischt den vollen inzet van haar persoonlijkheid, terwijl hij zelf niets te geven heeft. Voor de moeder is dit het keer op keer vermoorden van haar heiligste gevoelens, haar moederlijke intuïtie. Zij is overgeleverd aan het voordierlijke bewustzijn van den man en ziet zich verwikkeld in een monsterachtig gebeuren. Het hoogere wezen moet goed vinden, dat haar lichaam en ziel worden verkracht, de hartstocht overheerscht haar. Het is het vreeselijke, wat het ruwe dier niet eens kent, de marteling van het Moederhart. Het dier heeft heilig ontzag voor de moeder, de mensch niet. De onbewuste mensch kent slechts hartstocht, het is zijn vorm van liefde. De ziel is hem onbekend, te diep om te peilen. De hoogere graad wordt gesard en gepijnigd, gesnauwd en gebroken, iederen dag opnieuw. Het hoogere wezen voelt voor warmte en begrijpen, voor reinheid en schoonheid, voor God en Christus, maar al die heilige gevoelens blijven onbeantwoord. Dit alles maakt het samenzijn ellendig, ja monsterachtig, moordend afbrekend!

Door die verschrikkelijke toestanden beleefde de ziel een chaos, stoffelijke en geestelijke afbraak. Hierdoor zijn er ziekten ontstaan en werd door den mensch bezoedeld, wat door God rein geschapen is.

De hoogere intuïtie redt wat er te redden valt, zij offert met een eindeloos geduld, zij verbreekt den band niet, blijft bij haar kinderen, zij is diep bewust in haar dienen.

De carmische wetten eischen, dat man en vrouw hun huwelijk gestand blijven. De echt is niet slechts het stoffelijk samenzijn van twee menschen, hij is tevens een astrale wet, man en vrouw beleven het eigen oorzaak en gevolg van het vorige bestaan. Deze wet brengt hen tezamen, zij eischt, zij overheerscht hun wil, hun eigen denken en voelen. God zegt hierin niets, daar de mensch zijn eigen levenswetten in handen kreeg. De carmische wetten spreken tot iederen mensch, spreken tot alle levensgraden en dwingen het zieleleven het aardsche af te maken.

De Kerk verbiedt den geloovigen zich los te maken van den huwelijksband en ook Gene Zijde zegt: maak uw leven af, lijd en sterf liever, niets kan u geschonken worden, straks moet gij er toch weer aan beginnen. Er moèt een einde aan de aangerichte ellende komen, de rekeningen uit het verleden moeten eindelijk betaald worden. Eens zal hierdoor het menschelijk carma volkomen opgelost zijn. Maar dan treedt u een bovennatuurlijken tijd binnen, straks zal ik u hierover meer vertellen.

Het hoogste, wat u als aardsch mensch beleven kunt, is de afstemming op de derde sfeer aan deze zijde. Als man en vrouw dit bewustzijn bereikt hebben, beleven zij een paradijs. Zij zijn dan bewust van de Goddelijke wetten, een aardsch bekrompen geloof bindt hen niet, zij weten. Door dit bewustzijn begrijpen zij het leven op Aarde en dienen. Zij hebben een taak voor Gene Zijde te volbrengen en zijn hiervoor meestal tezamen naar de Aarde teruggekeerd. Het wonderbaarlijke van hun huwelijk is dan, dat God hen tezamen brengt. Waar ze ook leven, ze zùllen elkander ontmoeten, want dit geluk hoort hun toe, zij hebben het zich eigen gemaakt! De mensch uit de derde sfeer is vrij van de carmische wetten en alleen hierdoor is het mogelijk een dergelijk huwelijksgeluk te beleven. Dezen graad van het huwelijk hebben maar enkelen op Aarde zich eigen gemaakt, daar — u begrijpt het — de massa hiervoor nog moet ontwaken.

Het is heel goed mogelijk, dat de tweede sfeer met de derde verbonden wordt. Ook de zielen in dien graad beleven een hemelsch geluk en ook zij kunnen voor een taak naar de Aarde zijn teruggekeerd.

Anders is het gesteld met een ziel, die uit de sferen van licht naar de Aarde daalt en daar carmische wetten te beleven heeft. In een dergelijk huwelijk van een hoogeren en lageren en ongevoeligen graad — ik zei het u al herhaaldlijk — is géén geluk te beleven. Een van beiden is onbewust en wenscht niet te dienen — wat het geluk buitensluit!

De meeste aardsche huwelijken hebben afstemming op de

duistere sferen, op nietbegrijpen en afbreken, op het alles vernietigende bewustzijnsleven. Hoe zou een voordierlijke afstemming de reine geestelijke harmonie kunnen opbouwen? Wie onder de eerste sfeer leeft, is voor de Aarde nog geestelijk onbeholpen, en zoo is dan ook de te geven liefde. Pas wie géestelijk bewust is, kan reine liefde schenken, de ander zoekt zichzelf, wil gediend worden en maakt van het andere leven een slaaf! Die heeft zichzelf lief! Deze mensch is stoffelijk ingesteld en ondergaat alléén het stoflichaam, breekt af, vermoordt iedere goede gedachte en leeft voor zichzelf. Deze zielen leven in de carmische wetten, in vorige levens hebben zij den ander laten verongelukken en thans vereffeen zij hun rekeningen. De moeder betaalt haar schuld met haar ziel en lichaam, zóó zet zij zich in voor het lagere wezen. Het eenzijn van mensch en mensch, ziel en ziel, kreeg hierdoor cosmische beteekenis. Meer kan de mensch niet geven, het is het hoogste wat kan worden ingezet. Het is het wegschenken van het eigen bewustzijn, het oneindige *Al*, het allesovertreffende gevoelsleven, dat zij zich in de vele eeuwen heeft eigen gemaakt. Wordt dit op Aarde begrepen? Voelt men daar wat de ziel inzet? Heeft de mensch nog iets anders te schenken dan dit Universeele éénzijn? Kan er iets hoogers geschonken worden? Geen geld, geen goed gaat hierboven. Nu zet de mensch zichzelf in. Millioenen harten werden er door gebroken. In het moederlichaam kan de ziel geven, goedmaken. Dit geven is een astrale wet! Het is het carmische gebeuren voor haar eigen leven, het doen oplossen van de in het verleden begane fouten. Als schepper kan de ziel niets geven, door hem kan slechts het niet begrepene worden aanvaard. Steeds is het de moeder, die zichzelf inzet, die ontvangen moet, leven aantrekt, het in zich dienen moet. Dit alles behoort tot haar staat, tot Moederschap. Kan de schepper zich zoo inzetten? De moeder is het, die zich overal en altijd voor de wetten Gods te geven heeft en overheerscht zal worden.

Het oorzaak en gevolg voor het huwelijk is daarom een wet.

En zoo dit tevens de verbinding van de verschillende graden insluit, is het huwelijk een hel. Niet één mensch kan een anderen, begeerden graad huwen, als deze hem niet toebehoort. Onder al die millioenen leeft echter de ziel, met wie carmische wetten u binden en háár zult u ontmoeten en huwen. Niet één ziel kan eraan ontkomen! Dit zijn de Goddelijke wetten voor het huwelijk, die door ons als mensch zijn geschapen. Deze wetten van uw en ons leven sturen haar op uw weg. Door haar zult ge uw leed en smart beleven en zoo die begane fouten, die wetten, doen oplossen. Nu leven hoog en laag, bewust en onbewust met elkaar, zij verbonden zich om iets van het aardsche bestaan te maken en daarin geluk te beleven. Maar wat kan er van tercht komen?

Millioenen menschen op Aarde bevinden zich in één graad en desondanks bezitten ze allen een anderen graad als huwelijkspartner en worden niet begrepen. Dit zijn de carmische wetten van het huwelijk en niet één ziel voelt het, kan van de Aarde af het antwoord beleven, omdat deze wetten en levensgraden tot ons leven behooren. Maar het stoffelijke wezen ondergaat ze. Ik merk nog op, dat deze ijzeren wetten eerst dan in werking treden, als de mensch de zeven graden voor het organisme heeft beleefd, hetgeen dus inhoudt, dat Moeder Aarde ons eerst háár wetten opdringt en we pas daarna onze eigen carmische wetten kunnen doen oplossen. De wet van het verleden trekt u naar de Aarde terug, zij bepaalt den tijd en de plaats van uw geboorte, uw bestemming, en zij stuurt u de zielen op uw weg, aan wie u goed te maken heeft. De carmische wetten moéten beleefd worden, of uw leven staat stil en gij zoudt u nimmer van Moeder Aarde kunnen losmaken. Tracht niet ze te ontgaan, eens spreken ze toch tot uw leven. Vergeet nimmer, dat wie lijdt en geslagen wordt, bezig is te ontwaken.

Aan deze zijde vangen wij de gebeden op van hen, die in het huwelijk geslagen en bezoedeld worden en voor wie een stoffelijke marteling als de brandstapel niet zoo erg is als het moeten aanvaarden van het lagere bewustzijn. Wij kennen

deze levens en hun lijden. Ook wij hebben deze ellende op Aarde beleefd. Wij kwamen echter tot het aanvaarden, doorstonden alles, bouwend op God, en maakten goed. Toen eerst kwamen wij los van dien anderen graad en konden wij verder gaan.
Millioenen eeuwen heeft de ziel dit beleefd. Thans gaat deze ellende oplossen. De Eeuw van Christus voert den mensch naar het huwelijksgeluk. De Eeuw van Christus en de Eeuw van de Moeder is begonnen. Straks zal u duidelijk worden, wat dit zeggen wil.
Wie op Aarde geluk bezit door het huwelijk kan tevreden zijn. Het kunnen zielen zijn, die hun eigen levensgraad hebben ontmoet. Veel kunnen zij opbouwen, zelfs al voegden carmische wetten hen bijeen. Waarachtige kameraden zijn zij voor elkander, ja in hoogeren toestand bindt hen zelfs de zuster- en broederliefde, een graad voor het huwelijk, die nog maar door weinige echtparen bereikt wordt.
Volmaakt kan het aardsche huwelijk echter pas zijn, wanneer de ziel zichzelf overwonnen heeft, waardoor deze persoonlijkheid in harmonie met de oneindigheid is gekomen. Dan bezitten man en vrouw alles, een geluk, dat geestelijk zoowel als stoffelijk is. Weet u wanneer dit het geval is? Als de man de moeder, de moeder den man en zij hun kinderen alles kunnen geven. U hebt dan niet alleen eten en drinken, maar zelfs stoffelijke overdaad, juist dat, waardoor het leven, dat geestelijke harmonie kent, tot een paradijs wordt. Dat is Gods wil! Wanneer man en vrouw liefde en begrip voor elkaars leven hebben, maar armoede lijden en hun kinderen het noodzakelijkste moeten onthouden, kan het niet anders, of hun geluk verwaast en lost op. Het geestelijke bewustzijn kent geen zorgen en nu kan het huwelijk zich in alle geluk ontplooien, het is door God geestelijk en stoffelijk gezegend.
De graden van het huwelijk voeren u naar de sferen van licht of naar de duisternis van de hellen. Het huwelijk kan u opbouwen of afbreken. Wanneer kunnen man en vrouw den geestelijken graad beleven? Voelt u dit?

Wie op Aarde de kerk volgt, dogmatisch is, moet aanvaarden, dat hij niet voor het geestelijke huwelijk openstaat. Hij beleeft een stoffelijken graad voor het huwelijk. En dit is heel natuurlijk en duidelijk. In deze zielen is geen geestelijk, ruimtelijk bewustzijn van Gods wetten. Hoe wil de mensch, die God niet eens kent, de reine en ongelooflijke bezieling van het geestelijke huwelijk verwerken? Hoe wil deze kuddemensch de ruimte van de cosmische liefde beleven?
De geestelijk bewuste mensch is los van de kerk, hij kent het leven na den dood en is ruimtelijk ingesteld. Deze zielen beleven het huwelijksgeluk op astrale hoogte, zij leven in het geestelijke Koninkrijk Gods, zij hebben lief, zooals wij aan deze zijde liefhebben. Uit deze zielen straalt warmte naar al het leven van God uit. Zij kunnen als man en vrouw iets geven en weten wat het zeggen wil waarachtige vriendschap te geven. Zij bezitten dat, wat wij ons eigen maakten en waardoor wij de sferen van licht konden betreden. Deze zielen hebben de kerk niet noodig, zij dienen God en elkaar. Als man en vrouw dragen zij den cosmos. Zij weten, dat er geen dood is en dat zij eeuwigdurend verder gaan. Zij weten, dat God een Vader van liefde is en nimmer verdoemen kan. En in dit heerlijke besef kan hun liefde zich ontplooien en verdiepen. De kerkelijk-bewuste moet zich nog van al die bekrompenheid losmaken en leeren àl het leven van God lief te hebben. Maar zij schelden liever nog op die kinderen Gods, die een ander geloof bezitten. De diepte van uw bewustzijn bepaalt de diepte van uw liefde, uw graad van liefde uw huwelijksgeluk. Hoe meer liefde ge bezit, hoe schooner uw huwelijk wordt. Dan staan de hemelen voor u open en bent u los van de Aarde. In de stof beleeft ge het geluk van de sferen. Wat is dat voor een liefde, die ten strijde trekt en het andere leven van God vermoordt? Is dàt liefde? De geestelijk bewuste is daartoe niet in staat, hij laat zich liever zèlf dooden en sterft dan in Christus' Naam! De geestelijk bewuste zielen kennen geen haat, zij hebben alles lief wat leeft en hierdoor straalt hun huwelijk al deze heiligheid uit.

Deze menschen beleven in alles de waarachtige harmonie, hun samenzijn is een geestelijke openbaring. Zij leeft voor hem en hij voor haar en beiden voor hun kinderen. Zoo heeft God man en vrouw willen zien, over hen sprak Christus. Zij kennen geen hardheid, niet één hard woord, dat berispt, neerhaalt of overheerscht, komt over hun lippen. Door de ziel smolten hun gedachten, hun lichamen, hun gevoelens ineen. Hun huwelijk bezit heilige beteekenis, door het Moederschap verkreeg het die.

Duizenden levens heeft de ziel moeten beleven alvorens zij deze hoogte bereiken kon. En nu krijgt het ontzettende lijden van vrouw en man op Aarde zin. Nu weten zij, waarom zij door al dat leed gingen, bij stukjes en beetjes wonnen ze er door aan bewustzijn. Het Moedergevoel ontwaakte in hen en dit werd tot de hoogste bezieling, dit er voor de Aarde is, opgevoerd. Door de moederliefde komen man en vrouw tot groote dingen, zij is het, die hen stuwt en opvoert, wakker schudt en bezieling geeft en hen tot het geestelijke huwelijk brengt.

Wij zeggen u, als ge u dien machtigen toestand wilt eigen maken, tracht dan te dienen. Leer de moeder te dienen en gij ontvangt van haar de diepte van de Goddelijke schepping! Leer te dienen in uw eigen huwelijk, zóó zult u aan liefde winnen, dan pas kunt u ook anderen helpen en terug wijzen naar uw eigen harmonische en gelukkige samenzijn, of ge helpt hen van den wal in de sloot.

En zoekt niet naar den anderen, den voor u hoogeren levensgraad, die behoort u niet toe en indien gij het tòch wilt, zult gij beleven, dat de wetten van dat andere leven u het halt voor het geluk zullen toeroepen. Gij zijt niet gereed voor dat huwelijksgeluk en kunt uw eigen levensgraad niet ontloopen. Ook al is uw huwelijk een mislukking, maakt het toch af! De wetten van leven en dood en voor de huwelijksinzegening, zonden u tot dat leven, daarin hebben de eigen levenswetten u geplaatst. Eerst hierna kan de andere levensgraad tot u komen, indien de wetten het tenminste toestaan, of het is

niet mogelijk, gij ziet u dan weer voor andere carma geplaatst. Er zijn er velen op Aarde, die naar hun levenskameraad zoeken, naar den graad, die tot hen behoort en denkt en voelt als zij, maar hem toch niet vinden. Dan kan het zijn, dat die ziel reeds ons leven is binnengetreden en hier wacht. Wees dan niet ongeduldig, maar benut uw tijd om uw carmische wetten naar behooren af te maken en af te lossen, werk hard aan uzelf, want zóó maakt u zich gereed voor de ziel, die tot uw leven behoort, voor uw tweelingziel, die u door God geschonken is!

HOOFDSTUK XVII

Tweelingzielen

WANNEER man en vrouw het geestelijke geluk op Aarde bezitten, zij elkander volkomen liefhebben en begrijpen, bezitten zij meestal de tweelingliefde en zijn tweelingzielen. Ze zijn dan één van kleur en één in voelen en denken. God schonk hun dezen band. Hij schiep twee menschen als man en vrouw. Deze beiden zouden Hem vertegenwoordigen. Zij kregen alles van God. Als tweelingzielen zijn zij in één toestand geboren, de een is niet verder dan de ander, man en vrouw bezitten één bewustwording. Waar ontmoetten de tweelingzielen elkaar voor het eerst? Het is alweer op Moeder Maan, dat zij elkander het eerst leerden kennen. Op de Maan beleefden de vonken Gods één leven, één toestand. Het eene celletje was niet verder dan het andere, of het eene zou het andere vernietigd hebben. Uit één toestand geboren onderging dit leven de stoffelijke werking en zou sterven en opnieuw worden geboren. Op dat oogenblik kreeg de mensch zijn tweelingziel. Dit zieleleven behoorde tot denzelfden levensgraad als wijzelf en het was geen seconde ouder. Met dit leven gingen wij op weg, graad in graad uit, zoo kwam het eene leven niet verder of hooger dan het andere. Geen tien seconden van elkaar weg, even oud, gelijk in gevoel, één in werking, kwamen wij tot het hoogere bewustzijn. Nu eens als scheppend, dan weer als barend principe. Zoo beleefden we de Maan, daarna den tweeden cosmischen graad en kwamen vervolgens naar de Aarde. In al die stadia volgen de tweelingzielen de goddelijke wetten op en niets verbreekt hun natuurlijk gegroeiden band. Als man en als moeder zullen ze thans op de Aarde de stoffelijke wereld beleven. Als de Moeder het hoogste in haar eigen graad zal hebben beleefd en de wet voor de geboorte en

het Moederschap in haar is ontwaakt, zal zij in het volgende stadium het scheppend organisme ontvangen, terwijl het scheppend organisme — de man — dan het barende leven zal binnengaan. De tweelingzielen als man en vrouw zullen voortdurend van organisme wisselen en als Moeder ontwaken, om zoo meer en meer gereed te komen voor elkander en door het Moederschap de wetten te beleven, die hen tot God zullen terugvoeren.

Van den tweeden cosmischen graad naar de Aarde gekomen beleven de tweelingzielen de zeven lichamelijke graden, die Moeder Aarde schiep. Beginnend in het oerwoud gaan zij van het eene ras naar het andere en bereiken via duizenden levens het blanke ras. Intusschen is de ziel voor het bewuste beleven ontwaakt, zij dompelt zich in hartstocht en geweld. In elk leven worden de wetten van God vernietigd. De ziel schept nu bewust carma en treedt nu het oorzaak en gevolg binnen, ze moet goedmaken wat ze misdeed. Dit is het oogenblik, waarop de natuurlijke band verbroken wordt en de tweelingzielen uiteengaan. Zij worden elk naar andere graden getrokken, al naar de carmische wetten, die elk voor zich schiep. De persoonlijkheid — voor ons leven de bewustzijnsgraad — is voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk of geestelijk afgestemd. En alleen de persoonlijkheid, die den geestelijken graad heeft bereikt en beleefd, ontmoette de eigen soort weer, al de lagere graden zijn nog bezig zich van het eigen carma los te maken en komen met andere graden in contact. Die zielen ondergaan het bewuste leed en de bewuste smart, de ellende, die zij zichzèlf oplegden.

De mensch gaat over de Aarde, weet niets van de wetten waarin en waardoor hij leeft, hij weet alleen, dat het leven een hel is. Het eene huwelijk na het andere verloopt in ellende en onvree en al grooter wordt het verlangen naar den eigen levensgraad. De vrouw zoekt naar den man, de man naar de vrouw, naar de waarachtige liefde, naar het leven dat tot haar en bij hem behoort. Maar waar leeft deze ziel? Onder welk volk leeft ze? Geen mensch weet het, maar ergens op

Aarde, of, wat ook mogelijk is, in de wereld van het onbewuste, wachtend op een nieuw organisme, toeft het wezen, dat tot zijn leven behoort. Niemand weet van het bestaan eener tweelingziel af, daar is alleen het onbepaalde verlangen naar een mensch, die eender is, op dezelfde manier denkt en voelt, hetzelfde verlangen kent, dezelfde verwachtingen koestert. Maar waar leeft dat wezen? U kunt het aan deze Zijde zien, als u de eerste sfeer hebt bereikt. In de daaronder liggende sferen moet de mensch nog voor deze wijsheid ontwaken. Daar bent u nog onbewust van al deze levenswetten. Zoo zijn man en vrouw bezig zich vrij te maken van het eigen carma, als ze tenminste dit bewustzijn al bezitten en niet nog voortgaan nieuw carma te scheppen. Ieder wezen in de ruimte schonk God een tweelingziel. „Ik behoor tot u, ik ben van u, doordat God ons tezamen voegde. Wij beiden dragen de ruimte, wij tezamen vertegenwoordigen de Goddelijke wetten." Zèlf echter hebben wij de waarachtige levensafstemming voor de tweelingzielen-liefde verbroken, en dit door eigen verlangens. Zèlf stieten we ons uit het paradijs. Onze toomelooze begeerten dreven ons naar andere wezens, we leefden ons door hen uit en zagen onze hartstochten alleen nog maar verergeren. Dit rukte ons uiteen en zette ons in de ellende. Toch leeft de ziel van uw leven in de ruimte, wellicht heel dicht naast u, wanhoop dus niet als u geslagen en getrapt wordt, doordat het andere leven u niet begrijpt. Uw eigen graad en soort wacht op u en werkt aan zichzelf. Maak u gereed voor uw tweelingziel en bedenk, dat u dit wezen dient, als u uw taak ten opzichte van het andere leven geheel afmaakt!

Het is in alle graden mogelijk uw eigen soort te beleven. Indien u mij begrepen hebt, zult u voelen, dat een ieder deze graden te beleven kreeg of te beleven krijgt. In alle graden ontmoeten de tweelingzielen elkander om dan weer op gezag van de carmische wetten naar de andere soorten te worden getrokken, waaraan goed te maken is. In de voordierlijke en dierlijke levensafstemmingen kunt ge uw tweelingziel dus ontmoeten, en daarin nog een zeker geluk beleven ook, omdat

ook in die lagere graden het gevoel van eenheid spreekt. Maar wat heeft een dergelijke, dierlijk afgestemde liefde te beteekenen? Voor dit soort liefde is Christus niet gestorven. Alléén de geestelijke tweelingliefde heeft beteekenis voor ons leven. Als ziel gaan we door alle lagen van het kwaad, door alle graden van de duisternis naar het licht. We komen eerst met den hoogeren graad in verbinding als we in den lageren graad hebben goed-gemaakt. In het eene leven schept u, in het andere en volgende bent u moeder en baart u. Zoo goedmakend en leerend evolueert u en komt u tot geestelijke ontwaking. Eindelijk staat u open voor de geestelijke liefde en hebt u afstemming op de eerste sfeer. En nú eerst zijt ge gereed voor de geestelijke tweelingliefde!

Als ge nu aan uw laatste stoffelijke leven toe bent en ge uw aardschen kringloop hebt volbracht, treedt ge ons leven binnen en gaat ge aan deze zijde verder. Het nu mogelijk, dat de ziel, die tot uw leven behoort, nog op Aarde is. Het is ook mogelijk, dat zij nog in de wereld van het onbewuste leeft en daar wacht om door Moeder Aarde te worden aangetrokken. Nu moet u dus geduld hebben, maar dit eene leven heeft geen beteekenis. U beleefde als man en vrouw millioenen levens! Er is zooveel in onze wereld, dat u te leeren heeft. En u kunt, als bewuste, de ziel helpen, die nog een aardsch leven te beleven heeft. De hereeniging verbeidend, maakt u zich gereed om uw tweelingziel in deze wereld te ontvangen. En als dit gelukzalige oogenblik komt, bent u voor eeuwig met uw tweelingziel verbonden, nimmer zult u meer uiteengaan. Er zijn zeven sferen om u gereed te maken voor den Vierden Cosmischen levensgraad, waar u opnieuw het stoffelijke stadium wacht. Samen begint u aan het hoogere geluk te bouwen, u neemt de eerste sferen in bezit en maakt een reis van enkele eeuwen. U gaat terug naar de Maan en volgt alle stadia, die u beiden doormaakte op den eersten, den tweeden en den derden cosmischen graad. U ziet, hoe u uiteenging en de levens die u vervolgens beleefde. Door deze reizen en ervaringen verkrijgt u het cosmische bewustzijn. En nu kunt u

beiden aan een geestelijke taak beginnen. Het verlangen kan in u komen iets voor het leven op Aarde te doen, ge bidt dan tot God, want nu is het terugkeeren een genade, die Hij alleen u kan schenken. Ge ontvangt van de meesters uw taak en ge lost beiden op in de wereld van het onbewuste, waar u in meditatie wacht tot u door Moeder Aarde zult worden aangetrokken.

De afstemming, die op de Maan ontvangen werd, is in de sferen weer hersteld, d.w.z. we bezitten hier den organischen graad, dien God ons toen schonk. Wie op de Maan het scheppende vermogen ontving, treedt ook in dien toestand aan deze zijde binnen en blijft in deze afstemming. Overigens heeft het lichaam geen beteekenis meer, in de vele levens van onzen kringloop waren we man en vrouw, beide afstemmingen liggen dus bewust in onze ziel. We zijn man èn vrouw, vader èn moeder, gelijk ook God Vader èn Moeder is! Nimmer immers zullen we kunnen zeggen dat we ons bewust zijn van Gods schepping in haar totaal, als we slechts het mannelijke organisme kennen en niets weten van het Moederschap of omgekeerd. Als bewuste Goden moeten Vader èn Moeder zijn, zooals God Zèlf het is.

Ergens in de ruimte leeft uw tweelingziel. Schaaf aan uzelf, werk voor een beter-ik en maakt u zoo gereed voor de tweelingliefde. God zal u daarbij zegenen!

HOOFDSTUK XVIII

Het Oorzaak en Gevolg van den toekomstigen Mensch

WAT door wie ook in het verleden verkeerd werd gedaan, moest worden goedgemaakt. De menschheid beleefde oorlog na oorlog, niets dan ellende, leed en smart. Zoo moesten ook de enkeling en de massa hun fouten herstellen, niet één verkeerde gedachte is den mensch door God geschonken. Duizenden levens zijn beleefd om het oorzaak en gevolg in te lossen, eerst daarna kon de ziel verder gaan en de sferen van licht betreden. In de millioenen eeuwen, die de menschheid oud is, kwam daarin geen verandering. Ik verhaalde u, hoe Mozes en al zijn volgelingen het eigen oorzaak en gevolg moesten beleven, en zóó vergaat het iederen mensch.

Als de menschheid straks echter de afstemming van de eerste sfeer heeft bereikt en het „Duizendjarige Rijk" ingaat, zal het eigen carma tot het verleden behooren, want dan neemt de Staat het van den enkeling en de massa over. *In het Duizendjarige Rijk zal er geen carma meer bestaan, althans niet in stoffelijken toestand. Wel zullen er nog menschen op Aarde zijn, die geestelijk carma moeten aanvaarden, daar Moeder Aarde met die kinderen nog rekeningen te vereffenen heeft. Het stoffelijke carma lost evenwel volkomen op.* „Maar," zult u tegenwerpen, „is dat dan geen onrechtvaardigheid? Gij vertelt toch juist, dat elkeen de carmische wetten in te lossen heeft. Kunnen Gods wetten veranderen? Gelden Zijn wetten dan toch niet voor elkeen?"

Beziet u eerst eens het beeld, dat de Aarde en de menschheid in het Duizendjarige Rijk bieden. Ik schilderde het u al in het hoofdstuk „De Staat als een groot Huisgezin". De mensch heeft de afstemming van de eerste sfeer bereikt. Hij haat niet meer en hij heeft het egoïsme overwonnen, heeft waar-

achtig lief en hij mint de waarheid. In deze sfeer kunnen leed en smart niet bestaan, de ellende behoort tot de voorbije eeuwen, toen de mensch nog dierlijk en onbewust was. Er is brood voor elkeen, en er is geen mensch of hij heeft een dak, kleeding en warmte. Op Aarde is er waarachtig geluk! Er straalt geestelijk licht over de Aarde, de duisternis is opgelost, de duistere eeuwen zijn overwonnen. Hiervoor stierf Christus op Golgotha. Zijn Heilig Evangelie wordt thans géestelijk beleefd. Hiervoor is gevochten, millioenen gaven hun bloed, Israël zegevierde, geleid door Christus en de Meesters. Nu vormen de volken één groot gezin, want ook de heidensche volken kwamen tot Christus en helpen bouwen aan het geluk van de wereld. Dit alles werd bereikt, doordat de volken in één gigantischen strijd betrokken werden. De Staat zorgt thans als een liefdevolle moeder voor het stoffelijk en geestelijk welzijn van al de kinderen *en neemt nu ook het carma van den enkeling en de massa over.* Toch maken zij goed, de kinderen van Israël, maar door te dienen. In al hun daden beoogen zij het geluk op Aarde te vergrooten, enkeling en massa werken voor de gemeenschap. Het nog bestaande carma wordt dus door allen aanvaard en onder leiding van den Staat opgelost. En niemand schept nieuw carma, de mensch is te ver gekomen, dan dat dit nog mogelijk zou zijn.

Twee menschen als man en vrouw vertegenwoordigen thans den Staat. Deze legt het bezit in hun handen, wetend, dat hun dit toevertrouwd is. Geestelijk bewust als zij zijn, weten zij, hoe zij moeten leven. Deze Adam en Eva dragen elkander en anderen liefde toe, zij kennen hun eigen leven en de menschelijke geschiedenis. Zij zijn één van kleur, één van afstemming en levensgraad, wat zij beleven is het geluk van de sferen en dit brengt hen er toe zich voor de massa in te zetten. En de massa dient hen. Het „één voor allen, allen voor één," dat Adolf Hitler wilde scheppen, wordt nu waarlijk beleefd. Zij vertegenwoordigen hun volk en dit volk is, zooals zij zijn. Grootsch en diep is nu het stoffelijke leven.

De mensch is geestelijk bezield. Luie menschen leven er niet meer op Aarde. Elkeen schept en geeft zijn beste krachten voor het groote gezin en ontvangt zijn loon. Ontevredenheid is er niet in den mesch, de wijsheid van ons leven bracht de menschheid naar het geestelijke ontwaken.
De door God geschapen, maar door ons verbroken harmonie, tusschen leven en dood, wordt hersteld. De ziel krijgt thans spoediger een nieuw organisme, niemand wordt nu te vroeg in onze wereld teruggeslingerd, de mensch sterft op normale wijze, moord en zelfvernietiging kent met niet meer. Heilig is het menschelijke leven. De Moeder zet zich geheel in voor de schepping, groot zijn de zorgen, die naar haar uitgaan. Wie gezond is moet huwen en voor de voortplanting zorgdragen. De Staat doet alles voor de zieken, nòg zijn de vreeselijke ziekten niet overwonnen, maar de geleerden voorspellen reeds, dat de ziekten der Aarde overwonnen zullen worden. Enkelen zien vooruit, zij dringen door tot in de wetten Gods en profeteeren, dat de ziekten door technische wonderen verdwijnen zullen. En zij doelen op de instrumenten, waarvan ik u reeds een beeld mocht geven. Het hoofd van deze geleerden spreekt als een profeet. Hij ziet, hij voelt en weet. Als hij zich neerlegt om te rusten, komen er gedachten en gevoelskrachten tot zijn leven. „God is Almachtig. Technische wonderen scheppen wij. Wij zullen de menschheid toonen, dat Christus dit heeft gewild. Hij heeft afgezanten tot ons gezonden, wij zullen hen dienen en met hen aan deze wonderen werken, die de lijdende menschheid van het geestelijke geluk zullen verzekeren. Spoedig zijn wij zoover."
Er heerschen rust en vrede op Aarde en zij worden door niemand verstoord, daarover waakt het kind van Staat. Rechtspraak is niet meer noodig, de staatswetten worden opgevolgd. Politieagenten behoeft men niet meer, de mensch waakt over zichzelf. De Staat eischt, dat de mensch goed doet. Wie die krachten niet bezit en zich deze hoogere gevoelens nog moet eigen maken, dient zich er voor te bekwamen. De stoffelijke graden zien zich onder een liefdevolle, maar bewuste leiding

geplaatst, eens zullen ze in het blanke ras oplossen, waarna al die lagere bewustzijnsgraden verdwijnen.
Een ieder kan opklimmen in deze maatschappij. Hoog en laag, rang en stand losten op. De straatveger geniet evenveel ontzag als de geleerde. De adel is van de Aarde verdwenen, thans kent men alléén den geestelijken adel, en deze hoort toe aan de bewusten van geest. Door hen ontvangt de menschheid wijsheid, de levenswijsheid van onze zijde.
De kloof tusschen leven en dood is overbrugd, de massa weet van het eeuwige leven af. Zij leest nu de geestelijke boodschappen, die door onze media aan de Aarde zijn doorgegeven. De menschheid kreeg ontzag voor het geestelijke woord en ziet onze media niet meer voor waanzinnigen aan. Het spiritualisme krijgt geestelijke beteekenis en cosmische diepte voor elkeen. Het duurt nu niet lang meer of het directesteminstrument zal op Aarde ontvangen worden.
Niet langer wordt geduld, dat God wordt vervloekt door geestelijken, die Hem tot verdoemen in staat achten. Lang geleden reeds is hieraan paal en perk gesteld. De theologen moeten luisteren. De Staat ontving wetten, die door de meesters van Israël waren opgesteld en elkeen heeft ze te aanvaarden en te beleven. Ook de kerken! Lang genoeg hebben zij onrust en vrees gebracht, versjacherden zij de hemelen en bezoedelden zij Christus. Ook aan politiek wordt niet meer gedaan, in het verleden was dit noodig, al ging de kerk toen te ver. De Meesters zullen spreken en door het uitdragen van hun woord zullen de kerken geestelijke beteekenis verkrijgen!
Dat is de menschheid in het Duizendjarige Rijk!
Gelukzalig is het aardsche leven thans en nòg kan het schooner. De menschheid volgt een cosmischen weg, de tweede, derde en vierde sfeer wachten de Aarde met al haar kinderen. Ja, lezers, zoo hoog kan de menschheid klimmen in liefde en goedheid, dat zij het aardsche leven opvoert tot het afstemming heeft op de vierde sfeer aan onze Zijde! Dit duurt nog millioenen jaren, maar de menschheid zal zich die geestelijke

hoogte eigen kunnen maken. Dan zal Moeder Aarde haar taak volbracht hebben en kunnen sterven, maar hierover vertel ik u dadelijk meer.
God is liefde, Hij wilde, dat de stoffelijke en astrale werelden tot eenheid zouden komen. Christus sprak erover en gaf er Zijn Heilig Leven voor. In het Duizendjarige Rijk wordt die eenheid bereikt — dank zij het onvermoeide werken van de Meesters. Nu begrijpt de mensch zijn almachtigen Vader, nu bestaan er voor hem geen twijfel en verwarring meer ten opzichte van het Goddelijke Scheppingsplan en nu weet elkeen, dat de liefde het heiligste is op Aarde en aan deze Zijde!

HOOFDSTUK XIX

De Meesters spreken op Aarde

DE Eeuw van Christus veranderde de maatschappij en maakte den mensch gelukkig. Door het schemerland ging de mensch naar de eerste sfeer. Elkeen voelt, dat er groote dingen gaan gebeuren. Men spreekt op Aarde over technische instrumenten, die ware wonderen zullen blijken en Hemel en Aarde met elkander zullen verbinden. Er zijn reeds instrumenten onder de menschen, die de gedachte van de astrale wereld kunnen weergeven. Maar — en ik zeide reeds — de Staat heeft ze nog niet kunnen aanvaarden. De parapsychologen controleerden de apparaten en keurden ze af, daar ze door den mensch te beïnvloëden zouden zijn. Wel heeft de Staat toegestaan, dat de apparaten in den handel werden gebracht, zoodat ze naar tallooze gezinnen hun weg vonden. Na veel wikken en wegen verklaarde de Staat, dat iedereen zelf moet weten, hoe hierin te moeten handelen. De mensch is bewust en moest zelf beoordeelen of de gedachten van Gene Zijde zuiver doorkwamen.

Nu wordt er gesproken over een directe-stemapparaat, dit zou aan allen twijfel een einde maken. Verscheidene geleerden gaven er hun krachten aan en nu verluidt, dat een geleerde, voortbouwend op de ervaringen van zijn collega's, geslaagde proefnemingen heeft gedaan.

Ik voer u naar het laboratorium van dezen geleerde en geef u een toekomstbeeld. Hij staat met zijn vrouw naast het instrument en volgt met zijn blikken het ingewikkelde apparaat. Er kunnen geen stoornissen meer zijn, de geleerde voelt, dat het wonder thans af is. Er komt een gelukkig gevoel over hem. Zij, die zijn tweelingziel is, legt haar arm om hem heen. In beiden komen dezelfde vragen op. Zal het wonder nu spreken? Dadelijk zal bewezen worden of het con-

tact tusschen de aarde en de astrale wereld te leggen is als Gene Zijde spreekt... Dan zal tevens onweerlegbaar aangetoond worden, dat er geen dood is. Het technische wonder gooit alles omver en moet tot de astrale wetten kunnen doordringen. Als het spreekt, geschiedt het buiten iedere beïnvloeding of inwerking om. Er komt een groote rust in den geleerde, hij voelt, dat men van die andere wereld uit op hem inwerkt en die rust in hem legt, zooals dat gedurende zijn werk zoo vaak geschied is. Door zijn technisch wonder wil hij de menschheid en vooral de wetenschap van het eeuwige voortleven overtuigen. Hij zal het den Staat in handen geven. Onnoemlijk veel heeft het apparaat hem aan tijd en kracht gekost, gezegend zij zijn tweelingziel, die hem hielp dragen. Langs allerlei wetten en toestanden is hij tot het geheel gekomen, daarbij gebruikmakend van de manifestaties, die hij tijdens physische en psychische zittingen beleefde. Het instrument, waaraan hij thans de laatste hand heeft gelegd, moet in staat zijn de levensaura te verdichten. Hij heeft bij de proefnemingen bereikt, dat er wolkenslierten uit het toestel stroomden, die de verdichting zijn van het protoplasma. Hij sluit het instrument thans aan en weer stroomen er wolken uit. De atmosfeer in het laboratorium is koel, anders zouden de aura's niet tot verdichting kunnen komen. De geleerde en zijn tweelingziel liggen voor het wonder neergeknield, vol spanning afwachtend. Zal Gene Zijde thans spreken? Zullen zij thans de pertinente bewijzen krijgen van een bewust voortleven? Is de mensch ook in de astrale werelden bewust, verloor hij daar niets van zijn aardsche persoonlijkheid? Door media zijn tallooze bewijzen van voortleven gegeven, toch werd de wetenschap niet overtuigd. Zal dit instrument aanvaardbare levensteekens van Gene Zijde op Aarde brengen?

Plotseling hooren zij krachtig ademhalen, het komt duidelijk uit het toestel!

De beiden bewegen zich niet, de spanning is bijna ondraaglijk. Opnieuw hooren ze ademhalen, duidelijker nog dan zoo-

even, het is, alsof iemand zich tot spreken gereed maakt. Er wordt gekucht. En dan hooren zij zeggen:
„Schrik niet, heb geen angst, mijn zoon. Ik ben het, je vader! Je eigen vader spreekt tot je. Ja, mijn jongen, geloof mij, ik ben het. Blijf rustig, Heb je mij al herkend? Hoor je aan mijn stemgeluid, dat ik het ben? O, mijn lieve jongen, houd je toch rustig, anders moet ik terugkeeren. Je vader spreekt tot je, God gaf mij deze genade. Ik mocht de eerste zijn om je te zeggen dat wij leven. Nancy, lieveling, je moeder is hier. Ook zij zal je wel iets te zeggen hebben. Schrei niet, lieve kinderen, verspeel nu geen krachten of je zult nog bezwijken. Toe, zeg eens wat? Kan je niet tot mij spreken? Aanstonds moet ik weer heengaan."
De geleerde kan geen woord uitbrengen. Dan herstelt hij zich en zegt:
„Ik kan geen woord spreken, vader."
„En je spreekt reeds, mijn jongen. Ga verder."
„Ik weet, lieve vader, dat u het bent. Ik zie u voor mij. Ja, u bent het. Ik herken u aan uw stem. Ik ben God zoo dankbaar, vader."
„Ook wij zijn dat, mijn jongen. Weet je, wat dit heilige wonder voor de menschheid zal beteekenen? Het geluk voor de menschheid is niet te overzien. Je hebt een groote genade van God ontvangen en daarvoor je leven gegeven. Millioenen zielen zullen hierdoor het astrale geluk ontvangen. Dit heilige wonder overbrugt de kloof tusschen leven en dood. Voel je, hoe ongelooflijk dit wonder voor de menschheid is?"
„Ik weet het, vader, ik weet het."
„Nancy, je moeder zal ook iets zeggen. Mijn jongen, je eigen moeder komt later, maar zij laat je groeten. Zij weet van dit wonder af; meermalen waren wij tezamen hier en mochten je in alles volgen."
Het wonder is volkomen. De ontroering van beide zielen is onbeschrijfelijk, toch weten zij zich staande te houden. Tijd om te denken laat men hun niet, weer spreekt het instrument; nu komt een vrouwestem door.

„Mijn lief kind. Je moeder spreekt. Ik weet, hoe gelukkig je bent. Maar wees er van verzekerd, dat Gene Zijde het machtigste geluk met je beiden deelt, millioenen zielen hier weten, dat de Meesters zullen spreken. Mijn lieve jongen, hoe goed, hoe lief ben je voor mijn kleine Nancy. En jij, mijn kleintje, zul je vader van mij groeten? Zeg hem, dat hij spoedig bij mij zal zijn. Het is Gods wil, dat wij weer tezamen komen. Ons geluk is machtig. Eeuwigdurend zullen wij elkaar lief hebben. Hoe heilig is het, lieve kinderen. Je kent ons geluk van de Aarde, Nancy, maar hoe zal het dan aan deze zijde zijn? Straks mag ik nog even tot je spreken. Nu moet ik het contact verbreken, de meester komt."

Onmiddellijk hierna hooren zij:

„Waren deze geluiden u vreemd? Hebt gij uw vader en moeder herkend? Waarlijk, mijn zuster en broeder, Gene Zijde spreekt thans tot de Aarde. Uw ouders brachten dit contact tot stand, God gaf hun de groote genade, het eerst tot u te mogen spreken. Zij hebben de sferen van licht bereikt. Ik ben uw meester, wij hebben tezamen dit wonder aan de Aarde mogen schenken. Dit heilig wonder is voor de menschheid, voor het Huis Israël. Straks en zelfs spoedig, spreken de Meesters uit de hoogste sferen tot u. Door u hebben wij dit wonder kunnen afmaken. Voortdurend stond u onder mijn bezieling, ik was uw onzichtbare meester. Maar aan deze Zijde hebben wij ons voor dit wonder gereed gemaakt, hiervoor bent u naar de Aarde teruggekeerd. Thans zijn wij gereed, God schonk ons deze genade. De hoogste meesters komen tot u. Straks kom ik tot u terug."

Toen sprak de hoogste meester van Gene Zijde:

„Ik kom tot u in den Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Weet u, dat God liefde is? Wij danken u voor al uw moeiten. Gij zijt lichtende geesten, mijn kinderen, want gij leefde voor uw geboorte in de eerste sfeer. U bent beiden voor dit geestelijke wonder naar de Aarde gekomen. Ik moet u uit naam van de Meesters danken. Ik heb een boodschap voor u.

„Niets, mijn waarde. Gij rust eerst wat uit. Gij gaat u voorbereiden op de groote gebeurtenis, die door den hoogsten meester aan deze Zijde is vastgesteld. Daarna gaan wij verder en beginnen aan een machtig instrument, dat anderen na ons zullen afmaken."

„Hoe was het contact, meester, tijdens ons éénzijn?"

„Heel natuurlijk, mijn vriend, ik trok u in mijn eigen leven op."

„Mogen er veel van deze instrumenten worden gemaakt?"

„Daarover zullen de meesters spreken. Ik heb dat niet in handen."

„Is het instrument voor de duistere wereld afgesloten, meester?"

„Niet één ziel van de millioenen zielen in de duistere sferen kan buiten ons weten en willen om door het instrument spreken. Het is afgestemd op de sferen van licht. Heb dus geen angst, dat het instrument wordt bezoedeld door de demonen der hel, onze wereld waakt over dit geestelijke wonder. Straks gaan wij het instrument vereenvoudigen. U kunt zich tevens gereed maken voor het materialisatie-instrument, ook dat is gereed."

„Is het mogelijk, meester, dat het materialisatie-instrument hiermee verbonden wordt?"

„De krachten zijn er voor aanwezig, wij behoeven slechts enkele veranderingen aan te brengen. Ook dat komt straks en dan zal de menschheid ons waarnemen. Deze geestelijke wonderen behooren bij het Duizendjarige Rijk. Door het andere technische wonder bestrijden wij alle ziekten der Aarde. Daarover zal ik straks eveneens met u spreken."

„Wij begrijpen u, meester, en wij zullen trachten alles van ons zelf in te zetten, zoodat u over ons tevreden zult zijn."

„Gene Zijde is gelukkig, mijn vrienden, dat wij zoover zijn gekomen. Millioenen zielen voelen met ons de heiligheid van dit geschenk Gods, voelen geluk in zich om de menschheid. Moeder Aarde zal wonderen ontvangen."

„Wat zal de toekomst brengen, meester?"

„Geestelijke wonderen. De meesters zullen spreken, iedere

faculteit ontvangt van deze zijde onderricht. Voelt u wat dit zeggen wil? Iedere geleerde zal zijn hoofd buigen voor de astrale wijsheid. Nu komen beide werelden tot geestelijke eenheid. Ook de kerk moet nu aanvaarden, dat God alléén liefde is en niet verdoemen kan. De meesters zullen iederen dag tot de menschheid spreken. En door de instrumenten zal de wetenschap het cosmische ontwaken ontvangen. Alle vragen zullen worden beantwoord, want het is Gods wil, dat deze wonderen geschieden. Hiervoor is Christus naar de Aarde gekomen. De menschheid is nu zoover."

„Hoe is het mogelijk, meester, hieraan heb ik niet eens gedacht."

„De omvang van dit wonder was voor u niet te peilen. En de andere wonderen, die wij zullen scheppen, evenmin. Spoedig hoop ik u alles daarvan te kunnen vertellen, want dat is nu mogelijk. Ons werk gaat nu met groote schreden voorwaarts, het eene wonder schept thans het andere. Bovendien kunnen wij tot elkaar spreken, onze stemmen zijn verstoffelijkt. De meesters aan deze zijde zijn gereed voor hun taak."

„Is de diepte van het instrument voor mij te peilen, meester?"

„Dat is mogelijk, maar dat komt later, het zou u thans storen. Het gevoel voor dit wonder leeft in u en uw tweelingziel, het bewuste denken en voelen ontving u van mij, al naar u verwerken kon. Indien u alles bewust bij u had gedragen, zou uw organisme zijn bezweken. Ik was aan deze zijde met uw leven één, zooals ook nu. Ik dank God voor al de hulp, die ik mocht ontvangen. Wanneer wij straks zoover zijn en we aan ons werk beginnen, ga ik u eerst de cosmische wetten verklaren. Ik zal u verbinden met het ontstaan van de schepping. U leert dan op Aarde de astrale wetten kennen en eerst dan bent u gereed om aan het machtige werk te beginnen, dat eens op Aarde zal worden geboren. Ik zal voor u beiden de astrale wetten verklaren, die van de hellen en de hemelen in ons leven, waar gij uw cosmische bewustzijn ontvangt. Ook dat is een heilig wonder. Begrijpt u, mijn vrienden, dat God Oppermachtig is en steeds liefde is geweest?"

„Het is zoo heilig, meester, alles wat u zegt, ik heb het eigenlijk aldoor gevoeld, In ons leefde die werkelijkheid."
„Of gij zoudt het gevoel hebben gemist om mijn gedachten op te nemen. Ik zal u de bewijzen van ons leven schenken, wat ook voor mij een genade is. Nu zullen er geen problemen meer op Aarde zijn. De menschheid zal door het instrument de hoogste hemelen binnentreden. Ons leven is onuitputtelijk. Wie gevoel heeft leert thans de astrale wereld kennen en komt tot Christus!"
„Is het instrument volmaakt, meester?"
„Ik zou duizenden eeuwen tot u kunnen spreken, mijn zoon, dit wonder kunnen wij niet uitputten."
„Is het geestelijke instrument nog aan Gene Zijde?"
„Gij zult het na dit aardsche leven kunnen bewonderen en het aan deze Zijde ook in werking zien."
„Keeren wij tezamen hierna nogmaals naar de Aarde terug, meester?"
„Indien er verlangens in u zijn, zal God u deze genade schenken. Maar ik weet nu reeds, dat gij aan deze Zijde verder zult gaan. Uw taak voor de Aarde is geëindigd, gij hebt uw levens voor uw werk ingezet. Anderen zullen dit werk na u voortzetten, ook zij willen dienen. Gij bracht Moeder Aarde en de menschheid levensgeluk en zijt alzoo in harmonie met het oneindige gekomen."
„Wij danken u, meester."
„Wij zullen nu ons contact moeten verbreken, maar ik kom tot u terug, want ik heb u nog heel veel te vertellen."
„Mag ik nog een vraag stellen, meester?"
„Ik wacht."
„Zijn onze ouders nog hier?"
„Niet alleen uw geliefden, doch duizenden andere geesten volgen ons gesprek. Zoo gij hen kont zien, zou uw hart volstroomen van hun reine liefde, want allen hebben de sferen van licht bereikt."
„Wat hooren wij thans, meester?"
„Wat gij hoort, geliefden, is het gezang van Engelen. Zij zin-

gen van vreugde en geluk, deze stemmen zijn thans op Aarde te beluisteren. Voelt u, wat wij aan Moeder Aarde hebben mogen schenken? Deze stemmen kunt gij door het instrument beluisteren, doch ze zijn halfstoffelijk verdicht. Maar niettemin hoort u de reinheid van dit gezang."

„Het is een openbaring voor ons, meester, en niet te verwerken ... w ..."

„Zink nu niet ineen, mijn zoon, mijn lieve vrienden, hoort thans, wat God tot uw leven te zeggen heeft. Hieraan heeft de menschheid duizenden eeuwen getwijfeld. Eindelijk zijn wij zoover gekomen, nu hoort gij het astrale leven tot u spreken. De hemelen zijn nu voor de menschheid geopend. Is er kracht en liefde in uw leven gekomen? Als dat zoo is, wilt ge mij dan toestaan, dat ik nu heenga? Ik zeg u echter, ik kom spoedig tot u terug. Ik zal u nu het uur noemen en dan kunt gij u op mij instellen. Over drie dagen, op dit uur, zijn wij weer geestelijk één. Ik ga nu, mijn geliefden, uw broeder in God. Er zullen nog enkele van uw dierbaren tot u spreken."

Nadat zijn laatste woord was verklonken, keerden hun geliefden nog eenmaal terug, alsook eenige vrienden, om tot de beiden te spreken. Toen werd het eerste contact verbroken en waren ze weer alleen. Hoe zij zich voelden? Zij konden al deze heiligheid tezamen verwerken. In hun leven was zooveel wijsheid en rein geluk gekomen. Hoe heilig was toch alles! Als man en vrouw, als twee zielen van één afstemming God te mogen dienen? Voelt u als mensch der Aarde hoe ontzagwekkend zoo het leven op Aarde is?

In korten tijd was het nieuws omtrent het groote gebeuren over de wereld bekend. Vertegenwoordigers van alle volken wilden de eerste zitting met de meesters beleven. Als men er alles van gelooven kon, zou het hier een wonder betreffen, dat het aanzien van de wereld zou veranderen. De meesters van Gene Zijde zouden tot de menschheid spreken. Sceptisch gestemd waren de kerkelijke autoriteiten, toch zouden ze hun afgevaardigden sturen.

Toen was het uur gekomen, de vertegenwoordigers van alle

volken waren bijeen. Het instrument had men moeten verplaatsen om al die menschen te kunnen toelaten. De hoofden van Israël, van Staat en Kerk waren gekomen. Toen allen hadden plaats genomen, verklaarde de uitvinder de werking van het instrument. Hij had zijn doel bereikt, zoo zeide hij, en vertelde van het allerlaatste contact met zijn meester. Toen schakelde hij het instrument in en even later stroomden witte wolkenslierten uit het geestelijk wonder. Het contact was tot stand gekomen, aanstonds zouden de meesters spreken. Er ging veel om in de vertegenwoordigers van de kerken. Tastte de geleerde niet te ver en te hoog? Als Gene Zijde waarlijk sprak, voelden zij, zou hun de macht over millioenen zielen ontnomen zijn. Het instrument zou een geweldige omwenteling scheppen, waarvan het einde niet te voorzien was. De geleerde zeide nog:

„Mijne heeren. Ik dank u, meesters van Israël, van Staat, Wetenschappen en Kerk, voor uw komst hier. Wat ik u van het instrument vertelde, zult gij aanstonds bewaarheid zien. Gene Zijde zal tot u spreken! U zult met de hoogste hemelen na den dood worden verbonden. De hoogste Engelen heeft God naar de Aarde gezonden om tot u te spreken. Gij zult aanstonds vernemen wat God heeft beslist, en hoe wij daarnaar moeten handelen. Dat zullen de meesters u zeggen. Ik zal u thans met het leven na den stoffelijken dood verbinden."

Er volgde een diepe stilte. De geleerde schakelde het instrument op volle kracht in. De aanwezigen hoorden de geestelijke ademhaling. Toen sprak een heldere stem tot de Aarde:

„Tot u spreken de hoogste meesters aan Gene Zijde. Wij komen tot u in Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. Wij danken God voor deze genade. Nu is de kloof tusschen leven en dood overbrugd. Gene Zijde spreekt tot u, maar eens leefden wij allen op Aarde. Wij hebben het stoffelijke lichaam afgelegd. God schonk aan ons het eeuwigdurende voortgaan.

Het Heilige Evangelie, door Christus op Aarde gebracht, zult gij door dit instrument begrijpen. God is liefde! Een God, die

verdoemt, is er niet! Christus heeft u van een Vader van liefde gesproken en door Hem hebt gij thans ook dit wonder ontvangen. De kerk moet aanvaarden, dat God nimmer heeft verdoemd. Gij zult Christus in het ware licht zien, zooals wij Hem aan deze Zijde hebben leeren kennen. Het is Gods wil, dat gij deze wonderen ontvangt!

Vrienden der Aarde, twijfelt niet aan dit heilige wonder. Gij zijt nu met de sferen van licht, met uw leven na den dood verbonden. De Engelen uit de hoogste hemelen spreken tot uw leven. Wij komen tot u om de menschheid te doen ontwaken, wij brengen u de stoffelijke en geestelijke wonderen Gods. Christus is voor al deze heilige wetten gestorven.

De kerk zal zich herstellen en de fouten uit de heilige schrift zullen door ons worden rechtgezet. Tot alle geloovigen zullen de meesters van deze zijde spreken. Spoedig zullen wij daarmede beginnen. Uw wetenschappen ontvangen onderricht van de meesters. Wij zijn nu tot u gekomen om het volk van Israël geluk te wenschen. Wij voeren u naar de tweede, naar de derde en naar de vierde sfeer in ons leven. Nu staat gij voor uw cosmisch ontwaken. God is liefde. Voelen wij thans geen behoefte om God voor dit heilige geschenk te danken? Indien uw kerkhoofden in het gebed willen voorgaan, zullen ook wij aan deze zijde neerknielen om God te danken. Willen wij tezamen bidden, willen wij neerknielen?"

Een ontzaglijke ontroering had zich van de aanzittenden meester gemaakt. Het wonder vervulde hen zóó, dat er geen sprankje twijfel in hun harten over bleef. Ook de kerkelijke vertegenwoordigers bogen hun hoofden, overtuigd als ze waren, dat er van uit het leven na den dood tot hen gesproken was. Een kerkhoofd trad naar voren en knielde neer. Allen baden, dankten God voor deze heilige genade, aan de menschheid geschonken. Toen vervolgde de meester van Gene Zijde: „Uw leven is eeuwigdurend. Gij zult door ons de schepping Gods leeren kennen. Wij zullen u met de wetten van God verbinden, wij willen u overtuigen van Gods Almacht. Wij verklaren u Gods Universum, waarin wij allen leven. Gij zult

ons leven leeren kennen. Al uw geleerden zullen op vastgestelde tijden onderricht worden in de geestelijke wetten. Iedere faculteit ontvangt de eigen astrale meesters. De geestelijken van Staat en het Huis Israël moeten onmiddellijk maatregelen treffen, geen Godslastering kunnen wij langer toestaan, want God verdoemt niet. Door dit instrument krijgt de kerk beteekenis en vertegenwoordigt dan eerst waarlijk Christus. Nu hebt gij allen Golgotha overwonnen, want Christus trekt u in Zijn Heilig Leven op!

Dit instrument behoort het volk van Israël toe. Er mogen slechts enkele instrumenten worden gebouwd en zij blijven Israël toebehooren. Alleen wij spreken door de instrumenten, die van uw wereld en de onze een eenheid zullen maken. Eerst over duizenden jaren ontvangt elk kind van Israël het wonder. Mij is toegestaan u allen en de menschheid te zegenen. God gaf mij de krachten en deze genade. Aanstonds gaan wij heen, maar dan zullen de meesters aan hun grootsche taak beginnen. Al de geliefden, die van u heengingen, groeten u. Millioenen zielen zijn hier aanwezig. Wij willen, dat u hen hoort. In hun levens is niets veranderd, maar zij ontwaakten in den geest."

De aanwezigen hoorden nu Engelengezang, allen knielden neer en bogen hun hoofden. God was in hun midden. Christus waakte over de menschheid. Heiligend was dit oogenblik.

„Hebt gij onze stemmen kunnen hooren? De hemelen zijn nu voor de menschheid geopend. Van de hoogste hemelen kunt gij de geestelijke heiligheid zien. Christus heeft het u geschonken, door Christus kregen ook wij het cosmische bewustzijn. Weet ge, mijn zusters en broeders, dat God eeuwigdurend liefde is geweest? Wij zijn door God begenadigd, want het Goddelijke *Al* leeft in ons midden. Voelt gij deze heiligheid? Kan uw leven thans ontwaken? Brengt onze boodschap aan al de kinderen van Israël, zegt ook, dat Gene Zijde waakt. Nu zult gij nimmer meer alleen zijn, al de duistere wetten zijn overwonnen. Heb geloof in God, heb lief, wat door Hem is geschapen, dat zal u vervullen van blijdschap en geluk.

Moeder Aarde is nu gelukkig. Het Duizendjarige Rijk heeft tot uw levens gesproken. Andere meesters zullen uw vragen beantwoorden, daarna gaan wij heen. Ons leven behoort u toe. Deze woorden zegt u uw broeder in den geest."

Toen de hoogste meester was heengegaan, kwamen andere meesters, die tot de wetenschappen spraken. De tijden werden ingedeeld. Hierna werd het contact verbroken. De directestem, een geestelijk wonder, had tot de geheele menschheid gesproken en was aan Israël overgedragen. De geheele menschheid jubelde van geluk. De dood was overwonnen, hij had zijn geheimzinnigheid en verschrikking verloren. Van nu af aan stond Moeder Aarde voortdurend met de ruimte in verbinding. In alle talen der wereld werd er gesproken. Geen vraag bleef onbeantwoord, geen problemen waren er meer, er kwam wijsheid en liefde in de harten van de menschen op Aarde. *Deze profetie zal letterlijk in vervulling gaan, zoo waar er een God van Liefde is!*

HOOFDSTUK XX

Het Oorzaak en Gevolg van Adolf Hitler en zijn Soort

DE Staat neemt het oorzaak en gevolg van den mensch over. Maar is dat geen onrechtvaardigheid, wierp u daarstraks op en u had er aan toe kunnen voegen de vraag: Hoe willen Adolf Hitler en zijn soort goed maken? Hoe willen al die Adolfs en Benito's, al die duizenden en duizenden onbewusten goed maken? Hoeveel leed en smart hebben die duivels niet over de menschheid gebracht, hoeveel is er door hen niet geleden? Wanneer deze onbewusten naar de Aarde terugkeeren — en dit moet en zal geschieden, daar Moeder Aarde hen gevangen houdt — leeft de menschheid in het Koninkrijk Gods en het Duizendjarig Rijk. En nu ontbreekt de gelegenheid iets goed te maken, want op Aarde heerschen vrede en rust. Druischt dit dan niet in tegen alles, wat door God geschapen is? Tegen alles, wat ik u van ons leven en de wetten van God vertelde? Iedere ziel heeft moeten goed maken. En al die demonen uit de twintigste eeuw niet? Waar zijn deze zielen? Hoe willen al die vreeselijke menschen aan deze zijde ontwaken?

Ik zeg u: Voor hen bestaan er in ons leven geen wetten meer, zij hebben àl de stoffelijke en geestelijke wetten met voeten getreden. Door hen is het allerdiepste kwaad beleefd, doordat zij de macht in handen hadden. Hoeveel menschen hebben zij omgebracht? Zij schiepen alleen ellende. In vergelijking met andere levens moeten zij millioenen eeuwen hun stoffelijk leven voortzetten, voor zij hun leven in harmonie met de oneindigheid kunnen brengen. *Maar in al die levens zullen zij dienen en zóó goedmaken wat zij misdreven!*

Toen zij het aardsche leven verlieten, traden zij de laagste hellen binnen, waarvan ik u heb verteld. Daar liggen zij neer en slapen. Toch moeten zij ontwaken en eerst dan begint hun

ellende aan deze zijde. Hier worden zij leeggezogen, zooals zij het andere zielen hebben gedaan. Millioenen zielen hebben met hen iets te verrekenen. Daarna treden zij de wereld van het onbewuste binnen en zullen vervolgens een nieuw leven ontvangen en op Aarde geboren worden. Andere zielen, die niet zooveel kwaad hebben gedaan, treden onmiddellijk de wereld van het onbewuste binnen.

Hoe zullen zij op Aarde ontwaken? Hoe Adolf Hitler? Er zal een moeder zijn om hem onder het hart te dragen, want de beul van de menschheid moet terug naar de Aarde om goed te maken. Als een simpele beleeft hij het eerste ontwaken in de moeder, want zijn overheerschend leven drukt het embryo dood. Deze moeder zal beleven, dat haar kind voor de geboorte reeds gestorven is, en dit herhaalt zich zeven maal, eerst dan is deze ziel in harmonie met de stoffelijke wetten gekomen. Dan volgt eindelijk de stoffelijke geboorte. Het kind is thans achterlijk. Deze ziel beleeft een schijngestalte, een mismaakt lichaam. Het innerlijk leven overheerscht de stoffelijke organen en nu treden er mismaaktheden naar voren. Voor de Aarde is dit kind achterlijk, voor ons leven overheerscht de ziel de stoffelijke wetten, of Adolf en zijn eigen soort zouden opnieuw beginnen als duivelen te leven. Deze zielen kunnen onmiddellijk bij de eerste geboorte niet het volle bewustzijn bezitten, want zij zijn in botsing gekomen met de astrale en stoffelijke wetten, die door hen zijn bezoedeld en verkracht. Eindelijk komen zij echter zoover, dat zij het normale organisme kunnen beleven en nu begint hun leven in de aardsche maatschappij. In dit zieleleven is nog niets veranderd.

Millioenen zielen keeren met hem naar de Aarde terug, al die vonken van God hebben goed te maken en zullen nú deel nemen aan de ontwikkeling van de menschheid. De laagste toestanden in de maatschappij worden door hen beleefd, een ander bewustzijn is niet in hen. Voor de liefde en de geestelijke rechtvaardigheid moeten allen nog ontwaken. Toch heeft de menschheid moeten vaststellen, dat iedereen hem

helpt dragen. De menschheid kent deze zielen en kent Adolf Hitler onder hen. En bewust als zij geworden is onder leiding van de meesters, weet ze ook, dat hij het was, die haar tot ontwaken deed komen. De menschheid zal Adolf Hitler helpen het kruis te dragen, dat hij zichzelf op de schouders legde. In den tijd, dat zij naar de Aarde komen, is het leven daar een paradijs. Al opgroeiend vinden zij het niet eens erg, dat zij tot het stoffelijke leven behooren. Maar toch zullen juist zij zich door dezen paradijsachtigen toestand gemarteld voelen. Dat zij de laagste functie in het maatschappelijk leven moeten vervullen, drukt hen neer, maakt hen opstandig. Maar hem en de zijnen zal duidelijk worden gemaakt, hoe hun leven op Aarde is, zij zullen dan weten, waarom Moeder Aarde hen zoo gevangen houdt. Hierdoor leert Adolf Hitler zijn eigen leven kennen. Door de geestelijk ingestelde meesters laat hij zich dan de wetten van God verklaren:

„God is Liefde," zoo zeggen dezen hem. „Gij denkt onrechtvaardig behandeld te worden, wij kunnen u echter aantoonen, dat gij schuld hebt aan uw eigen ongeluk. Uw eeuw is voorbij. Hoe gij teruggekeerd zijt? Dat is heel natuurlijk, u beleefde de wetten van God. Had u gedacht in bewusten toestand en in het volle besef van uw verleden naar de Aarde terug te keeren? Gij zijt de beul van de menschheid geweest, thans heeft God u een nieuw leven geschonken. Zeker, uw verleden komt tot ontwaking, gij gaat voelen, dat gij meer kunt dan dat wat uw leven thans van u vraagt en u als taak is opgelegd. Maar wat gij kunt en voelt, behoort tot het verleden. Vergeet niet dat er duizenden eeuwen voorbij gegaan zijn. In dien tijd is de menschheid veranderd. Toen u weer voor het eerst geboren werd, verscheurde u de vrucht en keerde terug naar de astrale wereld. In de moeder verbrak u deze natuurlijke wet, want gij en anderen zouden terugkeeren en wij konden toen uw overheersching volgen. Aanvaard, mijn broeder, dat wij uw leven liefhebben, maar dat ook gij moet luisteren naar de wetten van God en aan uw opgelegde taak beginnen, voor iets anders hebt gij het gevoel nog niet. Toen

de eerste moeder, die u aantrok, u droeg, doodde u de vrucht. Dat heeft zich mogen herhalen of gij waart nimmer meer op Aarde teruggekeerd. Ik zal u de volgende levens aantoonen. Hier bevinden zich alle gegevens omtrent uw laatste levens. U ziet, voordat gij het normale stadium binnentradt, heeft u zich eerst op de stoffelijke wetten moeten afstemmen. Thans bent u in harmonie met de wetten van God voor ons leven, maar vraag niet naar een andere taak, gij moet eerst voor deze wetten ontwaken. Wij zien nu in het verleden terug, niets is er voor ons verloren gegaan, ook wij behoorden tot uw eigen eeuw. Wij dienden het goede, u evenwel het kwade!" Adolf Hitler moet aanvaarden, dat men hem op Aarde kent en dat de menschheid het verleden niet vergeten is, al is zijn hakenkruis verbrand. Hij ziet in zijn eigen levens en vooral in dat, waarin hij als Adolf Hitler de macht over de menschheid bezat. Hoeveel levens heeft hij laten verongelukken? Nog is de heilige ernst niet in hem gekomen, maar deze zal eens komen! Dat zal niet lang meer duren, het volgende leven al zal zijn toestand veranderen. Maar nu is hij in opstand met de wetten van Moeder Aarde, met die van het Huis Israël. En dit soort menschen leeft in afzondering, want zij willen niet dienen. Toch zal Adolf Hitler aan een ander leven moeten beginnen en met hem de anderen, zijn eigen soort en levensafstemming. De dood komt, hij lost in de wereld van het onbewuste op en zal terugkeeren naar de Aarde. Als die geboorte komt, de ziel ontwaakt, komt de geleerde weer tot de moeder en vertelt haar van het zieleleven, dat zij aantrok. De Staat zal haar helpen bij haar taak. Deze moeder kent de afstemming van haar eigen leven en heeft Adolf Hitler goed te maken, de soort trekt nu de eigen soort aan. Moeder en kind voelen de wroeging van het eigen bewustzijn en zullen hierdoor ontwaken. Adolf groeit op en met hem zijn eigen soort, allen beleven dezelfde wetten. Weer staat hij voor zijn levensproblemen en het oorzaak en gevolg uit het verleden. In hem leeft het gevoel, dat hij meer kan dan de nietszeggende taak, die thans opnieuw zijn deel is. Hij voelt zich voor de mensch-

heid geschapen, deze menschheid heeft hem en zijn soort niet meer noodig.
„Weet gij, wie ge eigenlijk zijt?"
„Wie ik ben? Ik ben mensch, als gij zijt."
Hij hoort dan opnieuw wie hij is en moet zijn verleden aanvaarden. Wilt gij deelnemen aan den opbouw van deze maatschappij? Adolf weet het niet. Wat moet hij doen? Heeft hij niet reeds het goede voor de menschheid gegeven, heeft hij al niet alles van zichzelf ingezet? Wilde hij niet vrede en rust op Aarde verzekeren? Maar men kan hem de bewijzen van het tegendeel geven. De geschiedschrijvers hebben alles vastgelegd en vooral: de wetten van God spreken zèlf!
„Wilt gij overtuigd worden van het verleden!" Adolf weet het niet, hij is in opstand, hij moet het eerst allemaal verwerken. Vaag voelt hij, wat hij in het verleden tot stand heeft gebracht. Maar dan komen langzaamaan die eigenschappen weer in hem terug, zijn verleden en zijn onderbewustzijn gaan spreken. Nu wil hij àlles van zichzelf weten. Men voert hem naar het directe-steminstrument, de meesters van Gene Zijde zullen het hem zeggen. In zijn vorig leven had men hem al met deze wetten kunnen verbinden, maar toen was hij er nog niet voor gereed, thans echter zal hij alles kunnen verwerken. Adolf volgt den geleerde, deze verklaart hem de wetten van de Aarde en die van de geestelijke wereld. Adolf gaat voelen, hoe enorm de menschheid veranderd is.
Het directe-stemapparaat is ingesteld. Er stroomen witte wolken uit het toestel; dit ziende, laat Adolf zich het wonder verklaren. Hij en de aanzittenden wachten af. Met hem zijn de vertegenwoordigers van Staat en het Huis Israël tezamen gekomen. De Meesters van Gene Zijde, die hun Al-Vader vertegenwoordigen, zullen spreken. Veel zal hem verklaard moeten worden, wil hij gelooven en berusten.
„Wij komen tot u uit Naam van God! De hoogste meesters van Gene Zijde spreken. Elk woord, dat wij zullen uitspreken, is wet, is liefde, is rechtvaardigheid. Mijn broeder, nu is het oogenblik gekomen u mede te deelen, wie u eigenlijk bent en

welke taak u voor de menschheid hebt ontvangen. Christus zond ons naar de Aarde om u van uw verleden te overtuigen. Thans zult gij uw eigen verleden zien, zullen de wetten tot uw leven spreken. Waarlijk, mijn broeder, gij zijt Caiphas geweest. Als Caiphas en als Adolf Hitler hebt gij den strijd aangedurfd, hebt gij millioenen zielen den dood in gestuurd. Hoe uw leven is geweest, zullen wij u straks aantoonen. Allereerst willen wij u met het volk van Israël verbinden."

Adolf hoort nu over het bestaan van het Huis Israël, over de eerste oorlogen en het opbouwen van de menschheid. Hij hoort, wat ik u ervan heb verteld. Hij ziet zichzelf in Jeruzalem terug en moet aanvaarden, hoe hij Christus verraden heeft. De menschelijke geschiedenis leeft voor hem, de meesters hebben niets vergeten, zij volgen deze gansche evolutie. Dan naderen zij zijn eigen eeuw, het ontwaken van zijn leven. Hij ziet zichzelf en moet aanvaarden, dat de wetten van God zijn beleefd, hij leert thans dat millioenen zielen hem hielpen dragen, maar kent nu eveneens de zwaarte en omvang van zijn eigen oorzaak en gevolg en dat van zijn soort, zijn levensgraad. Dan buigt hij zijn hoofd voor de wetten Gods, die van Christus en Golgotha! Hij moet nu aan een nieuw leven beginnen.

Adolf ziet millioenen levens voor zich, millioenen geboorten en stervensprocessen van hem zelf, want Moeder Aarde houdt hem vast, hij moet helpen bouwen en de wetten van God ondergaan. Hij zinkt, overweldigd door de zwaarte van het door hem geschapen carma, bijna ineen, hij sleept zich voort, hij gaat wroeging voelen. Mijn hemel, moet ik millioenen eeuwen op Aarde blijven? Anderen zullen heengaan, verder en hooger, ik zal moeten blijven tot het laatst! Maar eindelijk vindt hij zichzelf terug en gaat aan den arbeid.

Hij en zijn soort leeren zich de wetten van God eigen maken. Zij leeren dienen, klimmen op in de maatschappij, leven na leven volgt. Adolf kan zich in alles bekwamen, maar zijn geestelijke afstemming is nog steeds stoffelijk, de geestelijke hoogte moet hij zich nog eigen maken. Adolf is zich bewust van

zijn eigen leven. Hij kent tevens de wetten van Gene Zijde, iedere ziel kent ze en heeft contact met het Hiernamaals.
Het aardsche leven is een openbaring in vergelijking met het verleden, toch is het nog steeds armoedig, in niets te vergelijken met de astrale wereld.
Aan Gene Zijde is men gelukkig, den geest behoort de ruimte toe. Hij kent dat! Aan Gene Zijde is men vrij van iedere stoffelijke belemmering, vrij van de wetten van het lichaam. Het leven in de sferen is goddelijk en hij verlangt naar die heiligheid. Hij voelt die heiligheid en wil weg van de Aarde, hij wil verder en hooger gaan, hij wil de ruimte bezitten. Maar hij moet goed maken, Moeder Aarde houdt hem vast. Aan Gene Zijde is de ziel vrij van alle stof, heeft men drinken, noch eten meer noodig. Dat slapen telkens, het neerliggen en vastzitten aan het organisme! Hij gaat al die stoornissen voelen. Aan Gene Zijde is geen slaap meer, daar kan hij studeeren, kan hij doen wat hij gaarne zou willen, nu moet hij de wetten van de Aarde en die van Israël opvolgen. Hij botst met dit leven. Maar hij voelt ook, dat hij er niets aan veranderen kan, hij zal zich moeten aanpassen. Ook op Aarde kan hij van het leven genieten, maar toch, hoe hooger hij komt des te vreeselijker zijn de gevoelens, die hij moet verwerken. Adolf is zichzelf weer kwijt, hij is en blijft in opstand met het verleden en toch moet hij zich herstellen, zich aanpassen, en met hem zijn eigen soort. Hij moet voor de dienende liefde ontwaken en zijn hoofd buigen, hij komt toch niet van zijn oorzaak en gevolg vrij, hij en zijn eigen soort zullen moeten terugkeeren, zóólang, tot de Aarde haar taak heeft volbracht. Zijn oude persoonlijkheid moet hij vernietigen, maar daar heeft hij vele levens voor noodig. Eerst dan kan hij een hoogere taak aanvaarden.
Millioenen levens ziet hij voor zich. Op zijn schouders ligt deze zware last. De beul van de menschheid overziet zijn levens telkens weer, maar vindt de kracht niet om te beginnen. Hij en de anderen moeten hun oude *ik* overwinnen, er aan ontkomen is niet mogelijk. Hij moet opbouwen, moet

dienen voor de massa, hij heeft de wetten van God overtreden. God had hem in zijn eigen eeuw noodig, ook al dacht hij, dat hij voor de Voorzienigheid ten strijde trok.
Adolf Hitler kent nu de Voorzienigheid, hij kent de levens van Mozes en de andere profeten, hij kijkt op tegen Israël, hij is een kind van den Staat. Vele wetten, die hij ingevoerd heeft, worden thans op Aarde beleefd.
Onbeschrijflijk moeilijk heeft Adolf het en hij bezwijkt onder de gedachte, dat hij millioenen eeuwen op Aarde moet blijven. Zal hij deze persoonlijkheid ooit overwinnen?
Hij beleeft het eene leven na het andere, hij ontvangt van God het scheppende organisme en het moederkleed, hij weet van die cosmische wetten af. Toch is hij met duizenden wetten in opstand. Als moeder bezwijkt hij telkens weer, hij kan dit leven niet beleven, nu hij weet wie hij is geweest. Maar hij moet zijn hoofd buigen en de wetten van God tijdens het aardsche leven ondergaan. *Hij zal aan millioenen zielen een lichaam schenken.* Hoeveel menschen heeft hij te vroeg naar Gene Zijde gezonden? Millioenen zielen zijn door hem afgeslacht. En al die levens moeten terugkeeren, *alleen hij kan hun een nieuw stofkleed schenken!* Hij zal al die levens moeten aantrekken, zij roepen hem naar de Aarde terug. De meesters weten altijd waar hij leeft, ze spreken met hem en zullen hem helpen dragen. Desondanks duizelt het hem! Hoe zal ik die levens beleven? vraagt hij zich af.
Moeder Aarde gaat verder en beschrijft haar banen in de ruimte en intusschen beleeft Adolf Hitler de wetten van God. Adolf schenkt aan millioenen zielen een nieuw organisme. *Maar nu vervloekt hij het mannelijke kleed, daar dit voor hem tijdverlies is. Zóó maakt hij goed!* Waanzinnig van smart is deze ziel, de cosmische ellende drukt zijn leven te pletter. Eindelijk knielt hij neer en geeft zich aan God over. Nú kan Adolf Hitler bidden. Dan is het Moeder Aarde, die hem in haar armen neemt en deze sterkende, liefdevolle woorden spreekt: „Zoo is het goed, mijn kind. Er aan ontkomen kan niet! Wij beiden zullen ons werk afmaken en dan tot God terugkeeren!

HOOFDSTUK XXI

Het Einde der Menschheid

DE menschheid heeft de afstemming van de eerste sfeer bereikt, maar gaat verder om die van de tweede sfeer binnen te treden. Het leven op Aarde ontwaakt in den geest, het wordt dieper en geestelijker, omdat nu de astrale wetten worden begrepen. Heiligend is het leven van man, vrouw en kind op Aarde. Wie nu op Aarde leeft, ontvangt het astrale geluk. Duizenden geestelijke wonderen zijn er door de Meesters daar gebracht. Moeder Aarde maakt haar taak af en de maatschappij en het leven verandert er meer en meer door. De ziekten zijn reeds lang overwonnen, narigheid kent men op Aarde niet meer. Het leven is nu geestelijk bewust. De mensch heeft Gods wetten leeren kennen. Ook het Duizendjarig Rijk is voorbij, de menschheid staat voor de tweede sfeer. Het bewustzijn van de eerste sfeer is reeds door de massa overwonnen, het leven op Aarde staat voor een hoogere bezieling en diepere liefde open. De technische instrumenten van deze Zijde voerden de menschen naar dit stadium. Moeder Aarde heeft het menschelijk lichaam volkomen vervolmaakt, abnormaliteiten ziet men op Aarde niet meer. Het menschelijk wezen bezit een prachtige gestalte, want het organisme is van iedere stoornis bevrijd. Het heeft zich nu natuurlijk kunnen ontwikkelen.

Ontzaglijk veel is er door de meesters veranderd. Iedere ziel is zich bewust van de cosmische wetten, want daarvan hebben de meesters verteld. De Bijbel is opnieuw geschreven, elke ziel kent het ontstaan van de schepping, weet, hoe God zich door het leven heeft geopenbaard. In de kerken hoort men het woord Gods, dat regelrecht van Gene Zijde komt. De astrale Meesters spreken direct tot de Aarde. De kerk heeft het directe-stemapparaat ontvangen. Er is harmonie op Aarde,

elkeen geeft en ontvangt liefde, een paradijs is het er. Het is niet te gelooven, zoo heilig is het leven op Moeder Aarde. Iedere ziel weet, dat zij in vorige levens heeft geleefd en ziet in die levens terug. Er kunnen nu geen fouten meer worden gemaakt, dat is volkomen uitgesloten. Machtig is het, wat men op Aarde bezit en kent. Wonderbaarlijk is het leven, het is niet meer te vergelijken met het vreeselijke verleden, waarin men op Aarde kan terugzien. De menschheid voelt zich op handen gedragen en weet zich door Christus beschermd en geleid. En God behoeft nu niet meer over al Zijn kinderen te waken, het kind Gods waakt over zichzelf!
Ook in het Universum is er heel veel veranderd. De Maan schijnt weg te zinken, haar schijnsel verzwakt. Men weet op Aarde wat dit te beteekenen heeft. Moeder Maan keert tot het onzichtbare leven terug, ze zal geheel oplossen. Vele andere planeten volgen dezelfde wetten. Vele diersoorten hebben de Aarde reeds verlaten, ze zijn uitgestorven. Maar men weet waar het innerlijk leven van deze soort leeft. De menschheid is bewust, kent al deze wetten van God en kan het uitsterven nu volgen. Het wilde dier uit het oerwoud is verdwenen en is verder gegaan. Deze soorten beleven nu de hoogere organismen. Ook in de wateren is bijna geen leven meer en op Aarde volgt de eene soort de andere in het hoogergaan op. De menschheid leeft vegetarisch, het vee van de Aarde is reeds lang geleden opgelost, men heeft die ontwikkeling stilgelegd.
In de ruimte gebeuren groote dingen. De tweede cosmische levensgraad is bezig op te lossen, sterren en planeten verdwijnen uit het Universum, al dat leven van God heeft de eigen taak volbracht. Ook aan deze zijde beleven wij dezelfde wetten.
De harmonie tusschen leven en dood is hersteld, de ziel keert terug naar de astrale wereld, zinkt daarin terug tot het beginstadium en wordt onmiddellijk aangetrokken. Leven na leven kan beleefd worden volgens de cosmische harmonie, wat vroeger niet mogelijk was, toen wachtte de ziel duizend jaar

op een lichaam. De demonen der hel zijn overwonnen, de laagste hel is ledig! Wat dit zeggen wil, voelt men eerst, wanneer men de menschelijke geschiedenis volgt. Op Aarde kan het kwaad niet meer worden beleefd. De mensch kan de cosmische wetten niet meer overtreden, dat diepe en vreeselijke kwaad zich niet meer uitvieren en wordt gedwongen aan het hoogere leven te beginnen. De laagste hel is leeg, het zieleleven daaruit keerde naar de Aarde terug en is bewust geworden. Millioenen eeuwen lang is deze hel bevolkt geweest, nu is zij opgelost, want het kwaad is overwonnen. Zoo zal de eene hel na de andere veranderen en oplossen, doordat de mensch verandert en het kwaad in hem overwonnen werd.

De aardsche mensch is thans een cosmisch bewuste. Het leven van Gene Zijde is op Aarde gebracht, de eerste twee cosmische levensgraden zijn beleefd. In het oerwoud leven reeds lang geen menschen meer, er leven nu alleen nog kleurlingen en blanken op Aarde. Al die graden voor het stoffelijke organisme en bewustzijn losten volkomen en natuurlijk in de hoogere graden op. Thans leven er nog twee lichamelijke graden op Aarde, de eerste vijf gingen hooger en verder. De verschijnselen wijzen erop, dat Moeder Aarde aan het einde van haar taak begint te komen. De ontwikkeling gaat gestadig voort, de eene graad na den anderen wordt bereikt, de menschheid staat voor de derde sfeer, niets staat dit hoogergaan in den weg. De enkeling, de massa en de menschheid weten waarheen het leven op Aarde voert. Het leven gaat snel, in alles wordt de geestelijke harmonie beleefd, want de aardsche en geestelijke krankzinnigheid is overwonnen.

Tot aan het land van haat zijn de hellen opgelost. In die hel beleeft de mensch nu het loskomen van de onbewuste graden en maakt zich gereed voor het schemerland. Wanneer de derde sfeer voor de menschheid bereikt wordt, lost tevens het land van haat op. Beide werelden gaan één weg, waar leven aanwezig is, verandert de atmosfeer, ziel en stof beleven de Goddelijke evolutie. Het leven van God keert tot

het *Al* terug! Op Aarde begrijpt men al deze verschijnselen, men heeft de wetten ervan leeren kennen. Deze geestelijke en stoffelijke wonderen kan de menschheid thans aanvaarden, want de uiteindelijke graden worden nu beleefd. Gene Zijde en Moeder Aarde zijn ineen gegroeid, voelen zich als twee bloemen van één kleur. Aan deze zijde gaat de ziel verder, ziel na ziel treedt de mentale gebieden binnen om op den vierden cosmischen graad geboren te worden. Moeder Aarde draagt nog steeds haar leven, maar andere planeten verdwijnen uit de ruimte en keerden tot het onzichtbare leven van God terug. Het leven op Aarde en in de ruimte is te volgen, graad na graad is bewust geworden. Alle hellen losten op, er is niet één ziel op Aarde, noch in de wereld van het onbewuste, die nog moet ontwaken in den geest, de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke levensgraden zijn verdwenen en in de geestelijke graden overgegaan. Dat wil zeggen, dat niet één mensch meer tot het onbewuste behoort, al het leven van God is geestelijk bewust geworden. De laatste ziel trad deze afstemming binnen.

Eeuw na eeuw gaat voorbij. Het aantal zielen, dat uit de wereld van het onbewuste naar de Aarde terugkeert, mindert. Aan deze zijde lossen de eerste, de tweede en derde sfeer op, de menschheid staat voor het Zomerland! Sfeer na sfeer keert tot het onzichtbare leven terug, want het leven gaat steeds hooger. Wonderbaarlijk is dat oplossen van al deze graden en wetten. Millioenen jaren gaan er voorbij, de menschheid heeft nu het hoogste stadium bereikt. Moeder Maan is reeds uit de ruimte verdwenen en met haar tal van andere planeten. Ook de Zon gaat haar taak beëindigen, maar niet voordat het laatste menschelijke wezen Gene Zijde is binnengetreden.

Moeder Aarde maakt zich gereed om het stervensproces in te gaan, haar einde nadert. De Zon is reeds opgelost, maar het licht van haar laatste stralen heeft de Aarde nog niet bereikt. Dat is van deze zijde af waar te nemen. Het laatste leven van Moeder Aarde maakt zich gereed om heen te gaan.

Moeder Aarde zal dan door al haar kinderen verlaten zijn. Zij heeft haar taak voor God thans vervuld, ze zal nu tot Hem terugkeeren en deel uitmaken van het onzichtbare leven.

De hemelen stroomen leeg, billioenen zielen bevinden zich op Aarde om daar de laatste menschen af te halen. Heilig is dit uur, de menschelijke geschiedenis is voorbij. De schatten der Aarde blijven daar, de ziel als astrale persoonlijkheid moet alles achterlaten. Naakt treedt het leven van God Gene Zijde binnen, maar al het bezit der Aarde heeft nu geen beteekenis meer. Hoeveel is er op Aarde door geleden? Millioenen zielen werden er door afgeslacht, duizenden oorlogen zijn er door bevochten.

Het leven van God heeft heilig ontzag voor de laatste menschen, die nu de Aarde verlaten. De hoogste meesters van Gene Zijde zijn op Aarde en spreken hen toe. Gene Zijde maakt een laatste reis over de Aarde, de steden zijn uitgestorven. Nergens ziet men eenig leven, de wateren zijn reeds bijna opgedroogd, de zeeën zullen volgen, de huizen zullen instorten en in het niet verzinken. Stof zal tot stof terugkeeren, maar de menschelijke ziel en die van de hoogste diersoort gaan verder. Het einde van de menschheid is gekomen. Nog slechts enkele minuten en het zonlicht zal de Aarde bereikt hebben. Met Moeder Aarde zullen alle planeten en sterren oplossen en dan zal er een nieuwe leegte ontstaan. De leegte van vóór de schepping. Nog is er licht, maar Moeder Aarde ontdoet zich reeds van haar kleed, de eigen bescherming, de dampkring, lost op. Nog kan zij ademhalen.

Een geweldige schok gaat er door het Universum, door al het leven van God. Nu kan Moeder Aarde sterven, want de duisternis valt. De laatste stralen van de Zon hebben de Aarde bereikt. Moeder Aarde is aan het einde van haar taak gekomen na millioenen eeuwen voor haar kinderen gewerkt te hebben. Al het leven in de ruimte knielt nu neer en neemt afscheid van haar.

De Alwijsheid kent dit gebeuren, God ziet, dat Moeder Aarde gaat sterven en zendt haar al Zijn heiligheid toe.
„God, mijn God, ik keer tot U terug."
Moeder Aarde bidt voor al haar kinderen.
„Mijn God, ik dank U voor alles, aan mij en mijn kinderen geschonken. Ik ben gereed om te sterven. Ik weet dat mijn leven het goede heeft bedoeld en dat al mijn kinderen het bij U goed zullen hebben! Ik buig mijn hoofd diep voor U, mijn God! O, mijn God, ik kom tot U! Mijn Almachtige Vader, ik weet, waarheen U mij voert!"

Mensch der Aarde, het Eeuwige Leven wacht u!